

CALEA DE FOC

Christian Jacq

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

Seria
MISTERELE
LUI OSIRIS

CALEA DE FOC

Original: LE CHEMIN DE FEU

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

2006

1.

Stăpânul micii caravane se felicită pentru că alesese calea cea mai primejdioasă, ieșind de pe drumul controlat de gărzile deșertului. Bineînțeles că se temea de tâlharii nisipurilor, acei hoți care rătăceau prin toată Syro-Palestina, pândindu-și victimele, dar cunoașterea locului îi îngăduia să se ferească din calea lor. Protecția forțelor de ordine nefiind pe degeaba, ar fi trebuit să le cedeze și lor o parte din încărcătură, verificată cu multă băgare de seamă ca să nu conțină arme. Pe scurt, o grămadă de neplăceri și o scădere importantă a câștigului său.

Caravana se îndrepta spre principalul oraș din regiune, Sichem, reședința neînduplecatului general Nesmontu, comandantul armatei egiptene, hotărât să lupte aprig împotriva micilor grupuri violente, cu neputință de prins, ce semănau spaima în tot ținutul. Dar oare acestea chiar deveniseră cu adevărat o amenințare sau la mijloc era doar o născocire de-a lui Nesmontu, menită să îndreptățească prezența soldaților egipteni? Sichemul încercase să se răscoale, dar răzmerița izbucnită fusese înăbușită cu sălbăticie, iar căpeteniile ei – osândite.

În mai puțin de trei ore, caravana avea să intre în târg și tocmelile să înceapă. Cel mai mult îi plăcea negustorului să fixeze un preț neînchipuit de ridicat, să vadă fața cumpărătorului înroșindu-se de furie neputincioasă și să-i rabde ocările, apoi să înfiripe o discuție aprinsă și îndelungată, pentru ca, în cele din urmă, să cadă la o învoială care-i bucura pe amândoi.

Deodată, în fața lui, cam la treizeci de pași, se iviră un bărbat și un copil.

Fără să primească nicio poruncă, măgarii se opriră. Slobozind un răget puternic, unul dintre ei stârni neliniștea printre semenii săi.

— Ușurel, frumoșilor, ușurel!

Având capul acoperit cu un turban, bărbatul era înalt, bărbos și purta o tunică din lână, care îi cădea până la călcâie.

Apropiindu-se de el, stăpânul caravanei îi zări fața suptă pe care o însuflețeau ochii roșii, adânc înfundați în orbite.

— Cine ești?

— Prevestitorul.

— Aha… Chiar exiști?

Cel întrebat se mulțumi să zâmbească.

— Băiatul ăsta e fiul tău?

— Ucenicul meu. Treisprezece-Ani a înțeles că Zeul îmi vorbește. Și fiecare va trebui, de-acum înainte, să mi se supună.

— Nicio grijă! Eu respect toți zeii.

— Nu-ți cer respect, ci ascultare deplină.

— Uite ce e, mi-ar plăcea să mai trăncănim, dar mă grăbesc să ajung la Sichem. Ziua de târg e sfântă pentru mine.

— Marfa ta mă interesează.

— Nu-mi pari prea bogat!

— Credincioșii mei au nevoie de merinde. Așa că ne vei dărui toate mărfurile tale.

— Urăsc soiul ăsta de glume! Feriți la o parte din calea mea și tu, și copilul.

— Trebuie să mi te supui, ai și uitat?

Negustorul simți cum îl cuprinde mânia.

— N-am vreme de pierdut, voinicule! Noi suntem zece, voi – unul și jumătate. Dar dacă vrei câteva lovituri de baston ca să-ți recapeți judecata, nu ne vom dovedi zgârciți.

— Îți spun pentru ultima oară: sau te învoiești, sau veți fi omorâți.

Mai-marele caravanei se întoarse spre însoțitorii săi.

— Haideți, băieți, să-l învățăm minte!

Și atunci, pe neașteptate, Prevestitorul se preschimbă într-o pasăre de pradă. Nasul deveni un clonț care se înfipse în ochiul stâng al victimei, iar mâinile – gheare ce îi sfâșiară inima.

La rândul său, Treisprezece-Ani, înarmat cu un pumnal cu două tăișuri, lovi cu iuțeala și precizia unei vipere cu corn. Profitând de groaza ce-i încremenise pe conducătorii de măgari, băiatul le tăie tendoanele și le împlântă pumnalul în șale și în spate.

Curând, nu se mai auziră decât vaietele și gemetele muribunzilor și ale răniților grav.

Mândru de el, Treisprezece-Ani se înfățișă înaintea stăpânului său.

— Minunată ispravă, fiule! Tocmai ți-ai arătat iscusința.

Închis după ce atacase un soldat egiptean, luat la întrebări, apoi eliberat, tânărul cananean visa răzvrătiri și masacre. Convins că Prevestitorul i-ar fi putut oferi cea mai bună îndrumare cu putință, băiatul nu înceta să-și laude peste tot meritele, într-un târziu, fu găsit de unul dintre oamenii de încredere ai Prevestitorului și condus într-una dintre taberele ascunse ale acestuia. Aici, pe Treisprezece-Ani îl așteptau două descoperiri fabuloase: pe de-o parte, învățătura Prevestitorului, care predica nimicirea Egiptului și repeta fără încetare, până la extaz, aceleași vorbe dușmănoase, pe de altă parte, un antrenament soldățesc sever, de pe urma căruia tânărul trăgea azi primele foloase.

— Stăpâne, cer o răsplată.

— Spune, Treisprezece-Ani.

— Neisprăviții ăștia sunt niște gângănii prăpădite, care nu sunt în stare să-ți recunoască măreția. Îngăduie-mi să termin cu ei.

Prevestitorul nu avu nimic împotrivă, așa că băiatul, nesimțitor la rugăminți, își duse treaba la capăt cu multă cruzime.

Și, în felul acesta, deveni un adevărat războinic în slujba cauzei. Cu fruntea sus, el luă apoi conducerea șirului de măgari, călăuzindu-l spre tabăra credincioșilor Prevestitorului.

☥

Roșcovan, dibaci mânuitor al unui cuțit de silex cu ajutorul căruia își omora victimele pe la spate, Shab Strâmbu' se număra printre cei mai vechi adepți. Întâlnirea cu Prevestitorul îi răsturnase din temelii viața de tâlhar de rând. Capabil să stăpânească demonii deșertului și să ia înfățișarea unui șoim, înzestrat cu puteri neomenești, stăpânul său răspândea o învățătură care avea să schimbe lumea.

Ucigaș înrăit, convins că violența e necesară pentru ca noua credință să cucerească întreaga lume, Shab Strâmbu' cădea tot mai

des sub înrâurirea cuvintelor Prevestitorului, cufundându-se într-un soi de venerație care îi întuneca judecata.

— Caravană în zare, îl înștiință un pândar.

— Câți oameni?

— Numai doi: Treisprezece-Ani și marele comandant.

Shab îl înșfacă de gât pe pândar.

— Obișnuiește-te să fii cuviincios, vierme! Să-l numești pe Prevestitor „stăpân” ori „învățător”, doar așa. Ai priceput? Altminteri, ai să-mi simți cuțitul pe pielea ta.

Cananeanului nu avea să-i mai fie de trebuință o a doua lecție.

Shab se repezi să întâmpine caravana.

— Noul nostru ucenic s-a purtat cu vrednicie, recunoscu Prevestitorul.

— I-am omorât pe toți! strigă băiatul, îmbujorat de plăcere.

— Felicitări, Treisprezece-Ani! Dacă stăpânul încuviințează, tu vei cerceta prada și o vei împărți.

Tânărul nu se lăsă rugat. Niciun luptător al adevăratei credințe n-ar fi îndrăznit să râdă de tinerețea sau de statura sa măruntă. Datorită ținerii sale de minte, știa pe de rost vorbele stăpânului. Iar azi, zdrobise un număr însemnat de dușmani fără să șovăie! E adevărat că nu se luptase cu soldații egipteni, dar Treisprezece-Ani dobândise o experiență care îl va ajuta să se măsoare și cu aceștia.

— Ne-ar prinde bine mai mulți ca el, băgă de seamă Strâmbu’.

— Nu te teme! îl sfătui Prevestitorul. O groază de oameni vor trece de partea noastră.

Cei doi bărbați se retraseră într-un cort.

— Complicii noștri din Memphis au ajuns teferi și nevătămați în Canaan, spuse Shab, în afara celor rămași pe loc sub supravegherea Libanezului.

— Vreo știre din partea lui?

— Ultima era liniștitoare. Niciuna dintre iscoadele sale n-a fost arestată și nici măcar bănuită. Palatul regal tremură. În ciuda măsurilor de siguranță luate de mai-marele gărzilor, Sobek Păzitorul, faraonul Sesostris știe că poate cădea, oricând, pradă unui atac.

Prevestitorul își ridică privirea, ca și cum ar fi căutat să deslușească un semn în depărtare.

— Regele acesta nu cunoaște frica. Puterile sale sunt uriașe și rămâne cel mai mare vrăjmaș al nostru. Fiecare faptă de-a lui va fi primejdioasă pentru noi. E nevoie să distrugem unul câte unul scuturile sale, văzute și nevăzute, iar izbânda noastră va fi deplină doar în ziua în care el însuși și toți faraonii, care își închipuie că sunt împuterniciții zeilor pe pământ, vor dispărea pentru totdeauna. Lupta noastră se anunță îndârjită, vom pierde bătălii și vor muri destui credincioși.

— O să meargă în paradis, stăpâne, nu-i așa?

— Sigur, viteazul meu prieten! Dar trebuie să le ținem mereu trează dorința de a învinge, oricare ar fi piedicile și dezamăgirile. Iar trădătorii, lașii și cei nehotărâți vor fi pedepsiți.

— Bizuiți-vă pe mine!

— Tot nicio veste de la Gură-Pocită?

Aflat în fruntea trupei însărcinate să-l ucidă pe Sesostris, în timpul somnului, Gură-Pocită era convins că va reuși. Înțelegând că a dat greș și văzându-și oamenii pierind, fugise.

— Niciuna, stăpâne.

— Gură-Pocită cunoaște locul unde ne găsim acum. Dacă a fost prins și a suflat vreo vorbă, suntem în primejdie.

— De vreme ce nu mai așteptăm pe nimeni, în afară de el, să pornim mai bine spre cel de-al doilea loc de întâlnire. Mai multe triburi cananeene ni se vor alătura acolo.

— Îngrijește-te fără întârziere de pregătirile pentru plecare.

Prevestitorul îi socotea pe cananeeni lăudăroși și fricoși, dar necesari pentru împlinirea unei părți a planului său ce l-ar fi împins, poate, pe faraon spre săvârșirea unor greșeli de nereparat. Între orașe și sate, ba chiar și înlăuntrul lor, între diverse triburi și căpeteniile clanurilor domneau tulburarea, loviturile pe la spate, pâra și uneltirile. Prevestitorul avea de gând să pună, cât de cât, în ordine toată această învălmășeală și să înfiripeze o mică armată, pe care Sesostris s-o creadă o amenințare pentru regat. În acest scop, el voia să unească mai multe triburi, în numele eliberării Canaanului

care însă, la drept vorbind, nu era în stare să supraviețuiască fără sprijinul permanent al Egiptului.

O tânără asiatică pătrunse în cort. Cine n-ar fi avut încredere în această brunetă fermecătoare, cu ochii plini de dulci făgăduințí?

Numai că, amestecându-și sângele cu al ei și siluind-o, Prevestitorul o transformase în regina nopții, armă de temut pe care avea s-o folosească la timpul cuvenit.

— Am primit asta, zise frumoasa Bina și, ascultătoare, îi înmână stăpânului ei un mesaj încifrat, pe care bărbatul îl citi cu atenție.

— Vești însemnate?

— Învață să nu-mi mai pui întrebări și mulțumește-te să mă asculți orbește.

Tânăra femeie se înclină supusă.

— Cheamă-l pe Treisprezece-Ani.

Povestindu-și isprăvile, băiatul câștigase admirația tuturor. Singurul care se îndoise de el fusese un țăran ursuz și neîncrezător. Tânărul însă nu stătu prea mult pe gânduri și îi înfipse cuțitul în piciorul drept. Apoi, fără să-i pese de soarta nefericitului, al cărui urlet stârnise râsul întregii adunări, își văzu mai departe de împărțirea merindelor purtate de caravană.

O discuție între patru ochi cu Prevestitorul avea să-i sporească faima abia născută.

— Ai întâmpinat necazuri, Treisprezece-Ani?

— Nicidecum, stăpâne! Acum toți mă respectă.

— Să ne rugăm împreună. Rostește blestemele împotriva faraonului.

Visând să devină brațul înarmat care să-l lovească pe tiran, băiatul se supuse cu înflăcărare.

Când șirul vorbelor grele conteni, ochii Prevestitorului scânteiau. Înrobit, Treisprezece-Ani îi sorbea spusele.

— Ca să atingem ținta hotărâtă de Zeu, îi vom trimite la moarte pe necredincioși. Dar, vai! Mulți nu înțeleg acest lucru. Însă tu vei ști să te arăți demn de cele mai anevoioase misiuni. Cea pe care am să ți-o încredințez o să ți se pară neobișnuită, dar du-o până la capăt fără să cauți răspunsuri. Doar așa vei izbândi.

— Voi putea să mă slujesc de pumnal, stăpâne?

— Chiar o să ai neapărată trebuință de el, copilul meu.

2.

Fiul regal Iker se plimba, singur, prin splendida grădină a palatului din Memphis. Oricine l-ar fi văzut și-ar fi închipuit că acest tânăr elegant și mândru aștepta să treacă timpul dinaintea vreunui ospăț unde fiecare mesean avea să-l felicite pentru înalta demnitate, dobândită de curând, încercând, totodată, să-i câștige favorurile. Oare el, un biet scrib dintr-o provincie îndepărtată, nu ajunsese atât de iute și de ușor, într-un rang râvnit de mulți?

Dar cine și-ar fi făcut o astfel de părere s-ar fi amăgit, căci ea era întru totul ruptă de adevăr!

Iker se așeză sub rodiul ce fusese martorul cuvintelor sale de iubire către Isis, o preoteasă din Abydos, de care se îndrăgostise nebunește încă de la prima lor întâlnire. Însă ea nu-i dăduse decât o slabă speranță, spunându-i că: „Unele dintre gândurile mele te vor însoți mereu”, simple cuvinte de prietenie, de bunăvoință chiar. Dar privirea minunatei femei nu avea să-l mai părăsească nicicând pe Iker, scăpat deja din numeroase primejdii de prezența ei nevăzută. Cum să trăiască departe de ea?

Totuși, n-o va mai revedea, probabil, niciodată, în curând, o misiune tainică urma să-l poarte în Syro-Palestina. Trebuia să se strecoare printre luptătorii cananeeni, dându-se drept unul dintre susținătorii lor, să descopere ascunzătoarea căpeteniei, Amu, căruia ei îi spuneau Prevestitorul, și să trimită aceste informații, atât de prețioase, armatei și gărzilor egiptene care aveau apoi să-l distrugă.

Numai că acest Prevestitor nu semăna cu un răzvrătit oarecare. El stârnise forțele Răului, abătând vraja cea rea asupra Arborelui Vieții, salcâmul lui Osiris din Abydos. Fără truda zilnică a preoților permanenți, copacul ar fi pierit. Dar oare cât timp vor mai izbuti ritualurile de apărare să încetinească uscarea lui? Numai vindecarea deplină ar fi dovedit biruința luminii împotriva întunericului, dar, deocamdată, viitorul părea sumbru, întrucât căutarea aurului tămăduitor fusese zadarnică.

Prin urmare, se impunea o sarcină grabnică: arestarea Prevestitorului. Apoi trebuiau să-l facă să vorbească pentru ca faraonul să afle cum anume lucra blestemul.

Ducând la îndeplinire această misiune, Iker încerca să-și ispășească greșelile din trecut când, lăsându-se amăgit de către asiaticii fideli Prevestitorului, plănuise să-l ucidă pe faraon, pe care-l socotea un tiran sângeros. În cele din urmă, înțelesese că se înșelase. Dar în loc să-l osândească la moarte, așa cum se cuvenea, Sesostris, spre surprinderea tuturor, îl numise „pupil unic” și „Fiu regal”, spre paguba numeroșilor curteni care jinduiau la aceste titluri.

Pentru Iker, singuratic, aplecat spre cugetare și având prea puțină chemare către tot soiul de uneltiri, această onoare nu însemna cine știe ce față de învățătura despre zei, divinități și Maat pe care i-o oferea regele. Rostind într-un fel anume două cuvinte obișnuite, „fiul meu”, faraonul pusese capăt rătăcirilor lui Iker.

Să nu se abată de la calea Maat, aceasta se vădea a fi prima îndatorire, atât de greu de respectat. De la un adevărat Fiu regal, în vârstă de numai 17 ani, monarhul cerea o voință puternică și neabătută, judecată și înțelegere, spirit plin de gânduri curate, curajul de a înfrunta frica și primejdia, și o dorință vie de a căuta mereu adevărul, chiar cu prețul vieții. Doar aceste virtuți duceau spre *hotep,* deplinătatea ființei și pacea sufletului. Iker se simțea încă atât de departe de toate acestea, încât își amintea cuvintele primului său învățător, un bătrân scrib din Medamud, cuvinte ce fuseseră repetate în chip neașteptat de însuși Sesostris: „Oricare ar fi încercările, mă voi afla întotdeauna alături de tine ca să te ajut să-ți împlinești destinul, pe care nu-l cunoști încă”.

Iker ieși din grădină și o porni cu pași mari pe străzile capitalei. În ciuda cumplitelor întâmplări petrecute de curând și a atacului, ce dăduse greș, împotriva faraonului, Memphisul era la fel de vesel și de pestriț. Inima negoțului țării încă din vremea primei dinastii, el reprezenta răspântia dintre valea Nilului, adică Egiptul de Sus, și uriașele întinderi de apă și vegetație ale Deltei, Egiptul de Jos.

Preoții se îngrijeau cu sârg de îndatoririle lor rituale, însuflețind numeroasele temple ale orașului, scribii își vedeau de treburile lor administrative, meșterii modelau felurite obiecte trebuincioase atât

sacerdoților, cât și oamenilor de rând, vânzătorii forfoteau prin târguri, muncitorii din port descărcau mărfurile… Această mulțime colorată și gălăgioasă nu știa că Arborele vieții sta pe cale să piară și, odată cu el, Egiptul.

Lui Iker îi apăru deodată înaintea ochilor, parcă aievea, o priveliște îngrozitoare: dacă Prevestitorul îl va învinge, dacă salcâmul murea, Memphisul se va preschimba în ruine. Și aceeași nenorocire va lovi tot regatul.

Oferindu-se de bunăvoie să-l ademenească pe vrăjmaș afară din bârlog, tânărul scrib voia să șteargă amintirea greșelilor săvârșite odinioară și să-și purifice sufletul, cu toate că își dădea seama că mergea la moarte sigură. Deși în provincia Oryx fusese instruit ca un adevărat soldat, nu credea că are sorți de izbândă. Totuși, regele nu-l descurajase, îndemnându-l să-și facă rost de arme provenite din lumea de dincolo.

Dacă femeia pe care o iubea i-ar fi împărtășit sentimentele, poate că ar fi renunțat. Ba nu, era nedemn din partea lui să pună în seama lui Isis o asemenea răspundere! Chiar dacă îl chinuia teama, trebuia să plece! El, care nădăjduise să devină mai întâi un bun scrib, apoi mare învățat. I-ar fi plăcut atât de mult să copieze scrierile înțelepciunii, precum și *Cugetările* lui Ptah-Hotep și să descopere comorile Celor din Vechime. Nicicând aceștia nu vorbiseră despre ei înșiși, totdeauna se străduiseră să transmită legea Maat fără să treacă sub tăcere josnicia firii omenești. Ca să nu mai vorbim despre frumusețea și profunzimea scrierilor rituale pe care Iker le cunoscuse după ce fusese primit în rândul preoților lui Anubis. Împuternicită să cerceteze bibliotecile din Locașurile Vieții, Isis avea știință, fără îndoială, și despre multe alte minunății.

La un astfel de viitor visase Iker, și nu la acela de trimis special al faraonului, osândit să scormonească într-un cazan clocotind de vrăji, în care el însuși avea să ardă fără întârziere.

Adâncit în gânduri, Fiul regal văzu deodată că se rătăcise, nimerind pe o străduță ciudat de liniștită, fără copii care să se joace, fără femei care să sporovăiască în pragul caselor, fără sacagii care să te îmbie cu marfa lor.

Vrând să se întoarcă din drum, Iker se izbi de un bărbat vânjos și pus pe harță. Ținând în mână o ditamai piatra, omul se uită lacom la tânărul scrib.

— Frumoase veșminte și sandale, n-am ce zice… Pe-aici nu prea întâlnești așa ceva! Ia binevoiește să mi le dai.

Iker privi înspre celălalt capăt al străzii și zări acolo proțăpiți încă doi tâlhari, la fel de amenințători.

— N-ai scăpare, băiete. Dacă nu te-mpotrivești, n-o să-ți facem niciun rău. Hai, dă-mi tunica și sandalele! Iute!

Iker trebuia să-și aleagă fără întârziere unghiul de atac, înainte ca lațul să se strângă și cei trei hoți să-l ucidă în bătaie, punând capăt astfel, înainte de vreme, misiunii sale.

Scribul regal se năpusti spre primul bărbat care, brusc, scoase un soi de guițat prostesc, scăpă din mână piatra și se prăbuși cu fața la pământ.

Tovarășii săi veniră în fuga mare spre el. Cel mai sprinten încremeni deodată ca lovit de fulger și căzu pe spate. Îngrozit, celălalt o luă la goană.

Ca din senin, învârtind vesel o praștie, apăru un voinic cu fața pătrată, sprâncene stufoase și pântece rotund.

— Sekari! M-ai… m-ai urmărit de la palat până aici?

— Dacă n-aș fi avut eu grijă de tine, uite ce era să pățești! Poate ai fi izbutit să-i spargi unuia nasul, dar ăștia sunt niște nelegiuiți, pricepuți în lovituri pe la spate. Ce ți-a venit să te plimbi îmbrăcat așa prin astfel de locuri?

— Tot cugetam ba la una, ba la alta și…

— Hai să bem o bere. O să-ți limpezești gândurile. Știu o tavernă curată unde n-ai să bați prea mult la ochi.

Om de încredere al lui Sesostris, Sekari primise ordin să-l protejeze pe Iker în orice împrejurări. Întărită de fel de fel de peripeții, o prietenie trainică îi lega acum pe cei doi tineri. Născut într-o familie simplă, Sekari avusese o sută de îndeletniciri: servitor, miner, îngrijitor de păsări și grădinar. În stare să pășească fără zgomot, știa totodată să se furișeze aidoma unei umbre. Deși înfățișarea sa putea fi socotită de unii grosolană, iar veselia sa îi îngăduia să se amestece cu ușurință printre oamenii de rând, Iker îl

bănuia că știe multe despre Cercul de Aur din Abydos, confreria cea mai tainică din Egipt. Dar când aducea vorba despre ea, Sekari ocolea cu încăpățânare întrebările, ca și cum ar fi jurat să păstreze tăcere deplină.

Berea, dintre cele mai tari, îi întremă pe amândoi.

— Presupun că te apasă ceva pe suflet, observă Sekari.

— Crezi cu adevărat că am vreo șansă de izbândă?

— Crezi cu adevărat că regele te-ar trimite la moarte sigură?

întrebarea îl tulbură pe Iker.

— Singur în Syro-Palestina, un tărâm străin și având de înfruntat vrăjmași cu neputință de prins... Oare nu voi fi o pradă ușoară?

— Greșești, prietene, greșești amarnic! Tocmai slăbiciunea ta are să te salveze. Luptătorii cananeeni recunosc numaidecât un dușman, oricât de dibaci ar fi el. Dar, în ochii lor, tu n-o să pari primejdios. Amintește-ți de isprăvile tale trecute! Ce nebun ar fi pus rămășag, chiar și numai pe o zdreanță, că ai să scapi, atunci când stăteai legat de catargul *Fulgerului,* jertfă sigură, făgăduită mării, apoi naufragiat! Și acum iată-te aici, teafăr și Fiu regal pe deasupra! Nu ai de ce să deznădăjduiești, deși călătoria nu se va dovedi lesnicioasă. Să știi că eu am îndurat lucruri mai rele, și tot am scăpat.

Lui Iker îi veni în minte întrebarea șarpelui uriaș, de pe insula lui „Ka": „Eu n-am putut să împiedic sfârșitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe a ta?"

— Îți amintești de regina turcoazelor pe care am descoperit-o împreună? întrebă Sekari. Dacă Prevestitorul a pus mâna pe ea, cum plănuiește oare s-o folosească? Neîndoielnic, o asemenea piatră este înzestrată cu puteri fără seamăn. Dacă s-ar dovedi tămăduitoare, atunci ne-ar fi și nouă de mare trebuință.

— Poate că Prevestitorul o păstrează în cufărul din lemn de salcâm, făcut anume la porunca sa.

— Mai ascunde el și alte taine pe care ai să i le smulgi tu, Iker! Și ai să afli dacă într-adevăr Prevestitorul e ucigașul învățătorului meu, generalul Sepi. Judecata cea dreaptă a regelui îl va ajunge mai devreme sau mai târziu și mi-ar plăcea să fiu eu brațul ei înarmat. Tare mă bucură viitorul acesta plin de făgăduieli!

Sekari se străduia cu disperare să pară încrezător, dar nici el, nici prietenul său nu se amăgeau.

— Să ne întoarcem la palat! hotărî Iker. Vreau să-ți dau ție bunul meu cel mai de preț.

Lipsit de Vânt-de-Miazănoapte, măgarul și, totodată, părtașul frământărilor sale, lăsat de-acum în grija lui Isis, scribul se simțea singur. Ei doi luptaseră împreună împotriva dușmanilor, ajutându-se unul pe altul. Dar la capătul unei despărțiri sfâșietoare, tânăra preoteasă se purtase cu atâta blândețe, încât câștigase iute încrederea animalului.

Iker și Sekari ocoliră intrarea principală. Sekari, despre ale cărui sarcini cei mai mulți dintre curteni nu știau nimic, se furișă nevăzut. După ce străbătu drumuri lăturalnice, se întâlni iar cu Iker în camera acestuia, situată lângă cea a regelui.

— Sobek Păzitorul își cunoaște bine treaba, recunoscu Sekari, și socot că paza faraonului e fără cusur. Chiar și mie mi-a fost greu să trec nebăgat în seamă. Dar mă tot chinuie o întrebare: din a cui poruncă a încercat falsul soldat să te omoare? Dacă Prevestitorul a fost acela, atunci lucrurile sunt limpezi, dacă nu, înseamnă că avem încă o pricină de îngrijorare. După mine, asta ar arăta că mai există încă un trădător, poate chiar înăuntrul palatului.

— Îl bănuiești pe Sobek?

— Mă înspăimântă gândul acesta, dar voi fi în continuare cu ochii în patru.

— Nu uita că veștile trimise de mine vor ajunge mai întâi la el.

— Am să-l împiedic să-ți facă rău.

Iker depuse în mâinile prietenului său uneltele sale de scrib, de o calitate neasemuită.

— Le-am primit în dar de la generalul Sepi, își aminti el. În Canaan nu-mi sunt de folos.

— Voi păzi această comoară și ai s-o găsești neatinsă la întoarcere. Ce arme iei cu tine?

— O amuletă în formă de sceptru „putere” și cuțitul duhului păzitor pe care mi l-a dat regele.

— Stai mereu la pândă, nu te încrede în nimeni și gândește-te întotdeauna la ce e mai rău. Așa n-o să te ia nimic prin surprindere.

Iker rămase nemișcat lângă fereastra odăii sale și privi îndelung cerul de un albastru strălucitor.

— Cum să-ți mulțumesc pentru ajutor, Sekari? Fără tine, aș fi fost mort de mult. Și acum, să ne luăm rămas-bun.

Sekari își întoarse capul ca să-și ascundă emoția.

— Devotamentul tău față de rege e neclintit, nu?

— Să nu te îndoiești de asta, Iker.

— Înțeleg că nu ți-a trecut nicio clipă prin minte să-i nesocotești poruncile.

— Nicio clipă.

— Așa că vei rămâne la Memphis și n-ai să mă urmezi în Canaan.

— Asta e cu totul altceva.

— Nu, Sekari. Trebuie să plec singur, să răzbesc singur sau să dau greș singur. De astă dată, nu poți să mă aperi.

3.

Să se îndepărteze de Abydos era, pentru Isis, o suferință. Indiferent de frumusețile Memphisului sau ale oricărui alt loc spre care o chemau îndatoririle sale de preoteasă, ea nu se gândea decât să se întoarcă, pe cât de iute cu putință, pe marele pământ al lui Osiris, insula celor drepți.

De îndată ce zări țărmul abrupt, casele înșirate de-a lungul canalului și deșertul în care se înălțau monumentele, inima i se umplu de bucurie. În acest ținut sacru se găseau locașul de veci și sanctuarul lui Osiris, spre care ducea un drum mărginit de capele și stele funerare. Acolo creștea Arborele vieții, stâlpul întregii lumii.

Abydosul tocmai se îmbogățise cu două construcții, adevărate culmi de măiestrie, templul și vastul mormânt al lui Sesostris, unde Isis urcase una din treptele cele mai însemnate ale inițierii sale în marile mistere. Un mic oraș, Cetate întărită, completa acest ansamblu arhitectural. Aici trăiau meșteri, slujbași, preotese și preoți permanenți, precum și câțiva temporari care veneau să îndeplinească anumite sarcini timp de câteva zile sau chiar mai multe luni.

Din pricina vrăjii ce lovise salcâmul lui Osiris, un brâu de soldați proteja Abydosul. Atacurile împotriva orașului Kahun și a piramidei regale, Dachur, dovedeau înverșunarea dușmanilor Egiptului.

De-a lungul călătoriei, Isis nu-și simțise sufletul împăcat. Neîndoielnic, numărul și greutatea sarcinilor încredințate de faraon ar fi descurajat pe oricine, dar tânăra femeie știa că va rezista. Împlinindu-le cu dăruire și sârguință, dobândea puteri nebănuite.

Totuși, prea puținele biruințe împotriva forțelor întunericului nu trezeau mari speranțe, dar salcâmul era încă viu! Două ramuri chiar înverziseră și fiecare cucerire, oricât de măruntă, o făcea pe Isis să creadă că victoria va fi, în cele din urmă, deplină.

Pricina tulburării sale erau vorbele Fiului regal Iker. Tânărul o iubea cu atâta înflăcărare încât o înspăimântă, împiedicând-o chiar să răspundă la o întrebare simplă: ea, Isis, îl iubea pe Iker?

Până atunci, din pricina vieții de preoteasă și a strădaniei de a pătrunde misterele și ritualurile, lăsase deoparte zbuciumul sentimentelor și al pasiunilor.

Dar de când îl întâlnise pe Iker, Isis încerca senzații ciudate, care nu se asemănau defel cu trăirile spirituale din trecut. Apăreau orizonturi necunoscute. Trebuia oare să le cerceteze?

După cum ea însăși mărturisise, unele dintre gândurile sale aveau să-l însoțească mereu pe Iker, indiferent dacă el era Fiu regal, simplu scrib sau un biet servitor. Doar sinceritatea lui conta.

Iker se deosebea de toți ceilalți.

Părăsindu-l, pe Isis o cuprinse teama. Teama de a nu-l mai revedea niciodată, căci el pornise într-o aventură din care nu avea să se mai întoarcă poate. Și această frică se preschimbă curând în tristețe. Nu s-ar fi cuvenit, oare, să-i povestească despre truda vieții de preoteasă și să se arate mai prietenoasă?

Prietenie, respect, încredere… Să fi slujit aceste cuvinte frumoase drept măști în spatele cărora se ascundea un sentiment pe care tânăra femeie refuza să-l numească, pentru că ar fi abătut-o din drumul ei?

O privire stăruitoare îi aminti că sosise vremea să coboare de pe corabie. Isis surâse. Vânt-de-Miazănoapte se uita la ea cu ochii săi mari și căprui. Încă de la prima lor întâlnire, se înțeleseseră de minune. Îndurerat de plecarea lui Iker, puternicul animal își găsise alinarea lângă această tânără femeie, blajină și strălucitoare. Își transmiteau unul altuia gândurile fără nicio greutate și nu încercau să se amăgească. Știau amândoi că șansele ca Fiul regal să supraviețuiască erau neînsemnate.

Isis trecu lesne de primul control. Soldații o cunoșteau și se bucurau s-o revadă. În absența ei, Abydosul li se păruse puțin cam cenușiu.

Dar la al doilea control se stârni o mare agitație, care însă nu o miră pe tânăra femeie. Gărzile șovăiră s-o oprească, dar un preot temporar nu putu să-și înăbușe indignarea.

— Un măgar la Abydos… Un măgar, animalul lui Seth! Uitați-vă la grumazul lui! Are un smoc de păr roșu. În fiara asta s-a întrupat spiritul răului! Îi dau de știre numaidecât Pleșuvului.

Isis aşteptă cu răbdare sosirea marelui preot.

Numit în fruntea preoţilor permanenţi din Abydos, reprezentându-l aici pe faraon, Pleşuvul nu lua nicio hotărâre fără consimţământul precis al monarhului. Însărcinat să vegheze asupra arhivelor sacre ale Locaşului Vieţii, în care nu se pătrundea fără încuviinţarea lui, acest bărbat în vârstă de şaizeci de ani, ursuz şi fără urmă de tact, nu părăsise niciodată ţinutul lui Osiris. Dispreţuia onorurile şi nu îngăduia nicio greşeală în săvârşirea ritualurilor. Pedepsea fiecare abatere de la regulă, socotind lipsită de temei orice încercare a făptaşului de a se dezvinovăţi.

— Un măgar cu un smoc de păr roşu, zise el uimit. Nu încetezi să mă surprinzi, Isis!

— Fiul regal Iker mi l-a încredinţat pe Vânt-de-Miazănoapte. Îi voi găsi un adăpost în apropierea casei mele şi nu va pricinui niciun neajuns ţinutului sacru. Printre îndatoririle noastre nu se numără şi aceea de a stăpâni forţa lui Seth? Măgarul e una dintre întruchipările lui, nu tăgăduiesc. Dar preotesele lui Hathor sunt chemate să-i domolească focul.

— Seth a fost osândit să-l poarte pe Osiris în spinare, recunoscu Pleşuvul. Însă acest animal va şti să respecte liniştea?

— Sunt sigură.

— La prima dovadă de nesupunere, la primul răget, va fi izgonit.

— Ai priceput? îl întrebă Isis pe Vânt-de-Miazănoapte.

Animalul ridică urechea dreaptă în semn că înţelesese.

Pleşuvul bodogăni ceva nedesluşit şi mângâie măgarul pe cap.

— Du-l unde îi e locul şi apoi vino după mine, la templul lui Sesostris.

Menit să dea naştere lui „Ka” şi prin acesta să întărească apărarea magică a Arborelui vieţii, templul, ce avea să dăinuiască milioane de ani, se înfăţişa ca o construcţie puternică, împrejmuită de un zid şi în faţa căruia se ridica un pilon. Înzestrat cu o întreagă încrengătură de şanţuri subterane ce serveau la înlăturarea apei întrebuinţate la purificări, acest vast patrulater, spre care ducea un drum pietruit, părea că veghează deşertul.

Isis pătrunse în curtea mărginită de o galerie susținută de paisprezece coloane, apoi în sala acoperită unde domnea o liniște profundă și sălășluia cuvântul divinităților, cărora monarhul le aducea ofrande. Tavanul sălii era zugrăvit aidoma cerului înstelat.

Pleșuvul medita în fața chipului tăiat în piatră al lui Osiris.

— Ce roade au dat cercetările tale în marea bibliotecă din Memphis? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Bănuielile noastre s-au adeverit: doar aurul cel mai pur, zămislit în pântecele muntelui divin, va tămădui arborele.

— Ne este deopotrivă de folos și pentru celebrarea marilor mistere. Fără el, ritualul e literă moartă și Osiris nu va învia.

— La drept vorbind, asta și doresc vrăjmașii noștri, fu de părere Isis. În ciuda morții generalului Sepi, Luminăția Sa a întețit căutările, dar nimeni nu știe unde se găsește orașul aurului și ținutul Punt.

— Simple nume date de poeți!

— Voi continua să citesc vechile papirusuri, cu speranța că voi descoperi unul sau mai multe amănunte care să ne ajute.

— Ce a hotărât faraonul?

— Vinovat de nenorocirile noastre e, după câte se pare, un răzvrătit care-și spune Prevestitorul și se ascunde în Canaan. Sesostris l-a trimis acolo pe Fiul regal Iker, ca să încerce să-i dea de urmă. Doar cei din cercul restrâns de prieteni devotați ai Luminăției Sale cunosc lucrul acesta.

Isis avea de îndeplinit încă o misiune delicată: să fie mereu cu mare băgare de seamă și să se asigure că niciunul dintre preoții permanenți sau temporari din Abydos nu era complicele dușmanului. Cu îngăduința regelui, care nu se îndoia de marele preot, Isis îi împărtășise Pleșuvului și acest secret.

— În lipsa ta, n-am observat ceva nefiresc, îi spuse Pleșuvul. Nimeni nu și-a neglijat îndatoririle. Cum ar putea izbuti un demon să se strecoare printre noi?

— Cei din atelierul templului lui Hathor din Memphis mi-au dat un obiect prețios. Mi-ar plăcea să-i verific puterile.

Pleșuvul și Isis ieșiră din sanctuarul lui Sesostris și se îndreptară spre Arborele vieții, ce creștea în inima pădurii sacre Pekar. Ca în

fiecare zi, preoții permanenți îl îngrijeau cu multă migală. Ca să păstreze energia spirituală a acestor locuri și să mențină legătura cu făpturile luminii, slujitorul lui „Ka” celebra cultul strămoșilor. Preotul însărcinat cu libația de apă proaspătă nu ocolea nicio masă de ofrandă. Cel care vedea secretele se ocupa îndeaproape de buna desfășurare a ritualurilor și cel care veghea asupra integrității marelui trup al lui Osiris controla sigiliile de pe ușa mormântului său. Cât despre cele șapte cântărețe care trebuiau să desfete sufletul divin, muzica lor se împletea cu armonia cerului.

Pe de altă parte, oriunde s-ar fi aflat, faraonul, ca purtător al paletei de aur pe care erau înscrise formulele cunoașterii dezvăluite la Abydos, le rostea zilnic în mare taină, împiedicând astfel ruperea șirului revelațiilor.

Pleșuvul și preoteasa turnară apă și lapte la rădăcina salcâmului, în care se mai vedeau doar câteva semne firave de viață. Patru salcâmi tineri, sădiți la apus, răsărit, miazăzi și miazănoapte, alcătuiau un câmp de forțe protectoare.

— Rămâi pe mai departe în acest arbore, Osiris! implora Pleșuvul. Fie ca el să păstreze legătura între cer, pământ și adâncurile lui, să dăruiască lumină inițiaților și belșug acestei țări iubite de zei.

Isis îi înfățișă salcâmului o minunată oglindă formată dintr-un disc gros de argint și un mâner din jasp, împodobit cu chipul zeiței Hathor. O lucrătură fin meșteșugită din aur înconjura incrustațiile de lapislazuli și de comalină.

Preoteasa îndreptă discul spre soare, astfel încât, reflectată în oglindă, o rază mângâie trunchiul arborelui și îi insuflă puțină căldură, fără să-l ardă. Se cereau multă atenție și delicatețe ca salcâmul să nu fie rănit.

Mulțumită celebrării ritualului bulgărilor de argilă ce reprezentau ochiul soarelui, faraonul întărise brâul magic din jurul arborelui. De-acum înainte, nicio undă vătămătoare nu va mai reuși să treacă dincolo de el. Dar aceste măsuri de prevedere nu se dovedeau, oare, prea târzii?

Isis depuse oglinda într-una dintre capelele templului lui Osiris, rezervată corăbiei folosite în timpul ritualului marilor mistere. După

cum observase Pleșuvul, perechea sa cerească nu mai străbătea bolta în mod firesc. De aceea, ca să împiedice distrugerea ei, Isis primise poruncă de la monarh să numească fiecare dintre părțile corăbiei, păstrând astfel strânsa lor unire. Doar această soluție disperată ținea în viață unul dintre simbolurile cele mai de preț ale Abydosului, chezașul energiei fără de care renașterea nu era cu putință.

Orașul Cetate Întărită fusese ridicat respectând întocmai planurile precise ale lui Sesostris. Fiecare stradă avea o lărgime de cinci coți, casele erau împărțite în grupuri bine conturate și fiecare casă, construită din cărămizi, cuprindea o curte, o sală de primire și mai multe odăi. Frumoasele clădiri și grădinile lor păreau să privească spre deșert. În colțul de sud-vest al orașului se înălța impunătoarea locuință a primarului.

Casa lui Isis număra patru încăperi, cu uși din lemn împodobite cu canaturi din calcar. Albul pereților exteriori și culorile vii dinăuntru contrastau izbitor. O mobilă simplă și trainică, vase din piatră și ceramică, așternuturi din in, aceasta era întreaga avere a preotesei, care îi ajungea cu prisosință. Datorită rangului ei, o femeie se îngrijea de curățenie și de pregătirea bucatelor, scutind-o astfel pe Isis de treburile gospodăriei.

În prag, Vânt-de-Miazănoapte făcea de strajă. Tot Abydosul știa deja că un animal al lui Seth primise drept de ședere vremelnică, dar numai dacă păstra o tăcere pioasă.

— Mori de foame, nu-i așa?

Măgarul ridică urechea dreaptă.

— Astă-seară va trebui să rabzi. Însă de mâine am să-ți dau să mănânci pe săturate.

Se plimbară împreună până la hotarul deșertului, admirând apusul soarelui. Razele sale scăldau în rubiniu un bătrân tamarin. Numele lui, *iser,* amintea de *usir,* cel al lui Osiris. Uneori, erau așezate înăuntrul sarcofagului ramuri din acest arbore care înlesnea transformarea mumiei în trup osirian.

Puternic, tamarinul biruia uscăciunea deșertului, căci rădăcinile sale sorbeau apa din adâncuri.

Isis înălță rugi pentru ca Osiris să-l protejeze pe Iker și să-i îngăduie să urmeze calea cea bună prin ținutul plin de primejdii,

unde își punea în joc viața ca să salveze Abydosul și Egiptul întreg.

4.

În plină putere la cei peste patruzeci de ani pe care-i avea, cu părul negru lipit de țeasta rotundă, cu fața visătoare, pieptul lat, gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, Medes, Secretarul Casei Regelui, întocmea decretele regale potrivit cu hotărârile luate de faraon și consiliul său, apoi le răspândea în toată țara. Celor care lucrau sub conducerea sa nu le iertase niciodată vreo greșeală.

Deși se mândrea cu această numire, care făcea din el unul dintre cei mai înalți demnitari din regat, Medes nutrea alte ambiții. Mai presus de orice, voia să ajungă chiar în inima puterii, nu ca să slujească Egiptul, ci ca să-l distrugă. Uciderea lui Sesostris nu avea să fie lucru ușor, căci protecția sa magică se arăta puternică, după cum dovedise ultimul atac neizbutit împotriva lui. Dar Medes nu era omul să se dea bătut, tocmai acum, după alianța încheiată cu Prevestitorul, un bărbat ciudat și primejdios, hotărât să sfarme tronul faraonului.

Fiind primul care intra în clădirea administrației și ultimul care pleca, Medes se purta ca un demnitar sârguincios și neînduplecat, căruia nu i se putea aduce nicio învinuire. Încredințându-i slujba de vizir lui Khnum-Hotep, Sesostris micșorase influența Secretarului Casei Regelui. Bătrânul Khnum-Hotep își ducea sarcinile la bun sfârșit cu strășnicie, vădind supunere deplină față de un suveran împotriva căruia odinioară se răzvrătise. Prudent, Medes avea grijă să nu încalce poruncile vizirului, să-l asculte fără crâcnire și să nu-i ofere nicio pricină de nemulțumire, căci Khnum-Hotep era urechea regelui.

Gândindu-se la întâlnirea ce urma să se desfășoare după căderea nopții, întâlnire pe cât de importantă, pe atât de riscantă, Medes nu-și găsea locul. Pe măsură ce timpul se scurgea, devenea și mai nervos decât de obicei, mustrându-i cu asprime pe unii scribi prea leneși, după socoteala sa.

Chiar când isprăvise de citit un teanc de papirusuri, Marele Trezorier Senankh, aflat în fruntea Dublei Case Albe, sosi pe neașteptate.

Medes îl ura pe acest bărbat mare iubitor de mâncăruri alese. Cu obrajii rotunzi și pântece proeminent, Senankh avea o înfățișare înșelătoare. Iscusit administrator al tezaurului, inspirând teamă și respect celor care-l cunoșteau, nesimțitor față de lingușeli, nu șovăia să se poarte fără milă cu trântorii și nepricepuții, fie ei chiar și curteni. Medes încercase să-l compromită și să-l silească să-și părăsească slujba. Cu șiretenia unei vulpi, Senankh adulmecase loviturile pe la spate și zădărnicise lesne planul cel josnic.

— Întâmpini greutăți?

— Niciuna, Mare Trezorier.

— Într-adevăr, treburile de care te ocupi merg bine.

— Lupt împotriva oricărei risipe. Dar vai! Munca aceasta nu are sfârșit. Cum îți slăbește o clipă atenția, delăsarea te biruie.

— Mulțumită priceperii tale, Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată. Așa că am o veste bună pentru tine: cererea ta a fost primită. Vei dispune de încă cinci corăbii ușoare și iuți. Ia în slujbă câți scribi găsești de cuviință și veghează ca decretele regelui să fie cunoscute în toate colțurile regatului.

— Nici nu puteați să-mi faceți o bucurie mai mare. Cu mijloacele acestea, îmi voi da întreaga silință ca hotărârile Luminăției Sale să ajungă degrabă la supușii săi.

— Și astfel, unirea Celor Două Regate va câștiga în trăinicie, încuviință Senankh. Dar aștept de la tine să lași odihna deoparte.

— Fiți fără grijă.

Întorcându-se acasă, Medes se întrebă dacă Marele Trezorier Senankh chiar avea încredere în el. Nici cuvintele, nici purtarea sa nu lăsau să se bănuiască însă nimic. Dar Senankh era îndeajuns de viclean ca să nu-și trădeze adevăratele gânduri și totdeauna cel căruia îi vorbea trebuia să fie prevăzător. Una peste alta, Medes dobândise ceea ce dorea. Noii oameni aflați la porunca sa, mesageri și corăbieri, vor fi, de fapt, iscoadele sale. Acum va putea să trimită mult mai ușor vești complicilor săi.

Medes locuia într-o superbă clădire din centrul Memphisului. La stradă, se găseau intrarea servitorilor și poarta principală cu două canaturi, în permanență supravegheată de un paznic. La fiecare din cele două etaje erau uși-ferestre cu apărători din lemn. O terasă susținută de coloane mici vopsite în verde se deschidea spre grădină.

De-abia păși Medes în sala de primire, că soția lui îi și sări de gât.

— Sunt bolnavă, scumpul meu, tare bolnavă! Iar ție nu-ți prea mai pasă de mine.

— Ce te doare?

— Mi-e greață, îmi cade părul și n-am poftă de mâncare… Să vină îndată doctorul Gua.

— Am să trimit după el mâine.

— Ba chiar acum! Fără întârziere!

Medes o împinse încetișor la o parte.

— Am o altă treabă grabnică.

— Vrei să mă vezi moartă!

— O să supraviețuiești până mâine. Poruncește să mi se aducă masa și apoi lasă-te pe mâna slujitoarelor. Un masaj o să-ți aline suferința.

După ce-și potoli foamea, Medes așteptă miezul nopții ca să plece de acasă pe furiș. Chipul îi era acoperit de o glugă. Pe drum se opri și privi înapoi de mai multe ori, convingându-se că nu-l urmărește nimeni. Ca să stea fără grijă, dădu mai întâi ocol pe departe locului unde voia să ajungă.

În sfârșit, liniștit, bătu la ușa unei case arătoase, ascunse într-un cartier sărăcăcios. Apoi îi arătă paznicului morocănos, care îi ieși înainte, o mică bucată de lemn de cedru pe care era scrijelită hieroglifa arborelui.

Ușa se deschise și Medes urcă la primul etaj unde îl întâmpină un bărbat vorbăreț, care semăna cu o amforă grea, parfumat peste măsură și înveșmântat într-o mantie lungă, plină de broderii.

— Scumpe prietene, ce plăcere să vă revăd! Gustați câteva prăjituri?

Cu toate că Libanezul se căznea să slăbească, vasta încăpere era ticsită de măsuțe joase, încărcate din belșug cu dulciuri, care mai de care mai ispititoare.

Medes își scoase gluga și se așeză.

— Dă-mi niște vin de curmale.

— Numaidecât!

Micuța cupă de argint era ea însăși o culme a meșteșugului.

— Un dar de la unul dintre căpitanii mei de corabie care a încercat să mă înșele, glăsui Libanezul. Înainte să moară în chinuri groaznice, mi-a lăsat moștenire toată averea lui. Chiar și cei mai ticăloși se dovedesc darnici câteodată.

— Răfuielile tale nu mă interesează. Iker a părăsit palatul. Sunt sigur că nu se îndreaptă spre provincia unde s-a născut, ci spre Canaan.

— Oamenii mei au fost deja preveniți, dar care să fie, oare, misiunea acestui tânăr?

— Să descopere ascunzătoarea Prevestitorului și să înștiințeze armata egipteană.

Libanezul surâse.

— Acest Fiu regal nu vi se pare pe cât de tânăr, pe atât de înfumurat?

— Nu-l socoti un oarecare! Iker a scăpat de la moarte de câteva ori și puterea lui de a face rău e dovedită. Acum se încumetă să pătrundă într-un ținut străin, crezând că va trece nebăgat în seamă. Să tragem foloase de pe urma greșelii pe care o săvârșește!

— Dar de ce vă neliniștiți atât?

— Pentru că Iker a fost trimis de însuși faraonul, deci este înzestrat cu puteri neobișnuite! Sesostris nu face nimic la nimereală. Dacă Fiul regal a primit poruncă să se strecoare în rândurile răzvrătiților cananeeni înseamnă că lucrul e cu putință.

Vorbele lui Medes îl tulburară pe Libanez.

— Vă gândiți să-i întindem o capcană?

— Dacă nu mă înșel, Iker a pornit spre Sichem. Iscoadele tale o să-ți dea de veste când ajunge acolo. Lasă-l să intre într-un clan care să-l omoare fără multă zarvă, după ce va smulge câteva răspunsuri de la el. Poate ne va da unele informații prețioase despre planurile vrăjmașului nostru.

Libanezul își scărpină bărbia.

— Am putea face precum spui.

— Fă cum vrei, dar scapă de acest Iker! Dispariția lui îl va slăbi pe Sesostris.

— Am să mă îngrijesc de „protejatul vostru”, făgădui Libanezul. Și-acum, ce-ar fi să vorbim despre negoțul nostru? Vă aduc aminte că o nouă încărcătură de lemn prețios tocmai a plecat din Liban. Vameșii trebuie să închidă ochii.

— Vor primi poruncile de cuviință.

— Trebuie, de asemenea, să descărcăm lemnul în alte magazii decât până acum.

— N-am uitat. Dar… uleiurile?

— La timpul potrivit, am să vă trimit vorbă.

În caz de reușită, planurile cumplite ale Libanezului urmau să curme viața a sute sau chiar mii de egipteni.

Răul avea să lovească în curând. Ușor tulburat, Secretarul Casei Regelui savură plăcerea pe care i-o trezea gândul acesta. Să apere legea Maat, aidoma lui Sesostris, însemna să venereze un trecut cu desăvârșire apus.

Bineînțeles, violența și suferința s-ar răspândi din ce în ce mai mult, dar cucerirea puterii oare nu le îndreptățea? De multă vreme, Medes își alesese calea. Acum, orice amânare îi încurca planurile. Întâlnirea cu Prevestitorul îi oferise prilejul nesperat de a răsturna toate piedicile pe care le credea de netrecut. Își vânduse sufletul unui demon ivit din întuneric, iar acest lucru îi va aduce faimă și avere.

— Până acum s-a ivit vreo pricină de neliniște?

— Gărzile n-au dat de urma iscoadelor mele. Totuși, străjile lui Sobek Păzitorul nu vor sta cu mâinile în sân! Mă bucur că nu i-am păstrat la Memphis decât pe cei mai buni oameni ai noștri, atât de bine amestecați printre egipteni, încât nu dau de bănuit.

Din ordinul Prevestitorului, grosul trupelor sale se retrăsese în Syro-Palestina, iar Libanezul conducea doar un grup devotat de luptători din umbră, alcătuit din vânzători, negustori și frizeri. Cu toții erau neîntrecuți în meșteșugul de a-i descoperi pe cei prea curioși, iar, la nevoie, de a-i ucide. Niciunul dintre ei nu-i cunoștea pe toți ceilalți, astfel încât să nu-i poată da în vileag pe ceilalți.

Libanezul nu l-ar fi trădat nicicând pe Prevestitor. O dată, o singură dată, îndrăznise să-l mintă. Predicatorul cu ochii de jar aproape că-i smulsese atunci inima, lăsându-i o cicatrice care îi servea mereu drept pildă. La prima slăbiciune, negustorul știa că nu va mai scăpa de ghearele omului-șoim.

— Dar domnia ta, Medes, nu veți fi bănuit?

Înaltul demnitar cugetă adânc înainte de a răspunde.

— Nu sunt naiv și îmi pun neîncetat această întrebare. Până acum n-am zărit vreun semn în această privință, dar sunt prevăzător. Când Marele Trezorier Senankh îmi încuviințează propunerile, mă întreb dacă se gândește la binele regatului sau mă pune la încercare. Poate că și una, și alta.

— Nu ne este îngăduită nici cea mai mică nechibzuință, îi reaminti Libanezul, altminteri, vom fi nevoiți să renunțăm la planurile noastre. Dacă vreunul dintre cei devotați lui Sesostris se apropie prea mult de domnia ta, nu șovăi să mă anunți. Vom tăia atunci în carne vie. Țineți minte, Medes: Prevestitorul nu ne-ar ierta nici cea mai măruntă greșeală.

5.

O mulțime de muncitori lucrau la extinderea Zidurilor Regelui, o linie de forturi mici, menite să întărească hotarul de nord-est al Egiptului și să descurajeze orice încercare de năvălire a triburilor răzvrătite care străbăteau în lung și-n lat o parte a Syro-Palestinei. Erau consolidate vechile construcții și, pe alocuri, înălțate altele noi. Forturile comunicau între ele prin diferite semne și porumbei călători. Garnizoanele, alcătuite din soldați și vameși, verificau amănunțit mărfurile și pe cei care voiau să treacă dintr-o parte în alta. După atacul împotriva faraonului Sesostris, controalele se înăspriseră. Câțiva luptători cananeeni fuseseră doborâți, dar alții aveau să încerce, fără îndoială, să pătrundă în Deltă și să-și răzbune tovarășii. Așa că armata îi întorcea din drum pe cei care trezeau bănuieli și nu înmânau permisele de liberă trecere decât după ce drumeții răspundeau la o mulțime de întrebări. „Oricine va trece acest hotar, scria în decretul dat de faraon, va deveni unul dintre fiii mei.”

Cei dornici să se îndrepte spre Canaan, ieșind din Egipt, aveau de respectat o rânduială severă: să-și spună numele, motivele călătoriei și ziua întoarcerii. Scribii adunau teancuri întregi de papirusuri, pe care le păstrau cu grijă.

Sarcina lui Iker se anunța delicată, căci nu trebuia să lase nicio urmă a trecerii sale. Această primă încercare nu numai că va arăta dacă era vrednic de misiunea ce-o primise, dar îi va îngădui să le spună cananeenilor că fugise din țara sa unde era urmărit de gărzi. Socotind că răzvrătiții aveau vreun complice printre soldații sau lucrătorii de la Zidurile Regelui, acesta ar fi încercat să afle dacă Iker se comportase într-adevăr ca un fugar.

Iker observă mulțimea măsurilor de pază: numeroși arcași se zăreau în crenelurile turnurilor, ca și trupe de pedeștri gata de luptă oricând. Niciun atac n-ar fi putut să le ia prin surprindere. Un fort asaltat avea timp să le prevină pe cele vecine. Vestea se răspândea iute și ajutoarele soseau degrabă.

Fără informații precise, Iker n-ar fi izbutit să se strecoare. Dar Sehotep, Purtătorul Sigiliului regal, îi încredințase o hartă pe care era însemnat ultimul punct slab al fortificațiilor. Cunoscând aceasta, tânărul scrib pătrunse, la căderea nopții, într-un loc plin de mărăcini.

Înaintea lui se ridica un vechi fort singuratic, aflat acum în reparații. Aprinderea torțelor dădea de știre că e ora schimbării străjilor. Iker plănuia să se folosească de neorânduiala ce se stârnea cu acest prilej timp de câteva clipe, să alerge din răsputeri și să treacă în Canaan.

Comandantul fortului nu aprecia câtuși de puțin noua sa mutare și suspina după cazarma din Memphis, situată în preajma capitalei și a nenumăratelor ei distracții. În schimb, aici timpul părea să se scurgă mult mai încet.

A doua zi va da ordin să fie arși toți mărăcinii aceștia. Cine s-ar fi încumetat apoi să se apropie de fort urma să fie zărit fără greutate. Iar dac-ar fi rupt-o la fugă, arcașii aveau poruncă să tragă. În felul acesta soldații și-ar fi desăvârșit pregătirea, iar el își va alunga plictiseala. Din fericire, generalul Nesmontu, ca un ofițer cu experiență ce era, dădea des permisii și înlocuia garnizoanele, pentru ca oboseala să nu slăbească atenția soldaților și a ofițerilor. Cu un comandant ca el, oamenii ajungeau să-și iubească meseria.

Veni și ora schimbării străjilor.

În fruntea unui grup de zece arcași, ofițerul se îndreptă spre turnul de pază unde se aprinseseră torțele. De obicei, lucrurile se desfășurau cu iuțeală, soldații care stătuseră de veghe până atunci lăsându-i bucuroși pe ceilalți în locul lor și grăbindu-se spre bucătărie.

Dar în seara aceasta se iscase o agitație neașteptată. Arcașii din turn vorbeau tare, gata să se ia la harță, și nu coborau în ruptul capului.

— Ce se petrece acolo sus?

— Veniți, comandante, că ăștia nu se mai potolesc!

Ofițerul urcă într-un suflet scara, sărind câte patru trepte deodată și găsi un soldat întins pe spate și cu nasul sângerând. Alți doi îl

țineau cu greutate pe bătăuș care spumega precum un taur furios.

— V-ați încăierat, bag seamă!

— El e vinovat, șopti rănitul, nebunul ăsta... M-a lovit degeaba.

— Ba nu degeaba! urlă celălalt. Ai furat de la mine, scârnăvie!

— Nu vreau să mai aud nimic, hotărî ofițerul. Veți apărea amândoi în fața judecătorului și o să lămurim atunci faptele.

Un arcaș care ar fi trebuit să se afle deja la masă își aruncă privirea din întâmplare spre câmpia cananeană.

Și ceea ce îi fu dat să vadă în lumina lunii îl uimi peste poate.

— Comandante, uitați-vă acolo jos! Un fugar!

— Trageți, porunci ofițerul, trageți toți și să nu greșiți ținta!

☥

Iker era încă aproape de fort când prima săgeată îi șuieră pe la urechea stângă. A doua îi zgârie umărul. Pregătit la școala aspră a provinciei Oryx, tânărul scrib se bucură în sinea sa că devenise un strașnic alergător pe distanțe mari, care nu-și pierdea lesne răsuflarea. Deplasându-se în zigzag, își înteți goana, privind mereu înainte.

Șuierăturile înfricoșătoare ale săgeților se răriră, puterea lor slăbi, apoi de la un timp nu se mai auzi decât zgomotul regulat al tălpilor sale care loveau pământul.

Iker trecuse hotarul teafăr și nevătămat!

Totuși, nu se opri din goană de teamă să nu fie trimisă o patrulă pe urmele sale. Dar se înnopta și comandantul nu-și scoase oamenii din fort de frica altor încercări de trecere forțată. Iar Fiului regal nu-i mai rămânea decât s-o apuce înspre Sichem.

☥

Cățărându-i-se pe obraz, furnica uriașă îl trezi din somn, salvându-i astfel viața.

Doi bărbați cu fețele nerase se apropiau de tufișul la adăpostul căruia Iker dormise câteva ore. Deși nu puteau să-și țină gura, își închipuiau că se furișează în mare taină.

— E ceva acolo, îți spun eu.

— O grămăjoară de zdrențe, cred.

— Și dacă e un om între ele? Uită-te mai bine.

— O fi vreun călător și bagajul său.

— Ce noroc pe noi!
— Dar dacă nu vrea să ni-l dea?
— Tu, în locul lui, l-ai da de bunăvoie?
— Cu niciun chip!
— Așa că mai bine să nu i-l cerem. Îl atacăm și-l jefuim. Și o să-l lovim atât de tare, că n-o să-și mai amintească nimic.
În clipa în care cei doi hoți se pregăteau să se repeadă asupra lui, Iker sări brusc în picioare, învârtind amenințător cuțitul duhului păzitor.
— Nu mișcați! strigă el. Altminteri vă tai beregata.
Cel mai fricos căzu în genunchi, iar celălalt făcu un pas îndărăt.
— S-ar zice că nu glumești, prietene! N-oi fi vreun soldat sau vreo gardă?
— Niciuna, nici alta, dar știu să mânuiesc armele. Voiați să mă prădați?
— Nici vorbă! zise cel îngenuncheat. Încercam doar să te ajutăm.
— N-ați aflat că tâlharii sunt osândiți la muncă silnică, iar ucigașii – la moarte?
— Suntem doar niște bieți țărani care caută de mâncare! N-o ducem prea ușor pe aici.
— Generalul Nesmontu nu se îngrijește de bunăstarea acestui ținut?
Cei doi nelegiuiți schimbară priviri neliniștite.
— Ești… egiptean?
— Întocmai.
— Și… lucrezi pentru general?
— Nicidecum.
— Atunci ce cauți prin părțile astea?
— Mă străduiesc să scap de el.
— Ai fugit din armată?
— Cam așa ceva.
— Și încotro mergi?
— Să mă alătur celor care luptă împotriva generalului pentru eliberarea Canaanului.
— Primejdios lucru!
— N-oți fi și voi credincioși de-ai Prevestitorului?

Cel îngenuncheat se ridică și se trase aproape de tovarășul său.

— Noi nu ne amestecăm în treburi de soiul ăsta.

— Câtuși de puțin?

— Foarte puțin. Foarte, foarte puțin. Și nici atât.

— Acest puțin ar putea să vă aducă un câștig frumușel.

— Cam ce anume, prietene?

— Un lingou de aramă.

Cei doi tâlhari își linseră buzele. O asemenea avere le-ar fi îngăduit să bea pe săturate și să se desfete cu fetele din lupanare.

— E ziua ta norocoasă, prietene.

— Călăuziți-mă până în tabăra Prevestitorului, ceru Iker, fără să-și pună însă prea mare nădejde.

— Visezi sau ce? Nimeni nu știe unde se ascunde!

— Dar, neîndoielnic, îi cunoști pe câțiva dintre oamenii săi.

— Se poate… Dar de ce-am avea încredere în tine?

— Din pricina lingoului de aramă.

— Ai mijloacele potrivite ca să-i convingi pe oameni!

— Atunci să pornim. Vă urmez.

— Lingoul, mai întâi.

— Nu mă luați drept un nătărău. Voi mă duceți până la credincioșii Prevestitorului, iar eu vă plătesc după aceea. Dacă nu, ne despărțim acum. Găsesc eu drumul și singur.

— Trebuie să ne sfătuim.

— Bine, dar iute.

Între cei doi tâlhari se iscă o discuție aprigă. Unul invoca prudența, celălalt, câștigul. Într-un târziu, aleseră o cale de mijloc.

— Cel mai nimerit loc pentru tine e Sichem, grăi primul. În câmpie se pot ivi tot soiul de necazuri. Dar în oraș ne putem mișca mai lesne.

— Dar soldații nu străbat în lung și-n lat întreg orașul?

— Bineînțeles, dar nu supraveghează chiar fiecare casă. Acolo avem legături cu oamenii care te vor ajuta să ajungi la Prevestitor.

— Haideți, luați-o înainte!

— Ține-te cât mai departe în urma noastră, prietene! Noi știm cum să ne descurcăm cu egiptenii. Dacă te arestează, n-o să-ți sărim în ajutor.

— Gândiți-vă la răsplata ce v-așteaptă și feriți-vă de încurcături.

— Dar ce-ți închipui? Dacă te prind pe tine înseamnă că noi am muncit pe degeaba.

Aceste vorbe rostite din toată inima îl liniștiră pe Iker.

Străbătură cărări lăturalnice, făcând popasuri dese, și în apropierea orașului se abătură din drum înainte de a pătrunde într-un cartier ticsit, unde casele dărăpănate se întreceau una pe alta în sărăcie.

Tâlharii schimbară vorbe binevoitoare cu bătrânii așezați pe pragurile cocioabelor. Fără îndoială, cei doi nu treceau drept niște necunoscuți.

Dintr-odată, o ceată de copii îl înconjurară pe Iker.

— Tu nu ești de pe-aici!

— Plecați și lăsați-mă-n pace!

— Răspunde sau aruncăm în tine cu pietre!

Iker nu dorea să se bată cu niște copii, dar aceștia nu păreau să glumească.

Cu lovituri de picior, unul dintre hoți îi împrăștie.

— Stați la pândă în altă parte! le porunci el. Băiatul ăsta e cu noi.

Copiii se supuseră și se îndepărtară văicărindu-se.

Iker își urmă călăuzele până lângă o casă cu pereții murdari. Pe o grămadă de gunoi stătea chircită o bătrână acoperită de zdrențe și cu privirea goală. În soarele arzător, un măgar era priponit de un țăruș cu o frânghie atât de scurtă încât abia se putea mișca.

— Barem dați-i puțină apă, grăi cu milă Iker.

— Nu-i decât un animal. Haide, intră!

— Cine locuiește aici?

— Oamenii pe care-i cauți.

— Mai înainte, mi-ar plăcea să mă încredințez că nu mă păcăliți.

— Noi am respectat înțelegerea. Acum trebuie să ne plătești.

Lucrurile luau o întorsătură urâtă.

Iker scoase din sac un lingou de aramă. Pe dată, o mână lacomă îl înhăță.

— Intră! Intră!

Odaia cu pământ bătătorit pe jos mirosea atât de urât, încât Iker șovăi. Și, în clipa în care Fiul regal păși peste prag ținându-se de

nas, fu împins cu putere înăuntru. În spatele său, ușa se închise cu zgomot.

În penumbra încăperii se zăreau vreo zece cananeeni înarmați cu furci și hârlețe. Un bărbos cu părul încâlcit și plin de păduchi se răsti la cel nou-venit.

— Cum te cheamă?

— Iker.

— De unde vii?

— De la Memphis.

— Ești egiptean?

— Da, însă mă împotrivesc domniei lui Sesostris. După ce i-am ajutat pe prietenii mei asiatici, la Kahun, am încercat să-l ucid pe tiran. După ce am dat greș, m-am ascuns, nădăjduind să-i regăsesc odată și-odată. Ca să scap de gărzi nu-mi rămânea decât o cale: să trec Zidurile Regelui și să mă adăpostesc în Canaan. Vreau să încep iar lupta împotriva celui care ne asuprește. Dacă Prevestitorul mă primește printre credincioșii săi, n-am să-l dezamăgesc.

— Cine ți-a vorbit despre el?

— Aliații mei asiatici. Și apoi, pretutindeni faima sa sporește de la o zi la alta. Faraonul și apropiații lui au început să tremure de frică. Și alți egipteni se vor alătura curând Prevestitorului.

— Cum ai trecut de Zidurile Regelui?

— Am ales un fort mai dosnic și m-am furișat în timpul nopții. Arcașii au tras în mine și m-au atins la umărul stâng.

Și Iker își arătă rana.

— Și-a făcut-o singur! îl învinui un cananean. Nu-mi place defel înfățișarea egipteanului ăstuia. Neîndoielnic e o iscoadă.

— Și atunci, i-o întoarse Iker, aș fi fost atât de prost încât să mă arunc de bunăvoie în gura șacalului? În mai multe rânduri mi-am primejduit viața apărându-vă țara și n-am să mă opresc până nu va fi liberă.

Un copil din ceata care îl întâmpinase pe Iker reapăru și șopti câteva cuvinte la urechea căpeteniei cananeenilor. Apoi plecă alergând.

— Ai venit singur, nimeni nu te-a urmărit, grăi bărbosul.

— Dar asta nu dovedește nimic! strigă unul dintre tovarășii săi. Să ne arătăm prevăzători și să-l omorâm.

Atmosfera deveni și mai apăsătoare.

— Nu săvârși o faptă cu neputință de îndreptat. Sunt un scrib care are știință despre obiceiurile de la palat și despre tot ce se petrece în Memphis. Aș putea să vă fiu de mare folos.

Aceste vorbe iscară tulburare printre cananeeni. Cei mai mulți le socoteau demne de încredere și erau gata să-l primească pe Iker, dar doi se încăpățânau să ceară moartea lui.

— Trebuie să ne mai gândim, încheie bărbosul. Până vom lua o hotărâre, ești prizonierul nostru. Dacă încerci să fugi, nu vei scăpa cu viață.

6.

Isis pătrunse în capela templului lui Sesostris unde era depusă corabia din aur a lui Osiris. Supravegheat fără odihnă, edificiul oferea un adăpost sigur. Doar perechea regală, preoții permanenți și tânăra preoteasă puteau să intre în sanctuar ca să împlinească ritualurile. În absența faraonului și a Marii Soții regale, Isis reînsuflețea corabia aceasta căreia, din pricina bolii salcâmului, îi lipsea energia necesară celebrării misterelor. Doar rostirea cu voce tare a părților sale o menținea în viață.

Cu smerenie, tânăra femeie ridică vălul ce acoperea neprețuita comoară.

— Prora ta e pieptul stăpânului Apusului, Osiris reînviat, iar pupa ta, cel al zeului Min, focul înnoitor. Ochii tăi sunt ochii spiritului în stare să-l vadă pe Cel Mare. Cârma ta e alcătuită din cuplul divin din cetatea Zeului. Catargul tău dublu este steaua fără seamăn, care își croiește drum printre nori, parâma din față e judecata cea limpede, parâma din spate – coada panterei Mafdet, păzitoarea Locașului Vieții, parâma tribord – brațul drept al Creatorului, Atum, parâma babord – brațul său stâng, cabina ta e zeița Cer cu toate puterile sale, iar vâslele sunt brațele lui Horus când călătorește.{1}

Timp de câteva clipe, aurul păru să răspândească o lumină vie ce scălda toată capela. Tavanul se preschimbă în cer înstelat, iar corabia pluti iar prin univers.

Apoi întunericul se înstăpâni din nou, strălucirea aurului se stinse și mișcarea corăbiei se opri.

Atâta vreme cât salcâmul nu va înverzi și Abydosul va fi lipsit de aurul zeilor, Isis nu putea să obțină mai mult. Dar formulele cunoașterii păstrau cel puțin corabia întreagă și o împiedicau să-și părăsească locul.

După ce-și isprăvi treburile, tânăra femeie se încredință că Vânt-de-Miazănoapte era hrănit cum se cuvine. În fiecare zi, se plimbau împreună la marginea ogoarelor. Întotdeauna pregătit să care orice poveri, măgarul izbutise, până la urmă, să cucerească și inimile

celor mai neîncrezători. El, animalul lui Seth, se înfățișa acum ca un spirit bun, protector al ținutului. Și toți recunoscură că Isis nu se înșelase aducându-l la Abydos.

— Iker, a trecut, fără îndoială, Zidurile Regelui, începu ea.

Vânt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

— Se află acum în Canaan.

Animalul încuviință.

— Trăiește, nu-i așa?

Urechea dreaptă se înălță iar, cu tărie.

— Tu nu minți niciodată! E viu, dar în mare primejdie.

Răspunsul fu același.

— Nu ar trebui să mă gândesc la el, murmură tânăra femeie. Oricum, nu atât de des… Mi-a cerut un răspuns. Dar e lucru înțelept să iubești o preoteasă din Abydos? Iar eu am dreptul să iubesc un Fiu regal? Viața mea se desfășoară aici, nicăieri în altă parte, și trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle fără urmă de slăbiciune. Mă înțelegi, Vânt-de-Miazănoapte?

În ochii căprui și mari se citea o imensă tandrețe.

☥

Bega își privi îndelung palma mâinii drepte, în căușul căreia era săpat pentru totdeauna un cap micuț al lui Seth, cu urechile sale mari și botul ușor de recunoscut. Această pecete îi unea pe aliații zeului distrugerii și al violenței: Medes, Secretarul Casei Regelui, omul său de încredere, Gergu, și el însuși, Bega, preot permanent la Abydos.

El, deși sortit să-l slujească pe Osiris toată viața, îl trădase.

Dar, oare, faraonul însuși nu-l umilise refuzând să-l numească mare preot al Abydosului și să-i încredințeze cheia marilor mistere? Și totuși, o merita cu prisosință. Dusese o viață pilduitoare, toți îi apreciau cunoștințele, iar asprimea și severitatea sa erau demne de laudă… Nimeni, nici măcar Pleșuvul, nu-l întrecea.

Să nu primească, așadar, ceea ce el socotea că i se cuvenea era o jignire de nesuportat pentru care Sesostris avea să plătească scump. Călcându-și jurământul, urând ceea ce până deunăzi venera, Bega dorea acum moartea tiranului și pieirea Egiptului, împreună cu dispariția Abydosului, inima țării.

Rece ca un vânt de iarnă, înalt, cu un chip respingător, schimonosit de un nas proeminent, Bega avea să-și guste răzbunarea, distrugând spiritualitatea osiriană, temelia pe care se înălțau poporul și țara faraonului.

Tocmai când se afla în culmea amărăciunii, Bega îl întâlnise pe Prevestitor.

Cu forța nimicitoare a unei furtuni, Răul pusese atunci stăpânire pe sufletul său. Nici când fusese cuprins de supărarea cea mai adâncă, nu-și închipuise întinderea puterii lui Seth.

Bega îi disprețuia pe noii săi aliați, Gergu și Medes, deși acestuia din urmă nu-i lipseau nici energia, nici voința, chiar dacă era una fățarnică. Totuși, în fața Prevestitorului se purta ca un băiețandru îngrozit și nevoit să se supună. El însuși, Bega, în ciuda vârstei și a experienței sale, nu se putuse împotrivi.

De când jurase credință forței întunericului, preotul permanent se simțea mai împăcat. Aruncând vraja asupra salcâmului lui Osiris, Prevestitorul își dovedise puterile. Doar el ar fi izbutit să-l zdrobească pe faraon și să secătuiască Abydosul. Iar Bega ocupa un loc de seamă printre acești uneltitori ai Răului, căci deținea o parte dintre tainele lui Osiris.

Tocmai își isprăvise treburile rituale, când o văzu pe Isis îndreptându-se spre biblioteca Locașului Vieții.

— Cercetările tale înaintează?

— Nu pe cât aș vrea eu de iute, dar nu-mi pierd speranța. În vechile scrieri am descoperit informații prețioase din care faraonul va culege roadele.

— Din fericire, salcâmul nu se mai usucă acum. Ți se cuvin laude pentru priceperea pe care ai arătat-o.

— Nu e meritul meu, Bega, ci doar al oglinzii zeiței Hathor. Strălucirea ei asigură mișcarea sevei prin trunchiul arborelui.

— Faima ta nu încetează să crească și asta mă bucură nespus.

— Nu mă gândesc decât la supraviețuirea Abydosului.

— În timpul acestui război nemilos care ne pune față în față cu forțele întunericului, sunteți un luptător aflat în primele rânduri.

— Nu fac altceva decât să împlinesc voința faraonului și a marelui preot. Dacă dau greș, o altă preoteasă a lui Hathor mă va

înlocui.

— Starea corăbiei lui Osiris ne îngrijorează pe toți. Dacă ea nu se mai mișcă, atunci cum se va răspândi energia trebuincioasă reînvierii?

— Deocamdată, am împiedicat fărâmițarea ei.

— Să mărturisim că n-am făcut mare lucru.

— Cel puțin sufletul corăbiei rămâne printre noi. Ce putem nădăjdui mai mult în împrejurările de acum?

— Devine tot mai greu să nu te lași pradă gândurilor negre! Mulțumită ție, Isis, preoții permanenți vor încă să creadă că nu e totul pierdut.

— Ne călăuzește voința de neclintit a unui monarh fără seamăn. Atâta vreme cât el va domni, izbânda e cu putință.

— Fie ca Osiris să ne protejeze!

Bega o privi pe Isis intrând în bibliotecă. Ea avea să lucreze acolo tot restul zilei și o bună bucată din noapte, lăsându-i lui Bega cale liberă ca să-și pregătească următoarea nelegiuire.

Căci azi sosea Gergu, câinele credincios al lui Medes.

☥

Ca să mai îndulcească plictiseala călătoriei, Gergu se amețise cu bere tare. Înaintea plecării, o prostituată siriană îi alungase puțin încordarea, deși se împotrivise celor câteva palme pe care i le dăduse Gergu. Îi plăcea tare mult să bată femeile! Fără ajutorul lui Medes, plângerile celor trei soții ale lui Gergu l-ar fi aruncat în temniță. Și fiindcă acum stăpânul său îl oprise să se mai însoare, se mulțumea cu târfe ieftine și de cea mai joasă speță.

Strângător de dări la început, Gergu fusese apoi numit inspector principal al hambarelor, tot grație lui Medes, al cărui fidel și devotat slujitor era. Noua sa slujbă îi permitea să-i jecmănească pe oamenii cinstiți, amenințându-i cu felurite pedepse, și să atragă de partea sa o grămadă de netrebnici care îi aduceau o adevărată avere, furând grâne din magazii. Mâncău și bețivan, Gergu ar fi fost mulțumit de traiul acesta ușor, dacă stăpânul său n-ar fi râvnit la mai mult.

De când îl întâlnise pe Prevestitor, Medes voia nu doar să-l răstoarne pe Sesostris, ci să pună mâna pe bogățiile regatului și să încurajeze credința în atotputernicia unui nou zeu, care le obliga pe

femei să rămână la adevărata lor menire, aceea de făpturi supuse bărbaţilor.

Planul acesta primejdios îl îngrozea pe Gergu. Totuşi, nici nu putea fi vorba să-l înfrunte pe Medes şi cu atât mai puţin pe Prevestitor, care îi ucidea cu sălbăticie pe trădători. Aşa că trebuia să le dea ascultare, luându-şi cât mai multe măsuri de prevedere ca să nu-şi pună viaţa în pericol.

Din când în când, Gergu mergea la Abydos unde dobândise rangul de preot temporar, ceea ce îi înlesnea ticălosul negoţ pus la cale cu părtaşul său, preotul permanent Bega. Niciodată inspectorul principal al hambarelor n-ar fi crezut că un iniţiat în misterele lui Osiris s-ar fi lăsat pradă lăcomiei. Însă, cum în joc era cel mai mare câştig din viaţa lui, nu avea de gând să facă nazuri.

În port, Gergu schimbă cuvinte prieteneşti cu străjile, felicitându-le pentru liniştea ce învăluia aceste locuri. Socotind după paza impusă de rege, Abydosul nu avea să se mai teamă de nimic!

Ca de obicei, Gergu adusese merinde dintre cele mai alese, pânzeturi, uleiuri, sandale şi alte obiecte pe care Bega le ceruse, chipurile ca să asigure bunăstarea preoţilor. Cei doi bărbaţi stătură îndelung de vorbă, verificând lista mărfurilor şi pregătind viitorul transport.

În realitate, ei se îngrijeau de un negoţ tainic şi mult mai rodnic.

Odată isprăvite treburile administrative, Bega îl conduse pe Gergu până la terasa Marelui Zeu. Aici apucară pe un drum rezervat procesiunilor, pustiu în afara zilelor de sărbătoare care nu urmau să fie organizate prea curând, presupunând că vor mai fi vreodată celebrate.

De o parte şi de alta a cărării ce ducea spre scara lui Osiris, se găseau numeroase capele, care adăposteau statui şi stele funerare, menite să unească sufletele stăpânilor lor cu veşnicia Celui Reînviat. Doar câtorva aleşi, după ce fuseseră iniţiaţi, li se îngăduise să-şi continue astfel viaţa de după moarte, formând curtea lui Osiris şi aici, pe pământ, şi în Lumea de Dincolo.

O tăcere adâncă învăluia aceste monumente, ancorate în nevăzut. Niciun om de rând, niciun soldat nu tulbura pacea locului. Aşa că lui Bega îi trecuse prin minte o idee vicleană: să scoată din Abydos

mici stele funerare de mare preț și să le vândă pe aur unor cumpărători bogați și nespus de fericiți să-și dobândească astfel nemurirea. Dar preotul permanent nu se oprise aici. Încredințându-le complicilor săi o pecete și dezvăluindu-le formulele ce trebuiau gravate pe stele, îi ajutase pe aceștia să facă și unele false ce-i păcăleau cu ușurință pe necunoscători.

Tristețea dispăruse din sufletul lui Bega. Pe de-o parte, se îmbogățea în sfârșit, după atâția ani de sacrificii în slujba lui Osiris; pe de altă parte, slăbea magia Abydosului furându-i câteva pietre sacre, fie ele și dintre cele mai modeste.

— Mă simt rău printre mormintele astea, mărturisi Gergu. Mi se pare că morții se uită la mine.

— Chiar dac-ar fi așa, nu-ți pot pricinui niciun rău! Cine se teme de ei e legat de mâini și de picioare. Eu am zdrobit aceste opreliști. Crede-mă, Gergu, aceste făpturi care zac fără suflare, asemenea pietrelor, n-au nicio putere. În schimb, noi suntem vii.

În ciuda acestor încurajări, inspectorul principal al hambarelor se îndepărtă în grabă de terasa Marelui Zeu. Oare Osiris nu veghea asupra protejaților săi, iar hoții nu-i stârneau mânia?

— Cum facem?

— Ca și până acum, răspunse Bega. Am ales o stelă minunată, ascunsă printre alte douăzeci, uitate în fundul unei capele. Vino cu mine s-o scoatem de acolo.

Deși monumentele înconjurate de grădini micuțe nu conțineau nicio mumie, Gergu avu sentimentul că pângărește un mormânt. Înfășură cu grijă într-o pânză albă piatra acoperită de hieroglife și o cără până în deșert. Picături de sudoare i se broboniseră pe frunte, nu din caza poverii, ci pentru că îi era frică de un atac neașteptat venit din partea acestei pietre încărcate de magie. Cu mare zor o îngropă în nisip.

— Ai pregătit totul?

— Bineînțeles, răsuflă Gergu ușurat. L-am plătit pe soldatul care stă de strajă în noaptea asta. El are să dezgroape stela și să o încredințeze căpitanului unei corăbii ce pleacă spre Memphis.

— Mă bizui pe tine, Gergu. Să nu săvârșești nici cea mai măruntă greșeală.

— Suntem în aceeași barcă amândoi!

— Nu te lăsa orbit doar de câștiguri. Amintește-ți că ținta hotărâtă de Prevestitor e mai presus de ele.

— Dacă năzuim prea sus, nu e cu putință să dăm greș?

Deodată, palma mâinii drepte a lui Gergu fu străbătută de o durere vie. Privind-o, Gergu băgă de seamă că micul cap al lui Seth se înroșise.

— Nu te gândi să-l trădezi, îl povățui Bega. Altminteri, Prevestitorul te va ucide.

7.

Cananeanul care se arătase dușmănos față de Iker îl supuse pentru a treia oară unui lung șir de întrebări. Răspunsurile date până atunci de tânărul scrib nu le îngăduiseră temnicerilor săi să ia o hotărâre.

Iker încă nu se obișnuise cu duhoarea și mizeria locului. Călătoria sa începuse prost și risca să se încheie înainte de vreme.

— Mărturisește că ești o iscoadă plătită de faraon! țipă la el cananeanul.

— Văd că părerea ta rămâne neschimbată, așa că de ce să te contrazic?

— Care e misiunea ta adevărată?

— Doar Prevestitorul mi-o va încredința.

— Știi unde se găsește el și câți luptători îl înconjoară?

— Dacă aș fi știut lucrul acesta, acum eram lângă el.

— Care sunt planurile de război ale generalului Nesmontu?

— Mi-ar plăcea să le aflu, ca să le zădărnicesc.

— Vorbește-ne despre palatul din Memphis.

— Aceste informații sunt doar pentru urechile Prevestitorului și ale nimănui altcuiva. Când are să prindă de veste cum te-ai purtat cu mine, va fi vai și amar de tine. Ținându-mă prizonier aici, cauza noastră pierde un timp prețios.

Cananeanul îl scuipă pe egiptean, apoi îi smulse de la gât amuleta și o călcă în picioare cu furie.

— Acum nu mai ai nicio apărare, trădător nenorocit! Să-l schingiuim. Aduceți-mi cuțitul pe care-l ascunsese. Are să vorbească, o să vedeți.

Iker tresări. Moartea îl înspăimânta îndeajuns, dar să mai treacă și prin asemenea suferințe! Totuși, nu va sufla un cuvânt. Orice-ar fi spus, l-ar fi întărâtat pe călăul său. Mai bine să-l lase să creadă că se înșela și să-și atragă, poate, simpatia tovarășilor lui.

Cananeanul agită cuțitul, trecând cu iuțeală lama pe sub nasul tânărului scrib.

— Ți-e frică, nu?

— Bineînțeles că mi-e frică. Și nu pricep de ce mă pedepsiți forțându-mă să îndur o asemenea încercare.

— Mai întâi am să-ți crestez pieptul. Apoi am să-ți tai nasul și, la sfârșit, testiculele. Când voi isprăvi, n-ai să mai fi bărbat. Așa că ce zici, mărturisești?

— Cer să fiu dus în fața Prevestitorului.

— Ai să spui tot, iscoadă nenorocită!

Prima tăietură îi smulse un strigăt de durere Fiului regal. Legat zdravăn de mâini și de picioare, nu putea să se apere.

Lama i se înfigea iar în carne, când, brusc, ușa se deschise, lovindu-se de perete.

— Soldații! Să fugim iute!

Lovit de o săgeată ce i se înfipsese în spinare, pândarul se prăbuși. Vreo douăzeci de soldați năvăliră în odaia rău mirositoare și-i măcelăriră pe cananeeni.

— Și cu el ce facem, comandante? întrebă un soldat arătând spre Iker.

— Dezleagă-l! Generalul Nesmontu o să fie fericit să stea de vorbă cu unul dintre nelegiuiții ăștia de luptători cananeeni.

☥

Iker era închis în cazarma principală, unde Nesmontu, încântat că arestase, în sfârșit, un credincios de-al Prevestitorului, îi punea întrebare după întrebare, cu atâta cruzime încât nimeni nu căpătase îngăduința să rămână în odaie.

Slujind în armată de tânăr, morocănos, cinstit, indiferent la onoruri, generalului îi plăcea să trăiască printre oamenii săi și nu-l speriau greutățile de niciun fel. În ciuda vârstei sale, avea un trup robust și cei tineri se străduiau din răsputeri să țină pasul cu el.

— Rana e ușoară, zise el întinzând un unguent pe carnea înroșită. Cu leacul acesta, ai să te vindeci repede.

— Dacă nu apăreați…

— Cunosc obiceiurile sălbaticilor ăstora și începusem să mă plictisesc. E limpede că n-ai izbutit să-i convingi. Ai avut noroc, soldații mei ar fi putut ajunge prea târziu.

Tânărul nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

— Plângi pe săturate, ai să te mai ușurezi. Chiar și pe cei mai viteji îi cuprinde spaima înaintea torturii. Bea din vinul acesta vechi, rod al viei mele din Deltă. Biruie orice boală. Două cupe pe zi alungă oboseala.

Într-adevăr, licoarea îl înzdrăveni pe tânărul scrib. Puțin câte puțin, tremurul i se potoli.

— Nu-ți lipsește îndrăzneala, Fiule regal, dar te-ai izbit de niște dușmani de temut, mai răi decât fiarele, și nu-mi pari pregătit pentru soiul acesta de misiuni. Toți cei care au încercat să se strecoare printre luptătorii cananeeni au sfârșit în chinuri groaznice și tu ai fi avut parte de aceeași soartă. Îți dau un sfat: întoarce-te la Memphis.

— Cu mâna goală?

— Ai scăpat cu viață și asta e mare lucru.

— Aș putea să trag foloase de pe urma acestei întâmplări, generale.

Nesmontu se uită la Iker nedumerit.

— Cum anume?

— Întrucât sunt de partea luptătorilor cananeeni, m-ați arestat și m-ați judecat. Dați de știre lucrul acesta ca nimeni să nu pună la îndoială credința mea față de Prevestitor. Și atunci, tovarășii mei au să mă scoată din închisoare înainte ca osânda să fie dusă la împlinire.

— Îmi ceri prea mult. Temnița mea e sigură și faima ei nu trebuie pătată. Dar există o cale mai simplă: cușca.

— Despre ce anume e vorba?

— Osândit la muncă silnică, vei fi dus în afara Sichemului, unde îți vei ispăși pedeapsa. Mai înainte însă, vei fi închis într-o cușcă și astfel vei străbate orașul, ca fiecare să-și dea seama ce-l așteaptă dacă îi atacă pe egipteni. În timpul unui popas, cușca nu va fi păzită. Dacă oamenii Prevestitorului vor să te scape, li se va ivi atunci prilejul s-o facă.

— Minunat, generale!

— Ascultă, fiule, aș putea să-ți fiu bunic. Oricât ești tu de Fiu regal, n-am să mă pierd în plecăciuni și vorbe curtenitoare fără rost. Mai întâi, consider că planul acesta e sortit dezastrului, apoi, chiar

dacă merge, o să te arunce drept în foc. Pățania pe care tocmai ai trăit-o nu ți-a fost de ajuns? Lasă-te păgubaș și întoarce-te în Egipt!

— Peste putință, generale.

— De ce, Iker?

— Pentru că trebuie să șterg orice amintire a greșelilor mele trecute, să mă supun faraonului și să salvez Arborele vieții. În împrejurările de acum, singura noastră șansă e să găsim bârlogul Prevestitorului.

— Cele mai bune iscoade ale mele au dat greș!

— Tocmai de aceea e nevoie să schimbăm mijloacele și din pricina aceasta mă aflu aici. Începutul a fost greu, recunosc, dar putea să fie altfel? Dacă ne gândim bine, lucrurile nici nu stau prea rău. Urmărindu-mă și protejându-mă, ați zdrobit un grup de luptători ascunși în Sichem. Întrebuințarea cuștii mi se pare nimerită. Toți vor afla că sunt de partea cananeenilor și mă vor elibera.

— Și tragi nădejde că te vor conduce în fața Prevestitorului?

— Fiecare lucru la timpul lui, generale! Deocamdată, să mergem mai departe.

— Mare nesăbuință, Iker!

— Părintele meu mi-a încredințat o misiune și am s-o îndeplinesc.

Vocea gravă a lui Iker îl mișcă pe bătrânul soldat.

— N-ar trebui să-ți mărturisesc asta, fiule, dar, în locul tău, și eu aș fi făcut la fel.

— Ați găsit cuțitul cu care m-a tăiat cananeanul?

— Aș jura că e al unui duh păzitor! A ars mâna soldatului care mi l-a adus.

— Și puteți să-l atingeți fără să vă răniți?

— Într-adevăr.

— Nu este acesta privilegiul celor care alcătuiesc Cercul de Aur din Abydos?

— De unde ai scos-o și pe-asta, Iker? Soldații mei se tem de vrăji, eu – nu. Să înțeleg că te preocupă Abydosul.

— Inima Egiptului.

— Așa se spune.

— Mi-ar plăcea atât de mult să-l cunosc!

— Atunci n-ai luat-o încotro trebuia!

— Cine știe? Astăzi drumul meu trece prin Canaan.

Nesmontu îi arătă Fiului regal cuțitul.

— Dar ție nu-ți arde mâna?

— Nu, mai degrabă îmi dă putere.

— Din nenorocire, n-ai cum să-l iei cu tine. Cel închis în cușcă e gol și stâlcit în bătaie. Ești la fel de hotărât?

— Mai mult ca oricând.

— Dacă te întorci teafăr, am să-ți înapoiez această armă.

— Când voi descoperi sălașul Prevestitorului, cum să vă dau de știre?

— Prin orice mijloace care-ți trec prin minte, dar niciunul nu va fi lipsit de primejdie. Să zicem că vei fi primit într-un clan cananean. Acesta va fi, neîndoielnic, unul nomad care rătăcește dintr-un loc în altul. La fiecare oprire, lasă un mesaj cifrat. Doar eu îl voi putea citi și-l voi trimite apoi lui Sobek Protectorul care i-l va înmâna Luminăției Sale. Scrie pe orice: trunchiul unui arbore, o piatră, o bucată de pânză… cu mare fereală ca să nu te vadă nimeni, și să ne rugăm ca gărzile deșertului să dea peste mesajul tău. Străduiește-te să ademenești un nomad, făgăduindu-i un câștig însemnat. Poate el se-ncumetă să vină aici, la Sichem, ca să-mi aducă vești. Dar dacă nimerești peste un slujitor devotat Prevestitorului, ești un om mort.

Iker se simți descumpănit.

— La drept vorbind, nimic nu e sigur.

— Nimic, fiule.

— Pot să izbutesc și să dau greș în același timp, să-l găsesc pe Prevestitor și să nu pot să vă înștiințez!

— Întocmai. Te încăpățânezi să încerci?

— Fără șovăire.

— O să mâncăm împreună aici, pretinzând că n-am scos de la tine toate răspunsurile pe care le așteptam. Apoi n-ai să mergi în temniță, ci drept în cușcă. Începând din clipa aceasta, nu mai ai cum să faci cale întoarsă.

— Generale, aveți încredere în Sobek Păzitorul?

Nesmontu avu o tresărire.

— Ca în mine însumi. De ce-mi pui asemenea întrebare?

— Nu mă prea are la inimă și…

— Nu vreau să aud mai multe! Sobek este cinstea întruchipată. Și-ar jertfi bucuros viața ca să-l salveze pe rege. E firesc să se arate bănuitor față de tine. Dar prin faptele tale ai să-l convingi să te prețuiască. Cât despre informațiile pe care tu și cu mine i le vom încredința, nu le va dezvălui nimănui altcuiva în afară de faraon. Sobek îi urăște pe lingușitorii de la curte și are de o mie de ori dreptate.

Mâncând o gustoasă coastă de vacă și bând un vin roșu dintre cele mai alese, Iker își dădu seama de nebunia sa. Întâmplările neprevăzute și amenințătoare erau atât de numeroase, încât nu avea, cu adevărat, nicio șansă de reușită.

8.

Așezată pe niște tălpici din lemn trași de doi boi, cușca fu plimbată prin tot Sichemul. Obligat să stea în picioare, Iker se agățase de zăbrele și își îndrepta ochii spre cananeenii care se uitau la această priveliște tristă.

Nenumărate vânătăi, pictate cu îndemânare, răspândite pe trupul tânărului dovedeau cruzimea caznelor la care fusese supus. Însă, de vreme ce trupele generalului nu scotociseră prin anumite cartiere ale orașului însemna că nefericitul acesta nu vorbise.

Soldații însărcinați să supravegheze cușca nu se grăbeau. Trebuia ca fiecare locuitor să priceapă ce soartă îi aștepta pe răzvrătiți.

— Bietul băiat n-a cunoscut încă tot răul, murmură un bătrân. Acum au să-l ducă la muncă silnică și nu va rezista multă vreme acolo.

O tăcere grea se așternea la trecerea cuștii. Unora le-ar fi plăcut să atace convoiul și să-l salveze pe prizonier, dar nimeni nu se încumeta, de frica unor pedepse cumplite.

Iker nădăjduia să zărească un semn care să-i făgăduiască libertatea, un simplu gest sau o privire cu subînțeles.

Dar nu văzu nimic de felul acesta.

Copleșiți de neputință, oamenii rămâneau pe loc.

La capătul călătoriei, osânditul primi puțină apă și o bucată de plăcintă uscată.

Apoi soldații însoțiră cușca în afara Sichemului și o apucară spre miazănoapte.

☥

Cei doi luptători devotați ai Prevestitorului nu cădeau la învoială asupra a ceea ce se cuvenea să facă.

— Ordinele sunt ordine, reaminti cel mai nervos dintre ei. O să ucidem această iscoadă.

— De ce să ne vârâm singuri în vreo încurcătură? se împotrivi cel bălai. Egiptenii vor duce treaba asta la bun sfârșit în locul nostru!

— Nu știi tot.

— Atunci spune-mi tu!

— Prevestitorul mi-a destăinuit că acest Iker e înțeles cu egiptenii.

— De necrezut!

— După veștile sosite de la Memphis, n-a mai rămas nicio îndoială. Se spune că Iker ar fi chiar un Fiu regal trimis de Sesostris ca să se strecoare printre noi.

— Dar a fost schingiuit și închis în cușcă!

— O înșelătorie de-a generalului Nesmontu. În felul acesta, oamenii o să creadă că Iker e gata să moară pentru cauza noastră.

Nemaiavând ce să zică, Bălaiul nu se pierdu cu firea. Deși era singurul om al generalului Nesmontu care pătrunsese într-un clan cananean, el nu-l întâlnise niciodată pe Prevestitor și se întreba adesea dacă acesta nu era cumva doar o amăgire, însă lupta cananeenilor exista cu adevărat! Bălaiul urma să transmită curând generalului informații care vor zădărnici viitoarele atacuri și vor înlesni multe arestări.

Dar în clipa de față trebuia să îndeplinească o misiune la care nu se aștepta. Și ceea ce tocmai aflase îi îngreuna și mai mult sarcina.

— Doar nu te gândești să atacăm convoiul, îi spuse celuilalt. Suntem doar doi!

— Nu vor păzi cușca tot timpul, căci acest fals prizonier așteaptă să-l ajutăm. Când o să facă popas la căderea nopții, îl vom elibera.

Din teama de a nu trezi bănuieli, Bălaiul nu se putea împotrivi unui ordin al Prevestitorului. Dar cum să descurce ițele acestei povești atât de încâlcite? Sau lua parte la uciderea unui om de același sânge cu el și Fiu regal pe deasupra, sau îl salva și zădărnicea luni întregi de trudă, căci s-ar fi dat în vileag.

Pe înserat, convoiul se opri lângă o pădurice. Soldații așezară cușca sub un tamarin și se apucară să mănânce, schimbând între ei glume deocheate. Apoi se culcară, sub paza unei santinele, care nu întârzie nici ea să ațipească.

— Vezi, observă cananeanul, ne lasă cale liberă.

— Și dacă ne întind o capcană? se neliniști Bălaiul.

— Da' de unde, totul se petrece după cum a spus Prevestitorul! El nu se înșală niciodată.

— Ce-ar fi să-i ucidem mai întâi pe soldați? își dădu cu părerea Bălaiul, sperând că această încercare de atac se va isprăvi cu fuga lor pripită.

După aceea nu i-ar mai fi rămas decât să găsească un mijloc de a-l preveni pe Iker că fusese descoperit și că trebuia să renunțe la planurile sale.

— Nici să nu te gândești! Soldații se prefac a nu vedea nimic. Hai să-i dăm drumul egipteanului!

Bălaiul se hotărâse. După eliberarea lui Iker, o să-l omoare pe cananean. Misiunea sa, ca și cea a lui Iker, avea să se oprească aici. Dar, cel puțin, supraviețuiau amândoi.

☥

Să stea închis în cușcă îl istovea, dar tânărul scrib se ținea încă bine, amintindu-și cuvintele înțelepților și visând la Isis. Uneori, îl încerca și dorința de a râde, întrebându-se oare ce-ar crede ea despre cuvintele lui de dragoste, dacă l-ar vedea acum.

Dar apoi frica revenea, cu încăpățânare, înșelătoare și vicleană.

Vor apărea luptătorii cananeeni? Și ce anume vor face? Îi vor măcelări pe toți?

Să aștepte ferecat în cușcă îi zgândărea nervii mai mult decât putea el îndura. Neizbutind să adoarmă adânc, Iker tresărea la orice zgomot.

Deodată desluși în întuneric doi bărbați care se târau spre el.

Santinela sforăia.

Necunoscuții se ridicară în picioare și, ducând un deget la buze, îi porunciră lui Iker să tacă. Apoi tăiară frânghiile ce legau strâns zăbrelele din lemn.

În sfârșit, Fiul regal putea să se smulgă din închisoarea sa.

Cananeanul avea încredere în tovarășul său. Dar, în clipa în care prizonierul, tremurând, păși afară din cușcă, bălaiul se trase îndărăt și se așeză în spatele cananeanului. Însă, tocmai când își scosese cuțitul și se pregătea să i-l înfigă acestuia în spate, o lovitură fulgerătoare îi zdrobi ceafa.

Durerea fu așa de năprasnică, încât omul deschise gura, fără să strige, scăpă arma și căzu în genunchi. Îndată, aceeași lamă îi tăie beregata.

Treisprezece-Ani ucidea bine și iute.

— Putregaiul ăsta era un trădător în slujba lui Nesmontu, îl lămuri el pe cananean, care rămăsese încremenit. Eu sunt ucenicul Prevestitorului.

— Tu ești copilandrul care a pus mâna de unul singur pe o caravană întreagă?

— Chiar eu, dar nu sunt un copilandru. Ia în spinare stârvul trădătorului și să plecăm de aici.

— De ce să mai cărăm și leșul ăsta?

— O să te lămuresc îndată.

Cei trei bărbați se îndepărtară în grabă.

Când socotiră că se află în siguranță, se opriră să-și tragă sufletul. Frânt de oboseală, Iker se întinse pe pământ și închise ochii, nemaiputând să-și biruie somnul. Trebuia să doarmă măcar o oră. Lipsit de vlagă cum era, nu mai avea putere să lupte.

— Are să fie ușor, grăi cananeanul, lepădându-și povara.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă Treisprezece-Ani.

Cananeanul îl trase deoparte pe băiețandru.

— Am primit un ordin.

— Care?

— Lasă-mă să-l îndeplinesc și nu te amesteca!

— Mi-ar plăcea totuși să pricep și eu!

— Ascultă, micuțule, Prevestitorul este marea noastră căpetenie.

— În privința asta, suntem de aceeași părere.

— Tu ai ucis un trădător, eu am să-l ucid pe celălalt.

— Vrei să zici că…

— Egipteanul ăsta nu e un prizonier adevărat, ci un supus al faraonului. Face pe nevinovatul ca să ne câștige încrederea. Din fericire, noi știm tot. Nu l-am scos din cușcă decât ca să-l omor. Iar acum doarme, așa că nici măcar n-o să se zbată.

Cananeanul se apropie de Iker și îngenunche.

În clipa când să-l înjunghie în inimă, vârful unui cuțit îi străpunse violent șalele. Limba îi ieși din gură ca unui șarpe, mâinile și picioarele i se încordară, prăbușindu-se alături de egiptean.

— Prevestitorul este marea noastră căpetenie, încuviință Treisprezece-Ani, și mi-a poruncit să-l salvez pe Iker.

Primele raze ale soarelui îl treziră pe Fiul regal.

Sleit de puteri, de-abia se ridică în picioare. Mai întâi, văzu un băiețandru care mesteca slănină, apoi două leșuri, din care unul sluțit cu sălbăticie. În locul feței era doar un terci însângerat.

Deși nu avea ce să verse, lui Iker i se întoarse stomacul pe dos.

— Ce s-a petrecut?

— Bălaiul era o iscoadă de-a generalului Nesmontu. De mai bine de un an intrase într-un clan cananean, dar l-am dibuit noi! Așa că l-am omorât.

Iker se cutremură.

— Și celălalt?

— Se supunea ordinelor, dar era un prost. Avea de gând să-ți facă de petrecanie.

— Și tu… tu m-ai salvat?

— Asta a fost porunca. Numele meu e Treisprezece-Ani, căci voi avea mereu vârsta primei mele isprăvi. Sunt un discipol credincios al Prevestitorului care îmi încredințează misiuni dintre cele mai tainice.

— Știi… știi cine sunt?

— Te cheamă Iker, Fiul regal al lui Sesostris pe care visai să-l asasinezi. Ți-era frică să nu fii arestat, de aceea ai fugit și vrei să te alături răzvrătiților cananeeni.

— Ești gata să mă ajuți?

— Am să te duc la clanul meu. O să lupți cu noi împotriva asupritorului.

Iker nu-și credea urechilor. Un prim pas, dar atât de încurajator!

— De ce l-ai pocit pe nefericitul ăsta?

— O să ne folosim de stârvul lui. Uită-te bine la el! E cât tine de înalt, are părul ca al tău și trupurile voastre seamănă. Singura deosebire dintre voi era chipul. Prin urmare l-am distrus. Și n-am uitat cele două cicatrice ale tale: una pe umăr și una pe piept. Când soldații egipteni îl vor găsi pe el și pe bălai o să priceapă că au pierit cele două iscoade ale lor.

Iker tresări.

— Mă iei drept o iscoadă.

— Clanul meu are să facă din tine un luptător cananean. Fiul regal Iker a dispărut pentru totdeauna, acum începe noua ta viață. Și o să fie pe de-a-ntregul în slujba cauzei noastre.

Iker se simțea în stare să se descotorosească de acest băiat și să se întoarcă la Sichem. Dar zâmbetul plin de cruzime al lui Treisprezece-Ani îl țintui pe loc.

Răsăriți parcă din pământ, vreo douăzeci de cananeeni înarmați cu pumnale și lănci își înconjurară prada.

☥

Împietriți, soldații din cazarma cea mare a Sichemului priveau cu durere cele două trupuri neînsuflețite care zăceau pe pământ, în curte.

Până și generalul Nesmontu, obișnuit cu cele mai groaznice priveliști, era răscolit. Îl iubea mult pe băiatul cel bălai, soldat curajos, care plecase de bunăvoie în această misiune și care tocmai urma să culeagă roadele unei trude îndelungate. Fără îndoială, săvârșise vreo faptă necugetată pentru care plătise cu viața. Generalul se încredință acum de zădărnicia încercării oricui de a se strecura printre luptătorii cananeeni și prezența celui de-al doilea leș îi întări această părere.

Cum putea fi cineva atât de crud încât să ciuntească astfel o făptură umană, chiar dacă era vorba de un dușman? Trupul nu mai avea chip, dar se ghicea lesne al cui era.

Îngrețoșat, un ofițer îl acoperi cu o pânză.

— Ce ordonați, generale?

— Cercetați tot Sichemul și luați-i la întrebări pe toți cei care dau de bănuit. Sporiți numărul patrulelor din jurul orașului. Cât despre acești doi viteji, să fie mumificați și trimiși la Memphis.

— Îl cunosc bine pe cel bălai, spuse ofițerul, abătut. Dar celălalt cine e?

— Un băiat fără pereche.

Nesmontu se îndreptă încet spre odaia sa de lucru ca să scrie un mesaj în care-i vestea lui Sesostris moartea cumplită a Fiului regal Iker.

9.

— Hotărât lucru, nu sunteți bolnavă.

— Dar, doctore, se văită soția lui Medes, sufăr!

Mărunt, slab, cărând mereu după el o traistă grea din piele, Gua își părăsise provincia fără tragere de inimă. Devenit unul dintre medicii cei mai renumiți din Memphis, aspru cu bolnavii săi, pe care îi învinuia pentru traiul dulce și hrana prea îmbelșugată, se învoise totuși să-i îngrijească și obținea rezultate bune care îi întăreau faima.

— Dacă o s-o țineți tot așa și o să vă înfruptați de dimineața până seara din mâncăruri scăldate în grăsime, ficatul o să se umfle. Și cum Maat își are locul în el, o să vă cuprindă amețelile la tot pasul și răul o să vă doboare.

— Dați-mi niște leacuri, doctore, pilule și unguente!

— Degeaba, dacă nu vă rețineți de la mâncare. Fiți mai cumpătată și mai vedem.

Cu toată împotrivirea pacientei sale, doctorul Gua rămase de neclintit. Fu nevoie chiar de vorbele răstite ale lui Medes pentru ca femeia să se liniștească. După ce o închise în odaia ei, Secretarul Casei Regelui îl primi pe credinciosul său Gergu, proaspăt întors de la Abydos.

— Viteazul nostru Bega se arată la fel de pus pe treabă?

— Vrea să se îmbogățească, dar asta nu-i ajunge. A strâns atâta ură împotriva faraonului, încât ea îi sporește hotărârea.

— Preotul acesta bătrân mi se pare un om de nădejde, încuviință Medes. La drept vorbind, își dezvăluie adevărata față. Ros de lăcomie, s-a amăgit singur, crezând că-l slujește pe Osiris și mulțumindu-se cu puțin. Însă singurul său stăpân e, de-acum, Prevestitorul. Răul mă ademenește și mă încântă, Gergu, căci el poate oricând, orice. Într-o clipă, distruge ceea ce Maat a construit de-a lungul multor ani. Atunci când țara aceasta, cu orânduirea și templele ei, nu va mai fi decât un câmp de ruine, vom putea face tot ce dorim, după bunul nostru plac.

Vinul alb și rece îi potoli setea lui Gergu. Când stăpânul său își deschidea astfel inima în fața lui, Gergu prefera să nu asculte. Iar dacă existau judecători pe lumea cealaltă, avea să le spună că el, unul, nu știuse nimic și să dobândească astfel iertarea păcatelor.

— Ce-ai cules de data asta?

— O stelă minunată, cu chipul lui Osiris pe ea și cu formula sacră de la Abydos care îl leagă pe cel mort de strămoșii săi. O să câștigăm o avere!

— Oamenii tăi sunt cu toții de încredere?

— Pe soldatul din Abydos care m-a ajutat l-am răsplătit cu dărnicie, iar unul dintre mesagerii aflați în slujba voastră transportă prada la Memphis cu o corabie a administrației. Nici cu el nu m-am dovedit zgârcit. Bega zice că trebuie să fim cu băgare de seamă și să nu scoatem din Abydos mai multe stele deodată.

— Nu uita să le dai prietenilor noștri vameși partea ce li se cuvine și să alegi o altă magazie pentru lemnul prețios ce va sosi din Liban.

Lui Gergu îi plăcea negoțul pe ascuns, căci nu avea de-a face nici cu zeii, nici cu demonii. Nu era nevoie decât să cunoști pe de-a-ntregul administrația portului și pe slujbașii care se lăsau cumpărați.

☥

Atmosfera întunecată de la palat îl surprinse pe Medes. Bineînțeles, faraonul le cerea scribilor și slujitorilor să dea dovadă de purtări alese, dar, de obicei, aceștia aveau mereu zâmbetul pe buze și se arătau binevoitori. Astăzi însă, chipurile tuturor erau posomorâte și domnea o tăcere apăsătoare.

Ca în fiecare dimineață, Medes se duse la Purtătorul Sigiliului regal ca să afle poruncile din acea zi. Sehotep lipsea, așa că Medes vru să-i vorbească lui Senankh. Marele Trezorier nu se găsea nici el în odaia sa de lucru. Nedumerit, Secretarul Casei Regelui ceru audiență la vizir, care îl primi pe dată.

Bătrân, gras și cu vorba tăioasă, fostul guvernator al provinciei Oryx și potrivnic pe față lui Sesostris, Khnum-Hotep recunoscuse în cele din urmă necesitatea unirii Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos, sub conducerea faraonului. Administrator iscusit, muncind cu încrâncenare, vizirul se ținea departe de chinurile bătrâneții, slujindu-și țara cu un devotament și o pricepere admirate de toți.

Oricine se încumeta să-i ceară o favoare nemeritată avea de îndurat mânia lui cumplită.

În cupa sa preferată, împodobită cu frunze de aur și petale de lotus, Khnum-Hotep amesteca trei soiuri de vinuri vechi. Mulțumită acestui leac întineritor și a unor mese îmbelșugate, dobândea o energie uimitoare, iar, adesea, slujitorii săi nici nu puteau să țină pasul cu el.

Cei trei câini ai lui, un mascul vioi și două femele dolofane, îi stăteau mereu în preajmă. De două ori pe zi, animalele aveau dreptul la o lungă plimbare și pășeau în urma stăpânului lor, care continua să cerceteze felurite înscrisuri, așezat comod într-o lectică al cărei spătar se putea ridica și coborî după voie.

— Care e pricina acestei vizite, Medes?

— Doream să știu dacă avem sarcini grabnice de îndeplinit, însă nu i-am găsit nici pe Sehotep, nici pe Senankh.

— Mărginește-te la treburile obișnuite. Astăzi, membrii Casei Regelui nu vor ține sfat.

— S-a petrecut vreo nenorocire? Palatul pare copleșit de tristețe.

— Luminăția Sa trece printr-o încercare cumplită, căci au sosit vești proaste din Canaan. De aceea nimănui nu-i dă prin minte să zâmbească.

— S-au răsculat iar cananeenii?

— Fiul regal Iker a fost ucis, îi destăinui vizirul.

Medes se prefăcu îndurerat, așa cum se cuvenea.

— N-am decât o singură dorință: să fie pedepsiți vinovații.

— Generalul Nesmontu n-o să stea degeaba, iar regele îi va zdrobi pe răzvrătiți.

— Ar trebui să mă îngrijesc de aducerea trupului neînsuflețit în Egipt?

— Sehotep a luat deja asupra sa această sarcină, iar Senankh pregătește mormântul. Iker se va odihni la Memphis, iar ritualurile se vor săvârși cu fereală. Dușmanul nu trebuie să afle că l-a rănit adânc pe Luminăția Sa. Iar tu și cu mine vom veghea ca nimic să nu tulbure bunul mers al treburilor regatului.

Ieșind din odaia de lucru a lui Khnum-Hotep, lui Medes îi venea să cânte și să danseze de bucurie. Se descotorosise de Iker, care îi

stătea ca un ghimpe în coastă, și acum se gândea cu încredere la viitor. Iar Prevestitorul, scăpat de amenințarea unei iscoade, nu mai era în primejdie să fie descoperit.

☥

Cu mâinile legate la spate, Iker nu făcuse altceva decât să schimbe o temniță cu alta, fără nădejdea că va scăpa. De vreme ce Treisprezece-Ani știa totul, soarta lui era pecetluită. Îl așteptau interogatoriul, caznele și moartea. Totuși, băiețandrul nu-l privea cu ochi răi și îi oferea el însuși hrană și apă viitoarei sale victime.

— Nu te speria, Iker, o să-ți arătăm cum să trăiești după legile adevărate. Până acum credința ta a fost greșită. Dar eu nu te-am salvat degeaba.

— Înainte de a muri, aș putea să-l întâlnesc pe Prevestitor?

— N-ai să mori! Sau oricum, nu azi. Mai întâi trebuie să înveți să te supui. Apoi ai să lupți cu adevărat împotriva tiranului. Iar când vei fi ucis, ai să ajungi în paradis.

Fiul regal se prefăcu mâhnit. Poate, dacă se arăta umil, va găsi o ieșire.

— Faraonul îl socoate pe Prevestitor un ucigaș, grăi el cu voce stinsă. Spune că doar Egiptul poate să aducă bunăstarea în Canaan.

— Minte! se mânie Treisprezece-Ani. El e ucigașul! Te-a amăgit, Iker, dar cu ajutorul tribului meu ai să devii un alt om. Bina zice că la început ai fost un băiat de treabă, dar pe urmă ai căzut în greșeală. Sau recunoști dreapta noastră credință, sau vei sluji drept hrană porcilor.

Având din naștere o fire plină de cruzime, Treisprezece-Ani nu cunoscuse niciodată remușcările sau părerile de rău. Omora aidoma unei fiare sălbatice și nu suferea să fie contrazis. Să-i câștige prietenia părea curată amăgire, dar tânărul scrib încerca să-l păcălească, încuviințându-i vorbele pătimașe.

Cu șiretenie, mica trupă ocoli patrulele egiptene. Înainta iute spre miazănoapte, îndepărtându-se de locurile mai mult sau mai puțin controlate de Nesmontu.

Mort, uitat, Iker se afunda în neant.

☥

Priveliştea nu se asemăna nici cu cele din valea Nilului, nici cu cele din Deltă. Ascunşi în mijlocul unei păduri de mărăcini din care gurile de apă nu lipseau, oamenii din clanul lui Treisprezece-Ani se hrăneau cu vânat şi fructe. Femeile ieşeau rar din colibele lor.

După ultimele sale isprăvi, băiatul trecea drept un mare viteaz. Chiar şi căpetenia clanului, un bărbos cu nas turtit, îi dădu bineţe.

— Am adus un egiptean pe care l-am prins din porunca Prevestitorului, rosti mândru Treisprezece-Ani.

— De ce i-ai cruţat viaţa?

— Pentru că e osândit să ne ajute.

— Un egiptean să-i ajute pe cananeeni?

— Prevestitorul a hotărât să facă din el o armă împotriva alor săi. Iar tu ai să te îngrijeşti de învăţătura lui.

Un câine enorm se dovedi la fel de neprietenos ca şi stăpânul său. Uitându-se ţintă la nou-venit, scoase un mârâit atât de ameninţător încât îl nelinişti chiar şi pe Treisprezece-Ani.

— Stai cuminte, Sângerosule!

Fără să-l piardă din ochi pe prizonier, monstrul îşi domoli puţin furia.

— Poveştile astea nu mă privesc, zise răspicat căpetenia clanului. Eu am nevoie de un sclav care ştie să facă pâine din grânele furate de la egipteni. Sau e în stare de aşa ceva, sau îl las în seama câinelui.

Crescut la sat, Iker se lovise de tot soiul de treburi de-ale casei şi adesea îl ajutase pe brutarul din Medamud să pregătească plăcinte.

— Aduceţi-mi cele de trebuinţă.

— Încearcă să nu mă dezamăgeşti, băiete.

— Eu mă întorc lângă Prevestitor, încheie Treisprezece-Ani.

Şi dispăru fără să-i arunce vreun cuvânt lui Iker.

— La muncă, sclavule! îl îmbrânci căpetenia, încântată de acest ajutor nesperat.

Istovitoare, orele se scurgeau unele după altele. Cu un oboroc, Iker măsura cantitatea de boabe pe care le trecea printr-un ciur şi le deşerta într-o piuă din pământ ars. Apoi le strivea cu maiul, obţinând o făină care, chiar şi cernută de mai multe ori, tot plină de pleavă rămânea şi din care plămădea un aluat deloc mulţumitor.

Scribul nu dispunea nici de unelte potrivite, nici de îndemânarea unui brutar adevărat, dar se străduia din greu.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă când potrivea aluatul din sare și îl cocea pe jăraticul păstrat cu grijă. Pâinile luau forme felurite, după tăvițele ciobite furate de la caravane, în care se odihnea aluatul în cuptor.

Pe lângă această muncă, tot în seama lui Iker era lăsată și corvoada de zi cu zi a căratului apei și a curățeniei. Seara, Fiul regal se prăbușea, frânt, într-un somn greu din care de-abia se putea smulge în zori.

În câteva rânduri, își pierdu cu totul nădejdea, încredințat că nu va răzbi. Dar în el mai stăruia încă un grăunte de voință și, sub privirile batjocoritoare ale cananeenilor, își ducea truda până la capăt.

Totuși, spre sfârșitul unei zile sufocante, Iker era sleit de puteri într-atât încât se prăvăli în fața cuptorului de pâine, așteptând cu un soi de împăcare lovitura ucigașă care l-ar fi eliberat de această viață îngrozitoare.

Dar o limbă îi linse cu blândețe obrajii. În felul său, Sângerosul îl îmbărbăta. Și această neașteptată dovadă de prietenie îl salvă pe Fiul regal. Se ridică și, începând din clipa aceea, trupul său îndură mai ușor toate încercările. Și, în loc să-l nimicească, greutățile îl întăriră.

Când căpetenia clanului își văzu câinele alături de prizonier, apărându-l împotriva unuia dintre oamenii săi, care încerca să-l lovească, rămase mut de uimire. Ucigaș înnăscut, Sângerosul ar fi trebuit să-l rupă în bucăți pe sclav! Dacă acesta îl atrăsese până într-atât de partea sa, însemna că avea puteri de mag. Altminteri, cum de nu-l doborâseră până acum nenumăratele poveri?

Nimeni, nici chiar căpetenia unui clan cananeean, nu lua în râs un mag. Dacă murea, n-ar fi aruncat el oare un blestem asupra călăilor săi? Și, cât îi îngăduia mândria, căpetenia se hotărî să-l cruțe puțin pe Iker. Iar împrejurările erau tocmai bune, căci clanul trebuia să-și găsească alt adăpost. Tribul petrecuse vreme prea îndelungată în același loc.

Fiul regal fu însărcinat să pregătească merindele pentru drum. Iker se supuse fără să crâcnească. Iar dacă își închipuia că acesta era un prilej de fugă, se înșela amarnic. Sângerosul îi sfâșia de îndată pe fugari.

10.

Mulțumită planurilor lui Gergu, o nouă stelă funerară fu scoasă din Abydos în deplină siguranță. Cunoscând ce adăpostea fiecare capelă, Bega avea la îndemână numeroase comori de vânzare, fără a pune la socoteală și viitoarele revelații despre misterele lui Osiris. Asemenea dezvăluiri îl obligau să-și calce pe de-a-ntregul jurământul, dar lucrul acesta nu-l tulbura. Aliat al lui Seth, discipol al Prevestitorului, Bega avea să fie primul, după înlăturarea ierarhiei, care va pătrunde ultimele taine la care, deocamdată, nu putea ajunge.

Nimeni din orașul sacru nu se îndoia de el. Pleșuvul îi aprecia mult sârguința și nu bănuia că dorința cea mai arzătoare a unui preot permanent, cu renumele nepătat, ar fi fost nimicirea Abydosului.

Bega însă nu avea încredere în Isis al cărei drum spre ranguri tot mai însemnate era departe de-a se fi încheiat. Până acum. Tânăra se arătase nepăsătoare față de putere și onoruri, dar oare purtarea ei nu se va schimba în cele din urmă?

Ca să ocolească orice neplăcere, Bega o supraveghea atent pe Isis. Dar nu observă nimic nefiresc. Tânăra femeie își îndeplinea sarcinile rituale, petrecea ore lungi în biblioteca Locașului Vieții, medita în templu, stătea de vorbă cu ceilalți preoți și își îngrijea măgarul care nu săvârșise încă vreo faptă necuvenită.

Chiar dacă preoteasa mergea adesea la Memphis, o făcea tot din pricini ce țineau de credința ei adâncă, credința care în curând avea să dispară pentru totdeauna. Faraonul își datora puterea misterelor lui Osiris. Când Arborele vieții avea să se usuce, iar corabia divină va fi distrusă, Sesostris va rămâne doar un conducător șovăielnic și slab, căruia Prevestitorul îi va da ultima lovitură.

Dar oare de ce Bega ura azi într-atât ceea ce venerase cândva? Pentru că regele nu-l răsplătise așa cum merita. Iar această greșeală era de neiertat.

Dacă faraonul ar fi reparat această nedreptate, poate că Bega ar fi renunțat la răzbunare. Dar acum, după întâlnirea cu Prevestitorul, era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Azi te vei îngriji tu de templul lui Sesostris, îl înștiință Pleșuvul.

— Și ceilalți preoți permanenți?

— Fiecare va veghea asupra locurilor pe care le-am hotărât. Mâine-dimineață ne vom întoarce la îndatoririle obișnuite, cerute de ritualuri.

Bega pricepu: Cercul de Aur avea să se reunească. De ce nu îl primiseră și pe el în rândurile confreriei? Această umilință îi sporea încrâncenarea. O să le dovedească el adevărata lui însemnătate, chiar dacă drumul pe care apucase îl îndepărta pentru vecie de Maat.

De cum apărea Sesostris, oricine înțelegea că el era faraonul. Uriașul cu chip sever, urechi imense, pleoape grele și pomeți ascuțiți, avea o privire atât de pătrunzătoare, că nimeni n-o putea îndura.

Mai-marele gărzilor din întreg regatul, voinicul Sobek Păzitorul, îl sfătuia în zadar pe monarh să nu mai călătorească. Asigurarea pazei faraonului la Memphis întâmpina multe greutăți, iar plecările dese ale acestuia ridicau și alte probleme cu neputință de rezolvat. Instruiți de Sobek însuși și supuși unui antrenament aspru, șase soldați de elită alcătuiau garda personală a lui Sesostris, care nu-l părăsea niciodată și ar fi împiedicat pe oricine să-i pricinuiască vreun rău.

Sobek era neliniștit mai ales când Sesostris celebra ritualurile, singur în sanctuarul templului, sau când se întâlnea cu vreun supus între patru ochi. După Sobek, toți aveau gânduri primejdioase. Și cele două încercări de a-l ucide pe rege îi întăreau această părere. Mereu pradă îngrijorării și având un somn ușor, Păzitorul nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Sobek cunoștea visul dușmanilor săi: să-i păteze cinstea, ca să atragă astfel dizgrația lui Sesostris. Ultima lor uneltire, pusă la cale de un grup de curteni nesuferiți care îl urau de moarte, dăduse greș.

Rămas în slujba faraonului și bucurându-se de toată încrederea acestuia, Sobek turba din pricină că nu izbutise să-i nimicească pe luptătorii cananeeni care, era sigur, continuau să pătrundă în Memphis și poate și în alte părți. Un număr mare din acești ucigași se întorseseră, fără îndoială, în ținuturile lor de baștină, dar alții rămăseseră amestecați printre egipteni, fără să se trădeze printr-o faptă nechibzuită. Dar câtă vreme se vor mulțumi doar să stea ascunși în vizuinile lor? Și ce nelegiuiri puneau la cale?

Mai ales unul dintre curteni îl scotea din fire pe Păzitor: Fiul regal Iker, vinovat de a fi încercat să-l omoare pe Sesostris și de căința căruia se îndoia. Deși primise un rang înalt, Sobek nu-l privea cu ochi buni pe acest scrib pe care-l socotea complicele cananeenilor.

Acum însă, această amenințare dispăruse, căci trupul neînsuflețit și sluțit al lui Iker tocmai fusese înmormântat în necropola din Memphis.

Sobek Protectorul verifică paza locului sacru. Niciun preot temporar nu va pătrunde aici câtă vreme preoții permanenți slujeau în templul menit să dăinuiască milioane de ani, al lui Sesostris. Pe deasupra, soldații umblau încolo și-ncoace pe străzile Cetății Întărite.

Regele putu, în deplină siguranță, să reunească, așadar, Cercul de Aur într-una din sălile templului lui Osiris.

Patru mese de ofrandă erau așezate în cele patru zări. Înspre răsărit stăteau faraonul și regina, spre apus, Pleșuvul, Djehuty, primarul din Dachur, unde se construia piramida regală, și jilțul gol al generalului Sepi, la miazăzi, vizirul Khnum-Hotep, Marele Trezorier Senankh și Sekari, iar la miazănoapte, Purtătorul Sigiliului regal Sehotep și generalul Nesmontu.

Monarhul îi îngădui Pleșuvului să vorbească primul.

— Nicio altă vrajă n-a mai atins Arborele vieții, grăi acesta. Totuși, salcâmul nu s-a tămăduit. Toate măsurile de apărare magică și-au arătat puterea, dar vrăjmașul nu le va înlătura oare până la urmă?

— Ritualul îndeplinit de Isis s-a dovedit de folos? întrebă regina.

— Da, Luminăția Ta. Întrebuințând oglinda lui Hathor, a izbutit să redea salcâmului puțină vigoare. Dar toate îngrijirile noastre n-au

dat cine știe ce roade și mă tem ca arborele să nu se veștejească dintr-odată.

Neîncrezător din fire, Pleșuvul nu obișnuia să îndulcească adevărul. Totuși, cuvintele sale nu șubreziră speranța trainică a elegantului și distinsului Sehotep, al cărui chip cu trăsături fine și ochi strălucitori fermecau cele mai frumoase femei din regat. Iute din fire, nervos, el veghea asupra păstrării secretelor din temple și a bunăstării turmelor, fericit că putea alătura grijilor spirituale pe cele materiale, așa cum îi cerea cealaltă slujbă a sa, de mai-mare peste toate lucrările faraonului.

— Datorită muncii îndârjite a lui Djehuty, zise Sehotep, construcțiile de la Dachur vor fi isprăvite în curând. Din piramidă se naște „Ka”, prin care se asigură pacea regatului și se hrănește Arborele vieții. După ce am primit lovituri grele, dintre care unele ar fi putut fi ucigătoare, am trecut acum la atac. Înălțând piramida, slăbim puterea vrăjmașului.

Djehuty încuviință. Friguros, suferind de reumatism, mereu înfășurat strâns într-o mantie groasă, bătrânul se împotrivise morții, punându-se în slujba regelui, după ce ani întregi cârmuise bogata provincie a Iepurelui. În fiecare seară, își închipuia că a doua zi nu se va mai putea ridica din pat. Dar dimineața, dorința de a-și duce lucrarea mai departe îi dădea forțe proaspete și pleca pe șantier cu aceeași bucurie. Inițierea în Cercul de Aur îi întărise inima și, cu toate că era mare preot al misterelor lui Thot și preot al lui Maat, se minuna descoperind măreția tainei lui Osiris. Acordându-i acest uriaș privilegiu, Sesostris lumina amurgul unei existențe îndelungate.

— Misiunea mea se apropie de sfârșit, Luminăția Voastră. Dachur a fost ridicat după planurile desenate de mâna voastră și, peste puțină vreme, o să vă încredințați cu ochii voștri.

— Paza locului mi se pare temeinică, adăugă vizirul Khnum-Hotep. M-am sfătuit cu generalul Nesmontu ca să aleg ofițerul care va comanda garnizoana și vă asigur că orice încercare de atac din partea cananeenilor e sortită înfrângerii.

Știind că lui Khnum-Hotep îi e silă de lăudăroșenii, membrii Cercului de aur se simțiră ceva mai liniștiți.

— Cercetările asupra morții lui Sepi înaintează?

— Din nenorocire, nu, se plânse Senankh. Trupele noastre plecate într-acolo nădăjduiesc să culeagă informații și să găsească drumul spre aurul tămăduitor, dar până acum totul a fost zadarnic.

Veni rândul lui Nesmontu să vorbească. Cute adânci, ivite în ultima vreme, îi brăzdau chipul aspru.

— Planul pus la cale împreună cu Fiul regal Iker a dat greș. Cunoștea primejdiile ce-l pândeau și m-am străduit să-l fac să se răzgândească. Dar a arătat o hotărâre de neclintit. Așa că am încercat să-i păcălim pe cananeeni că e un aliat de-al lor.

— În ce fel? întrebă Sekari, cu nespusă tristețe.

— Supunându-l umilinței de a fi închis într-o cușcă plimbată prin tot Sichemul. De obicei, lucrul acesta îl păstrăm pentru cei mai înrăiți. Așa că, pentru cananeeni, nu mai exista nicio îndoială. Iker era unul de-al lor.

— Și ce s-a petrecut după aceea?

— Ca orice răzvrătit osândit la muncă silnică, Iker trebuia dus într-o temniță unde să-și isprăvească pedeapsa. Străjile aveau poruncă să-i lase pe cananeeni să-l elibereze pe prizonier. Planul a mers, dar urmarea a fost un dezastru.

— Ce lămuriri poți să ne dai?

— Nu cunosc amănunte. O patrulă a descoperit trupurile lui Iker și a singurului meu om care se strecurase printre cananeeni. Trebuie să adaug, cu durere, că Fiul regal a fost schingiuit cu o cruzime nemaipomenită.

— Vor să ne facă să credem că s-au omorât unul pe altul? întrebă Sehotep.

— Se poate. Socot că au căzut într-o capcană. Omul meu a fost descoperit și e limpede că a primit ordin să-l ucidă pe Iker. După aceea, cananeenii au târât leșurile într-un loc umblat ca să dovedească în acest fel că niciun egiptean nu va izbuti să-i înșele. Bineînțeles, după această înfrângere groaznică, cer Luminăției Sale să-mi îngăduie să mă retrag de la comanda armatei.

— Îți resping cererea, generale. Omul tău și Iker aveau știință despre primejdiile ce-i pândeau, și tu nu ești răspunzător de această nenorocire. Înlăturarea ta din fruntea soldaților i-ar descuraja.

Toți membrii Cercului de aur împărtășeau aceeași părere.

— E clar, cei doi viteji au fost trădați, rosti Senankh.

— Peste putință, se împotrivi Nesmontu. Doar eu singur știam de misiunea lor.

— Cu siguranță că nu, adăugă Marele Trezorier. Sau omul tău a săvârșit vreo nesăbuință, sau un cananean l-a recunoscut. Cât despre Iker, mulți demnitari au băgat de seamă că lipsește. Un Fiu regal, mai ales unul numit de curând, nu părăsește curtea fără o pricină întemeiată.

— De aici și până la a crede că a fost trimis în Canaan, mărturisi Sehotep, e cale lungă!

— Nu tocmai, dacă există la Memphis un grup de luptători din umbră. Ne-au pândit cele mai neînsemnate mișcări și plecarea lui Iker nu le-a scăpat. În locul lor, și eu mi-aș fi prevenit aliații.

— Dacă ne luăm după spusele tale, interveni vizirul, înseamnă că misiunea lui Iker a dat greș chiar înainte să înceapă! Pe deasupra, ar trebui să fim încredințați că dușmanul are iscoade la curte. Iar aceștia fac totul cu bună știință sau din prostie?

— Eu aș alege-o pe cea din urmă, zise Sehotep, dar să n-o lăsăm deoparte nici pe prima.

— Pe scurt, exclamă Sekari, să-i scoatem pe trădători din bârlog fără întârziere!

— Sarcina aceasta îi revine lui Sobek, glăsui regele. Iar vouă tuturor vă aduc aminte cât e de trebuincioasă păstrarea unui secret, fără de care niciun lucru măreț nu se poate împlini.

— Curtenii nu vor pricepe asta niciodată, se plânse Senankh, într-atât le place să trăncănească. Și nimic nu le va schimba aceste năravuri.

— Oricine ar fi nemernicul care i-a pricinuit moartea lui Iker, făgădui Sekari, am să-l pedepsesc cu mâinile mele!

— Vinovatul trebuie să fie judecat și osândit după legea lui Maat, nu de tine, îl povățui vizirul.

— Cum crezi că merg treburile în Syro-Palestina? îl întrebă faraonul pe Nesmontu.

Bătrânul general nu-și ascunse neliniștea.

— Cu toate strădaniile soldaților mei, pe care nu-i cruț câtuși de puțin, numărul luptătorilor cananeeni sporește. E adevărat că am arestat o mulțime și am reușit să distrug unele grupuri mici, la Sichem și în împrejurimi. Dar n-am prins un pește mare și n-am dat de vreo urmă care să ducă la ascunzătoarea Prevestitorului. Apropiații săi îi sunt credincioși pe de-a-ntregul și îl înconjoară asemenea unui zid de netrecut. Așa că mi se pare zadarnic să trimitem o altă iscoadă, căci nu are sorți de izbândă.

— Ce propui?

— Mai întâi să întărim Zidurile Regelui, apoi să curățăm Sichemul și să-i punem la muncă pe cananeeni ca să prindă gustul bunăstării. Dar toate aceste măsuri nu sunt de ajuns. Și nu vreau să trimit patrule spre miazănoapte, de teamă să nu nimerească în tot soiul de capcane. Una peste alta, eu zic să lăsăm balaurul să crească. Va crede că nu suntem în stare să-l zdrobim. Să-i sporim trufia și astfel o să ne ferim de multe pierderi. Când trupele Prevestitorului vor ieși din bârlog, sigure că vor cuceri Sichemul, am să le înfrunt deschis.

— Planul acesta nu e prea îndrăzneț? se neliniști Khnum-Hotep.

— Mi se pare cel mai potrivit pentru ținuturile acelea și împrejurările de acum.

☥

Înainte de a porni spre Memphis, regele mai avea de îndeplinit o sarcină anevoioasă.

Când noaptea începu să coboare, i se alătură lui Isis care se plimba împreună cu Vânt-de-Miazănoapte la marginea deșertului.

— E măgarul lui Iker?

— Mi l-a lăsat în grijă. N-a fost ușor să primească îngăduința de a rămâne pe pământul sacru al lui Osiris, dar Vânt-de-Miazănoapte respectă rânduiala din Abydos.

— Am să-ți dau o veste cumplită.

Măgarul și tânăra femeie rămaseră nemișcați, iar Vânt-de-Miazănoapte își ridică ochii spre uriaș.

— Iker a fost ucis de luptătorii cananeeni.

Preoteasa avu senzația că o învăluie un vânt înghețat. Dintr-odată, viitorul îi apăru fără rost, de parcă moartea tânărului scrib îi

răpise și ei viața.

Urechea stângă a animalului se ridică, încordându-se cu hotărâre.

— Priviți, Luminăția Voastră! Vânt-de-Miazănoapte are altă părere.

— Generalul Nesmontu a recunoscut trupul.

Urechea stângă a patrupedului rămase în continuare țeapănă.

— Adevărul e groaznic, Isis, dar trebuie să ne obișnuim cu el.

— Și să nu ținem seama de părerea lui Vânt-de-Miazănoapte? Eu îl cred în stare să știe dacă stăpânul lui e viu sau mort.

— Dar tu ce simți, Isis?

Tânăra femeie privi îndelung soarele asfințind, ce zugrăvea cerul în aur și purpură. Apoi închise ochii și retrăi clipa atât de vie când Fiul regal îi dezvăluise dragostea sa.

— Iker trăiește, Luminăția Voastră.

11.

Trei zile și trei nopți clanul înaintă în marș forțat, îngăduindu-și doar câteva popasuri scurte. Străbătu o pădure, apoi o câmpie uscată, un ținut deșertic, apoi merse de-a lungul unei văi largi și coti spre un lac. Sângerosul se bălăci pe săturate în apele lui. Doar Iker se încumetă să facă la fel, căci cananeenii se temeau de un duh rău, care, țâșnind din adâncul apelor, i-ar fi înecat.

Apoi lucrurile intrară pe făgașul lor obișnuit. Scribul se preschimbă, din nou, în brutar și bucătar, sub jugul călăilor săi.

În Egipt, toată lumea îl credea mort. Toată lumea, mai puțin Vânt-de-Miazănoapte. Și cum el viețuia alături de Isis și îi transmitea gândurile sale, tânăra femeie ar fi trebuit să se îndoiască de dispariția lui Iker. Fiul regal se agăța de această slabă speranță. Dar cine să-i dea de urmă aici, atât de departe de Sichem, pe aceste meleaguri pierdute, unde nicio patrulă egipteană nu îndrăznea să pătrundă?!

Ca să se desfete puțin, câțiva cananeeni l-ar fi biciuit cu plăcere pe egiptean, dar colții dulăului îi făcură să-și schimbe gândurile. Purtarea câinelui îl înveselea și-l liniștea, totodată, pe mai-marele clanului, căci prizonierul nu putea să fie păzit mai bine de-atât.

Apoi călătoria continuă spre miazănoapte. Brusc, fețele tuturor se întunecară, râsetele amuțiră și cananeenii încetară să-l mai batjocorească pe sclav. Sângerosul prinse a mârâi, dezvelindu-și colții.

— Acolo jos e un nor de praf! strigă omul care mergea în frunte.

— Cu siguranță sunt tâlharii nisipurilor.

— O să ne luptăm cu ei?

— Depinde. Să ne pregătim totuși pentru ce e mai rău.

Uneori, când se întâlneau, triburile stăteau de vorbă și ajungeau să se înțeleagă. De obicei însă, la capătul unor discuții aprinse, izbucnea cearta.

Acum nu avură timp să cadă la pace. Înarmată cu praștii, ciomege și bastoane, ceata de beduini înfometați se năpusti asupra nou-

veniților.

Nelipsindu-i curajul, căpetenia clanului se aruncă în mijlocul învălmășelii, pe când unii dintre oamenii săi o rupseră la fugă.

— Întoarceți-vă, urla Iker, întoarceți-vă și luptați!

Cei mai mulți se supuseră acestui ordin neașteptat. Dar alții căzură victime bucăților tăioase de silex azvârlite de praștiile dușmane.

— Ia asta, îi zise lui Iker căpetenia clanului întinzându-i un baston de aruncat.

Fiul regal îl ochi pe conducătorul atacatorilor, care, ațâțat la culme, își încuraja oamenii scoțând strigăte de fiară sălbatică.

Iker nu-și greși ținta.

După ce speraseră într-o victorie ușoară, tâlharii nisipurilor avură o clipă de șovăială de care cananeenii se folosiră îndată.

Și balanța izbânzii se înclină în favoarea lor. Mânuind o bâtă grea, Iker doborî un tâlhar furios, plin de sânge din cap până-n picioare.

Urmarea fu cumplită. Ațâțați, învingătorii se dovediră fără milă.

— Căpetenia noastră… căpetenia noastră e moartă! exclamă un cananean.

Cu țeasta crăpată, războinicul zăcea între doi beduini. Câinele său îi lingea blând obrajii.

— Să plecăm iute, îi îndemnă pe cananeeni cel mai bătrân dintre ei. Neîndoielnic și alți tâlhari dau târcoale prin împrejurimi.

— Trebuie să-l îngropăm mai întâi! se împotrivi Iker.

— Nu avem vreme. Tu ai luptat bine. Te luăm cu noi.

— Încotro vreți să mergeți?

— Să ne alăturăm tribului lui Amu și să ne așezăm sub ocrotirea lui.

Iker simți o bucurie amestecată cu teamă.

Amu, Prevestitorul!

☥

Amu era înalt, slab și bărbos.

În jurul lui stăteau războinici sirieni înarmați cu lănci. Cananeenii își depuseră armele și se înclinară până jos, în semn de supunere.

Iker făcu la fel, uitându-se cu luare-aminte la acest bărbat cu chip de nepătruns, răspunzător de blestemul ce lovise salcâmul.

Faptul că dăduse de el era o adevărată minune, dar trebuia să se asigure de vinovăția lui, apoi să găsească un mijloc de a-l înștiința pe Nesmontu. Dar oare Prevestitorul îi va lăsa timp?

— De unde veniți, ceată de netrebnici? întrebă Amu, pus pe harță.

— De lângă lacul amar, răspunse cu voce tremurătoare cel mai vârstnic dintre cananeeni. Tâlharii nisipurilor ne-au atacat, iar căpetenia noastră a fost ucisă. Dacă nu era egipteanul ăsta tânăr, prizonierul nostru, ne-ar fi măcelărit pe toți. El i-a întors din drum pe fugari la luptă și ne-a unit rândurile. Am făcut din el un sclav bun, o să te slujească bine.

— Cum ați răzbit până aici?

— Căpetenia noastră știa că ai tabăra în acest ținut. Voia să-ți vândă prizonierul, dar eu ți-l ofer ca dovadă de prietenie.

— Ați fugit din fața dușmanului!

— Beduinii s-au repezit de-a dreptul asupra noastră, fără să intre în vorbă cu noi, așa cum sunt obiceiurile.

— Obiceiurile tribului meu cer ca lașii să fie omorâți. Tăiați-le beregata tuturor, în afara egipteanului!

Sângerosul se lipi de picioarele lui Iker și-și arătă colții, oprind pe oricine să se apropie.

Sirienii îi omorâră cu bucurie pe cananeeni. Între cele două popoare nu exista nici stimă, nici prietenie. Așa că Amu nu pierdu prilejul să se descotorosească de aceste lepădături. Leșurile fură prădate și apoi lăsate în seama hienelor.

— Ai un apărător de nădejde, îi spuse Amu străinului. Chiar și străpuns de mai multe săgeți, un dulău atât de mare continuă să se bată. Cum te cheamă?

— Iker.

— De unde te-au răpit șobolanii ăștia?

— Ei m-au eliberat.

Amu se încruntă.

— Și cine te-a arestat?

— Egiptenii.

— Cei de-un sânge cu tine? Nu pricep.

— După ce-am încercat în zadar să-l ucid pe faraonul Sesostris, am devenit vrăjmașul lor. Am izbutit să părăsesc Memphisul, să trec de Zidurile Regelui, dar soldații lui Nesmontu m-au azvârlit în temnița din Sichem. Trăgeam nădejde că luptătorii cananeeni îmi vor îngădui să mă alătur lor. Dar, în loc să mă ajute, m-au luat sclav.

Amu scuipă cu scârbă.

— Fricoșii ăștia nu fac nici cât o ceapă degerată. Să te aliezi cu ei duce la pierzanie.

— Singura mea dorință, grăi răspicat Iker, este să-l slujesc pe Prevestitor.

Ochii mici și negri ai lui Amu străluciră de încântare.

— Îl ai în fața ta pe Prevestitor! Și eu îmi țin făgăduielile.

— Sunteți la fel de hotărât să-l răsturnați pe Sesostris?

— Se clatină deja.

— Blestemul ce împovărează Arborele vieții nu e destul de puternic.

— Am să arunc și alte blesteme! Egiptenii încearcă de multă vreme să mă găsească, dar nu vor reuși niciodată. Tribul meu stăpânește tot ținutul și femeile îmi dăruiesc o mulțime de fii. În curând, ei vor alcătui o armată biruitoare.

— Nu v-ați gândit să uniți clanurile? Atunci ați putea dezlănțui un atac în stare să măture trupele generalului Nesmontu.

Amu păru jignit.

— Un trib e un trib, un clan e un clan. Dacă te apuci să schimbi lucrul acesta, ce s-ar alege de meleagurile astea? Cea mai bună căpetenie trezește respectul și frica celorlalte, asta e singura lege! Și cel mai bun sunt eu! Știi să mânuiești bastonul de aruncat, fiule?

— Mă descurc.

— Ai două zile ca să te desăvârșești în acest meșteșug. Apoi o să atacăm tabăra unor tâlhari ai nisipurilor care tocmai au jefuit o caravană. Or, pe pământurile mele, numai eu am dreptul să fur și să ucid.

Vegheat de uriașul dulău, Iker picotea. Ore întregi se antrenase să azvârle bastonul, atingând ținte tot mai mici și mai îndepărtate.

Sirienii îl pândeau, așa că nu trebuia să le arate că e neîndemânatic. Atent, încordat, cu mișcări largi și sigure, Iker nu-i dezamăgi.

Amu îi lăsase libertate de mișcare, dar Iker se știa urmărit fără încetare. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost doborât neîntârziat. Iar tribul îl va judeca după cum avea să se poarte în lupta cu beduinii. Sub amenințarea că-l aștepta aceeași soartă ca a cananeenilor, Iker trebuia să-și dea toată silința.

Ce făcea oare acum Isis la Abydos? Probabil celebra ritualurile ori medita într-un templu sau, mai degrabă, citea vechile scrieri ce vorbeau despre zei, despre sacru și despre bătălia dusă de lumină împotriva tenebrelor. În mod sigur, nu se gândea la el. Când aflase de moartea lui, se întristase, fie măcar și pentru o clipă?

Câteva dintre gândurile ei aveau să-l însoțească mereu... În cele mai rele împrejurări, doar acest fir atât de subțire îl salvase, în străfundurile singurătății lui, Isis continua să-i redea speranță. Speranța că-i va spune cândva, cu toată forța dragostei sale, că nu putea să trăiască fără ea.

— Trezește-te, fiule, a sosit vremea să plecăm. Iscoada tocmai mi-a dat de știre unde au poposit beduinii. Neisprăviții ăștia se cred la adăpost.

Amu nu-și pierdea timpul întocmind planuri de atac.

La porunca sa, se iscă un iureș de neînchipuit. Și cum cei mai mulți dintre tâlharii nisipurilor dormeau adânc, apărarea lor era slăbită. Obișnuiți să prade negustori și oameni neînarmați, de-abia dacă se împotriviră sirienilor dezlănțuiți.

Unul dintre beduini reuși să scape de măcel târându-se spre mijlocul taberei, apoi prefăcându-se mort. Cu coada ochiului îl văzu pe Amu, foarte aproape de el, și socoti că i s-a ivit prilejul să-și răzbune tovarășii. Așezat cum nu se poate mai nimerit, nu-i rămânea decât să-i înfigă pumnalul în șale.

Uimit de sălbăticia noilor săi tovarăși, Iker nu se amestecase cu ei. Ținându-se deoparte, observă cum un beduin, care până atunci păruse mort, se ridicase și se pregătea să lovească. Fiul regal își azvârli bastonul, care îl izbi pe beduin în tâmplă.

Clocotind de furie, Amu îl călcă în picioare pe rănit, zdrobindu-i pieptul.

— Viermele ăsta a încercat să mă doboare pe mine, Amu! Iar tu, egipteanule, mi-ai salvat viața.

Pentru a doua oară, Iker sărise în ajutorul vrăjmașului. Dar ar fi fost o adevărată nenorocire să-l lase să moară pe Prevestitor înainte de a scoate de la el cât mai multe informații. Fiul regal trebuia să-i câștige încrederea și să afle în ce fel stăruia blestemul asupra salcâmului lui Osiris.

Pe când oamenii săi pârjoleau tabăra, Amu îl trase pe Iker după el spre singurul cort ce scăpase neatins de flăcări. Celelalte ardeau cu vâlvătaie.

Cu pumnalul, Amu sfâșie pânza, croindu-și o intrare și stârnind țipete de groază.

Înăuntru, vreo zece femei și tot atâția copii se înghesuiau unii într-alții.

— Ia uită-te la femeile astea! Cele mai frumoase o să le înlocuiască pe cele de care m-am săturat și pe care le las în seama vitejilor mei.

— O să-i cruțați pe copii? se neliniști scribul.

— Pe cei zdraveni o să-i folosim ca sclavi, ceilalți vor fi uciși, îmi porți noroc, fiule! N-am cunoscut niciodată o biruință așa de ușoară. Și n-am să uit că-ți datorez viața.

Mânios, Amu înșfacă de păr o femeie cu pielea oacheșă și o lipi de pieptul său.

— Ție o să-ți dovedesc chiar acum ce înseamnă un bărbat adevărat.

☥

Clanul o apucă de-a lungul unui ued secat pe fundul căruia apele își săpaseră făgașul între două maluri înalte și abrupte, și care părea să nu ducă nicăieri. Un pândar mergea mult înaintea celorlalți, iară cei care încheiau șirul călătorilor iscodeau împrejurimile cu privirea.

— Îți fac o mare onoare, îl anunță Amu pe egiptean. Ai să fii primul străin care vede tabăra mea ascunsă.

Lui Iker nu-i părea rău că întrebuințase bastonul de aruncat. Câștigând bunăvoința Prevestitorului, avea în sfârșit să-i descopere

bârlogul!

Locul era în același timp ferit și ușor de apărat. În inima unei regiuni uscate, o mică oază oferea apă și hrană. Ajutați de sclavi, localnicii cultivau legume și creșteau păsări.

— Aici trăiesc laolaltă cananeeni și sirieni, îl lămuri Amu pe Iker, dar asta e doar o abatere de la legea obișnuită. Oamenii aceștia au învățat să mi se supună orbește și să nu se vaite toată ziua.

— N-ar trebui să vă găsiți aliați și să atacați Sichemul? stărui Iker.

— O să mai vorbim despre asta. Dar mai întâi să sărbătorim izbânda!

☥

Toți membrii clanului se repeziră binevoitori către conducătorul lor, care fu masat, uns cu uleiuri parfumate și așezat comod între perne moi, la umbra unui cort. Una după alta, sclave cananeene aduseră tăvi cu bucate, iar vinul de curmale începu să curgă în valuri.

După ce-l dezmierdară îndelung, patru femei trupeșe duseră la culcare un Amu ghiftuit și beat mort.

Iker nu și-l închipuise astfel pe Prevestitor.

12.

Înveșmântată într-o rochie albă lungă, prinsă în talie cu o centură roșie, cu părul despletit, Isis îl urmă pe faraon până la templul acestuia, menit să dăinuiască milioane de ani.

Pășiră într-o capelă cu tavanul înstelat și luminată de o singură lampă.

— Ca să străbați calea misterelor e nevoie să treci de o nouă poartă, îi dezvălui regele. E lucru primejdios căci, pentru a-l înfrunta pe ucigașul care mânuiește forța lui Seth împotriva lui Osiris, trebuie să devii o adevărată magiciană. Astfel, sceptrul pe care ți l-a dat va fi cuvânt pătrunzător și lumină folositoare, în stare să abată loviturile sorții. Te încumeți să-ți asumi acest risc?

— Mă încumet, Luminăția Voastră.

— Înainte de a te uni cu puterile Eneadei, clătește-ți gura cu natron proaspăt și încalță sandale albe.

Odată ritualul împlinit, monarhul puse pe buzele lui Isis o statuetă a lui Maat.

— Primește formulele tainice ale lui Osiris, rostite de el pe vremea când domnea în Egipt. S-a slujit de ele ca să zămislească vârsta de aur și să transmită viața. Și acum, străpunge întunericul, Isis!

Monarhul ridică deasupra capului lui Isis un vas din care țâșni o energie luminoasă ce învălui corpul preotesei.

În fundul sălii, pe acoperișul altarului se înălța o cobră regală în poziție de atac.

— Atinge-i pieptul și supune-o! porunci Sesostris.

Teama nu o împiedică pe tânăra femeie să înainteze.

Șarpele era și el gata să se repeadă.

Isis nu se gândea la ea însăși, ci la lupta pentru salvarea Arborelui vieții. De ce duhul lumii subpământene, târâtoare fioroasă și fascinantă, ar face parte din tabăra vrăjmașilor? Fără el, pământul nu ar fi sterp?

Isis întinse ușurel mâna dreaptă, iar cobra rămase nemișcată.

Când preoteasa îi atinse pieptul, un nimb de lumină îi înconjură capul și luă forma coroanei albe.

— Forța zămislitoare a Stăpânei magiei ți s-a răspândit în vene, grăi regele. Mânuiește sistrele!

Monarhul îi arătă lui Isis două obiecte din aur, unul în formă de naos, flancat de două spirale, celălalt alcătuit din mai multe rame cu găuri în care se încastrau tije metalice.

— Când le vei face să răsune, vei auzi vocea lui Seth, care însuflețește cele patru elemente, și în acest fel vei risipi amorțirea. Mulțumită vibrațiilor, puterile dătătoare de viață se vor trezi. Doar o preoteasă inițiată poate încerca să înfăptuiască un asemenea lucru, căci aceste instrumente sunt primejdioase. Păstrătoare ale veșnicei mișcări a creației, ele răpesc vederea oricărei cântărețe lipsite de iscusință.

Isis apucă strâns mânerele cilindrice.

Sistrele i se părură atât de grele, că ar fi trebuit să le dea drumul. Dar încheieturile mâinilor ei rezistară și se înfiripă o melodie ciudată. Din sistra-naos izvora un cânt dulce, învăluitor, iar din cea de-a doua sistră se răspândeau note ascuțite și pătrunzătoare. Isis căută ritmul potrivit și sunetele se amestecară în chip armonios.

Timp de câteva clipe, privirea i se tulbură. Apoi muzica prinse a se răspândi cu atâta putere, că făcu să vibreze pietrele templului, iar preoteasa se simți cuprinsă de o stare nespus de plăcută.

Apoi Isis îi înapoie sistrele regelui, care le depuse în fața statuii cobrei încoronate.

Părăsind templul, Sesostris o conduse pe Isis până pe malul lacului sacru.

— Liniștind-o pe Stăpâna magiei, privirea ta vede acum ceea ce ochii neinițiaților nu deslușesc. Uită-te spre mijlocul lacului!

Puțin câte puțin, suprafața apei se întinse, până se contopi cu cerul. Nun, oceanul de energie din care se năștea totul, i se dezvăluia lui Isis. Un foc lumină apa și, la fel ca la începuturile lumii, lotusul de aur cu petale de lapislazuli se ivi din vâltoare.

— Fie ca, în toate diminețile, floarea aceasta să poată răsări în valea de lumină, se rugă regele. Să renască acest mare zeu venit din

insula flăcării, copil de aur ieșit din lotus. Respiră-l, Isis, așa cum îl respiră puterile zămislitoare.

O mireasmă suavă și fermecătoare se răspândi peste Abydos.

Conturul lotusului se șterse, iar lacul sacru își recăpătă înfățișarea obișnuită. În oglinda apei se desenă un chip, iute împrăștiat de valurile iscate de vânt.

Totuși, Isis îl recunoscuse: era Iker.

— Trăiește, murmură ea.

☥

— Pe burtă, porunci Amu.

Imitându-i pe războinicii clanului sirian, Iker se întinse pe nisipul cald și auriu.

— Îi vezi, fiule?

Din vârful dunei, scribul văzu tabăra beduinilor care erau convinși că se află în siguranță. Femeile pregăteau mâncarea, copiii se jucau, iar bărbații dormeau toți, în afara câtorva străji.

— Urăsc tribul ăsta, îi destăinui Amu lui Iker. Căpetenia lui mi-a furat o femeie superbă, care putea să-mi dea fii puternici. Pe deasupra, stăpânește cea mai bună fântână din tot ținutul, cu apă dulce și rece. Am să pun mâna pe ea și pe pământurile lor.

„Iată un plan demn de Prevestitor”, își dădu cu părerea, Iker, ale cărui îndoieli nu încetau să crească. Amu își petrecea timpul desfătându-se cu frumoasele din harem, mâncând și bând. Niciodată nu pomenea de cucerirea Egiptului și de nimicirea faraonului. Dezmierdat de femei, lingușit de războinicii săi, ducea un trai liniștit de tâlhar îndestulat. Iar acum, în sfârșit, se hotărâse să pornească la luptă.

— Să omorâm întâi santinelele, propuse Iker.

— Astea-s întocmai vorbele unui egiptean! îl luă în râs Amu. Eu, unul, nu o iau pe ocolite. O să coborâm duna urlând și o să-i măcelărim!

Zis și făcut.

Bucățile de silex azvârlite din praștii îi loviră pe cei mai mulți dintre beduini. Haita de sirieni înfierbântați nu întâmpină decât o slabă împotrivire și nu-i cruță nici pe copii. Ca să se înveselească, războinicii lui Amu scoaseră ochii celor câțiva supraviețuitori, a

căror agonie fu îndelungată. Și, cum haremul lui Amu era peste măsură de plin, nu le iertară nici pe femei.

— Nu-mi pare rău, îi spuse Amu lui Iker, care simțea că i se taie picioarele. Erau prea urâte! Ce-ai pățit, fiule?

Amu îl bătu pe umăr pe Fiul regal.

— Trebuie să te întărești! Viața e o luptă aspră. Beduinii ăștia erau niște hoți și niște ucigași! Dacă generalul Nesmontu i-ar fi găsit înaintea mea, ar fi poruncit arcașilor să-i doboare. În felul meu, eu curăț locul.

— Când o să uniți toate triburile ca să-i goniți pe asupritori?

— Gândul ăsta nu-ți dă pace!

— Dar nu e singurul care contează?

— Singurul, singurul... Să nu ne pripim! Lucrul cel mai însemnat este să-mi stăpânesc pământurile fără să le împart cu nimeni. Netrebnicii încă îndrăznesc să se îndoiască de mine. Dar am să le arăt eu lor, fiule!

Amu îi întinse lui Iker un nou baston de aruncat.

— Spiritul morților se întrupează în el. Străbate lacurile și câmpurile ca să-l lovească pe dușman, apoi se întoarce în mâna celui care l-a aruncat. Ai grijă de el și folosește-l cu bună-credință.

Fiul regal își aminti povața lui Sesostris: „Trebuie să facem rost de arme zămislite de puteri nevăzute". Și nu era aceasta prima pe care o dobândea, ca dar din partea vrăjmașului?

— Să mâncăm, hotărî Amu. Apoi o să continuăm lupta.

Încăpățânat și crud, sirianul zdrobi micile grupuri de cananeeni și beduini, vinovate de a fi băut apă din fântânile sale și de a-i fi furat vreo capră. La prima vedere liber, dar, de fapt, apărat și supravegheat de Sângerosul, Iker se abținu de la orice gest care ar fi trezit bănuielile noilor săi tovarăși de arme.

Rămânând credincios obiceiurilor sale, Amu se repezea asupra prăzii ca o furtună, răspândind o asemenea groază printre cei atacați, încât aceștia nu mai erau în stare să se apere.

Scribul rămânea de fiecare dată uimit de iuțeala cu care se desfășura totul.

Aprig, sângeros, fără milă, cu purtări de tiran... Acestea erau trăsăturile Prevestitorului, e adevărat. Dar de ce se ferea să-și

recunoască planurile despre distrugerea Egiptului? Oare nu se încredea într-un egiptean căruia îi pândea cea mai mică greșeală pentru a-l ucide? Așadar, Iker se va dovedi de folos într-un fel sau altul. Poate chiar pentru a trimite informații false lui Nesmontu, grăbind în acest chip înfrângerea armatei egiptene. Prin urmare, Fiul regal nu încercă să lase niciun mesaj pentru general. Era nevoie mai întâi să afle cum stăteau lucrurile.

În vreme ce războinicii tribului, strânși în jurul unui foc, mâncau carne de berbec friptă pe jar, Iker se apropie de Amu, care era pe jumătate beat.

— Neîndoielnic, vă bucurați de o pavăză magică.

— Care ar fi ea, după tine?

— Regina turcoazelor.

— Regina turcoazelor, repetă Amu, buimăcit. Ce tot spui?

— Eu am descoperit această piatră neasemuită într-o mină din Sinai, unde munceam ca sclav, din porunca faraonului. Așa că piatra mi se cuvenea. Dar, după ce i-a măcelărit pe soldați și pe mineri, o ceată de ucigași mi-a furat comoara.

— Și vrei s-o iei înapoi... Numai că n-ai s-o găsești la mine. Bineînțeles, hoții erau tâlhari ai nisipurilor! Cu puțin noroc, ai să dai de regina turcoazelor! Vorbele umblă repede despre o minunăție de soiul ăsta.

— Un înalt demnitar egiptean, generalul Sepi, a fost omorât în deșert. Oare isprava asta n-ați săvârșit-o voi?

Mirarea sirianului nu părea prefăcută.

— Eu să ucid un general! Dacă era așa, m-aș fi lăudat în gura mare! Toți m-ar fi prețuit și zeci de triburi s-ar fi plecat în fața mea.

— Totuși, nimeni nu se îndoiește că făptașul e Prevestitorul.

Supărat, Amu se ridică și îl apucă pe scrib de umăr.

Îndată, câinele începu să mârâie.

— Spune-i fiarei să se potolească.

O singură privire de-a lui Iker îl liniști pe Sângerosul.

— Vino în cortul meu!

Câinele îi urmă.

Cu o lovitură de picior în coaste, Amu îl trezi pe un cananean care se îmbrăcă în grabă și dispăru.

Sirianul goli o cupă mare plină cu vin de curmale.

— Mi-ar plăcea să-ți cunosc gândurile cele mai tainice, fiule!

— Mă întreb dacă sunteți într-adevăr Prevestitorul sau doar vă prefaceți.

Rostind vorbe atât de îndrăznețe, Iker risca mult.

— Nu-ți lipsește curajul!

— Vreau doar să știu adevărul.

Învârtindu-se ca fiara în cușcă, Amu se codi să-l privească în ochi pe Iker.

— Ce contează dacă sunt sau nu Prevestitorul?

— Mi-am pus viața în primejdie ca să-l slujesc.

— Nu ți-e de ajuns că mă slujești pe mine?

— Prevestitorul e pornit să nimicească Egiptul și să ia puterea, pe când voi vă mărginiți la pământurile voastre.

Sirianul se așeză greoi pe un teanc de perne.

— Să vorbim deschis, băiete, ai bănuit bine. Nu sunt eu Prevestitorul.

Așadar, Iker era prizonierul unei căpetenii nemernice, un ucigaș și un tâlhar!

— De ce m-ați mințit?

— Pentru că poți să devii unul dintre cei mai buni războinici ai mei. Și, de vreme ce-ți doreai atât de mult să crezi că eu sunt Prevestitorul, am socotit că ar fi o prostie să te descurajez. De altfel… nu te-ai înșelat pe de-a-ntregul.

— Cum adică?

— Nu sunt Prevestitorul, repetă sirianul, dar știu unde se ascunde el.

13.

O întrebare, căreia îi căuta zadarnic răspuns, îl chinuia pe Marele Trezorier Senankh: oare se strecurase un trădător printre oamenii săi? Dar el însuși îl alesese pe fiecare scrib care slujea sub porunca lui, îi iscodise trecutul și-i verificase priceperea.

În afară de câteva greșeli mărunte, nu avea ce învinuiri să le aducă.

Neîncrezător, Senankh își luă iar de la capăt cercetările, cu și mai multă băgare de seamă, de parcă și în cel mai devotat slujbaș zăcea un nelegiuit. Ba întinse și câteva capcane, în care nu căzu însă nimeni. Așa că hotărî să ceară sfatul lui Sobek Păzitorul.

Mai-marele tuturor gărzilor din regat tocmai isprăvise de schimbat legile călătoriei pe Nil, pe care le socotea prea îngăduitoare. Mereu la pândă, Sobek nu-și cruța forțele când era vorba de paza faraonului și de libera circulație a oamenilor și a mărfurilor. Îi urmărea fără odihnă pe răufăcătorii de toate soiurile. Nu-i scăpa nimic. Pentru orice neatenție, făptașul îndura furia lui Sobek Păzitorul, care totuși se învinuia mereu că nu izbutise să-i descopere pe luptătorii cananeeni din Memphis. Nu dăduse de urma nici unuia și nu arestase nici măcar un complice. Vrăjmașul nu era, cumva, doar un vis urât?

În realitate, dușmanul învățase să se facă nevăzut și, mai devreme sau mai târziu, avea să lovească din nou.

— N-am găsit nimic, se plânse Senankh. Pe de-o parte, lucrul acesta mă bucură, căci la prima vedere nu se află printre scribii mei nicio capră râioasă. Sau poate că n-am știut eu s-o caut. Sunt sigur că și tu, Sobek, ai scotocit peste tot.

— Bineînțeles.

— Și ce părere ai?

— La fel ca și tine.

— Ai fi putut să mă previi! bombăni Marele Trezorier.

— Nu răspund de faptele mele decât în fața faraonului. Doar el are știință despre misiunile încredințate mie.

— M-ai iscodit și pe mine?
— De la sine înțeles.
— Cum îndrăznești să-l bănuiești pe un membru al Casei Regelui?
— Nu îndrăznesc, sunt nevoit să fac asta.
— I-ai verificat și pe Sehotep, și pe vizirul Khnum-Hotep?
— Mi-am făcut datoria.

Lui Sobek, care nu se număra printre inițiații Cercului de Aur din Abydos, Senankh nu-i putea spune că aceștia erau mai presus de orice bănuială.

— Rămân încredințat, continuă Păzitorul, că există unul sau mai mulți trădători la Curtea regală, între toți acei demnitari înfumurați și plini de venin, care se socotesc învățați. La cea mai mică neplăcere se pun pe țipat, ocărând gărzile. Oamenii ăștia nu au niciun rost pe lume, le lipsesc curajul și dreapta judecată. Din fericire, Luminăția Sa nu-i ascultă și trag nădejde să le mai împuțineze numărul.
— Dar Medes și slujbașii săi?
— Îi supraveghez, ca și pe ceilalți.

O iscoadă de-a lui Sobek izbutise să pătrundă printre scribii Secretarului Casei Regelui, ca să-i pândească acestuia de aproape faptele și gesturile. Cu ajutorul atâtor ochi și urechi răspândite pretutindeni, Păzitorul trebuia, în cele din urmă, să descopere ceva.

☥

Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, dădea în fiecare seară ospețe îmbelșugate la care intendentul său servea cele mai gustoase bucate și mai alese vinuri. Așa că fiecare curtean aștepta cu nerăbdare să fie poftit acasă la Sehotep. Pe deasupra, puține femei rămâneau nesimțitoare la farmecul acestuia și mulți bărbați își petreceau seara pradă neliniștii, temându-se de viitoarele purtări ale nevestelor lor. Totuși, niciodată nu izbucnise vreo ceartă, căci Sehotep păstra tăcerea asupra frumoaselor cu care-și petrecea nopțile.

Acest trai fără griji, pe care unii îl socoteau ușuratic, îi îngăduia mai-marelui peste toate lucrările regelui să-i cunoască bine pe demnitari și să culeagă o mulțime de informații. Vinul și mâncarea bună dezlegau limbile.

În seara aceasta, Sehotep îi primi pe mai-marele arhivarilor, pe soția și fiica acestuia, și pe trei apropiați de-ai săi, împreună cu soțiile. După obicei, începură să schimbe cu veselie vorbe meșteșugite despre câte-n lună și-n stele, în ciuda amenințărilor ce pluteau deasupra Egiptului. Purtătorul Sigiliului regal crease o atmosferă de sărbătoare care îndemna la felurite destăinuiri.

Oaspeții săi nu păreau în stare de gânduri mârșave. Își urmaseră în liniște cariera, nu făceau nimic după capul lor și, la cea mai mică piedică, alergau iute să ceară sprijinul unui înalt demnitar. S-ar fi purtat bucuroși ca niște mici tirani cu slujbașii lor, dar se temeau de vizirul care veghea mereu.

La sfârșitul ospățului, fata mai-marelui arhivarilor se apropie de Sehotep. Era proastă și guralivă, dar foarte frumoasă.

— Se spune că terasa acestei case e cea mai încântătoare din Memphis… Mi-ar plăcea atât de mult s-o văd!

— Ce-o să creadă tatăl tău?

— Sunt puțin cam obosit, răspunse acesta. Soția mea și cu mine plecăm. Dacă vă învoiți să-i acordați fiicei mele acest privilegiu, ne-am simți onorați.

Sehotep se prefăcu a nu fi priceput capcana ce i se întindea. Mai mulți curteni își împinseseră fetele în brațele lui, în speranța unei căsătorii. Gândul acesta îi dădea fiori Purtătorului Sigiliului regal. Așa că își lua întotdeauna măsuri de prevedere pentru ca fetele să nu rămână însărcinate și să păstreze doar amintirea unei nopți de dragoste.

Fiica arhivarului fu cuprinsă de admirație privind Memphisul de la înălțimea terasei.

— Ce oraș minunat! Și dumneata, Sehotep, ești minunat!

Dezvăluindu-i o tandrețe pe care un bărbat educat n-o putea respinge, fata își sprijini capul de umărul lui Sehotep, care îi scoase peruca ușoară și îi mângâie părul.

— Te rog, nu te grăbi.

— Dorești să privești mai mult capitala?

— Da… În sfârșit, nu. Arată-mi odaia ta, vrei?

Bărbatul o dezbrăcă încet și pricepu repede că tânăra era înzestrată și cu farmece, și cu experiență. Dezmierdările lor fură

îndelungate și amândoi gustară plăcerea. La sfârșitul acestui joc minunat, Sehotep se gândi că fata are să fie o soție groaznică, geloasă și năzuroasă.

— Viitorul nu te neliniștește? întrebă tânăra femeie.

— Un mare suveran cârmuiește Egiptul. El va ști să înlăture primejdia.

— Unii cred altceva.

— Tatăl tău nu îl prețuiește pe Sesostris?

— Tata prețuiește pe oricine îl plătește bine și nu-l împovărează cu prea multă muncă! În schimb, ultimul bărbat care mi-a făcut curte nu-ți împărtășea părerea.

— Despre cine e vorba?

— Despre Eril, un străin numit în fruntea scribilor publici. E ros de ambiție. Cu mustața lui subțire, cu vocea mieroasă și purtări binevoitoare încearcă să treacă drept om cinstit. De fapt, e de temut precum o viperă cu corn! Eril nu visează decât să uneltească și să murdărească renumele potrivnicilor săi. Cumpără și se lasă cumpărat, și e gata să-l slujească pe cel care dă mai mult.

— Ți-a făcut rău?

— Îți dai seama că șobolanul ăsta voia să mă ia de nevastă! Iar tatăl meu, care e un fricos fără pereche, se învoise. Dar când a văzut că mă împotrivesc și că nu e chip să-mi intre în voie, s-a lăsat păgubaș. Închipuiește-ți mâinile acestui Eril alunecând pe pielea mea ca un melc scârbos. Ce groaznic! Când l-am pălmuit, a priceput că n-am să fiu a lui niciodată. Și nu se mulțumește doar să-și împrăștie veninul, ci îl vorbește de rău și pe faraon.

Curiozitatea lui Sehotep se trezi.

— Ești sigură?

— Știu ce spun!

— Ce cuvinte anume întrebuințează?

— Nu-mi aduc aminte clar… Dar să-l disprețuiești pe faraon nu e o nelegiuire?

— Eril ți-a cerut să-l ajuți sau să îndeplinești vreo misiune?

Fiica arhivarului rămase uimită.

— Nu, nu… nicidecum.

— Dă uitării clipele urâte, o sfătui Purtătorul Sigiliului regal, și bucură-te de cele de acum. Sau poate ți-e somn…

— Ah, nu! exclamă fata întinzându-se pe spate, ademenitoare.

☥

În fiecare dimineață, Sekari privea uneltele de scrib ale lui Iker, amintire prețioasă de la prietenul său. I-ar fi plăcut atât de mult să i le înapoieze la întoarcerea din Asia! Faptul că-l părăsise astfel îl aducea în pragul deznădejdii, dar faraonul îi interzisese să plece în Syro-Palestina ca să-l caute.

Sekari nu voia să accepte golul creat de lipsa lui Iker. Altminteri, ar fi însemnat să-i recunoască moartea și să ucidă orice speranță. Însă, în adâncul sufletului său, Sekari nu credea că Fiul regal dispăruse pentru totdeauna.

Poate că era prizonier, poate că era rănit, dar trăia.

Verificând în felul său măsurile luate de Sobek pentru asigurarea pazei monarhului, Sekari nu găsi niciun neajuns. Totuși, adesea își punea întrebări în privința căpeteniei tuturor gărzilor din regat, care se arăta atât de mulțumit de moartea lui Iker.

Și dacă trădătorul adăpostit la curte era însuși Sobek? De ce l-ar fi urât atâta pe Fiul regal, dacă nu din pricină că acesta ar fi putut să-i descopere adevărata față? Păzitorul nu avea destulă putere ca să ordone unei gărzi să-l ucidă pe tânărul scrib?

Răspunsul la aceste întrebări cumplite părea limpede.

Prea limpede.

De aceea lui Sekari îi trebuiau dovezi temeinice înainte de a-i vorbi regelui. Dar până la dobândirea lor, monarhul nu se afla în mare primejdie? Un lucru însă îl mai liniștea pe Sekari: oamenii însărcinați să vegheze îndeaproape asupra lui Sesostris îl venerau pe faraon.

Iar dacă Sobek Păzitorul îl trimisese pe Iker la moarte, avea să plătească scump.

☥

Primul care intra în odaia de lucru și ultimul care ieșea, Medes se bucura de munca sa ca Secretar al Casei Regelui. Nu i se părea o povară să tragă din greu, dimpotrivă. Conștiincios, deslușea iute cele mai încurcate ițe și ținea minte informațiile cele mai însemnate. În

stare să facă față la numeroase întâlniri fără ca oboseala să-l doboare, Medes cerea de la scribii săi o asemenea agerime și iuțeală, încât unii nu puteau să țină pasul. Prin urmare, Medes se vedea nevoit în fiecare lună să înlocuiască patru, cinci scribi cu alții noi, pe care îi supunea mai întâi la grele încercări. Și doar câțiva izbuteau să le treacă. În felul acesta, formase echipe de lucru harnice și supuse.

Și nu dădea prilej nici regelui, nici vizirului să-i aducă vreo învinuire.

Numai că Medes avea acum la dispoziție oameni pe de-a-ntregul devotați lui. Scribi, mesageri și corăbieri strângeau pentru el informații și îi răspândeau poruncile în tot regatul. Iar în timpul răzmeriței pe care o punea la cale Prevestitorul, aveau să se dovedească o armă hotărâtoare.

Fiecare dintre oamenii săi primea sarcini clare pentru care nu dădea socoteală decât în fața lui Medes. Taina era păstrată cu strășnicie și nimeni nu se îndoia de adevăratul țel urmărit de Secretarul Casei Regelui.

Medes se pregătea să-i ofere o slujbă unui scrib priceput, care lucra sub porunca sa de mai multe luni, când Gergu ceru să-l vadă.

— Ce s-a întâmplat?

— Libanezul vrea să vă vorbească fără întârziere.

— În plină zi? Nici nu încape vorbă!

— Se plimbă prin târg. Zice că e ceva care nu suferă amânare.

Dorința Libanezului părea pe cât de neobișnuită, pe atât de îngrijorătoare.

Reușind să-și ascundă spaima, Medes îl întâlni pe Libanez. În mulțimea de gură-cască, treceau aproape nebăgați în seamă. Umăr la umăr lângă taraba unui vânzător de praz, stătură de vorbă cu glas șoptit, ferindu-se să se privească unul pe altul.

— Ați luat în slujbă un scrib născut la Imau, cam de vreo 30 de ani, înalt, spân, cu o cicatrice pe brațul stâng și neînsurat?

— Întocmai, dar…

— E un soldat, îi dezvălui Libanezul. Cea mai bună iscoadă a mea l-a văzut ieșind de la Sobek. Fără îndoială că a primit ordin să vă pândească.

Medes se înfioră. Dacă aliatul său n-ar fi stat mereu cu ochii în patru, ar fi săvârșit o greșeală de neiertat.

— Gergu mă va scăpa de el.

— Ba nu! De vreme ce l-am descoperit, să ne folosim de el ca să-l liniștim pe Sobek în privința voastră. Iar această pățanie să vă îndemne la mai multă luare-aminte.

14.

În urma lui Amu mergeau doar vreo zece războinici, dintre cei mai încercați. Toți aveau fețele posomorâte, ca și cum căpetenia lor îi conducea spre dezastru.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Iker.

— Spre bârlogul Prevestitorului.

— Luptătorii voștri nu par să se bucure!

— E cel mai aprig dușman al nostru și a jurat să ne distrugă.

— Și de ce vă aruncați singur în gura monstrului?

— Trebuie să-l înfrunt eu însumi. O să ne batem doar noi doi, iar biruitorul va lua în stăpânire tribul învinsului. În felul acesta, nu vor exista prea mulți morți.

— Dar vă simțiți în stare să-l înfrângeți?

— O să fie greu, mărturisi Amu, tare greu! Niciodată Prevestitorul n-a fost doborât. Doar o armă s-ar dovedi îndeajuns de puternică, șiretenia. Numai să-mi lase timp s-o întrebuințez.

— Prevestitorul e un soi de uriaș?

— Ai să vezi curând.

Împotriva obișnuinței sale, Amu înainta fără să se ascundă și aprindea focuri ce puteau fi zărite de departe. Vestindu-și prezența, îi dădea de înțeles dușmanului că nu avea de gând să atace, ci să stea de vorbă.

În zorii celei de-a patra zile, Sângerosul începu deodată să mârâie. Câteva clipe mai târziu, vreo șaizeci de cananeeni înarmați cu arcuri și sulițe înconjurară mica trupă. Dulăul se lipi de Iker.

Un bărbat mărunt cu umerii largi înaintă câțiva pași.

— Ești prizonierul meu, Amu.

— Nu încă.

— Crezi că poți să te aperi cu ceata asta de fricoși?

— Stăpânul tău se teme de noi. Altminteri, de ce nu ne-a zdrobit până acum? Nu e decât un vierme, o biată fetiță și un cap sec. Iar brațele lui sunt moi și neputincioase. Să vină să se închine în fața

mea, chiar aici, începând de mâine. Am să-l scuip cu dispreț, iar el o să plângă, cerșind îndurare.

Omul Prevestitorului clocotea de furie. I-ar fi tăiat cu bucurie limba lui Amu, dar, cum sirianul îl provocase la luptă, trebuia să respecte rânduielile cuvenite în asemenea împrejurări. Prevestitorul o să fie încântat să-l taie-n bucăți. Așa că alergă degrabă să-l înștiințeze.

— Nu ne mai rămâne decât să ne pregătim, grăi Amu.

☥

În toiul nopții, dureri violente răscoliră pântecele căpeteniei tribului. Fulgerat de crampe, fu nevoit să se chircească pe-o parte, cu picioarele îndoite la piept.

Unul dintre războinici îi dădu să bea o licoare cu miros grețos, dar care nu avu efect.

Amu nu era în stare să se bată, fără putință de tăgadă.

— Suntem pierduți, fu de părere unul dintre oamenii săi. Și nu putem să dăm înapoi acum, după vorbele rostite ieri de Amu. Să fugim degrabă.

— Sălbaticii ăștia ne-ar ajunge din urmă și-ar măcelări tot tribul, se împotrivi Amu. Trebuie să ne încercăm norocul, oricât de firav ar fi el.

— Dar nici nu poți să te ții pe picioare!

— Am dreptul să mă înlocuiască altcineva. Unul dintre voi va lupta în numele meu.

— Pe cine alegi?

— Pe Iker.

Sirienii rămaseră încremeniți.

— O să-l zdrobească într-o clipită.

— Nu e cel mai sprinten dintre noi toți?

— Dar nu contează doar să alergi și să te ferești, trebuie să ucizi un uriaș!

Neclintit, scribul nu scoase un cuvânt.

Așadar, ora adevărului se apropia. Curând o să-l întâlnească pe Prevestitor și avea de ales între a învinge și a muri.

— Lasă-te păgubaș, îl povățui unul dintre tovarășii săi de drum. Nimeni nu se va învoi să ia locul lui Amu. Nu avem decât o singură

scăpare: fuga.

— Ba eu mă învoiesc.

— Ți-ai pierdut mințile!

— Ziua se arată a fi grea. Am să mă odihnesc în așteptarea luptei.

Deși avea mâinile libere, Iker se simți iar legat de catargul *Fulgerului*. Și, de astă dată, nu va exista niciun val salvator ca să-l smulgă din ghearele sorții. Oricum, o să se bată cu vitejie!

Convins că șansa nu era de partea lui, Fiul regal trebuia, barem, să nu moară degeaba. Așa că, pe spatele unei bucăți din scoarța unui stejar-de-plută, scrijeli aceste cuvinte într-o scriitură încifrată pe care doar generalul Nesmontu știa s-o deslușească:

> *Amu nu e Prevestitorul. Acesta din urmă, un soi de monstru, se ascunde la mai puțin de o zi de mers de acest ținut, neîndoielnic spre miazănoapte. Am să mă bat cu el în curând. Viață lungă faraonului.*

Iker îngropă bucata de scoarță și acoperi locul cu pietre. Pe una o așeză în picioare după ce desenă pe ea, cu ajutorul unui silex, o cucuvea. Această hieroglifă însemna „înăuntru” și ar fi stârnit curiozitatea oricărei patrule egiptene care ar fi trecut pe acolo.

Scribul se așeză apoi și se sprijini de trunchiul arborelui, iar câinele se culcă la picioarele sale. În caz de primejdie, l-ar fi prevenit îndată.

Neputând să adoarmă, Iker se gândi la întreaga lui fericire, acum cu neputință de atins: s-o revadă pe Isis, să-i vorbească iar despre dragostea lui, să încerce s-o facă să-l iubească și ea, să-și clădească o viață împreună, să-l slujească pe faraon, să descopere misterele din Abydos, să transmită Legea lui Maat scriind despre ea, să pătrundă și mai adânc puterea luminoasă a hieroglifelor… Dar toate visele acestea se sfărâmau din pricina unei realități nemiloase: Prevestitorul.

Dimineața era cețoasă.

După ce vărsase, ușurându-și pântecele, Amu picotea.

— Mai ai timp să dai înapoi, îi spuse un sirian lui Iker.

— Nicidecum, se împotrivi un altul. Monstrul nu va întârzia să se ivească. Dacă niciunul dintre noi nu-i ține piept, o să ne taie capetele la toți!

— Și dacă mă biruie? întrebă Fiul regal.

— O să ajungem sclavii lui. Uite aici arcul, tolba cu săgeți și sabia.

— Dar bastonul meu de aruncat?

— O să-i pricinuiască doar câteva zgârieturi, nimic mai mult.

— Vine! urlă cel care stătea de pază.

Prevestitorul mergea în fruntea tribului său. Până și copiii și femeile îl însoțeau, căci nimeni nu voia să piardă prilejul de a-și desfăta privirile.

Preț de câteva clipe, Iker rămase pe deplin buimăcit.

Nicicând nu văzuse un asemenea munte de carne și mușchi. Până și Sesostris, în ciuda staturii sale, ar fi părut mic pe lângă uriașul acesta de neînchipuit.

Cu fruntea îngustă, părul zbârlit și bărbia ascuțită, Prevestitorul era chior. O legătură de culoare cenușie îi acoperea ochiul mort.

Înarmat cu o secure și cu un scut enorm, se opri la depărtare de tabăra dușmanilor. Apoi i se auzi vocea ascuțită, nefirească pentru un trup atât de mare, dar care nu stârni râsul nimănui.

— Ieși din cort, femeie nevolnică! Haide să mă înfrunți, Amu cel fioros, căruia vrăjmașul îi vede doar spatele! Vino să-mi încerc securea pe tine!

Iker înaintă câțiva pași.

— Amu e bolnav.

Uriașul se strâmbă cu dispreț.

— Frica i-a golit măruntaiele, pun prinsoare! Dar tot am să-l tai în bucăți.

— Mai înainte, trebuie să lupți!

— Amu a găsit pe cineva să-i țină locul! Cu atât mai bine, o să ne înveselim nițel. Să se arate viteazul ăsta!

— Eu sunt.

Neîncrezător, uriașul cercetă cu privirea tabăra siriană, apoi izbucni în râs, urmat de membrii tribului său.

— Îți bați joc de mine, micuțule!

— Care sunt rânduielile acestei lupte?

— Una singură: să ucizi înainte să fii ucis.

Cu o iuțeală care îi uimi pe cei de față, Iker trase una după alta trei săgeți care se opriră însă în scutul enorm.

Uriașului nu-i lipsea, așadar, iscusința.

— Bine țintit, micuțule! Acum e rândul meu.

Securea zbură cu o asemenea forță, că suflul stârnit de ea îl răsturnă pe Iker, salvându-i viața.

Fiul regal se ridică degrabă și începu să alerge, cotind când la dreapta, când la stângă, împiedicându-l pe monstru să dea lovitura hotărâtoare.

La fiecare pas de-al său, pământul se cutremura. Sprinten în ciuda greutății sale, uriașul învârtea arma, străduindu-se să-i reteze capul lui Iker.

Dar tânărul era un alergător rezistent și izbuti să-și obosească dușmanul.

Monstrul își azvârli scutul cât colo.

— Am să te zdrobesc, neisprăvitule!

Iker se apropie de tabăra sirienilor, uimiți că băiatul supraviețuise timp atât de îndelungat.

— Dați-mi bastonul meu de aruncat! Iute!

Posomorât, dar ținându-se pe picioare, Amu îi întinse arma.

Când Prevestitorul se repezi spre Iker, Sângerosul sări și-l înhăță de pulpa piciorului drept.

Urlând de durere, uriașul înălță securea, pornit să spintece câinele în două. În clipa când vru s-o coboare, vârful ascuțit al bastonului aruncat de Iker i se înfipse în singurul său ochi.

Prevestitorul dădu drumul armei și-și duse mâinile spre rana îngrozitoare. Durerea îl copleși și se prăbuși în genunchi.

Clătinându-se încă, Amu apucă securea și, opintindu-se din toate puterile, îi tăie gâtul dușmanului său de moarte.

Sângerosul își descleștă în sfârșit fălcile și primi bucuros mângâierile unui Iker scăldat în sudoare.

Sirienii își strigară izbânda, iar cananeenii se așternură pe plâns.

☥

Amu porunci uciderea bătrânilor, a copiilor bolnavi, a unei femei care țipa ca ieșită din minți și a doi bărbați ale căror chipuri nu le găsi pe placul său. Ceilalți membri ai tribului aveau să i se supună orbește de-acum lui Amu.

— Binecuvântate să-mi fie măruntaiele! grăi el către Iker. Pe mine m-ar fi înfrânt nemernicul! Numai tu puteai să obosești fiara asta și să o forțezi să săvârșească o greșeală care să o ducă la pieire.

— Să nu-l uităm pe Sângeros. Îndrăzneala lui a fost hotărâtoare.

Câinele își ridică spre Iker ochii plini de afecțiune.

— Ca să-ți spun drept, fiule, n-am crezut nicio clipă în izbânda ta. Un omuleț care să doboare un uriaș e o minune! Sute de ani de-aici încolo o să se vorbească de tine. Toți te vor socoti viteaz între viteji. Și sunt convins că mai ai multe de arătat. Și-acum, hai să cucerim pământul monstrului!

Iker încerca o adâncă nemulțumire. Da, era viu. Da, luase parte la înlăturarea Prevestitorului. Dar ca să-și împlinească misiunea ar fi trebuit să afle ce blestem lovise Arborele vieții și cum putea fi dezlegat. Iar acum, la aceste întrebări de care atârnau viața și moartea nu mai era cu putință să găsească răspuns.

Salcâmul lui Osiris avea să se tămăduiască doar pentru că această ființă a răului dispăruse?

Fiului regal îi mai rămânea speranța că o să găsească în ascunzătoarea Prevestitorului ceva ce s-ar putea dovedi de folos. Așa că se luă după Amu, așteptându-se să descopere o tabără întărită.

Dar se înșelase.

În ținutul peste care stăpânea Prevestitorul creșteau vii, smochini și măslini, turmele de vaci și de oi erau numeroase, iar în mijloc se ridica un sat plăcut vederii.

Noului stăpân al clanului i se oferiră vin, carne de bou, păsări fripte pe jar și prăjituri cu lapte.

— Mulțumită ție, recunoscu Amu, am pus mâna pe un mic paradis! E drept ca tu să fii răsplătit pe măsură. Am câțiva copii, pe ici, pe colo, dar sunt niște leneși și niște neputincioși. Dar tu ești altfel. Pe cine altcineva, dacă nu pe un mare viteaz, l-aș putea numi drept urmașul meu? Alege-ți o femeie, am să-ți dau pământuri și slujitori. O să ai mulți fii și împreună o să ne îngrijim de locurile

astea, care o să ne aducă un câștig frumușel. Ținând seama de faima ta, nimeni nu va îndrăzni să ne tulbure și, din când în când, o să ne îngăduim câte un jaf mărunt, ca să ne mai înveselim nițel. Viitorul se arată strălucitor!

Amu își scărpină apoi urechea, gânditor.

— După isprava ta, se cuvine să-ți spun adevărul. De multă vreme visam să-l ucid pe monstrul ăla. Și cum începuse să-mi amenințe tribul, am hotărât să trec la fapte, în ciuda oricăror primejdii. Iar tu mi-ai purtat noroc.

— Asta înseamnă că… uriașul acesta nu era Prevestitorul?

— Nici măcar nu știu dacă există cu adevărat. Oricum, nu dă târcoale prin ținuturile astea. Uită-l și bucură-te de averea ta! Aici ai să cunoști fericirea.

Iker ascultă năucit. Așadar, își riscase viața pentru o nălucă și trimisese o informație falsă generalului Nesmontu.

Iar el rămânea pe mai departe prizonier.

15.

De obicei, mica patrulă alcătuită din gărzi ale deșertului nu se încumeta să pătrundă în acest colț pierdut al Canaanului. Dar comandantul, vânător înrăit, se încăpățână să gonească după un porc sălbatic. După ce străbătu o pădure de tamarini și trecu de un ued, animalul se descotorosi de urmăritorii săi.

— Ar fi bine să facem cale întoarsă, își dădu cu părerea unul dintre soldați. Locul nu e sigur.

Comandantul nu putea să nu-i dea dreptate. N-ar fi izbutit să țină piept unei cete de tâlhari ai nisipurilor, hotărâți să-i ucidă pe egipteni.

— Să mergem doar până la marginea acestei vâlcele, se încăpățână totuși comandantul. Deschideți ochii și ciuliți urechile!

Dar nu zăriră nici picior de animal.

— Ia uitați-vă aici. Ce lucru ciudat!

Soldatul privea spre o grămadă de pietre care păreau așezate într-un fel anume.

— Pe cea din mijloc e desenată o cucuvea.

— Litera M, îi lămuri comandantul, adică „înăuntru”. Scoateți pietrele!

Ofițerul săpă el însuși în pământul fărâmicios și descoperi o bucată de scoarță de copac. Pe ea se găseau înșirate hieroglife.

— Nu pricep, zise el într-un târziu. Fiecare semn a fost scrijelit de o mână iscusită. Dar laolaltă n-au niciun înțeles.

— N-o fi unul dintre mesajele acelea tainice despre care ni s-a spus să le adunăm?

☥

Înfrigurat, Djehuty își strânse pulpanele mantiei care, cu toată grosimea țesăturii, nu-l încălzea deloc. Totuși, aerul era călduț și nicio boare de vânt nu sufla peste Dachur. În mod neașteptat, reumatismele nu-i mai stârneau dureri cumplite, dar răul îi măcina puțina vigoare pe care-o mai avea.

Dar asta nu conta pentru că sub ochii lui marea piramidă regală era aproape isprăvită! Datorită avântului și priceperii constructorilor, lucrările ținuseră mult mai puțin timp decât prevăzuse la început. În câteva rânduri, Marele Trezorier intervenise iute și cu folos ca să fie îndeplinite cererile meșterilor.

Așezat comod în lectica sa, Djehuty dădu roată zidului împrejmuitor, cu bastioane și întăritori, asemănător cu cel al faraonului Djeser de la Saqqara. Întregul ansamblu purta numele de *kebehout,* „apa proaspătă cerească”, din care ieșea la suprafață piramida numită *hotep,* „deplinătate”. Astfel se încarna mitul care spunea că viața, născută din oceanul începuturilor, se înfățișa sub forma unei insule pe care fusese înălțat primul templu, ivit din întâia piatră.

— Poți să fii mândru de munca ta, zise o voce gravă.

— Luminăția Voastră! Nu vă așteptam atât de curând, rânduielile curții nu…

— Dă-le uitării, Djehuty! Respectând întocmai planurile, ai trasat liniile de forță care îngăduie piramidei să răspândească în jur „KA”. Astfel se înfăptuiește biruința lui Maat asupra lui *isefet.*

Orbitor de albe, fețele piramidei, acoperite cu calcar de Tura, lustruit asemenea unei oglinzi, reflectau razele soarelui. Triunghiurile strălucitoare luminau cerul și pământul.

Însoțit de Djehuty, monarhul săvârși deschiderea gurii, a ochilor și a urechilor templului. Aici avea să fie mereu celebrată sărbătoarea înnoirii sufletului regal. Statui colosale îl reprezentau pe Faraon în chip de Osiris, însărcinat să primească viața divină și să o transmită mai departe. Și atâta vreme cât va fi ridicată o clădire care s-o adăpostească, Egiptul se va împotrivi întunericului.

În fiecare zi, în numele regelui, preoții împlineau ritualuri ce însuflețeau procesiunile purtătorilor de ofrande și făceau cu putință legătura dintre monarh și divinități.

Apoi Sesostris pătrunse în partea aflată sub pământ a construcției și merse până în sala sarcofagului, această corabie de granit roșu în care avea să plutească trupul său de lumină. Pacea nepământeană ce domnea în aceste locuri îi întări lui Sesostris voința de a lupta împotriva demonului care încerca să împiedice renașterea lui Osiris.

Și, privind cu luare-aminte această piatră de veci, în inima regelui prinse puteri o nouă convingere: Iker nu era mort.

☥

Eril nu înceta să se felicite în sinea lui pentru tot ce izbândise să facă în cei zece ani de când locuia la Memphis. Pe jumătate libanez, pe jumătate sirian, el conducea acum o cohortă de scribi care întocmeau plângerile oamenilor simpli către administrație. Scribii aceștia se numărau printre cei care nu fuseseră în stare să ajungă la ranguri înalte, dar care dădeau dovadă de multă iscusință în îndeletnicirea lor de-acum.

Fără un număr însemnat de capcane întinse cu pricepere și fără sprijinul unor demnitari care se lăsaseră cu ușurință cumpărați, Eril n-ar fi dobândit niciodată această slujbă la care râvnea de mult. Prosperând în umbra înaintașului său, un mic tiran trufaș, bine văzut la curte, Eril învățase de la acesta căile cele mai potrivite pentru a-și înlătura rivalii, făurindu-și în același timp un renume de om cinstit.

Iar în seara aceasta, Eril avea să urce încă o treaptă. El, care se îmbogățise uneltind pe ascuns, se vedea recunoscut acum drept o persoană de vază, căci Sehotep îl poftise la el acasă, să ia parte la un ospăț.

Toată ziua și-o petrecuse aranjându-și părul și unghiile de la mâini și de la picioare, sfătuindu-se cu negustorul de parfumuri și cu croitorul care aveau să-l preschimbe pe Eril într-un demnitar elegant. Având în vedere măiestria acestor oameni care se îngrijiseră de el, Eril se punea la adăpost de orice stângăcie, căci știau cu toții că Purtătorul Sigiliului regal ura lipsa de gust.

O întrebare însă nu-i dădea pace: cine erau ceilalți oaspeți? Spre deosebire de Sehotep, Eril nu suferea tovărășia femeilor din pricină că ar fi trebuit să le suporte mofturile și trăncăneala. Dar a fi primit la masa unui membru al Casei Regelui ștergea toate aceste mărunte neplăceri. Seara aceasta avea să aducă după ea, fără putință de tăgadă, o slujbă mai însemnată pentru Eril. Sau poate i se va ivi prilejul de a-și mărturisi ambițiile, cu tactul necesar, bineînțeles.

Zvonurile nu mințeau: casa lui Sehotep era o adevărată minunăție în care orice amănunt îți desfăta privirea. Iar splendoarea grădinii îți

tăia răsuflarea.

Pizma înăcri sufletul micului mustăcios. De ce nu s-ar fi bucurat și el de asemenea comori? La drept vorbind, avea mai puține merite și era mai puțin înzestrat decât unul care se folosise de norocul de a se fi născut într-o familie înstărită?

Un slujitor îl întâmpină pe Eril cu respect și-l conduse într-o sală întinsă, în care pluteau miresme dulci de crin. Pe măsuțele joase se înșirau tăvi încărcate de gustări, cupe cu siropuri de fructe, urcioare cu bere și cu vin.

— Așezați-vă, îl îndemnă intendentul.

Încordat, Eril preferă să se plimbe cu pași mari prin încăpere în așteptarea gazdei. Ronțăi o ceapă acoperită cu fiertură de bob, admirând picturile de pe pereți, ce înfățișau albăstrele, maci și crizanteme.

— Îmi cer iertare că am întârziat, îi spuse Sehotep când intră. Treburile regatului înainte de toate. Doriți puțin vin?

— Bucuros. Dar mi se pare că am venit eu prea devreme căci ceilalți oaspeți n-au ajuns încă și…

— În seara asta, sunteți singurul.

Eril nu-și ascunse mirarea.

— E o onoare… o foarte mare onoare!

— Iar pentru mine o mare plăcere. Și-acum, ce-ar fi să mâncăm?

Micul mustăcios nu se simțea în largul lui. Nici bucatele alese, nici vinurile de soi, nici bunăvoința stăpânului casei nu izbutiră să-i înlăture neliniștea pricinuită de această neobișnuită întâlnire între patru ochi.

— Slujba voastră nu e deloc ușoară, observă Sehotep, și se zise că vă descurcați bine.

— Fac… tot ce-mi stă în puteri.

— Și sunteți mulțumit de roadele ei?

Stomacul lui Eril se strânse. Trebuia să nu se grăbească și să găsească un răspuns meșteșugit.

— Prin grija vizirului, administrația din Memphis se îmbunătățește pe zi ce trece. Bineînțeles, au mai rămas câteva probleme pe care scribii mei și cu mine încercăm să le dezlegăm spre binele oamenilor de rând.

— Nu țintiți spre o slujbă care… să vă aducă un câștig sporit?

Micul mustăcios răsuflă ușurat. Carevasăzică, priceperea sa atrăsese atenția celor mai puternici demnitari ai regatului! Purtătorul Sigiliului regal o să-i ofere acum un loc la curte și o să-i încredințeze mari răspunderi.

Sehotep își privi îndelung cupa, umplută cu vin roșu de Imau.

— Prietene, Marele Trezorier Senankh a cercetat cu băgare de seamă mijloacele prin care ți-ai dobândit averea. Averea ta cea adevărată, vreau să spun.

Eril păli.

— Ce… ce înseamnă asta?

— Că ești necinstit și te-ai amestecat cu alții la fel ca tine.

Indignat, acuzatul se ridică în picioare.

— E fals, pe de-a-ntregul fals și…

— Senankh a adunat dovezi clare. Îi sărăcești pe cei care îți cer ajutorul și tragi foloase de pe urma unor negoțuri îndoielnice, dar există ceva încă și mai grav.

Cu chipul răvășit, Eril se așeză la loc.

— Nu… nu pricep.

— Ba eu cred că da. Pentru nelegiuirile de care am pomenit pedeapsa e închisoarea. Dar pentru că ai luat parte la uneltiri împotriva regelui, vei fi osândit la moarte.

— Eu să uneltesc împotriva faraonului? Cum puteți să vă închipuiți că…

— Isprăvește cu minciunile! Am un martor. Dacă vrei să-ți scapi viața, dă-mi îndată numele complicilor tăi.

Pierzându-și întreaga mândrie, micul mustăcios se aruncă la picioarele lui Sehotep.

— Mi-ați înțeles greșit cuvintele! Eu sunt un slujitor credincios regelui.

— Ajunge, ticălosule! Te numeri printre răzvrătiții furișați în Memphis ca să lovească pe ascuns. Spune iute cine-ți sunt aliații.

Eril încremeni.

— Răzvrătiți… Vă înșelați! Eu cunosc doar vreo zece demnitari… înțelegători.

Eril îi pârî pe toți, lămurind în amănunt cum lucrau împreună, apoi se pierdu în văicăreli presărate cu păreri de rău.

Dezamăgit, Sehotep îl ascultă într-o doară. Era limpede că vânase un nemernic oarecare, nu un fidel al Prevestitorului.

☥

— Cum am deslușit mesajul, grăi generalul Nesmontu, am părăsit Sichemul ca să vă înștiințez. Nu mai e nicio îndoială, Luminăția Voastră: Fiul regal Iker trăiește. Au încercat să ne păcălească, lăsând la vedere un trup neînsuflețit care nu era al lui.

— Pe ce te bizui de ești atât de sigur? se neliniști Sesostris, alături de care stătea, neîncrezător, Sobek Păzitorul.

— M-am înțeles cu Iker să întrebuințeze o scriere pe care doar eu singur s-o pot citi.

— Ce cuprinde mesajul? întrebă Sobek.

— Iker a găsit bârlogul Prevestitorului, un monstru împotriva căruia urma să se bată.

— Prostii! fu de părere Păzitorul. L-au forțat pe Fiul regal să scrie una ca asta pentru a-i ademeni pe soldații noștri într-o capcană.

— Chiar dacă e așa, i-o tăie Sesostris, Iker trăiește.

— Nici vorbă, Luminăția Voastră! L-au ucis după ce a sfârșit de întocmit mesajul.

— De ce Prevestitorul nu l-ar păstra drept zălog? întrebă Nesmontu.

— Pentru că nu-i mai folosește la nimic!

— Nu neapărat! Iker ar putea să ne momească și cu alte mesaje. Dar adevărul e mult mai simplu: Fiul regal și-a împlinit misiunea și acum încearcă să se întoarcă la Memphis.

— Frumoasă poveste, dar cu neputință de crezut! încheie Păzitorul.

— În ce ținut se ascunde Prevestitorul? întrebă Sesostris.

Nesmontu lăsă să i se vadă nemulțumirea.

— Unul dintre cele mai slab controlate de noi, la hotarul Palestinei și al Siriei. Păduri, mlaștini, râpe, animale sălbatice, lipsă de drumuri… Locul cel mai potrivit pentru un răzvrătit ca el. Trupele nu pot fi desfășurate acolo. Nici hărțile nu sunt de ajutor.

Sobek zâmbi triumfător.

— O capcană desăvârșită! Ce crede generalul Nesmontu că trebuie să facem?

— Să trimitem o patrulă de soldați obișnuiți cu pământurile siriene.

— De ce să osândim astfel la moarte sigură niște soldați cu experiență? se împotrivi Sobek. Mai bine am recunoaște că Iker nu putea să supraviețuiască decât dacă ar fi fost complice cu răzvrătiții.

— Pregătește această patrulă! îi porunci faraonul lui Nesmontu. Are să plece după primirea unui al doilea mesaj care să-l adeverească pe primul.

16.

Gură-Pocită se apropie de gospodăria singuratică. Însoțit de ceata sa de jefuitori, venise iar să ceară o parte din roadele muncii unei familii de țărani cărora le acorda protecția sa. Îngroziți de acest monstru nemilos, bieții oameni nu îndrăzneau să prevină gărzile, de teama unor pedepse cumplite.

De când atacul împotriva faraonului Sesostris dăduse greș, Gură-Pocită își ducea traiul ascunzându-se prin tot soiul de locuri. Oamenii săi îl rugau să se alăture iar Prevestitorului, dar el se credea capabil să se descurce singur. Totuși, de când o rupsese cu „marea căpetenie”, norocul părea că i-a întors spatele. Tâlharului nu-i păsa de cuvântările predicatorului bărbos, dornic să impună o credință pustiitoare, dar recunoștea că acesta avea destulă cruzime și deșteptăciune ca să biruie.

Fără să mărturisească nici în sinea sa, lui Gură-Pocită, care nu se temea nici de zei, nici de demoni, îi era frică de Prevestitor și nu se încumeta să apară în fața lui după înfrângerea de care va fi socotit vinovat. Oare omul-șoim, cuprins de mânie, nu-l va sfâșia cu ghearele?

Trebuia să găsească totuși ceva de mâncare. Înainte s-o siluiască pe stăpâna casei, țărănoii ăștia o să-i ofere o masă demnă de un rege. Zdrobind orice încercare de împotrivire, lui Gură-Pocită îi plăcea să-și umilească victimele.

Dar simțurile sale de vânător îl ajutară să se ferească de un dezastru.

Când mai avea doar două sute de pași până la fermă, se opri brusc. Oamenii săi îl imitară.

— Ce e, comandante?

— Ascultă cu atenție, tâmpitule!

— Dar… nu aud nimic.

— Tocmai. Nu ți se pare ciudată liniștea asta? Nici chiar dinspre curtea păsărilor nu răzbate niciun zgomot!

— Adică…

— Adică prietenii noștri au plecat, iar cei care ne așteaptă nu sunt țărani. Să ne luăm picioarele la spinare!

Când pândarul îi văzu pe tâlhari că o rup la fugă, dădu gărzilor semnalul de atac.

Prea târziu!

Ceata lui Gură-Pocită nu mai putea fi ajunsă din urmă.

☥

Cinstit, binevoitor, apreciat de locuitorii din cartier, vânzătorul de sandale dăduse uitării țara în care se născuse, ca să se amestece printre oamenii din Memphis. Nimeni nu și-ar fi închipuit că era una dintre iscoadele Prevestitorului.

Pe când se întorcea acasă, la căderea nopții, un braț uriaș îl înșfacă de gât.

— Gură-Pocită! exclamă negustorul. Ce faci pe-aici? Toți te credeam mort.

— Unde se află marea căpetenie?

— Nu știu, eu…

— Tu poate nu, dar mai-marele tău știe cu siguranță! Eu și oamenii mei vrem să ne alăturăm Prevestitorului. Sau mă ajuți, sau îi măcelăresc pe credincioșii lui, începând cu tine.

— Am să te ajut!

☥

Regiunea situată la miazăzi de Sichem era înfiorătoare. Arbori uscați, pământ roșu și sterp, un ued plin de pietre, urme de șerpi.

— Nu poate fi ăsta locul, comandante!

— Dimpotrivă, socoti Gură-Pocită, e chiar soiul de priveliște care-i place. Voinicul nostru nu seamănă cu nimeni, băieți! Să ne așezăm și să așteptăm…

— Și dacă ne întinde o capcană?

— Patru dintre voi să stea de pază.

— Uitați-vă acolo jos, e cineva!

Răsărit parcă de niciunde, un bărbat înalt, purtând pe cap un turban și înveșmântat într-o tunică lungă din lână, cerceta cu privirea mica trupă.

— Mă bucur să te văd iar, prietene, zise Prevestitorul cu o voce atât de blândă încât lui Gură-Pocită i se făcu pielea ca de găină.

— Și eu asemenea, stăpâne!

Prevăzător, Gură-Pocită se înclină adânc.

— Nu sunt răspunzător de nimic, începu el. Am încercat să mă descurc, dar gărzile mă urmăresc. Nenorociții de țărani m-au pârât! De fapt, viața mea era plictisitoare. Eu și băieții mei avem nevoie de mai multă mișcare. Așa că, iată-ne!

— Te-ai hotărât, în sfârșit, să mi te supui?

— Trup și suflet!

☥

Prevestitorul își așezase tabăra în inima unei rețele de grote legate între ele prin galerii. În cazul unui atac, avea la dispoziție mai multe posibilități de fugă. Răspândiți împrejurul acestui colț pierdut în care se aflau destule izvoare, pândarii asigurau o pază fără cusur.

Prevestitorul stătea într-o locuință alcătuită din câteva încăperi. O sală întinsă îi servea drept loc de studiu unde, în fiecare zi, credincioșii ascultau cu atenție cuvântul cel bun. Adevărul pe care îl dezvăluia era mereu același: convertirea cu forța a necredincioșilor, distrugerea faraonului, supunerea femeilor. Aceleași vorbe tăioase răsunau de fiecare dată fixându-se în inimile și în mințile tuturor. Numărându-se printre cei mai vechi adepți, Shab Strâmbu' îi descoperea lesne pe cei care încă mai șovăiau. Iar dacă acești nemernici nu dădeau dovadă de mai multă înflăcărare, Shab se arăta neîndurător cu ei. Cuțitul său de silex reteza iute beregata celui osândit, al cărui leș slujea drept pildă celorlalți. Pe drumul izbânzii nicio slăbiciune nu putea fi iertată.

Cel mai tânăr discipol al Prevestitorului, Treisprezece-Ani, îi mirosea pe cei lași fără greș, Shab îi îngăduia cu plăcere să-i schingiuiască și apoi să-i ucidă scurt, știind că treaba va fi temeinic făcută. Doar cei care jurau să moară în numele cauzei meritau să scape cu viață.

Retrasă, Bina ieșea arar. Aflată în slujba stăpânului și învățătorului său, tânăra cunoștea o faimă ce nu înceta să crească. Nu se bucura ea, oare, de neasemuita cinste de a fi apropiata Prevestitorului?

Dar lucrul acesta nu era deloc pe placul lui Ibcha, comandantul trupei de luptători asiatici. Îndrăgostit de frumoasa brună, pândea

orice prilej ca să dea ochii cu ea. Deși se făcea răspunzător de două atacuri neizbutite, la Kahun și Dachur, Ibcha nu pierduse încrederea tovarășilor săi. Spre uimirea tuturor, Prevestitorul nu-l învinuise câtuși de puțin. Fostul meșter topitor, cu barbă stufoasă, încă lua parte la sfatul de taină al marii căpetenii.

— Îmi pari supărat, Treisprezece-Ani.

— Dar tu nu ești? Stăpânul n-ar fi trebuit să plece singur!

— Nu-ți mai face atâtea griji. Prevestitorul nu stăpânește, oare, demonii deșertului?

— Ba ar fi bine să ne facem griji cu toții. Fără el, noi nu suntem nimic.

Treisprezece-Ani se înfuriase când vestea morții lui Iker ajunsese la urechile lui prin mijlocirea unui tâlhar al nisipurilor care cunoștea cruzimea lui Amu Sirianul. Dar asta nu din pricină că băiatul simțea vreun pic de prietenie față de scrib, ci pentru că i-ar fi plăcut să-i sfâșie sufletul și să-l preschimbe într-o făptură însetată de răzbunare și dornică să se bată împotriva faraonului. Măcelărind tribul cananean însărcinat să vegheze asupra lui Iker, Amu năruise acest frumos plan. Și cum îi mersese numele că îi urăște pe egipteni, nu mai stăruia nicio îndoială în privința sorții Fiului regal.

— Data următoare, promise Treisprezece-Ani, am să-l însoțesc pe Prevestitor. Și, dacă cineva îndrăznește să-l amenințe, o să aibă de-a face cu mine.

— Dar nu trebuie să te supui poruncilor sale? îi reaminti Ibcha.

— Uneori, e nevoie să le încâlci.

— Ai să aluneci pe o cale primejdioasă, băiete.

— El are să mă înțeleagă. El mă înțelege întotdeauna.

Credința oarbă a tânărului și a celor apropiați Prevestitorului începea să-l neliniștească pe Ibcha. Bineînțeles, asupritorul trebuia izgonit, iar Canaanul eliberat din gheara egiptenilor, dar ce fel de putere va domni apoi peste întreg ținutul? Tânărul acesta visa măceluri, stăpânul său voia să cucerească Egiptul, Asia și chiar mai mult! Nu exista oare pericolul să se ajungă la un soi de nebunie pustiitoare din care se vor trage apoi numai nenorociri? Lui Ibcha i-ar fi plăcut să se destăinuiască tinerei și frumoasei Bina, să-i ceară părerea, dar femeia se ținea la depărtare de toți. Ea, altădată atât de

sălbatică și de liberă, se purta acum întocmai ca o sclavă. Și oare nu aceasta era soarta ce-i aștepta pe toți credincioșii care sorbeau cuvintele de pe buzele Prevestitorului?

— Uite-l! strigă Treisprezece-Ani. Se întoarce!

Cu pas liniștit, Prevestitorul mergea în fruntea unui mic grup.

— Să li se dea de mâncat și de băut acestor luptători ai adevăratei credințe! ordonă el.

Shab Strâmbu' îl bătu pe umăr pe Gură-Pocită.

— Te-ai căit, în sfârșit! Ți-a luat multă vreme ca să înțelegi. Locul tău e aici, cu noi, și nicăieri în altă parte. Departe de stăpân, vei da mereu greș. Ascultându-i poruncile, vei birui.

— Ai putea totuși să mă slăbești cu predicile tale!

— Într-o bună zi, sufletul tău se va deschide spre învățătura Prevestitorului.

Asemenea cuvinte îl scoteau din fire pe Gură-Pocită, dar nu era clipa potrivită pentru a-l înfrunta pe Shab. Peste măsură de fericit că scăpase cu bine din încurcătură, Gură-Pocită își refăcu forțele, apoi cercetă cu luare-aminte sălașul Prevestitorului.

— Chibzuită treabă… E cu neputință să fiți luați pe nepregătite.

— Prevestitorul nu se înșală niciodată, îi reaminti Strâmbu'. Însuși Zeul vorbește prin gura lui și îi spune ce să facă.

O brună frumoasă ieși din grota principală, îngenunche în fața Prevestitorului și îi întinse o cupă plină cu sare.

— Ce femeie minunată, rosti Gură-Pocită, cu simțurile ațâțate.

— Nu care cumva să te apropii de Bina. E slujitoarea Prevestitorului.

— Da' știu că nu se plictisește stăpânul!

Chipul lui Shab Strâmbu' se înăspri.

— Nu-ți îngăduiesc să vorbești așa despre stăpân.

— Gata, gata, nu te supăra! O femeie rămâne tot o femeie și Bina asemenea. Să nu ne certăm din atâta lucru.

— Ea e altfel. Stăpânul o pregătește ca să împlinească misiuni însemnate.

„Numai asta mai lipsea", își zise Gură-Pocită, înfulecând o plăcintă caldă umplută cu bob.

Cu coada ochiului îl văzu pe un bărbos care îi ținu calea Binei când aceasta se înapoia în grotă.

— Vreau să-ți vorbesc, îi șopti Ibcha.

— N-are rost.

— M-am bătut sub ordinele tale, am…

— Singurul nostru comandant e Prevestitorul.

— Bina, crezi că…?

— Nu cred decât în el.

Apoi femeia dispăru.

Dar Shab văzuse totul și nu șovăi să-l prevină pe stăpân.

— Învățătorule, dacă acest Ibcha mai stăruie mult pe lângă slujitoarea voastră…

— Nu-ți bate capul! După cele două greșeli săvârșite până acum, am de gând să-i încredințez o misiune pe măsură.

☥

Nu erau mai puțini de treizeci.

Treizeci de căpetenii ale triburilor cananeene, mari și mici, răspunseră chemării Prevestitorului, unii nedumeriți, alții hotărâți să-și susțină libertatea, dar cu toții curioși să-l întâlnească pe acest om pe care cei mai mulți îl socoteau un soi de sperietoare născocită pentru a tulbura somnul egiptenilor.

Un bărbat scund, cu barbă roșie, vorbi primul.

— Eu, Dewa, grăiesc în numele celui mai vechi trib din Canaan! Nimeni nu ne-a învins, nimeni nu ne-a îngenuncheat vreodată, nimeni nu ne poruncește nouă. Jefuim când vrem, pe cine vrem. Care-i rostul acestei adunări?

— Dezbinarea e pricina slăbiciunii voastre, arătă, calm, Prevestitorul. Armata vrăjmașă poate fi înfrântă, dar biruința cere unire. Iată povața mea: uitați de certuri, așezați-vă sub comanda unei singure căpetenii și eliberați Sichemul. Atacați pe neașteptate, iar egiptenii vor fi zdrobiți. Și în fața unei asemenea dovezi de forță, faraonul va împietri de spaimă.

— Dimpotrivă, i-o întoarse Dewa, o să trimită pe capul nostru toate trupele sale.

— Cu siguranță că nu.

— De unde știi tu?

— În Egipt se vor petrece fapte cumplite, așa că regele nu va mai avea timp să se îngrijească și de Canaan.

Deși rămase tulburat câteva clipe, Dewa își recăpătă cumpătul.

— Nu-l cunoști pe generalul Nesmontu!

— Un bătrân care nu va mai putea conduce armata multă vreme, reaminti Prevestitorul. A renunțat să vă cucerească pământurile căci se teme de voi și știe că nu e în stare să vă supună. Semănând groaza în Sichem, îl face pe Sesostris să creadă că Egiptul stăpânește Canaanul. Dar voi o să spulberați această amăgire.

Mai multe căpetenii de trib încuviințară.

— Împreună, sunteți de trei ori mai mulți decât soldații vlăguiți ai lui Nesmontu. Armata cananeeană aducătoare de libertate va mătura tot în calea ei și va da naștere unei țări puternice.

Deși se împotrivea acestui plan, Dewa pricepu că merita să mai cugete asupra lui.

— Trebuie să ținem sfat.

17.

— Stăpâne, îndrăzni să întrebe Shab Strâmbu', adunătura asta gălăgioasă chiar va alcătui o armată demnă de acest nume?

— Nici vorbă, viteazul meu prieten.

— Atunci…

— Faraonul va fi nevoit să țină seama de ea. Și, în timp ce neisprăviții ăștia vor atrage atenția asupra lor, noi o să pornim adevăratul atac. Canaanul va rămâne ceea ce este acum: un ținut al luptelor mărunte, al dușmăniilor mocnite și al certurilor nesfârșite, însoțite de lovituri pe la spate. După ce voi isprăvi cu Egiptul, am să fac să domnească aici credința cea dreaptă și toți îmi vor da ascultare.

— Și dacă triburile vor șovăi să se unească?

— Nu de data asta, Shab. Sichemul îi ispitește prea mult.

Furtunos, sfatul căpeteniilor ținu toată noaptea.

În zori, Dewa se înfățișă înaintea Prevestitorului.

— Ce parte din pradă ceri?

— Niciuna.

— Ah… Asta ușurează mult lucrurile. Atunci înseamnă că dorești să te așezi în fruntea trupelor noastre!

— Nu.

Bărbatul îndesat și cu barba roșie rămase uimit.

— Și ce anume vrei?

— Înfrângerea egiptenilor și izbânda voastră.

— Eu am să comand armata cananeană!

— Nu, Dewa.

— Cum adică, nu? Mă crezi neputincios?

— Niciun trib nu trebuie să fie deasupra altuia. Vă îndemn să alegeți un războinic iscusit, pe Ibcha Asiaticul, obișnuit cu soiul acesta de lupte. După ce veți învinge, o să-l răsplătiți cum se cuvine și o să hotărâți cine va fi noul rege în Canaan.

Cuvintele Prevestitorului le umplură de bucurie pe căpeteniile de trib.

Li se aduse vin de curmale și își pecetluiră, cu însuflețire, unirea.

— Nu mă așteptam la o asemenea onoare, îi dezvălui Ibcha Prevestitorului, mai ales după cele două greșeli ale mele de până acum.

— Împrejurările ți-au fost potrivnice și n-ai avut arme îndeajuns și nici oameni destui. Acum însă, va fi altceva. O întreagă armată de războinici încercați îți va urma poruncile, iar egiptenii nici nu bănuiesc măcar ce-i așteaptă.

— Am să izbutesc, stăpâne!

— Așa cred și eu, căci ești slujitorul meu credincios!

— Îmi îngăduiți să nu iau prizonieri, chiar dacă soldații se predau?

— Nu te îngreuna cu ei, căci nu vor fi altceva decât guri în plus de hrănit.

Lui Ibcha i-ar fi plăcut să-i vorbească Binei despre nemaipomenita sarcină ce-i fusese încredințată, dar uită iute de tânăra femeie și se alătură căpeteniilor cananeene ca să pună la cale planul de atac.

— Apropie-te, Treisprezece-Ani, zise Prevestitorul.

Băiatul își înălță ochii plini de adorație către stăpânul său.

— Sunt nemulțumit de mine, învățătorule. Voiam să-l preschimb pe acest Iker într-un războinic aprig, devotat cauzei noastre, iar Amu Sirianul l-a ucis prostește!

— Nu contează, viteazule! Ne-ai scăpat de el și pentru asta te felicit.

— Nu… nu v-ați supărat?

— Dimpotrivă, am pentru tine o misiune de cea mai mare însemnătate.

Treisprezece-Ani tremura din tot corpul.

— Îl cunoști pe generalul Nesmontu, așa-i?

— Când viermele ăla m-a luat la întrebări și m-a înjosit, am jurat să mă răzbun!

— Iar clipa aceasta se apropie, Treisprezece-Ani. Izbânda e deplină când vrăjmașului i se taie capul. Noua ta misiune e să-l omori pe Nesmontu, să-i retezi capul și să-l fluturi în fața cananeenilor.

☥

Spre marea uimire a lui Ibcha, vorbăria nu se-ntinse la nesfârșit. Cuceriți de hotărârea și sinceritatea sa, căpeteniile de trib renunțară la pretențiile lor obișnuite. Fiecare se învoi să-și aducă războinicii la locul de întâlnire prevăzut, situat la două zile de mers de Sichem, într-un ținut neprimitor, în care armata lui Nesmontu nu îndrăznea să pătrundă.

Câțiva pândari fură trimiși să iscodească mișcările vrăjmașului. Fără îndoială, vor fi nevoiți să distrugă mai multe tabere egiptene, înainte de a se năpusti asupra Sichemului ale cărui fortificații fuseseră, probabil, îmbunătățite.

Nicio piedică nu-l neliniștea pe Ibcha.

Grație Prevestitorului, urma să devină un general în toată puterea cuvântului, care va ști să-și arate iscusința. O șansă ca aceasta era atât de nesperată, încât îl făcea de neînvins.

Pe deasupra, i se oferi un nou prilej de mulțumire: căpeteniile își respectară făgăduiala. În ziua stabilită se adunară laolaltă toate, împreună cu războinicii lor, gata de luptă.

— Ce vești aduc pândarii? întrebă Ibcha.

— Minunate, răspunse Dewa. După cum a spus Prevestitorul, soldații egipteni au dat înapoi și s-au închis în Sichem. Lașii ăștia se tem de noi! Iată rămășițele apărării lor.

Bărbatul cel mărunt și cu barbă roșie deșertă un coș mare la picioarele lui Ibcha.

Pe jos se împrăștiară amulete și scarabei sparți, papirusuri rupte, bucăți de tăblițe din argilă acoperite cu scrieri ce conțineau blesteme.

— Jucării, biete jucării! Egiptenii ăștia sunt niște copii. Își închipuie că o să ne oprească prin asemenea vrăji, dar ale noastre le întrec pe ale lor. Am dezgropat și nimicit aceste slabe mijloace de apărare.

— Între Sichem și armata noastră nu se găsește niciun soldat de-al lui Nesmontu?

— Într-adevăr.

— Și întăriturile orașului?

— La fel de slabe, își dădu cu părerea Dewa. Bătrânul general nu s-a îngrijit decât de partea dinspre miazănoapte. E de ajuns s-o

ocolim. Apoi vom ataca iute și cu putere. Nesmontu nu ne socotește în stare să ne unim, așa că îl vom prinde pe picior greșit.

☥

— Totul e pregătit? îl întrebă Nesmontu pe aghiotantul său.

— Da, generale.

— Iscoadele dușmanului au dezgropat momelile?

— Magii lor le-au găsit. Judecând după strigătele lor de bucurie, sunt convinși că pe drumul spre Sichem nu li se va ivi nicio piedică.

— Vor porni cât de curând. Și cum fortificațiile orașului nu sunt de netrecut, își vor arunca în luptă toate forțele. În sfârșit, sosește clipa la care am nădăjduit atât! Trebuia să-i fac să iasă din adăpostul lor nenorocit, unde nu e cu putință o bătălie adevărată. Prea multe ape, prea multe coline, prea mulți copaci, prea multe drumuri desfundate și de neumblat… Aici însă, sunt descoperiți și am să întrebuințez vechile și bunele mijloace de război. Toți soldații să se așeze la locurile lor!

Bizuindu-se pe lăcomia unei căpetenii de trib pe nume Dewa, Nesmontu nu se înșelase. Fără să-i pese de unirea cananeenilor și visând doar să se îmbogățească, Dewa îi vânduse generalului informații prețioase în schimbul iertării de pedeapsă și al unor pământuri întinse.

Lui Nesmontu nu-i mai rămânea decât să spere că păduchele acesta nu-l mințise prea mult.

☥

— N-o găsești frumoasă? îl întrebă Amu pe Iker.

Micuță, subțire, cu părul împletit, parfumată și fardată, tânăra siriană era încântătoare. Ținându-și ochii în pământ, nu îndrăznea să-și privească viitorul soț.

— Cea mai frumoasă fecioară din ținut! o lăudă Amu. Părinții ei au turme de capre și îți dăruiesc o casă și pământuri. Ai devenit o persoană însemnată, Iker! Și am să-mi țin făgăduiala: o să fii urmașul meu!

Fiul regal îi mulțumi cu un zâmbet palid.

Amu îl bătu pe umăr.

— N-ai prea avut de-a face cu femeile! Dar nu te neliniști, micuța asta va ști să-ți dăruiască plăcere. Lipsa de experiență are farmecul

ei. O să vă descurcați voi până la urmă! Mâine, nunta voastră o să fie prilej pentru un ospăț de care să ne aducem aminte multă vreme. Nu uita să-ți pui mireasa la adăpost înainte de sfârșitul petrecerii, căci nu răspund de buna purtare a oamenilor mei. Iar de a mea, nici atât!

Pradă unor hohote nebune de râs, Amu o conduse pe fată înapoi la părinții ei. La sfârșitul nopții de nuntă, dovada feciorei trebuia arătată în văzul întregului trib.

Descumpănit, Iker se plimba de colo-colo, urmat îndeaproape de Sângerosul.

Prevestitorul era viu, ascunzătoarea sa, de negăsit, iar tânărul scrib menit unui viitor cu neputință de îndurat.

Căsătoria aceasta forțată îi făcea silă. Nu iubea decât o singură femeie și avea să-i rămână credincios pentru totdeauna. Așa că nu exista decât o singură scăpare: să fugă chiar în noaptea următoare și să încerce să răzbată până în Egipt, cu toate că sorții i se păreau potrivnici.

Pentru început trebuia să-și convingă paznicul și aliatul.

— Ascultă-mă cu atenție, Sângerosule!

Câinele se descolăci, se întinse, se ridică, apoi se așeză pe labele din spate, cu ochii ațintiți spre cei ai stăpânului său.

— Vreau să plec departe de aici, tare departe. Poți să mă împiedici și să dai de știre despre fuga mea lătrând. De vreme ce resping viața pe care Amu a hotărât-o pentru mine, am să mă bat cu el și cu tribul lui, în numele lui Sesostris. Singur împotriva tuturor, n-am să le pot ține piept prea mult. Dar, barem moartea aceasta îmi va părea blândă. Dacă te învoiești să mă ajuți, stai de pază în fața cortului meu, iar ei o să creadă că dorm. Când Amu își va da seama de lipsa mea, am să fiu departe și trag nădejde să scap de urmăritori. Nu pot să te iau cu mine, Sângerosule, dar n-am să te uit niciodată. Iar acum ai de ales: sau mă sprijini, sau mă trădezi.

☥

Într-un târziu, agitația se mai potoli puțin.

Pregătirile pentru ceremonie odată terminate, fiecare se grăbi să meargă la culcare. Se înțeleseră să se trezească proaspeți și voioși, gata pentru un ospăț dintre cele mai alese, urmat de o noapte

fierbinte în timpul căreia nu doar Iker și micuța siriană vor avea parte de plăceri.

După ce mâncă în tovărășia unui Amu vorbăreț care continua să-i făgăduiască marea cu sarea, Iker se retrase.

La miezul nopții, ieși din cort. În fața lui stătea câinele.

— Plec, Sângerosule.

Iker îl sărută pe frunte și-l mângâie îndelung.

— Fă ce crezi că e mai bine. Dacă mă oprești, n-am să-ți port dușmănie.

Aplecat de spate, scribul se îndreptă spre marginea de miazăzi a taberei, păzită de o singură santinelă. Târâș, Iker ocoli locul și se avântă în necunoscut. Înaintea lui se întindea un drum lung care-l ducea, neîndoielnic, spre pierzanie.

Alene, Sângerosul se întinse la intrarea în cortul lui Iker și nu scoase decât un ușor scheunat de tristețe.

☥

— Ce zi frumoasă! exclamă Amu străbătând tabăra care, nu peste multă vreme, avea să se preschimbe într-un sat înfloritor, prin grija lui Iker. Viitoarea nevastă va fi gata în curând?

— Să nu vă îndoiți de asta, comandante! îi răspunse bărbatul însărcinat cu paza casei fetei. Îndată isprăvește cu găteala!

— Sper că Iker n-a deranjat-o.

— Nu l-aș fi lăsat să treacă, răspunse neînduplecatul paznic, râzând. Fiecare trebuie să învețe să aștepte, nu?

În fața cortului lui Iker, Sângerosul stătea de strajă.

— Toată lumea s-a trezit de mult, băgă de seamă sirianul, nedumerit. El cum de mai doarme?

Dădu să se apropie, dar câinele începu să mârâie, dezvelindu-și colții.

— Trezește-te, Iker! strigă Amu, înconjurat iute de câțiva curioși.

Dar nu primi niciun răspuns.

— Îndepărtați câinele ăsta cu sulițele! porunci Amu oamenilor săi.

Treaba nu se dovedi ușoară, dar armele obligară câinele să se tragă la o parte.

Amu pătrunse în cort, dar ieși afară aproape de îndată. Sângerosul se liniști ca prin minune.

— Iker a plecat, îi înștiință Amu pe tovarășii săi.

— Să-l urmărim și să-l prindem! strigă unul dintre ei, cu întărâtare.

— N-are rost, oricum ar fi fugit mai devreme sau mai târziu. Uitasem că un egiptean nu poate să trăiască departe de țara lui. Dar Iker n-o s-o revadă niciodată. Calea e prea lungă și îl pândesc prea multe primejdii.

18.

Isis tocmai ieșea din biblioteca Vieții din Abydos când un preot temporar îi înmână o scrisoare ce purta sigiliul regal.

Temându-se de o veste cumplită, tânăra femeie merse la templul lui Sesostris ca să afle puțină pace și să-și regăsească seninătatea. Înconjurată de divinitățile prezente pe pereți și de scrierile hieroglifice care celebrau un ritual nepieritor, Isis își retrăi treaptă cu treaptă inițierea, fără a reuși să-l uite pe Iker. Niciodată nu și-ar fi închipuit că putea fi tulburată într-atât de lipsa unei ființe pe care nici măcar nu era sigură că o iubește.

Dacă această scrisoare o înștiința despre dispariția lui, ar fi avut ea curajul să se lupte mai departe împotriva vrăjmașului?

După ce părăsi sanctuarul, ea, de obicei atât de zâmbitoare, abia dădu binețe celor câțiva preoți pe care-i întâlni și le ură o zi bună, rostind formula: „Păzit să fie „Ka”-ul tău”.

Apoi Isis se retrase într-o grădină micuță sădită în fața unui mormânt. Acolo odihneau stele care îngăduiau celor al căror nume era gravat pe ele să ia parte în chip magic la misterele lui Osiris. Cu o mână tremurătoare, rupse sigiliul și desfășură papirusul.

Sesostris îi vestea găsirea unui mesaj cifrat, semnat de Iker.

Iker trăia…

Isis strânse scrisoarea la piept. Așadar, presimțirile nu o înșelaseră.

Dar unde oare se afla el și ce primejdii înfrunta? Faptul că supraviețuise dovedea nemaipomenita putere a tânărului de a se descurca în împrejurări de tot felul și harul său de a ocoli pericolul. Cât timp însă îl vor mai proteja norocul și magia?

☥

Înveșmântat cu o pânză colorată, încălțat cu sandale negre și cu sabia în mână, generalul Ibcha pășea mândru. Lângă el, căpeteniile de trib se uitau cu ochi nesățioși spre viitoarea pradă: orașul Sichem, în curând capitala Canaanului liber!

Fiecare se gândea deja să pună mâna pe putere, înlăturându-i pe vechii aliați, dar trebuia mai întâi să dobândească o victorie zdrobitoare, măcelărind cât mai mulți egipteni cu putință!

— Ce greșeală să se închidă în oraș! fu de părere Ibcha. Nesmontu e într-adevăr prea bătrân ca să mai conducă armata. Să atacăm în partea de miazăzi, lipsită de fortificații. Și vă mai spun încă o dată: fără prizonieri.

Și haita se repezi înainte urlând.

☥

— Sosesc, dădu de veste aghiotantul.

— Doar înspre miazăzi? întrebă Nesmontu.

— Doar acolo.

— Prima greșeală. Au și alte trupe în urmă, care așteaptă poruncă?

— Nu, generale.

— A doua greșeală. Căpeteniile triburilor unde sunt?

— Laolaltă, în frunte.

— A treia greșeală. Oamenii noștri sunt pregătiți?

— Da.

— Ar trebui să fie o zi frumoasă, încheie Nesmontu.

☥

Ibcha prevedea o rezistență încrâncenată. Dar luptătorii săi nu întâmpinară nicio piedică.

Cananeenii năvăliră pe străzile mari sau mici, căutând zadarnic un dușman ca să-l ucidă. Dar când se opriră ici și colo ca să-și mai tragă sufletul, sute de arcași egipteni se iviră în același timp pe terase și acoperișuri.

Cu o precizie înlesnită de faptul că țintele se găseau atât de aproape, nimiciră în câteva clipe jumătate din armata cananeană.

Cuprinși de groază, cei rămași în viață încercară să scape din capcană.

Dar două regimente, înarmate cu lănci, le tăiară calea.

— La atac! urlă Ibcha, vrând să uite de sulița care-i străpunsese pulpa piciorului.

Înfruntarea fu scurtă și violentă. Continuând să tragă, arcașii îi măcelăreau pe cananeeni. Iar zidul de lănci nu lăsa să treacă niciun

fugar.

— Nu mă omorâți, sunt aliatul vostru! striga Dewa, ca ieșit din minți. Mie îmi datorați izbânda!

Generalul Nesmontu nu socotise de cuviință să-i destăinuie trădătorului cum plănuia să-i primească pe atacatori. Bărbatul scund și cu barbă roșcată avea de gând să dispară și să revină mai târziu după plata făgăduită, dar desfășurarea luptei îl osândea și pe el acum la pieire.

Atins de săgeți, pe moarte, Ibcha, generalul de o zi, mai avu puterea să-și înfigă pumnalul în spatele trădătorului Dewa.

Apoi se așternu liniștea, tulburată o clipă de fuga nebunească a unui supraviețuitor, curmată iute de un arcaș.

Chiar și egiptenii se minunară de ușurința și iuțeala izbânzii lor.

— Trăiască Nesmontu! strigă un soldat și toți ceilalți într-un glas îl aclamară pe general.

Nesmontu își felicită oamenii pentru sângele rece și asprimea lor.

— Ce facem cu răniții? întrebă aghiotantul.

— Pentru început îngrijiți-i și apoi o să încercăm să le dezlegăm limba.

Prăbușindu-se peste Treisprezece-Ani, o căpetenie de trib îl salvase pe băiat, care pricepuse întinderea dezastrului. Nu putea să se ridice în picioare căci ar fi fost, fără întârziere, doborât.

Cu coada ochiului, Treisprezece-Ani zări trupurile neînsuflețite ale cananeenilor răspândite pe strada cea mare a orașului.

Însă cea mai cumplită suferință a sa era că nu-și împlinise misiunea și că avea să-l dezamăgească pe Prevestitor.

Dar soarta îi surâse.

Niște ofițeri egipteni se apropiau, iar în fruntea lor mergea Nesmontu.

Generalul dădea porunci privitoare la arderea leșurilor și la curățirea Sichemului.

Câțiva pași doar și comandantul armatei dușmane va ajunge în dreptul său. Și în felul acesta, biruința lui se va sfârși cu o nenorocire, iar jertfa cananeenilor nu va rămâne fără rost.

Treisprezece-Ani strânse mânerul pumnalului pe care îl va împlânta din toate puterile în pieptul generalului.

Când un soldat dădu la o parte stârvul ce-l acoperea, Treisprezece-Ani sări ca un șarpe și lovi.

În aceeași clipă însă, o durere sălbatică îi sfâșie spatele.

Vederea i se încețoșă, dar desluși totuși chipul lui Nesmontu.

— Te-am… te-am omorât!

— Nu, răspunse generalul. Tu ești cel care moare.

Din gura lui Treisprezece-Ani se scurse o dâră de sânge și băiatul își dădu ultima suflare.

Apărându-l cu trupul său, aghiotantul lui Nesmontu îi salvase viața. Pumnalul lui Treisprezece-Ani îi pătrunsese în braț, dar un lăncier îl doborâse pe tânărul războinic.

— Se pare că vă pândea de acolo, de jos, zise ofițerul.

— Pe tine te așteaptă o răsplată, hotărî generalul, iar pe bietul băiat, neantul.

— Bietul băiat? Ba nu, e unul dintre aceia pe care credința lor i-a orbit! reaminti aghiotantul, căruia un doctor îi cerceta rana. Înfruntăm o armată a întunericului care adună în rândurile sale chiar și un copil și nu-l învață să aibă alt țel decât acela de a ucide.

☥

Intrat în Memphis împreună cu Bina și Shab Strâmbu', Prevestitorul rămase deodată nemișcat.

Ochii săi căpătară o culoare roșie-aprinsă.

— Armata cananeană a fost zdrobită, grăi el, și urmările vor fi aspre. Sesostris știe acum că vrăjmașii săi sunt în stare să se unească. Viitoarea răzmeriță ar putea să se întindă și mai mult, iar faraonul va trebui să-și îndrepte cât mai multe forțe spre Syro-Palestina. Iar noi o să avem cale liberă și o să lovim drept în inima Celor Două Regate.

— Treisprezece-Ani a reușit? întrebă Bina cu o voce ciudată.

— M-a ascultat, dar nu îmi dau seama dacă și-a dus până la capăt misiunea. Dacă Nesmontu a fost ucis, voința soldaților va slăbi. Pe de altă parte, Ibcha e mort. N-o să te mai deranjeze de-acum înainte.

Gură-Pocită și oamenii săi pătrunseră în capitală prin alte porți, amestecându-se printre negustori. Cu toții trecură fără nicio greutate

de controlul străjilor, care căutau mai ales arme.

Și oricum n-ar fi fost în stare să le descopere pe cele pe care Prevestitorul avea să le întrebuințeze cât de curând.

☥

Pisica sălbatică mieună.

După mai multe zile istovitoare de mers prin păduri, mlaștini și câmpii sterpe, Iker se simțea la capătul puterilor.

Dacă pisica sărea de pe ramurile copacului uscat și se arunca asupra lui, l-ar fi sfâșiat.

Mânios, Iker apucă bastonul de aruncat și îl agită prin aer.

Speriat, animalul se îndepărtă.

Să continue… Trebuia să continue.

Fiul regal se ridică, iar picioarele îl purtară mai departe împotriva voinței lui, însuflețite parcă de o viață a lor, aparte.

Până la urmă fură și ele biruite de oboseală.

Iker se întinse și adormi pe loc.

☥

Cântecul păsărilor îl trezi.

La câțiva pași de el, se vedea un iaz acoperit de lotuși. Mirat că supraviețuise, Iker se scăldă cu bucurie copilărească. Mestecă tulpini dulci de papirus și-și recăpătă speranța, dar tocmai atunci un nor negru acoperi soarele.

Erau sute de ciori cu pliscuri ascuțite. Una dintre ele, despărțindu-se de suratele ei, zbură înspre Iker și puțin lipsi să-l atingă. Alte zece făcură la fel, forțându-l pe Iker să se pitească printre trestii.

Furioase, păsările se învârteau deasupra prăzii lor, scoțând țipete ascuțite.

Fiul regal se ridică și-și azvârli bastonul spre cer.

Încărcat de magie cum era, oare nu va împrăștia el vraja ce pusese stăpânire pe sufletul ciorilor?

Un cioc îl ciupi de umărul stâng, făcând sângele să țâșnească. Un altul îl prinse de păr. Apoi păsările se rotiră de câteva ori, desenând cercuri largi înainte de a se îndepărta.

Bastonul căzu la picioarele lui Iker care, temându-se de un nou atac, părăsi degrabă locul acesta blestemat.

Un deșert fără margini.

Oriunde își întorcea privirea nu vedea decât pământ roșu, crăpat, plante uscate și nicio fântână.

Unde se găsea Egiptul?

Departe, prea departe.

Nu mai știa încotro e răsăritul și apusul, nu se ivea nimic în zare, nu mai avea nicio speranță. Doar căldura și setea. Iker urma să moară singur, fără ritualuri și fără mormânt. Povestea de pe *Fulgerul* se repeta. De data aceasta însă, niciun val nu-l va purta spre insula lui „Ka" și nimeni nu-i va veni în ajutor.

Indiferent la arșița soarelui nemilos, Iker se așeză în poziția de scrib.

Moartea stătea acum înaintea lui asemenea unui parfum învăluitor, asemenea întoarcerii în țară după o călătorie îndelungată, asemenea blândeții unei seri după o zi peste măsură de fierbinte.

Iker renunță să se mai împotrivească.

Deodată însă, răsări din lumină o pasăre cu chip de om.

Tânărul își recunoscu propriul chip.

— Isprăvește cu văicăreala, îi spuse acesta. Să mori astfel înseamnă lipsă de curaj. Trebuie să ajungi la faraon, să-i spui ce-ai aflat ca să poată salva Egiptul, nu te da bătut!

Apoi, cu un puternic fâlfâit de aripi, pasărea se înălță spre soare.

— Încotro s-o apuc? Pretutindeni, doar tristețe apăsătoare.

Și atunci, o văzu.

O coloană cu patru fețe și fiecare dintre ele semăna cu Isis, senină și surâzătoare.

Cea dinspre miazăzi strălucea mai tare.

— Te iubesc, Isis! Călăuzește-mă, te rog!

Strângând din dinți, Fiul regal porni spre sud.

19.

Toți locuitorii Memphisului aflaseră despre izbânda lui Nesmontu. Curierii Secretarului Casei Regelui duseseră în toate provinciile textele scrise de Medes, care vesteau sfârșitul răzmeriței cananeenilor și lăudau mărețele fapte de arme ale generalului.

Totuși, înfățișându-se regelui, învingătorul se arătă mai degrabă morocănos.

— Sichemul rămâne sub controlul nostru, Luminăția Voastră, și multe triburi de smintiți au fost nimicite în parte. Cu toate acestea, n-avem pentru ce să ne bucurăm.

— Ești bănuitor. De ce?

— Pentru că nu am avut de-a face cu o armată adevărată, ci cu o adunătură de neisprăviți. Au mers spre dezastru fără măcar să-și dea seama.

— Cine îi conducea?

— Nimeni. Alcătuiau un soi de haită care n-a fost în stare să-și întocmească un plan de atac și nici măcar să se retragă la timp. Așa că nu putem vorbi despre o luptă, ci despre o execuție.

— Nu așa prevedeai chiar tu, Nesmontu?

— La cananeeni, minciuna și trădarea sunt legea, și m-am pregătit așa cum cereau împrejurările. Însă nu mă așteptam ca lucrurile să fie atât de lesnicioase.

— Așadar, care e părerea ta?

— Proștii ăștia au fost trimiși anume ca să fie măcelăriți. Cineva a vrut să ne facă să credem că în Canaan se strânge o armată de eliberare, o armată care să însemne pentru noi o adevărată primejdie.

— Nu ți-ai dat tu întreaga silință ca să-i scoți din vizuinile lor și să-i ademenești spre Sichem?

— Așa e, Luminăția Voastră, și ar trebui să mă bucur. Dar mi se pare totuși că am fost eu însumi păcălit.

— N-ai înăbușit răzmerița?

— Pentru scurt timp, da. De fapt, a fost doar o momeală.

— Cananeenii vor ridica o altă armată?

— Dacă se vor uni cu sirienii, poate. Dar nu cred defel într-o asemenea alianță.

— Ar trebui să păstrăm cât mai multe trupe în Canaan?

— Bună întrebare! Sau această învălmășeală era menită să ne dovedească neputința răzvrătiților și atenția noastră ar scădea, lăsându-ne pradă unui atac adevărat, sau rămânem neîncrezători și întărim paza ținutului. Dar atunci nu vom primi o lovitură de moarte în altă parte?

— Ai găsit un alt mesaj de la Iker?

— Nu, Luminăția Voastră. Spre deosebire de Sobek, sunt sigur că primul mesaj cuprinde o informație prețioasă. Din păcate, necunoașterea locului mă împiedică să risc viața soldaților, fie ei oricât de iscusiți, într-un ținut atât de primejdios. Până când nu aflăm mai multe de la Fiul regal despre ascunzătoarea Prevestitorului, nu ne mișcăm.

☥

Sobek Păzitorul triumfa.

— După cum bănuiam, Luminăția Voastră, mesajul lui Iker n-avea decât un singur țel: să cădem în greșeală. Dorea să împrăștie trupele noastre, pentru ca triburile cananeene să atace Sichemul lipsit de apărare. Din fericire, generalul Nesmontu n-a mușcat momeala.

— Eu cred că lucrurile stau cu totul altfel, se împotrivi Sekari. S-au folosit de Iker ca să ne trimită informații false. De îndată ce Fiul regal și-a dat seama că l-au păcălit, a fugit, nădăjduind să răzbească până la Memphis și să ne spună adevărul.

— Fie Iker e mort, fie ne-a trădat, grăi, răspicat, Sobek. Simțămintele tale de prietenie, Sekari, îți întunecă judecata.

— Am trecut prin multe primejdii și mintea mea n-a fost tulburată de niciun fel de simțământ. Îl cunosc bine pe Iker și sunt sigur că trădătorii ascunși la curtea din Memphis l-au vândut dușmanului. Dar are să se întoarcă.

— Am să-l arunc eu însumi în temniță, făgădui Sobek.

— De ce-l urăști atât? îl întrebă Sekari.

— Nu e vorba de ură, ci de prevedere. Trădătorul e chiar Iker. Deși nu-i suport pe cei mai mulți dintre demnitari, în privința lor

căutările mele n-au dat roade. Niște lingușitori și niște fricoși, care nu-s în stare să-și riște viața. Dar Iker a vrut să-l ucidă pe faraon.

— Și nu și-a dovedit nevinovăția?

— Nici gând, s-a alăturat aliaților lui și acum luptă împotriva noastră din afară! Dacă ajunge la Memphis, o să încerce din nou să-l omoare pe rege. Dar șarpele ăsta va da greș, căci am să-i strivesc țeasta.

— Viitorul o să-ți arate că n-ai dreptate, Sobek.

— Ba tu ești cel care se-nșală, Sekari.

Faraonul nu rosti nicio vorbă și atât Sekari, cât și Sobek luară tăcerea aceasta drept încuviințare.

☥

În sfârșit, găsise!

Tocmai când Sekari își pierduse orice speranță că va smulge ceva de la vreuna dintre gărzile apropiate lui Sobek. Nu alcătuiau ele oare o stâncă de neclintit?

Dar una dintre ele, un bărbat de vreo cincizeci de ani, încărunțit, se învoise să stea de vorbă cu el, în mare taină.

— Faceți cercetări asupra lui Sobek?

— E cam mult spus, îl corectă Sekari. Nimeni nu se îndoiește de cinstea sa.

— Atunci, de ce anume îl învinuiți?

— De dușmănie față de unii demnitari. Uneori, firea lui se dovedește îndărătnică, fapt ce poate să fie vătămător pentru aflarea adevărului.

— Asta așa e! exclamă căruntul. Încăpățânarea lui Sobek e mare și nimic nu-l face să se răzgândească. Deși nu are întotdeauna dreptate.

— În legătură cu Fiul regal, de pildă?

— De pildă.

— Nu întrebuințează oare vreun mijloc ascuns pentru a-i pricinui răul?

— Mă tem că da.

— Lămurește-mă!

Căruntul șovăi.

— Îmi cereți un lucru anevoios. Sobek e comandantul meu, iar eu…

— Aici e vorba de treburile regatului, nu de un schimb între vânzători! Dacă te învoiești să vorbești, îl servești pe faraon.

— Și voi căpăta o slujbă mai bună, pe care Sobek nu vrea să mi-o încredințeze?

— Nu știam asta. Din ce pricină?

Bărbatul își coborî ochii în pământ.

— Fleacuri.

— Adică?

— Nu-mi place să iau parte la lupte și arestări, să-mi primejduiesc viața…

— Ieși afară!

— Nu doriți să-mi ascultați dezvăluirile?

— Nu te gândești decât să-ți părăști comandantul și n-ai nimic serios să-mi spui. Mulțumește-te cu slujba ta și uită-ți supărările lipsite de temei.

Rușinat, căruntul nu scoase un cuvânt.

Sekari se lăsă păgubaș.

☥

Lepădându-și sacul greu din piele încărcat cu leacuri, doctorul Gua scoase un suspin de disperare. Niciunul dintre bolnavii săi nu era ușor de îngrijit, dar soția Secretarului Casei Regelui ar fi scos sufletul din zece doctori.

Uscățiv, înzestrat cu un trup lipsit de robustețe, Gua părea plăpând pe lângă această femeie trupeșă și veșnic agitată, care credea că suferă de toate bolile cu putință.

— Bine că ați venit, scumpe doctore! Trupul meu e pe de-a-ntregul o durere, viața mea e un chin! Trebuie să-mi dați leacuri, o mulțime de leacuri!

— Încetați cu văicăreala! Așezați-vă! Altminteri, plec.

Soția lui Medes se supuse, luându-și un aer de fetiță ascultătoare.

— Și acum, răspundeți sincer la întrebările mele. De câte ori mâncați pe zi?

— De patru ori… Poate de cinci.

— Am spus: sincer.

— De cinci ori.
— Și de fiecare dată prăjituri?
— Aproape… Da, de fiecare dată.
— Dar grăsimi?
— Fără ele, mărturisi bolnava, bucatele n-au gust.
— Atunci, toate leacurile sunt neputincioase, hotărî doctorul. Sau deveniți mai cumpătată, sau vă încredințez altui doctor.
— Spaimele mă rod pe dinăuntru! Dacă mă lipsesc și de această mângâiere, n-am să mai trăiesc mult! După ce mănânc, izbutesc să mă potolesc și să adorm.
Gua se încruntă.
— Aveți un soț bun, o casă încântătoare, sunteți bogată… De unde această neliniște?
— Eu… nu știu.
— Nu știți sau nu vreți să-mi spuneți?
Soția lui Medes izbucni în hohote de plâns.
— Bine… Vă sfătuiesc să înghițiți niște pastile făcute din mac, care vă vor alina suferința. Totuși, trebuie să mâncați mai puțin și să înlăturați pricina acestor tulburări.
— M-ați salvat, doctore, m-ați salvat!
Temându-se de noi șiroaie de lacrimi, Gua își deschise sacul și scoase din el o punguță.
— O pastilă dimineața și două înainte de culcare.
— Când ne revedem, doctore?
— E nevoie să-mi urmați sfaturile mai multe săptămâni și să nu vă abateți de la ele cu niciun chip.
După ce părăsi casa lui Medes, Gua căzu pe gânduri. Dacă această femeie nu era nebună însemna că suferea din pricina unui secret împovărător. Dacă reușea să i-l smulgă, poate că o va vindeca.

☥

Secretarul Casei Regelui se uită la soția sa cu uimire.
— Îmi pari tare veselă azi!
— Mulțumește-i doctorului Gua! Omul ăsta săvârșește minuni!
Privirea lui Medes se înăspri.
— Sper că n-ai trăncănit prea mult.

— Oh, nu, nu-ți face griji! Pe Gua nu-l interesează decât bolile și nu-i place vorbăria.

— Cu atât mai bine, scumpa mea, cu atât mai bine! Să nu-i pomenești vreodată despre mine său despre darul tău de a imita scrisul altora. Ai priceput ce vreau să spun?

Femeia se strânse la pieptul bărbatului ei.

— Sunt cel mai bun sprijin al tău, dragostea mea.

☥

Medes începea să se liniștească. Nici Sobek, nici Marele Trezorier nu-l învinuiseră de nimic. Îl bănuiseră, într-adevăr, dar asta era ceva firesc la o curte care fremăta de bârfe și zvonuri! Otrava răspândită de Prevestitor se întindea puțin câte puțin, zdruncina încrederea și măcina temeliile regatului care nu era în stare să se apere.

În fiecare zi, Medes se felicita pentru alianța sa cu Prevestitorul, care nu se mărginea doar la violență, ci apuca pe tot soiul de căi lăturalnice ca să-și atingă țelul.

Chemat printr-un mesaj încifrat, Secretarul Casei Regelui merse acasă la Libanez, luându-și, ca de obicei, toate măsurile de prevedere. Asigurându-se că n-a fost urmărit, îi arătă paznicului bucata de cedru ce avea desenată pe ea hieroglifa arborelui.

În sala de primire, măsuțele joase erau goale. Tăvile cu prăjituri dispăruseră.

Libanezul își pierduse și el voioșia.

— Mărfurile vor sosi peste câteva zile.

— Vorbești despre…?

— Sunt chiar mai multe decât mă așteptam. Curând vom fi gata să trecem la fapte.

Medes își drese glasul.

— Prevestitorul chiar a dat această poruncă?

— Urmările vă sperie?

— Oare nu sunt de-a dreptul îngrozitoare?

— Dar asta e chiar ținta noastră, Medes. Dacă te codești, mai bine oprește-te chiar acum.

— Prevestitorul nu m-ar ierta.

— Mă bucur că, în sfârșit, ai înțeles. Dar o gândire limpede nu e de ajuns, așa că ia măsuri ca încărcătura să nu întâmpine greutăți la

intrarea în Memphis. Vom porni cel mai cumplit atac din umbră care s-a petrecut vreodată.

20.

Ca în fiecare seară, preotul care veghea asupra lămpilor din templul lui Hathor de la Memphis porni să aducă ulei din magazia situată în afara edificiului. Peste zi, tocmai sosise o cantitate importantă și preotul gândea s-o încerce.

Peste măsură de ordonat, străbătea mereu același drum și făcea întotdeauna aceleași gesturi. Îi plăcea să privească apoi îndelung rodul muncii sale, pe când o lumină blândă scălda locașul zeiței.

Cu pasul său rar și solemn, purtă flacăra până în sala corăbiei, prima care trebuia luminată.

Pătruns de însemnătatea gestului său, aprinse feștila.

Într-o clipă, uleiul se încinse.

O flacără enormă îi pârjoli mâinile, pieptul și fața. Când preotul se trase îndărăt urlând de durere, corabia sacră fu atinsă și focul se întinse cu repeziciune.

Ca de obicei, mai-marele scribilor însărcinat să se îngrijească de proviziile în legume și fructe ale capitalei avea un aer neîncrezător.

— E ulei de ricin dintre cele mai bune? Toate odăile de lucru trebuie să fie bine luminate.

— Vă asigur.

— Aș prefera să mai număr încă o dată urcioarele.

— Dar am făcut-o deja de trei ori.

— Tu poate, eu însă nu.

Odată verificarea isprăvită, scribul se învoi să pună pecetea pe înscrisul vânzătorului care putea acum să-și primească plata de la slujbașii vizirului.

Zilele următoare se anunțau istovitoare. Mai-marele scribilor avea să muncească din răsputeri căci rămăsese în urmă cu lucrul. Și întrucât cunoștea bine asprimea vizirului Khnum-Hotep, era încredințat că-l așteaptă o mustrare zdravănă. Așa că le ceru scribilor care trebăluiau sub conducerea lui să lase deoparte odihna și să se arate la înălțimea sarcinilor primite.

Posomorâți, scribii se supuseră. Temându-se să nu-și pună în primejdie slujbele, porniră să-și ducă la bun sfârșit corvezile.

Înserarea cobora.

— Aprindeți lămpile! porunci mai-marele scribilor.

Zece lămpi luară foc în același timp.

După strigăte înfricoșate, panica puse stăpânire pe toți. Pârjolul cuprinse papirusurile, uneltele de scris, scaunele din lemn, apoi pereții.

Un tânăr scrib reuși să iasă din acest cuptor încins.

Uimit, el văzu și alte coloane de fum înălțându-se în inima capitalei. Mai multe clădiri ce adăposteau odăile de lucru ale administrației erau în flăcări.

☥

Bucătarul nu contenea cu bombănitul. Avea de pregătit un ospăț pentru treizeci de oameni și uleiul pe care-l ceruse nu sosise încă.

În cele din urmă, apăru un șir de măgari cărând poveri grele.

— Nu te cunosc, zise bucătarul către mustăciosul care îi mâna.

— Stăpânul meu s-a îmbolnăvit și îi țin eu locul.

— Dacă o să mai întârzii atât, are să se lipsească de ajutorul tău.

— Iertați-mă, dar prea sunteți aspru. Am pierdut vremea alegând cele mai de soi mărfuri.

— Arată-mi-le.

Mustăciosul descoperi unul câte unul urcioarele.

— Ulei de moringa, de măsline și de balanit[2], cum altele nu mai găsești.

Bănuitor, bucătarul le gustă.

— Pare adevărat ce spui. Altă dată să nu mă mai lași să te aștept atât!

— O să am grijă pe viitor.

Deși ura să lucreze pe fugă, iar stomacul îi era răscolit de greață, bucătarul izbuti să prepare gustările, carnea și peștele în chip mulțumitor. Oaspeții mâncară cu multă poftă și îi adresară cuvinte de laudă.

Dar, dintr-odată, lucrurile luară o întorsătură proastă.

O femeie vărsă îndelung. Servitorii o întinseră pe un pat, dar curând alți doi meseni fură loviți de aceleași dureri, apoi și ceilalți

începură să se plângă, ba unii leșinară.

Chemat degrabă, Gua nu putu decât să constate moartea câtorva și, după ce îi cercetă pe cei rămași în viață, trase o concluzie care îl îngrozi pe bucătar.

— Mâncarea a fost otrăvită.

☥

Intendentul mai-marelui peste arhivarii din Memphis era nespus de bucuros că-i oferise soției stăpânului său o sticluță de laudanum, cu miros cald de ambră. Grație sfaturilor vărului său, îl cumpărase de la un vânzător până atunci necunoscut în capitală.

Femeia fusese încântată și își închipuise că le va face pe prietenele sale să crape de invidie, fără să știe că, de fapt, și ele căpătaseră prețiosul parfum de la același vânzător.

De-abia își atinse gâtul cu câteva picături de laudanum, că fu cuprinsă de amețeli. Și, cu toate că încercă să se agațe de o mobilă, se prăbuși cu fața în jos, fără simțire.

Mirat că soția sa nu venise la masă, bărbatul intră în odaia ei.

Gâtul nefericitei nu mai era decât o rană înfiorătoare, mâncată de acid.

☥

— Nu arăți prea bine, îi spuse secundul căpitanului său care ținea fără vlagă cârma unei corăbii grele, încărcate cu grâu, ce plutea spre Fayyum.

— Ba da, ba da, nu mai băga în seamă toate nimicurile. Sunt doar puțin obosit.

— Ce-ai mâncat dimineață?

— Pâine și curmale.

— Ai uitat să iei leacul pentru durerile de spate?

— Dimpotrivă! Doctorul mi-a dat o licoare nouă adusă din Asia și care conține laudanum. Spatele nu mă mai supără niciun pic.

Sub ochii căpitanului, Nilul prinse a se legăna tot mai tare. Deodată, bărbatul crezu că vede vreo zece corăbii de război înaintând cu iuțeală spre el.

— Să fugim, ne atacă!

Lăsând cârma din mână, încercă să sară în apă, dar secundul îl prinse de mijloc.

— Suntem pierduți, o să murim cu toții!

Apoi capul îi căzu pe spate și trupul îi deveni moale ca o cârpă. Secundul îl întinse pe punte și îl bătu ușurel cu palmele peste obraji.

— Căpitane, trezește-te! Nu e nicio primejdie.

— A murit, observă un corăbier.

☥

Frumoasa Nenufar era în culmea fericirii. Nu numai că luase de bărbat un demnitar chipeș și bogat, dar semnele prevestitoare ale nașterii primului ei copil se arătau a fi dintre cele mai bune. Tânăra femeie locuia într-o casă spațioasă, cu grădină, aflată în partea de miazăzi a Memphisului și cele două slujitoare, pe care le răsfăța bucuroasă, o vegheau îndeaproape.

Cât despre ultimul dar pe care-l primise de la soțul ei, Nenufar visase atât la el încât de-abia îi venea să-și creadă ochilor: o sticluță cu ulei adusă tocmai din Cipru! Având forma unei femei însărcinate care își alăptează copilul, flaconul conținea ulei de moringa cu care slujitoarea îi va unge trupul. Toate canalele de energie se vor deschide, întărind protecția mamei și a copilului.

Mâini pricepute îi masau pielea și o minunată senzație de bine o învălui din cap până în picioare.

Aproape că ațipise când niște arsuri cumplite îi smulseră strigăte de durere.

Zăpăcită, slujitoarea se dădu câțiva pași înapoi.

— Mă arde tot trupul! Aduceți apă, iute!

Dar apa, în loc să-i aline suferințele, i le spori.

În mai puțin de o oră, tânăra femeie trăgea să moară în chinuri groaznice. Iar copilul său nu avea să vadă niciodată lumina zilei.

Se petrecură mai mult de o sută de astfel de întâmplări și, deși numărul lor creștea, doctorul Gua nu putu să salveze niciuna dintre victimele uleiului de masaj.

☥

Corabia acostă la cheiurile Abydosului.

Zece soldați se înșiruiră lângă scara sprijinită de corabie. În fruntea lor se afla un comandant numit de însuși Sobek Păzitorul.

Ofițerul urcă pe punte și-l luă la întrebări pe căpitan.

— Ce-ai adus?

— O încărcătură aparte de la Memphis. Vreți să-mi vedeți înscrisurile?

— Bineînțeles.

Documentele păreau în bună regulă.

— Ulei de moringa pentru leacuri și pentru mâncare, ulei pentru luminat și sticluțe cu laudanum, îl lămuri corăbierul.

— Cine răspunde de mărfuri?

Căpitanul își scărpină bărbia.

— Nu știu și nici nu mă privește pe mine! Putem să descărcăm?

— Dați-i drumul!

Nedumerit, ofițerul verifică lista corăbiilor ce urmau să sosească la Abydos în timpul lunii, dar vasul din fața lui nu se număra printre ele. Însă aceasta nu era o pricină de îngrijorare, căci adesea Abydosul primea și alte mărfuri față de cele hotărâte dinainte. Iar sigiliul întrebuințat de scribii vizirului și pe care-l purtau documentele corăbiei ar fi trebuit să risipească toate îndoielile ofițerului.

Dar nu fusese el însărcinat cu paza portului din Abydos tocmai pentru că era bănuitor din naștere? Așa că aduse încă douăzeci de soldați și porunci ca nici unui corăbier să nu i se îngăduie să coboare.

Apoi ofițerul urcă din nou pe punte, în timp ce muncitorii din port isprăviră descărcarea mărfurilor.

— Ești de fel din Memphis? îl întrebă el pe căpitan.

— Nu, dintr-un sat din Deltă.

— Cine e mai-marele tău?

— Un bogătaș din Memphis.

— E prima dată când vii la Abydos?

— Întocmai.

— Și nu te-a tulburat gândul acestei călătorii?

— De ce să mă tulbure?

— Abydosul nu-i un loc asemenea altora.

— Știi, în meseria mea, nu-ți pui astfel de întrebări.

— Te pui chezaș pentru oamenii tăi?

— Fiecare răspunde pentru viața lui, comandante! Eu îmi văd de munca mea și nimic altceva.

Prin aceste întrebări neobișnuite, ofițerul spera să-l facă pe căpitan să-și piardă sângele rece și să scape vreo vorbă care să-i adeverească bănuielile.

Câtuși de puțin deranjat de tot acest șir de întrebări, căpitanul rămase stăpân de sine.

— Când putem pleca?

— Îndată ce verificările vor fi încheiate.

— Și o să dureze mult?

— Aș vrea să arunc o privire mai atentă asupra corăbiei.

— Acesta-i obiceiul?

— Din porunca faraonului, paza Abydosului cere măsuri neobișnuite.

— Nu mă deranjează, așa că puteți începe.

Surprins de lipsa oricărei împotrivi, comandantul scotoci totuși peste tot. Zadarnic însă.

Oare se înșela sau trebuia să-și asculte instinctul?

Corabia și echipajul erau supravegheate îndeajuns, așa că n-ar fi avut de ce să se teamă. Totuși, ceva nedeslușit îi punea pe gânduri. Până la urmă, ofițerul chemă un preot permanent.

— Țin cu tot dinadinsul ca mărfurile să fie încercate de cineva priceput înainte de a le împărți.

Când Isis se înfățișă înaintea lui, ofițerul o privi cu îndoială. Această tânără femeie era cu adevărat în stare să facă întocmai ce dorea el?

— Ce vă îngrijorează, comandante?

— Încărcătura asta îmi dă de bănuit.

— Care-i pricina?

— Doar intuiția mea.

Isis turnă puțin ulei de moringa pe o bucată de pânză, pe o plăcintă și pe un pește pe care tocmai îl pescuise un soldat.

Peste puțin timp, apărură pete nefirești.

— Uleiul acesta nu e pur, ba s-ar putea dovedi chiar vătămător.

— Să trecem la uleiul pentru luminat.

— Umpleți o lampă, ceru Isis.

Când lampa fu plină, ofițerul vru să aprindă feștila.

— O clipă, interveni preoteasa. Întrebuințați un băț ceva mai lung și țineți-vă la depărtare de ea.

Comandantul se supuse.

Îndată ce-l atinse flacăra, uleiul luă foc. Dacă ar fi stat în preajma lui, ofițerul s-ar fi ales cu arsuri grave.

— M-ați salvat, zise el, alb la față.

— Mai sunt și alte mărfuri?

— Doar una.

După toate cele petrecute până atunci, ofițerul devenise prudent și îi întinse cu delicatețe o sticluță cu laudanum.

— Pe aceasta am s-o iau cu mine la templu, hotărî Isis.

Când o văzu pe tânăra preoteasă îndepărtându-se cu sticluța de laudanum, căpitanul corăbiei se aruncă în Nil. Pricepând ce-l aștepta, nu-i mai rămânea altă alegere decât fuga.

Dar nelegiuitul înota prost. În clipa când arcașii începură să tragă, fu prins de un vârtej și spaima puse stăpânire pe el. Luptându-se în van împotriva curentului, înghiți prea multă apă, dispăru, ieși din nou la suprafață, strigă după ajutor, se scufundă iar și se înecă.

21.

Iker alerga.

Pașii săi mărunți, dar egali se repetau fără odihnă, după cum învățase în timpul pregătirii sale de soldat. În fiecare zi îi mulțumea în gând guvernatorului de provincie Khnum-Hotep, astăzi vizir, că îi impusese această disciplină!

Încredințat că apariția lui Isis nu-l înșelase, Iker își dădea silința din toată inima să scurteze distanța ce-l separa de Egipt. Nu ducea lipsă de apă, căci adesea găsea câte un izvor sau o fântână, își astâmpăra foamea cu fructe, dormea câteva ore și pornea iar la drum.

Lăsase deoparte istoveala și deznădejdea. Fiecare strădanie îl apropia tot mai mult de țara sa.

În cele din urmă, zări primul fort al Zidurilor Regelui și-și iuți pașii. În mai puțin de-o oră, soldații aveau să-l primească bucuroși. Apoi o să se-ntoarcă la Memphis, ca să-l înștiințeze pe Sesostris despre ce aflase. Iar Egiptul va putea ocoli, astfel, capcana cananeană.

O săgeată se înfipse lângă piciorul său, trezindu-l din visare. Acum Iker pricepu că, de fapt, în ochii pândarilor trecea drept un răzvrătit care încerca să le facă necazuri. Așa că se opri și-și ridică brațele în aer.

Ieșind din fort, cinci soldați înarmați cu sulițe îl întâmpinară, cercetându-l cu ochi scormonitori.

— Cine ești?

— Fiul regal Iker.

Cuvintele scribului stârniră tulburare, dar ofițerul își recăpătă îndată cumpătul.

— Ai asupra ta sigiliul doveditor?

— Vin din Canaan. Din porunca Luminăției Sale m-am strecurat în rândurile vrăjmașului și nu aveam cum să iau cu mine un asemenea obiect care m-ar fi trădat. Conduceți-mă la Memphis!

— Mai întâi o să-i vorbești comandantului acestui fort.

Sever și plin de sine, comandantul fortului se simțea pătruns de însemnătatea sarcinii sale.

— Isprăvește cu poveștile, fiule, și spune-mi cine ești cu adevărat.

— Fiul regal Iker.

— Se aude că e mort.

— Precum vedeți, sunt viu și trebuie să mă înfățișez regelui fără întârziere.

— Barem ție nu-ți lipsește curajul! De obicei, cananeenii nu se încăpățânează într-atât, nu au atâta tărie.

— Dați-mi unelte de scris.

Curios, comandantul îi făcu pe plac.

Cu hieroglife frumoase, Iker înșiră primele *Maxime* ale lui Ptah-Hotep.

— Vă e de ajuns ca să mă credeți că sunt scrib egiptean?

Ofițerul rămase uluit.

— Nu s-ar zice că-i o treabă vrednică de-un cananean… Bine, să cercetăm mai îndeaproape situația ta.

Libanezul putea fi mulțumit.

Mârșăviile pe care le pusese la cale în Memphis îi izbutiseră de minune și răspândiseră spaima în capitală. Zvonuri care mai de care mai smintite străbăteau orașul, iar tronul lui Sesostris se clătina. Cumpliții trimiși ai zeiței Sekhmet nu semănaseră, oare, peste tot otrăvuri, duhori și boală, trăgând săgeți ucigătoare, văzute și nevăzute?

Oamenii Libanezului se descurcaseră în chip desăvârșit. Fiecare dintre falșii negustori respectase întocmai poruncile primite, iar gărzilor le va fi cu neputință să le dea de urmă.

Vorbele Prevestitorului se împlineau.

Toți credincioșii săi îl vor socoti de-acum încolo drept stăpânul absolut. Nu-l sfidase el pe faraon chiar în inima regatului său?

Mai rămânea doar o piedică supărătoare, care cerea multă băgare de seamă: Abydos.

Strălucitoarea izbândă dobândită la Memphis se datora unor iscoade a căror iuțeală și pricepere le întreceau cu mult pe cele ale

oamenilor lui Sobek. Dar pe pământul sacru al lui Osiris lucrurile stăteau cu totul altfel. Tocmai de aceea Libanezul se îndoise de la bun început că va reuși să introducă în Abydos laudanumul și uleiurile otrăvite. În fruntea unui echipaj care nu știa ce transportă, un corăbier încercat, devotat Libanezului, se învoise totuși să îndeplinească această sarcină anevoioasă în schimbul unei răsplăți uriașe.

Libanezul îl primi pe sacagiu.

— Vești îmbucurătoare, stăpâne. Memphisul e învăluit în flăcări și scăldat în sânge. Nenumărate focuri greu de domolit, temple distruse, o grămadă de morți. Și nu mai vorbesc de femeile însărcinate, care au pierit în chinuri, toate soții ale unor demnitari de vază.

— Dar în privința Abydosului ce-ai aflat?

— Lovitura a dat greș, într-adevăr. Încărcătura a trezit bănuielile soldaților. Din pricina verificărilor temeinice, niciun strop de ulei sau de laudanum n-a trecut de paza portului.

— Și căpitanul?

— A murit înecat pe când încerca să fugă.

— Carevasăzică n-a vorbit… Oamenii noștri sunt la adăpost?

— Cei veniți din afara Memphisului au părăsit deja orașul ca să se alăture Prevestitorului. Ceilalți își văd de îndeletnicirile lor obișnuite și deplâng împreună cu toată lumea cele întâmplate.

☥

Chipul lui Sesostris era încă și mai grav decât de obicei.

— Nu poate fi vorba de simple întâmplări, Luminăția Voastră, grăi, răspicat, vizirul Khnum-Hotep, ci de un atac limpede, bine gândit.

— Cele mai rele temeri ale mele se adeveresc, întări Sobek Păzitorul, răvășit. Luptătorii ascunși în Memphis au trecut la fapte. Uleiurile pe care le-au vândut au adus moarte și au iscat pârjol. Pagubele sunt însemnate.

— Dar grozăviile nu se opresc aici, continuă vizirul, cu voce slabă. Mai multe femei însărcinate au fost otrăvite de uleiul pentru masaj. Cu toate strădaniile lui Gua și a celorlalți doctori, niciuna n-a putut fi salvată.

— Vor să ucidă însuși Egiptul. Ne-au omorât scribii, slujbașii, preoții și chiar pe viitorii noștri copii! spumegă de furie Sobek.

— Țineți-vă firea și îngrijiți-vă de bolnavi și de răniți! porunci monarhul. Iar Medes să-mi aducă degrabă vești de la Abydos.

☥

Secretarul Casei Regelui își puse la treabă toți scribii ca să întocmească mesaje liniștitoare și să se încredințeze că ajung degrabă în provinciile de la miazăzi și miazănoapte. Deși în sinea lui se bucura de biruința Prevestitorului, își arăta iscusința în slujba faraonului.

E adevărat, mulți nevinovați își pierduseră viața. Dar asta nu conta în ochii lui Medes. Singurul lucru care avea însemnătate era să pună mâna pe putere și, pe acest drum întortocheat, aliații săi trebuiau să lovească tare.

Chiar în clipa când se pregătea să trimită o corabie ușoară la Abydos ca să strângă informații sigure, Medes fu înștiințat despre sosirea unei preotese din orașul sacru al lui Osiris.

Medes, fără să stea pe gânduri, alergă spre port, unde aștepta Isis, însoțită de Vânt-de-Miazănoapte.

— S-a petrecut ceva rău la Abydos?

— Duceți-mă la palat, vă rog. Trebuie să-l văd de îndată pe Luminăția Sa.

Prevăzător ca-ntotdeauna, Medes nu mai luase legătura cu Libanezul de când planul lor prinsese viață, așa că nu știa nimic despre soarta ținutului sacru.

Judecând însă după chipul lipsit de seninătate al lui Isis, pământul lui Osiris nu fusese cruțat.

☥

— Am împiedicat un dezastru, Luminăția Voastră. Fără atenția comandantului numit de Sobek, uleiurile otrăvite ar fi fost împărțite preoților din Abydos și acum am fi jelit mulți morți.

— Înțeleg că ajutorul tău a fost hotărâtor.

— Am avut noroc și Pleșuvul mi-a adeverit părerile. Dar Memphisul… Memphisul a fost atins?

Deși glasul monarhului nu tremura câtuși de puțin, iar chipul său rămânea neclintit, tânăra femeie înțelese că suferința lui Sesostris

era adâncă. Și ca om, și ca rege se simțea greu încercat, dar nimic nu-l va împiedica să continue lupta.

— Capitala n-a scăpat de acest atac mârșav. Mulți oameni au murit.

— Doar demonul întunericului care încearcă să veștejească salcâmul lui Osiris poate fi în stare de asemenea grozăvii, își dădu cu părerea Isis.

— Prevestitorul… Da, el e făptașul, fără nicio îndoială. Tocmai și-a arătat puterile. Și nu se va opri aici.

— Chiar e cu neputință să-i aflăm adevăratul nume și să-i descoperim ascunzătoarea?

— Căutările noastre s-au dovedit zadarnice. Trăgeam nădejde că Iker va izbuti să-i dea de urmă.

— A mai trimis vreun mesaj?

— Nu, Isis.

— Și totuși, trăiește, Luminăția Voastră!

— Mai stai câteva zile la Memphis. Preotesele din templul lui Hathor îi îngrijesc pe cei cu arsuri și învățătura ta le-ar fi de folos.

☥

Marele Trezorier Senankh și Purtătorul Sigiliului regal Sehotep vegheau, fără odihnă, asupra reparării templelor, ajutorării victimelor și reconstruirii grabnice a corăbiilor și clădirilor distruse de flăcări.

Cât despre Sobek, acesta nu mai contenea să tot pună întrebări puținilor martori care-i văzuseră pe negustorii de uleiuri ucigătoare. Dar răspunsurile semănau între ele ca două picături de apă; nimeni nu-i cunoștea. Fie își duceau traiul în alte cartiere, fie veniseră din afara orașului și primiseră sprijinul unor complici care știau bine cum merg treburile în capitală.

Din nenorocire, nimeni nu putea spune limpede cum arătau. La drept vorbind, de ce să iei aminte la niște negustori binevoitori, tăcuți și grăbiți?

Și vrând-nevrând, cercetările lui Sobek băteau pasul pe loc. Nu exista nicio cale de urmat și nu aveau asupra cui să își abată bănuielile.

Lui Sobek îi venea să urle de furie, să se repeadă cu pumnii asupra primului bănuit, într-atât neputința sa îl adusese în pragul disperării. Visa să-i arunce în temniță pe toți neisprăviții din capitală și să-i bată cu bastoanele până când ar fi scos de la ei vreo informație oricât de măruntă. Dar legea lui Maat nu îngăduia tortura și nici faraonul nu ar fi iertat o asemenea abatere.

Dar care era pricina acestei înfrângeri usturătoare? Neîndoielnic una singură: luptătorii din umbră, oameni încercați și ascunși cu viclenie printre locuitorii Memphisului, se supuneau căpeteniei lor cu o disciplină de necrezut. Nici unuia nu-i trecea prin cap să-l trădeze sau să-l vândă. În cazul unei greșeli, pedeapsa ar fi fost atât de groaznică, încât fiecare soldat din această armată a răului și întunericului asculta fără șovăire poruncile comandantului ei.

Deși mâhnit peste măsură, Sobek va ști totuși să se arate răbdător.

Într-o zi sau alta, unul dintre nelegiuiții aceștia tot va călca strâmb și în clipa aceea Păzitorul o să fie pregătit și n-o să scape prilejul.

Până atunci, poruncise ca uleiurile și leacurile întrebuințate de doctori să fie controlate. Puțin câte puțin, fruntea i se însenina, dar cum să ghicească în ce fel va lovi din nou vrăjmașul?

— Comandante, zvonurile se răspândesc necontenit, îi spuse unul dintre ofițerii săi. Se vorbește că regele a murit otrăvit cu ulei. Oamenii se agită și se strâng în grupuri pe ici, pe colo. Mă tem să nu se iște vreo răzmeriță.

Sobek alergă într-un suflet la palat să-l înștiințeze pe monarh.

Iar Sesostris își chemă îndată slujitorii și pe paznicul coroanei.

☥

Sub ochii uimiți ai mulțimii, lectica faraonului străbătu cartierele Memphisului. Purtând coroana dublă și un veșmânt împodobit cu un grifon ce-și călca în picioare dușmanii, cu pieptul acoperit de un colier lat din aur, ce amintea de Eneada creatoare, Sesostris ținea în mâini sceptrul de comandant și sceptrul Magie, care îi îngăduia să reunească diversitatea în unitate. Chipul său, împietrit aidoma celor al statuilor, alunga zbuciumul din inima supușilor.

Regele nu era mort și această apariție a sa stătea drept dovadă a hotărârii de a readuce ordinea în capitală.

Când uralele izbucniră din toate părțile, Sobek răsuflă ușurat. Cumplita izbândă a Prevestitorului nu putea fi decât trecătoare.

Abia când Sesostris se întoarse, neatins, la palat, după ce redase speranța poporului său, Păzitorul își dădu seama cât de mult își pusese faraonul viața în primejdie.

Unul dintre ofițerii săi se apropie și-i șopti câteva cuvinte la ureche.

— Comandante, acum aveți de ce să vă bucurați.

— Ai găsit vreo urmă?

— Mai mult de atât!

— Ai arestat vreo iscoadă?

— Vă las să descoperiți singur.

22.

Iker era de nerecunoscut. La fel de prost ras ca unul care trăia în mlaștini, acoperit cu o pânză prăfuită, i-ar fi făcut silă oricărui demnitar de la curte.

Întoarcerea în Egipt nu fusese pe măsura nădejdilor sale. Din fortăreața principală a Zidurilor Regelui, o trupă de soldați îl însoțise până la Memphis și, fără să-i mai pună vreo întrebare, îl aruncase în temnița situată în apropierea cartierelor sărăcăcioase din partea de miazănoapte a orașului. Nesimțitor la împotrivirile tânărului scrib, paznicul se ferea să schimbe vreun cuvânt cu el și se mărginea să-i aducă, o dată pe zi, plăcinte reci și apă.

Dar cine poruncise închiderea lui tainică în această carceră?

Iker începuse să-și facă tot soiul de planuri de fugă când ușa se deschise larg.

În pragul ei stătea Sobek Păzitorul.

— Carevasăzică, tu pretinzi că ești Fiul regal?

Scribul se ridică în picioare.

— Deși nu sunt prea arătos, nu se poate să nu mă recunoști.

Căpetenia tuturor gărzilor regatului păși încet în jurul prizonierului.

— Drept să-ți spun, nu. Aici sunt aduși cei care fug din armată, cei care încearcă să scape de împlinirea corvezilor și străinii intrați pe furiș în Egipt. Tu printre care te numeri?

— Sunt Fiul regal Iker și tu știi asta la fel de bine ca și mine.

— L-am întâlnit la curte pe tâlharul acela, iar tu nu-i semeni. Nefericitul a murit, pe undeva prin Syro-Palestina.

— Nimeni n-a primit mesajul meu?

— Unul fals, de bună seamă. Sau poate chiar o momeală ca să atragă armata noastră într-o capcană.

— Isprăvește cu prefăcătoria asta, Sobek, și condu-mă degrabă în fața Luminăției Sale. Am adus informații de cea mai mare însemnătate.

— Vorbele înșelătoare ale unui răzvrătit nu-l înveselesc pe faraon. În loc să-ți răcești gura îndrugând minciuni, spune-mi mai bine de ce-ai vrut să treci Zidurile Regelui.

— Nu te purta prostește! Am reușit să scap din mâinile cananeenilor și ale sirienilor și vreau să dau seamă tatălui meu despre sarcina pe care mi-a încredințat-o.

Cu un zâmbet batjocoritor pe buze, Sobek își încrucișă brațele.

— Nici cel mai destoinic viteaz nu s-ar fi întors din acel infern. Una din două: ori ești un răzvrătit care se dă drept Fiul regal Iker ca să-l ucidă pe faraon, ori ești cu adevărat Iker, adică un trădător călăuzit de aceeași dorință. Alege tu care din cei doi vrei să fii, înainte de a te osândi la muncă silnică până la sfârșitul zilelor tale.

Și Păzitorul ieși, trântind ușa carcerei.

☥

După ce îngrijise o groază de răniți, dintre care cei mai mulți aveau să scape cu viață, Isis se pregătea să se urce pe corabia ce urma s-o poarte spre Abydos, când Vânt-de-Miazănoapte scoase câteva răgete sfâșietoare. Bine înfipt pe picioare, măgarul refuză să se mai miște.

Isis îl mângâie.

— Ești bolnav?

„Nu”, răspunse animalul, ridicând urechea stângă.

— Trebuie să plecăm, Vânt-de-Miazănoapte.

„Nu”, se împotrivi patrupedul.

— Ce anume vrei?

Vânt-de-Miazănoapte se întoarse și o apucă înspre palat. Isis își grăbi pașii, de teamă să nu-l piardă. În apropierea clădirilor administrației, animalul adulmecă îndelung aerul. Apoi o rupse la fugă, forțându-i pe trecători să se tragă la o parte din calea lui.

Preotesei îi fu peste puteri să se țină după el.

— Ai necazuri? grăi Sekari, care o veghea din umbră pe tânăra femeie.

— Vânt-de-Miazănoapte nu vrea să se întoarcă la Abydos. E prima dată când se poartă așa ciudat.

— L-ai întrebat de ce?

— N-am avut timp.

— Mi-a venit o idee.

Și, cu ajutorul spuselor unor gură-cască, Sekari dădu de urma măgarului.

☥

— Tot nimic, Sobek?

— Dacă aș fi găsit ceva, Sekari, Luminăția Sa ar fi fost înștiințat primul. Dar tu?

— Se pare că un tâlhar cananean a fost închis în temnița de la miazănoapte. Mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări.

— Pentru ce?

— Asta mă privește doar pe mine.

— Din păcate pentru tine, ticălosul ăla e pus sub pază strașnică și ca să-l vezi îți trebuie o împuternicire de la vizir. Însă nu sunt așa sigur că el mai poate să te ajute.

— Dar ce-a pățit Khnum-Hotep?

— Află și singur.

Sekari porni iute spre palat, unde îl întâlni un Sehotep peste măsură de abătut.

— Regele l-a chemat pe vizir, îi dezvălui el lui Sekari.

— Știi din ce pricină?

— După chipul răvășit al lui Khnum-Hotep, s-ar zice că s-au petrecut lucruri grave.

☥

În fața vizirului, Sesostris citi cu voce apăsată raportul comandantului portului din Abydos, pe care Sobek îl înmânase regelui.

— Pecețile mele întrebuințate de un ucigaș! O lovitură mai josnică decât aceasta nu puteam primi, Luminăția Voastră. Bineînțeles că vă cer să numiți pe altcineva în locul meu. Și, înainte de a mă întoarce în provincia unde m-am născut, dacă îmi veți face această favoare, îngăduiți-mi să vă pun o întrebare: ați bănuit, fie și numai o clipă, că eram vinovat?

— Nu, Khnum-Hotep. Și o să rămâi și pe mai departe vizir în aceste vremuri de furtună când fiecare slujitor al lui Maat trebuie să se gândească doar la salvarea regatului.

Copleșit pentru prima dată de povara anilor și mișcat până în adâncul sufletului de această dovadă de încredere, bătrânul vizir jură să nu-și cruțe puterile și să nu-l dezamăgească pe monarh.

— Și totuși, sunt vinovat, căci n-am fost cu destulă băgare de seamă, mărturisi el. Pecețile erau lesne de copiat. De-acum înainte, am să le păstrez doar eu. Nici chiar cei mai apropiați oameni ai mei nu vor mai putea ajunge la ele.

— Găsirea hoțului ar fi anevoioasă, ba chiar cu neputință?

— Din nefericire, da, Luminăția Voastră. A fost nevoie de tot acest dezastru ca să îmi dau seama că m-am purtat cu o prea mare îngăduință, de care mă fac răspunzător.

— Dacă tot stai și cugeți la greșelile trecute n-ai să ajungi nicăieri. Mai bine împiedică-l pe dușman să tragă foloase iar de pe urma slăbiciunilor tale și veghează cu toată grija asupra sarcinilor tale.

— Bizuiți-vă pe mine, Luminăția Voastră.

☥

Sekari îl găsi pe Knum-Hotep îmbătrânit parcă peste noapte și îngrijorat, dar nu pierdu timpul cu vorbe curtenitoare.

— Îmi trebuie o împuternicire.

— Ce fel?

— Vreau să stau de vorbă cu un prizonier.

— Cere-i lui Sobek.

— Refuză să-mi dea.

— Din ce pricină?

— Nimeni nu trebuie să-l vadă pe prizonier.

— Ce-ar fi să mă lămurești și pe mine, Sekari?

— Am să te lămuresc când omul acela o să-mi dea câteva răspunsuri.

— Încăpățânat cum te știu, n-o să te lași până nu capeți împuternicirea.

— Întocmai.

Înarmat cu prețiosul document, Sekari alergă spre temniță în poarta căreia Vânt-de-Miazănoapte stătea culcat. Nimeni nu izbutise să-l facă să se miște și asta însemna că Iker nu putea fi departe de acolo.

☥☥☥

Membrii Casei Regelui ascultară cu atenție raportul lui Sobek Păzitorul, care nu ocolise niciun amănunt legat de nenorocirea care se abătuse asupra Memphisului. Datorită echipelor lui Sehotep, stricăciunile aduse clădirilor aveau să fie în curând șterse, dar nu se putea spune același lucru și despre rănile oamenilor. Ținând seama însă de numărul mare al gărzilor și al soldaților care împânzeau întreaga capitală, temerile începeau să slăbească, mai ales că sute de scribi controlau toate mărfurile întrebuințate de orășeni.

— Acum știu cum au lucrat ticăloșii, zise Sobek. După ce au ucis mai mulți negustori, le-au luat locul, iar oamenii n-au bănuit nimic.

— Laudanumul nu e o marfă oarecare, îl întrerupse Senankh.

— Bineînțeles, și speram ca în această privință să descopăr vreo urmă, dar înscrisurile au fost măsluite. Iar doctorii, primind leacurile pe aceleași căi de până atunci, n-au avut de ce să se arate neîncrezători.

— Dar sticluțele cu ulei pentru femei însărcinate? întrebă vizirul.

— Au fost aduse în Memphis pe ascuns și erau atât de scumpe, încât doar familiile bogate puteau să cumpere așa ceva. Cu sprijinul câtorva martori, am găsit casa negustorului. Din nenorocire însă, bărbatul a dispărut și n-am izbutit să aflu altceva despre el, decât că era de fel din Asia.

— Să nu mai pierdem vremea cu vorbe fără rost, îi sfătui Nesmontu. Adevăratul vinovat de aceste fapte mârșave este Prevestitorul. În ciuda oricăror greutăți, trebuie să-l scoatem din bârlog. Sobek și gărzile lui să vegheze asupra Memphisului, iar eu cu armata mea o să-i venim de hac acestui demon.

— Oare planul acesta are sorți de izbândă? se neliniști Senankh.

— Dacă lovim iute și cu putere, da. Dar având în vedere că locurile acelea sunt necunoscute și pline de primejdii, am nevoie de toate trupele.

— Generalul Nesmontu să pregătească un plan de atac asupra Syro-Palestinei! porunci faraonul.

☥

Recunoscându-l pe Sekari, Vânt-de-Miazănoapte se ridică în picioare și se lăsă mângâiat.

— Se pare că-ți merge bine. Abydosul îți priește, iar Isis te îngrijește cu toată dragostea, zise el.

Măgarul țintui cu privirea temnița.

— Iker e închis înăuntru?

Animalul își înălță urechea dreaptă.

— Ce-ar fi să pornim în căutarea lui?

În ochii mari și căprui ai patrupedului se aprinse speranța.

Soldatul care stătea de strajă se apropie de Sekari.

— Nu te cunosc. Ce vrei?

— Să vorbesc cu tâlharul cananean.

— Cu îngăduința cui?

— O împuternicire din partea lui Khnum-Hotep e de ajuns?

Prima grijă a unui paznic destoinic era să ocolească necazurile. Într-adevăr, comandantul Sobek dăduse ordine clare, dar nu puteai să nu ții seama de o poruncă a vizirului.

— N-o să dureze prea mult?

— Te asigur că nu.

— Atunci, intră.

Ușa carcerei se deschise.

Neavând altă scăpare decât să-și doboare temnicerul și să încerce să fugă, Iker se năpusti spre el.

Antrenat să facă față unui astfel de atac, Sekari îl înșfăcă de braț pe scrib care totuși nu-și slăbi strânsoarea.

Încleștați, se rostogoliră pe jos.

— Eu sunt, Sekari!

Fiul regal se retrase și se uită la potrivnicul său.

— Tu… Chiar tu ești?

Sekari se ridică.

— Eu, unul, nu m-am schimbat prea mult. Pe când, tu… Ca să capeți o înfățișare cât de cât mulțumitoare, o să fie nevoie de multă muncă!

Un răget neînchipuit de puternic îi făcu pe cei doi să tresară.

— Vânt-de-Miazănoapte!

— M-a adus până la temnița asta și te așteaptă cu nerăbdare.

— Sobek m-a învinuit de trădare și-mi dorește pieirea.

— O să punem la punct lucrul acesta mai târziu.

Tocmai când părăseau carcera, trei gărzi sosite în grabă le tăiară drumul.

— Împuternicirea vizirului îți îngăduia doar să stai de vorbă cu prizonierul, nu să-l eliberezi.

— Tânărul acesta e Fiul regal Iker, se răsti la ei Sekari.

— Ne-a împuiat și nouă urechile cu minciunile astea. Tu și protejatul tău rămâneți frumușel aici, amândoi.

— Trebuie să-l conduc la palat.

— Fața ta nu-mi place defel, băiete. Sau mă asculți, sau o să-mi simți bastonul pe spinare.

Dar Sekari nici nu se gândea să-l lase pe Iker să zacă în temniță.

Cei doi prieteni erau în stare să țină piept gărzilor, deși le părea rău că trebuie să-i înfrunte tocmai pe oamenii însărcinați să păstreze ordinea.

Deodată, un mârâit amenințător îi încremeni pe toți cinci.

Cu coada ochiului, una dintre gărzi zări un câine uriaș, ce-și dezvelise colții înfricoșători.

— Sângerosule! exclamă Iker. Ai izbutit să mă găsești!

— E un prieten de-al tău? întrebă Sekari.

— Din fericire, da! La un singur semn de-al meu se și repede la gâtul dușmanului. Nici chiar mai mulți oameni nu-l pot opri.

Prinse la mijloc, cele trei gărzi socotiră lupta inegală. Și nici nu erau plătite ca să moară prostește.

— Voi și cu monstrul ăsta n-o să ajungeți departe!

— Nu-ți bate capul cu cercetări zadarnice, îi sfătui Iker. Ne găsești la palat.

23.

La câțiva pași de o intrare lăturalnică a palatului, străjile opriră un grup ciudat alcătuit din Sekari, un biet sărăntoc de o mizerie respingătoare, un măgar vânjos și un dulău înspăimântător.

— Chemați-l pe Purtătorul Sigiliului regal, ceru Sekari.

Sehotep se învoi să vadă despre ce era vorba.

— Se zice că frizerul tău e cel mai bun din Memphis, începu Sekari. Prietenul meu ar avea nevoie de îndemânarea lui.

— Prietenul tău… Cine e?

— Nu-l recunoști?

— Pot… să mă apropii?

— Te previn că nu miroase tocmai plăcut.

Șovăielnic, Sehotep înaintă și privi cu atenție biata făptură, plină de păduchi.

— Peste putință! Nu e chiar…

— Ba da, dar trebuie să-l spălăm.

— Haideți la mine acasă.

Între Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul se stabilise iute o tovărășie pe față. Având în vedere mărimea câinelui, măgarul îl socotise demn de atenția sa. Ajutându-l pe Iker să iasă din temniță, dulăul își dovedise vrednicia și putea, așadar, să intre în cercul prietenilor adevărați. La rândul său, Sângerosul pricepuse că vajnicul patruped era un înțelept și, totodată, cel mai vechi prieten al lui Iker, așa că avea întâietate în timpul discuțiilor. Odată hotărâte aceste reguli, Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul urmau să vegheze împreună asupra Fiului regal.

Pe când se înfruptau din neasemuitele bunătăți aduse de un slujitor al lui Sehotep, frizerul îl cercetă din priviri pe Iker, cu îngrijorare. Mai întâlnise el destule situații grele, dar aceasta le întrecea, de departe, pe toate.

Alese cel mai ascuțit brici din bronz, lung de șaisprezece centimetri și lat de cinci. În formă de pentagon alungit, unealta avea două laturi rotunjite și bombate și alte trei adâncite. Primele două

alcătuiau muchii tăioase, care trebuiau folosite cu prudență. Apucând mânerul din lemn în care briciul propriu-zis era fixat cu mai multe nituri de aramă, frizerul începu descâlcirea.

— Părul nu e prea aspru și nu s-au strâns în el prea mulți scaieți… Poate că am să izbutesc să înlătur dezastrul.

Apă caldă, spumă din belșug, pomezi care alinau fierbințeala pricinuită de uneltele frizerului, tunsoare elegantă, potrivită cu chipul tânărului. Iker avu parte de îngrijirile atente ale unui meșter fără pereche, hotărât să atingă culmile măiestriei.

— Minunat, își dădu cu părerea Sekari. Ești chiar mai fermecător decât înaintea plecării tale în Canaan. Frizerule, zeii te-au înzestrat cu mult har!

Omul se îmbujoră de plăcere.

— Frumusețea nu ajunge, îi reaminti Sehotep, trebuie să ne gândim și la sănătate, după o călătorie așa de lungă. Am să te încredințez mâinilor pricepute ale unui slujitor care se îndeletnicește cu masajul.

Pe spatele, fesele și picioarele lui Iker, slujitorul întinse un unguent protector, preparat din pudră de coriandru, făină de bob și de gnu, sare de mare, ocru și rășină de terebint. Apoi frământă fiecare mușchi ca să redea vigoarea acestui trup încercat.

După o oră petrecută astfel, scribul își simți puterile împrospătate. Durerile și încordarea dispărură, energia îl străbătea din creștet până în tălpi.

— Nu mai rămâne decât să te înveșmântăm potrivit rangului tău, grăi mulțumit Sehotep și-i înmână Fiului regal o tunică și sandale.

☥

Gărzile palatului, alese cu severitate de însuși Sobek, se întrebau ce s-ar fi cuvenit să facă? Neîndoielnic, dacă nu-l lăsau pe Sehotep să intre și-ar fi atras necazuri însemnate. Dar Fiul regal Iker, dacă într-adevăr era chiar el, nu avea îngăduința să treacă de pază.

— Chemați-l pe comandantul vostru, ceru Purtătorul Sigiliului regal.

Sobek nu întârzie să apară.

— Sper că-l recunoști pe Iker, nu? întrebă Sehotep, batjocoritor. Sau poate găsești că nu mai seamănă cu tâlharul cananean pe care l-

ai azvârlit în temniță?

— Ucigașul ăsta n-are decât o singură dorință: să-l omoare pe faraon. Dând crezare minciunilor lui, pui în primejdie viața regelui.

Iker îl înfruntă pe mai-marele gărzilor.

— Te înșeli, Sobek. Pe numele faraonului, îți jur că te înșeli. Trebuie să-l înștiințez despre roadele misiunii mele. Ia câte măsuri de prevedere vrei, dar gândește-te înainte de toate la Egipt.

Îndârjirea lui Iker îl miră pe Păzitor.

— Urmează-mă!

— Iar noi o să-l însoțim pe Iker, hotărî Sehotep. Asta ca să nu fii ispitit să-l uiți în vreo temniță oarecare.

Sobek ridică din umeri.

— Purtătorul Sigiliului regal are dreptate, încuviință Sekari. Când te lovești de un zel nemăsurat, ca al tău, nu ești niciodată îndeajuns de prudent.

La intrarea în odăile regale, îi întâmpină generalul Nesmontu.

— Luminăția Sa îl va primi pe Iker numai după ce va fi purificat.

Fiul regal fu condus la templul lui Ptah. Un preot îl dezbrăcă, îi spălă mâinile și picioarele, apoi îl îndemnă să pășească într-o capelă unde ardea o singură lampă.

Senankh și Sehotep se așezară de-o parte și de alta a tânărului.

În fața lui, stătea vizirul Khnum-Hotep.

— Fie ca apa vieții să purifice, rosti el, să strângă laolaltă energiile și să împrospăteze inima celui care o respectă pe Maat.

Doi preoți ridicară deasupra capului lui Iker un vas din care țâșni o lumină ce îi învălui trupul.

Iker își aminti de ritualul celebrat în mormântul lui Djehuty și de cuvintele generalului Sepi: „Voiai să cunoști Cercul de Aur din Abydos, privește-i puterea".

Iar azi, având parte de un privilegiu neasemuit, Fiul regal se găsea în locul lui Djehuty!

Oare confreria își va deschide ușile pentru el? Încercând să uite de această întrebare, scribul se bucură de baia de raze blânde și totodată înnoitoare.

☥

Generalul Nesmontu îi înmână Fiului regal cuțitul duhului păzitor.

— Eram încredințat c-ai să te întorci. Să nu te mai desparți niciodată de această armă.

Vizirul Khnum-Hotep îi atârnă la gât tânărului un colier subțire din aur de care era agățată o amuletă ce reprezenta sceptrul „putere”.

— Fie ca magia ei să te protejeze și să-ți dăruiască întreg curajul celor drepți.

Zâmbind, Sekari înaintă la rândul său.

— Iată uneltele tale de scrib, prietene. Nu lipsește nici măcar o pensulă.

Lui Iker îi făcură multă plăcere aceste clipe care dovedeau încrederea pe care ceilalți o aveau în el. Dar cum să fie fericit după ce Sekari îi povestise nenorocirea petrecută la Memphis?

— Luminăția Sa ne așteaptă, arătă vizirul.

☥

Iker ar fi vrut să-i mărturisească regelui uriașa bucurie de a-l revedea, dar solemnitatea sălii de consiliu nu-l îndemna la așa ceva. Sever, adâncit în gânduri, monarhul arăta îmbătrânit. Totuși, rămânea de neclintit, iar privirea sa nu oglindea nici urmă de slăbiciune.

Fiul regal înșiră pe îndelete peripețiile sale, fără să treacă sub tăcere nici teama, nici greșelile și nici părerile de rău că nu aflase nimic despre ucigașul generalului Sepi. De Isis nu pomeni. Doar ea știa cât îl ajutase.

Sobek Păzitorul nu scăpă prilejul să-i pună o mie și una de întrebări, în speranța că Iker se va contrazice singur. Dar tânărul nu se zăpăci și Nesmontu întări o bună parte din spusele sale.

— Care e părerea ta? întrebă monarhul.

— Syro-Palestina e doar o momeală, Luminăția Voastră. Prevestitorul a părăsit-o, dar vrea să ne ademenească într-acolo armata ca s-o îndepărteze de Egipt, unde va continua să răspândească veninul. Demonul acesta îi cunoaște pe cananeeni și știe că nu sunt în stare nici măcar să poarte un război împotriva noastră, darămite să-l câștige. Ei se vor mărgini la încăierări și la

câteva atacuri pe furiș care-i vor istovi pe soldați. Prezența întregii armate se va dovedi de prisos.

— Tocmai era gata să pornim un atac înverșunat, îi destăinui Nesmontu.

— Ținuturile acelea vor rămâne cu neputință de cârmuit, zise Iker, și nu se vor învoi niciodată să respecte legea lui Maat. Triburile nu vor înceta să se lupte și să se sfâșie între ele, alianțele să se înnoade și să se desfacă lesne, iar hoții și mincinoșii să se bată pentru putere. Oricâtă răbdare am avea, toate strădaniile noastre de a le schimba gândirea vor da greș. Mai bine ne-am mulțumi să păstrăm o pace, fie ea și șubredă, în orașele mari și să întărim Zidurile Regelui ca să descurajăm orice încercare de năvălire.

— Dar asta ar însemna să renunțăm la stăpânirea noastră, mormăi Sobek.

— Dar ea nu există și nici nu va exista vreodată. Prevestitorul a înțeles lucrul acesta și caută să ne prindă în capcană.

— Iată vorbele unui complice al cananeenilor! exclamă Păzitorul. Nu-i arată ele, oare, fățărnicia?

— Ba dimpotrivă, în întrerupse Sehotep. Și eu împărtășesc această părere de multă vreme, dar nu aveam pe ce să mă sprijin. Acum Iker m-a lămurit pe deplin.

— Dar generalul Nesmontu nu îndeamnă la ocuparea Syro-Palestinei și la război crâncen?

— În lipsă de altceva mai bun, recunoscu bătrânul soldat, și mai cu seamă pentru a-l prinde pe Prevestitor! Însă dacă a părăsit ținutul, o desfășurare de forțe ar fi zadarnică, fără putință de tăgadă. Triburile n-au decât să se nimicească între ele, cu atât mai bine pentru noi! Asta o să împiedice nașterea unei armate cananeene. Iar dacă unele căpetenii plătite de noi îi vor ațâța și învrăjbi, Egiptul va trage foloase. Consider că acesta e cel mai nimerit plan. Cere timp, într-adevăr, dar nu mă îndoiesc de roadele sale.

— Stăruie încă o întrebare fără răspuns, se plânse Senankh. Unde se ascunde Prevestitorul? Și suntem pe de-a-ntregul siguri că el a săvârșit aceste nelegiuiri? Atunci de ce n-a trimis veste pretutindeni că el e făptașul?

— Pecetea lui, zise vizirul, e însăși întinderea dezastrului. Cine altcineva ar fi putut să pună la cale și să ducă la bun sfârșit o asemenea mârșăvie, dacă nu cel care s-a atins de salcâmul lui Osiris?

Senankh se temea de acest răspuns, dar fu nevoit să se plece în fața adevărului rostit de Khnum-Hotep.

— Chiar n-ai aflat nimic despre ascunzătoarea Prevestitorului? îl întrebă Sehotep pe Iker.

— Nimic, din nefericire. Cei mai mulți cananeeni și sirieni îl socotesc o umbră îngrozitoare, o vedenie căreia i se supun de frica unor pedepse cumplite. Aceasta și este nemaipomenita idee a Prevestitorului: să devină stăpânul deplin al dușmanilor lui Maat și al Egiptului, pătrunzându-le în suflet. Nici măcar n-are nevoie să apară ca să îi convingă. Repet: Syro-Palestina nu-i decât o momeală. Prevestitorul și-a lăsat acum protejații în voia sorții ca să semene răzmerițe pustiitoare altundeva. Și acest „altundeva" începe cu Memphisul.

— Capitala e bine păzită, îl asigură Sobek.

— Să sperăm, zise Sehotep. Dar celelalte orașe?

— Primarii vor fi preveniți prin decrete regale, făgădui vizirul. Dar trupele provinciilor sunt neîndestulătoare, iar păstrarea păcii cere prezența soldaților pe tot cuprinsul țării. Așa că trebuie să alegem: Nesmontu ori curăță Syro-Palestina, ori asigură paza Celor Două Regate.

— Isprăvindu-și misiunea, Fiul regal ne-a dat răspunsul, hotărî faraonul. A mai rămas un singur lucru de lămurit: purtarea lui Sobek.

— Cred că am făcut bine trimițând în temniță un fugar, Luminăția Voastră.

— Socoți nedreaptă închiderea ta? îl întrebă monarhul pe Iker.

— Nu, Luminăția Voastră. Încuviințez hotărârile căpeteniei gărzilor. Dar acum să cerceteze cu luare-aminte faptele și să lase deoparte trecutul. Unul dintre planurile Prevestitorului tocmai a fost zădărnicit, dar suntem încă departe de izbândă. Pe care nu o vom dobândi decât prin unire.

— La muncă, încheie Sesostris. Mâine să-mi fie prezentat un plan de apărare a Celor Două Regate.

Medes era zdruncinat de-a binelea!

Iker trăia! Cum de fusese cu putință să scape, singur, de cananeeni și sirieni? Dar chemarea sa în fața marelui sfat dădea de bănuit că i se vor aduce învinuiri grave.

Și dacă mărturia lui nu se va dovedi convingătoare, scribul o să se căiască amarnic că se întorsese în Egipt. Ca urmare a dezastrului din Memphis, pedepsele vor fi aspre.

Sfatul de taină ținu multă vreme, așa că Medes nu-și pierdu nădejdea. Sobek Păzitorul nu-l avea la inimă pe Iker și era destul de puternic încât să-i atragă de partea lui pe membrii Casei Regelui, iar tânărul să fie osândit.

Într-un târziu, Senankh ieși din sala de consiliu.

— Dacă oamenii tăi sunt cu adevărat iscusiți, prietene Medes, acum ai prilejul s-o dovedești. Trebuie întocmite un decret regal, câteva mesaje, scrisori tainice către primari, ordine pentru garnizoane… Și toate cât mai iute.

— Bizuiți-vă pe mine, Mare Trezorier. Care-i lucrul cel mai grabnic?

— Să punem Egiptul la adăpost de vrăjmași.

24.

Să iei masa de dimineață împreună cu Sesostris în grădina palatului era o onoare pe care Iker o aprecie așa cum se cuvenea. Toți demnitarii visau la o asemenea favoare și curtea întreagă, uimită de întoarcerea nesperată a lui Iker, plesnea de invidie.

Monarhul privea dansul razelor soarelui prin frunzele copacilor.

Cu toată teama plină de respect ce-o resimțea, Iker îndrăzni să rupă tăcerea.

— Luminăția Voastră, Cercul de Aur din Abydos m-a purificat și întărit?

— Egiptul nu aparține acestei lumi. Cârmuit de Maat, el urmează planul făurit la începutul timpurilor. Regatul nostru îi dă viață aici, pe pământ. Nevăzutul și-a ales regatul și noi îl venerăm ca pe comoara noastră cea mai de preț. Când Osiris reînvie, ochiul se întregește. Nimic nu-i lipsește. Atunci Egiptul vede și înfăptuiește. Altminteri, rămâne orb și sterp. Aceasta e ceea ce ne amenință.

— Putem să ocolim această nenorocire?

— Izbânda depinde de judecata și de voința noastră. Sau ne supunem timpului și creația lui Osiris va pieri, sau ne întoarcem la începuturi, înainte de nașterea cerului și a pământului, și vom ști, încă o dată, să împăcăm lucrurile potrivnice, să unim coroana roșie cu cea albă, să-i împrietenim pe Horus și pe Seth. Divinitățile, drepții lumii de dincolo, faraonul și oamenii alcătuiesc un întreg pe care doar Osiris îl încheagă, mulțumită legii lui Maat. Și dacă unul dintre aceștia lipsește sau este înlăturat, construcția se prăbușește.

— Dar sacrul nu rămâne legătura cea mai de seamă?

— Sacrul desparte ceea ce e folositor de ceea ce e fără rost, luminează și eliberează calea, împrăștie amăgirile și negura. Doar ofranda face să pătrundă armonia cerească printre oameni, căci ea hrănește sufletul lui Osiris.

— Luminăția Voastră… mă veți socoti, într-o zi, demn de a-i cunoaște misterele?

— Hotărârea aceasta tu singur o vei rosti, prin faptele tale. Și atunci, Osiris o să te cheme. Iată sigiliul pentru noul tău rang, puternic și primejdios totodată. Nu-l întrebuința decât cu bună-credință.

Sesostris îi întinse lui Iker un inel-sigiliu pe care se vedeau înscrise numele și rangul său.

Pentru prima dată, scribul își dădu seama de sarcina încredințată.

Nu mai era un tânăr răzvrătit și hoinar, ci unul dintre înalții slujbași ai faraonului fără de care Cele Două Regate ar fi căzut pradă dezordinii și nedreptății.

— Luminăția Voastră, voi fi…?

— Nimeni nu e demn de o asemenea îndatorire. Totuși, cineva trebuie să o ia asupra sa. Marele șarpe din Insula lui „Ka" n-a izbutit să-și salveze lumea, mistuită de flăcări. Memphisul ar fi putut să cunoască aceeași soartă, dar a supraviețuit. N-o să lăsăm Egiptul să încapă pe mâinile Prevestitorului.

Iker privi îndelung bijuteria, diferită de sigiliul de Fiu regal de care nu îndrăznise niciodată să se folosească. Acum, abia acum, începea să priceapă care-i erau răspunderile ce-l apăsau.

— Să fii de față la sfatul de război al lui Nesmontu, îi porunci regele, și nu te sfii să-ți spui părerea. Dar mai înainte, du-te în port. Ești așteptat acolo.

Corabia ce pleca înspre Abydos se pregătea să ridice ancora.

Înveșmântată într-o rochie lungă, roșie, Isis admira fluviul.

Însoțit de Vânt-de-Miazănoapte și de Sângerosul, Iker nu trecu neobservat. Măgarul primi o mângâiere din partea tinerei femei, iar dulăul scoase un scheunat de invidie ca să capete aceeași atenție. În ciuda mărimii câinelui și a fălcilor sale dătătoare de fiori, Isis nu se temu câtuși de puțin.

— Sângerosul te place, observă Iker. În Syro-Palestina a fost păzitorul și apărătorul meu. A trebuit să fug fără el, dar până la urmă m-a găsit.

— Vânt-de-Miazănoapte pare să se bucure de tovărășia lui.

— Chiar s-au împrietenit! Părăsești capitala?

— Mă întorc la Abydos. Eram încredințată că o să scapi teafăr din această încercare.

— Doar mulțumită ție, Isis. Când îmi pierdusem nădejdea, ai apărut înaintea ochilor mei. Numai cu ajutorul tău am putut să înfrunt teama și să regăsesc drumul spre Egipt.

— Mă crezi înzestrată cu prea multe puteri, Iker.

— Dar nu ești o preoteasă a Abydosului? Fără sprijinul tău, fără gândurile tale ocrotitoare, aș fi pierit. Cum să te conving de sinceritatea mea și să mă arăt demn de tine? Dăruindu-mi învățătura sa, regele mi-a deschis ochii asupra îndatoririlor unui Fiu regal: să-și umple cugetul cu gânduri drepte, să fie reținut, să-și măsoare vorbele, să lase deoparte frica, să caute adevărul chiar cu prețul vieții sale, să dovedească o voință de neclintit, să nu cadă pradă lăcomiei, să deslușească toate cele nevăzute… Nu am aceste haruri, Isis, dar te iubesc.

— După isprăvile de până acum, se deschide înaintea ta un viitor măreț. Cât despre mine, eu nu sunt decât o preoteasă care năzuiește să nu mai părăsească Abydosul.

— Iar eu nu râvnesc decât să trăiesc alături de tine.

— În aceste vremuri tulburi, dragostea mai are vreun înțeles?

— Ți-o ofer pe-a mea, Isis. Și dacă e împărtășită, nu ne va face mai puternici pe amândoi în fața vrăjmașului?

— Ce nouă misiune ți-a fost încredințată?

— Să lucrez alături de membrii Casei Regelui și să asigur apărarea regatului. N-am căzut în capcana din Syro-Palestina, dar Prevestitorul are să lovească iar, poate chiar în Egipt.

— Abydosul rămâne pe mai departe amenințat, fu de părere tânăra femeie. Cei care trăiesc acolo ar fi putut să sufere aceeași soartă ca locuitorii Memphisului. Demonul acesta voia să omoare cât mai mulți preoți și să slăbească pământul sacru al lui Osiris.

— Și tu ai fost, așadar, în primejdie!

— Doar Arborele vieții contează. Dacă ofranda vieții mele l-ar putea tămădui, n-aș șovăi o clipă.

Sub privirile măgarului și ale câinelui, care ascultau atenți cuvintele lui Isis și ale lui Iker, scribul se apropie de tânăra femeie.

— Isis, ești sigură că nu mă iubești?

Preoteasa cugetă puțin, înainte de a răspunde.

— Aș vrea să fiu, dar resping minciuna. În timpul unui ritual m-am suit pe un soclu, ce o reprezenta pe Maat, și am jurat să înfrunt totdeauna adevărul, oricare ar fi el.

— Și eu am trecut prin acest ritual, mărturisi Iker, și am făcut același jurământ. După ce l-am înfrânt pe falsul Prevestitor, sirianul Amu a vrut să mă însoare. Dar n-am îndurat gândul că voi cunoaște o altă femeie și am ales să plec, chiar dacă mă pândea moartea. Orice hotărâre vei lua, Isis, o să rămâi singura femeie din viața mea.

Căpitanul dădea semne de nerăbdare. Având în vedere numărul mare de corăbii ce străbăteau Nilul, trebuia să se folosească de orice răgaz ca să ridice ancora.

— Când o să ne vedem iar?

— Nu știu, Iker.

Isis urcă alene scara, ca și cum ar fi încercat păreri de rău că această întâlnire se sfârșise.

Oare Iker nu se amăgea păstrându-și speranțele?

☥

Cuvântarea lui Nesmontu fu convingătoare. Înzestrat cu o mare putere de adaptare, bătrânul general alcătuise, într-un timp neînchipuit de scurt, o nouă împărțire a armatei, în stare să-l surprindă pe dușman. Micșorate drastic, forțele egiptene din Syro-Palestina se vor îngriji doar de păstrarea liniștii, de arestarea răzvrătiților și de răspândirea unor zvonuri menite să semene vrajba printre triburi și clanuri.

În Egipt, armata cea mare nu se va mai înfățișa aidoma unui bloc de piatră uriaș, greu de urnit, ci va fi împărțită în mai multe regimente, numărând fiecare patruzeci de lăncieri și patruzeci de arcași, aflați sub comanda unui ofițer, ajutat de un purtător de flamură, un căpitan de corabie, un scrib și un bun cunoscător al hărților.

Ofițerii urmau să primească ordine doar de la Nesmontu, care conducea desfășurarea trupelor de pe întreg cuprinsul regatului, însărcinate să supravegheze îndeosebi punctele-cheie și debarcaderele. Trupelor din provincii le rămânea să asigure paza orășenilor și pe a sătenilor. Și o altă armată, cea a scribilor, avea să

controleze mărfurile. Nenorocirea petrecută la Memphis nu trebuia să se repete.

— Dubla Casă albă este în stare să asigure cele trebuincioase armatei? întrebă vizirul.

— Fără îndoială, răspunse Senankh. Soldații noștri nu vor duce lipsă de nimic.

— În ce mă privește, făgădui Sehotep, am să întăresc cheiurile, astfel încât corăbiile să poată trage mai ușor la mal.

— Fiul regal încuviințează aceste măsuri? se nelinişti Sobek, zeflemitor.

— Dacă armata și gărzile se vor înțelege bine, nu vom întâmpina greutăți, îi răspunse Iker.

— Mă bănuiești de rea-credință?

— N-am spus așa ceva! Dar munca laolaltă cere multe strădanii.

— Negreșit, încheie Nesmontu. Iar noi nu ne vom cruța puterile.

☥

Lucrând alături de vizir, Iker începea să înțeleagă cum mergeau treburile administrației. Amenințarea mocnită îi îndemna pe scribi să-și îndeplinească sarcinile cu strășnicie, astfel încât niciun atac, oricât de grav, să nu împiedice respectarea legii lui Maat.

Tocmai pe când Fiul regal citea niște documente aduse de Nesmontu, și pe care avea să le înmâneze chiar în seara aceea monarhului, Sobek îl întrerupse.

— Luminăția Sa vrea să te vadă de îndată.

☥

Sub protecția gărzii sale personale, Sesostris ieși din capitală. Iker îl urmă până la un canal unde se urcară pe o corabie ce porni înspre miazăzi.

De astă dată, Fiul regal nu se mai încumetă să-l tulbure pe rege, adâncit în gânduri.

Atmosfera era apăsătoare.

Și totuși, când văzu conturându-se piramidele de la Dachur, tânărul se simți cuprins de seninătate. Monumentele faraonului Snefru păreau cu neputință de distrus, ancorate în veșnicia deșertului, iar cel al lui Sesostris, deși mai mic, răspândea aceeași strălucire.

Preoții și soldații însărcinați cu paza locurilor se strânseseră ca să-l întâmpine pe monarh. Iker se ținea la câțiva pași în spatele regelui.

Cu capul plecat, un preot înaintă spre suveran.

— Când a murit Djehuty? întrebă Sesostris.

— Ieri, în zori. De cum și-a dat ultima suflare v-am și trimis de veste. Ieri era o zi mare, Luminăția Voastră, căci Djehuty socotea lucrările ca și isprăvite. Sculptorii tocmai sfârșiseră ultimul basorelief ce-l reprezintă pe Atum, principiul creator. Iar Djehuty gândea să vă ceară să-l însuflețiți și să treziți în această construcție a voastră întreaga ei putere.

Faraonul și Iker apucară spre locuința primarului Djehuty al cărui trup înfășurat într-o mantie largă se odihnea pe un pat cu picioarele aidoma celor ale unui taur. Chipul lui Djehuty părea împăcat.

— L-am vegheat până la capăt, arăta preotul. Ultimul său gând s-a îndreptat către Luminăția Voastră, încercând să-și arate recunoștința, căci această muncă de constructor i-a luminat bătrânețile. Djehuty știa că strălucirea Dachurului îl va sluji pe Osiris. „De-acum, n-o să mai îmi fie niciodată frig” au fost ultimele sale cuvinte.

Preotul se retrase, lăsându-l pe rege și pe fiul său singuri cu mortul.

— A sosit clipa judecății, începu monarhul. Iar noi trebuie s-o rostim. Ce-i dorești acestui călător în lumea de dincolo, Iker?

— Să străbată tenebrele morții și să învie în lumina lui Osiris. Djehuty a fost un om drept și bun. Îi mulțumesc pentru ajutorul său și n-am nicio învinuire să-i aduc.

Cum regele întârzia să vorbească, Iker se temu ca Sesostris să nu pomenească de vreo greșeală a fostului guvernator al provinciei Iepurelui de pe vremea când refuza să se supună Coroanei.

— Preot al lui Thot și slujitor al lui Maat, inițiat în Cercul de Aur din Abydos, Djehuty a cunoscut misterele lui Osiris. Fie ca el să călătorească în pace.

Sesostris porunci apoi ca fratele său întru spirit să fie mumificat și să i se pregătească locașul de veci.

Iker încerca o mare durere. Djehuty îl primise în provincia Iepurelui, îi îngăduise să învețe meșteșugul scribilor și să

deslușească tainele limbii sacre, sub îndrumarea generalului Sepi, și el dispărut. Datorită acestor doi înțelepți, soarta tânărului se limpezise, deși până atunci înaintase la nimereală.

În fața piramidei regelui, orbitor de albă și dătătoare de lumină, care va proteja salcâmul lui Osiris, Sesostris și fiul său își puseră aceeași întrebare întreită: unde, când și cum avea să lovească iar Prevestitorul?

25.

Pântecele de piatră era un loc uitat de zei. Alcătuită din grămezi de stânci enorme, negricioase și insulițe ce îngreunau cursul Nilului, cea de-a doua cataractă oferea o priveliște de granit și bazalt de o tristețe copleșitoare și cu desăvârșire neprielnică oricărei forme de viață. Valuri repezi și mânioase încercau să sfarme această opreliște, provocând un clocot și un vuiet ce nu conteneau nicicând. Lupta încrâncenată dintre apă și piatră nu cunoștea odihnă.

O stâncă ascuțită domina acest haos unde se dezlănțuiau forțe înspăimântătoare.

Acolo stăteau în picioare Prevestitorul, Bina, Shab Strâmbu' și Gură-Pocită.

La capătul unei călătorii lungi, prin deșert, ajunseseră în locul cel mai fascinant și mai primejdios din toată Nubia.

— E cu neputință să trecem dincolo de această cataractă, observă Strâmbu', copleșit de atâta sălbăticie.

— S-ar zice că brațele unui uriaș au sfârtecat malurile se joacă și acum chinuind stâncile! își dădu cu părerea și Gură-Pocită, ale cărui trupe rămăseseră puțin mai în spate.

Întinzându-se pe două sute de kilometri, cea de-a doua cataractă lăsa să scape un firicel de apă albastră care contrasta cu nisipul ocru al deșertului și cu verdele palmierilor. În pântecele de piatră, nicio plantă nu rezista furiei valurilor.

— De-aici va izvorî moartea care se va abate asupra Egiptului, grăi Prevestitorul.

Părăsind apoi marginea hăului, vorbi către însoțitorii săi, care-l ascultară liniștiți și atenți.

— Memphisul a fost greu lovit, reaminti el, și faraonul nu va izbuti să tămăduiască Arborele vieții. Toți egiptenii tremură de frica unui nou atac. Armata vrăjmașă ne caută prin Syro-Palestina unde va întâmpina piedici la tot pasul, care-i vor slăbi forțele zi după zi. Clanurile și triburile îmi vor rămâne credincioase. Focurile cerului și ale pământului îi vor mistui pe trădători. Oamenii noștri din

Memphis sunt nevătămați, iar gărzile lui Sobek Păzitorul n-au arestat pe nici unul dintre discipolii mei. Cu toate acestea, biruințele dobândite până acum nu înseamnă nimic. În acest loc însă, puterile noastre vor spori. Și nu va fi o armată a oamenilor aceea care va cotropi Cele Două Regate.

— Dar noi nu suntem decât vreo sută, observă Gură-Pocită, privind în jurul său.

— Uită-te mai bine!

— Văd doar vârtejuri de apă și iar vârtejuri!

— Chiar ele sunt trupele noastre de neînvins.

Shab Strâmbu' rămase cu gura căscată.

— Dar cum să le trimitem la luptă, învățătorule?

— Nu suntem noi în stare să mânuim forțele socotite de nestăpânit?

— Ați putea să… urniți aceste stânci negricioase?

Prevestitorul își așeză mâna pe umărul bărbatului.

— Lasă-ți înțelegerea să pătrundă dincolo de lucrurile pe care ochii le zăresc. Gândirea poate să le întreacă și să elibereze puterile ascunse înlăuntrul stâncilor și al apei furioase.

Prevestitorul se întoarse cu fața spre pântecele de piatră și, deodată, acesta păru să se înalțe.

Îndată credincioșii se prosternară adânc înaintea stăpânului lor.

— Egiptul supraviețuiește datorită misterelor lui Osiris. Atâta timp cât ele vor fi celebrate, țara faraonilor ni se va împotrivi. De aceea trebuie să căutăm ajutor în alte lumi. Osiris însuși ne oferă unul, chiar el, valul creator, inundația de sorginte cerească, aducătoare de bunăstare și hrană. În fiecare an, egiptenii sunt cuprinși de neliniște, căci se întreabă cât se vor umfla apele. Dacă revărsarea Nilului e neîndestulătoare, îi pândește foametea, dacă e prea năvalnică, pricinuiește stricăciuni nenumărate. Iar noi o să ne folosim chiar de această revărsare, care va fi mai pustiitoare ca niciodată.

Gură-Pocită fu primul care se trezi din uluială.

— Vă gândiți… vă gândiți să mânuiți tăria valului?

— Te-am dezamăgit vreodată, prietene?

— Nu, stăpâne, dar…

— Chiar pântecele de piatră va stârni această nenorocire. Noi nu trebuie decât să-l trezim la viață pentru ca mânia ei să fie nimicitoare.

☥

Prevestitorul și discipolii săi își stabiliră tabăra în apropierea stâncii ce stăpânea peste inima clocotitoare a celei de-a doua cataracte. Datorită proviziilor cărate de către oamenii lui Gură-Pocită, nimeni nu avea să sufere de foame. Prevestitorul se mulțumea cu puțină sare și nu-și lua ochii de la grozăvia pe care o iscau apele și care avea să fie cheia izbânzii sale viitoare.

Bina nu dormea. De când sângele stăpânului ei îi străbătea trupul, un somn scurt îi era de ajuns. Și ea căzuse pradă farmecului acestei larme care nu înceta nicio clipă.

Prevestitorul deschise cufărul cel mare din lemn de salcâm și scoase două brățări împodobite cu gheare de felină.

— Prindeți-le la glezne! îi porunci el.

Bina se supuse, fără grabă.

— Nu ești o femeie obișnuită, zise Prevestitorul. Și, în curând, ai să treci la fapte.

Bina se înclină adânc.

Soarele răsărise și, în mai puțin de-o oră, căldura avea să devină sufocantă.

Deodată, Strâmbu' se repezi înaintea Prevestitorului.

— Stăpâne, vin nubienii! Cu zecile!

— Îi așteptam.

— Nu par să aibă gânduri bune!

— Am să stau de vorbă cu ei.

În timp ce Gură-Pocită și trupa sa tocmai se pregăteau de luptă, Prevestitorul păși către un trib alcătuit dintr-o sută de războinici cu pielea neagră care își agitau sulițele deasupra capului. Obrajii le erau crestați, la gât purtau coliere de perle colorate, iar de urechi își atârnaseră cercuri grele de fildeș.

— Căpetenia voastră să iasă în față, ceru Prevestitorul.

Un bărbat înalt și slab, cu plete împodobite cu două pene, se apropie.

— Vorbești limba noastră? se miră el.

— Vorbesc toate limbile.
— Cine ești?
— Prevestitorul.
— Și ce prevestești?
— Am venit să vă eliberez de egipteni. De prea mulți ani faraonul vă asuprește. Vă omoară luptătorii, vă jefuiește bogățiile și v-a adus în pragul sărăciei. Dar eu știu cum să-l dobor.

Cu un gest, căpetenia porunci oamenilor săi să-și coboare sulițele. Gură-Pocită făcu la fel.

— Cunoști Nubia?
— Focul acestui pământ e aliatul meu.
— Oi fi vreun mag?
— Monștrii deșertului mi se supun.
— Nimeni nu-i întrece pe vrăjitorii nubieni.
— Însă dezbinarea lor îi slăbește. În loc să se înfrunte la nesfârșit unii cu alții, n-ar trebui să se unească pentru a-l înfrânge pe adevăratul lor vrăjmaș, Sesostris?
— Ai cercetat de aproape fortul din Buhen de unde egiptenii veghează asupra acestei cataracte? Acolo e hotarul pământurilor stăpânite de faraon. Dacă îl atacăm, pedepsele vor fi cumplite!
— Nu știam că nubienii sunt niște fricoși!

Buzele căpeteniei tribului prinseră a tremura de indignare.

— Sau îngenunchezi în fața mea cerându-mi iertare, sau îți zdrobesc țeasta!
— Ba îngenunchează tu și jură-mi credință.

Nubianul ridică bâta pe care-o avea în mână, dar, înainte s-o prăvălească asupra Prevestitorului, gheare de șoim i se înfipseră în braț, obligându-l să dea drumul armei. Apoi ciocul păsării de pradă îi scoase ochii cu o iuțeală înspăimântătoare.

Războinicii negri rămaseră, totuși, neîncrezători.

Muribundul se zvârcolea de durere.

— Supuneți-vă, ceru Prevestitorul cu o voce liniștită. Altminteri, o să pieriți întocmai ca lașul ăsta.

Unii șovăiau, iar alții se simțeau îmboldiți să pornească la luptă.

— Să-l omorâm pe ucigașul căpeteniei noastre! urlau ei.

— Fie ca leoaica deșertului să-i nimicească pe necredincioși! porunci Prevestitorul.

Un răget de o forță fără seamăn îi încremeni pe nubieni, tăindu-le avântul. O fiară de o mărime neînchipuită se năpusti asupra lor.

Animalul mușcă, sfâșie, călcă în picioare și se desfătă cu șiroaiele de sânge, fără să cruțe niciun războinic.

Din lada de salcâm, Prevestitorul o scoase pe regina turcoazelor și o ridică spre soare, înainte de a i-o arăta fiarei.

Aproape imediat, aceasta se potoli.

O tăcere grea acoperi locul măcelului.

Frumoasă, trufașă, Bina se așeză la stânga stăpânului ei. Pe frunte păstra încă o pată roșie pe care Prevestitorul o șterse cu poala tunicii.

— Celelalte triburi nu vor sta cu mâinile în sân, fu de părere Gură-Pocită.

— Asta și trag nădejde să se întâmple.

— Și o să le putem ține piept?

— O să le convingem să treacă de partea noastră, prietene.

☥

Oamenii care se iviră din deșert, îndreptându-se spre tabăra Prevestitorului, nu erau luptători înarmați cu sulițe și bâte, ci vreo douăzeci de nubieni vârstnici, cu trupul acoperit de amulete, în fruntea lor se găsea un bătrân cu pielea foarte neagră și părul alb, care de-abia mergea, sprijinindu-se într-un toiag.

— Asta e tot ce ne trimit? se înveseli Gură-Pocită.

— Nici că există armată mai primejdioasă, i-o tăie Prevestitorul.

— Dar ce au așa de fioros moșnegii aceștia?

— Nu-i disprețui, căci pot să te prefacă-n scrum. Aceștia sunt cei mai iscusiți vrăjitori nubieni, în stare să arunce cele mai rele blesteme.

Bătrânul se opri la câțiva pași de Prevestitor.

— Tu ești cel care a nimicit tribul fiului hienei?

— Am fost nevoit să pedepsesc o adunătură de neobrăzați.

— Mânuiești forțele ascunse?

— Eu, Prevestitorul, întrebuințez toate soiurile de puteri ca să-l dobor pe faraonul Sesostris.

Nubianul clătină din cap.
— Puterile noastre, ale tuturor celor aici de față, sunt demne de luat în seamă și, totuși, n-am izbutit să ne descotorosim de egipteni.
Prevestitorul zâmbi cu bunăvoință.
— Voi vă mărginiți doar la țara voastră. Eu însă voi răspândi în lumea întreagă o nouă credință. Iar voi mă veți ajuta să dezlănțui urgia pe care acest pământ o poartă în el. Focul pântecelui de piatră va pustii Egiptul.
— Niciunul dintre noi nu se încumetă să-i stârnească mânia!
— Tu și semenii tăi ați dormit până acum pentru că vă temeați de faraon. Iar eu am venit să vă trezesc.
Înfuriat, bătrânul lovi pământul cu toiagul.
— Ai s-o readuci la viață pe Cea Înspăimântătoare?
— Leoaica mi se supune.
— Lăudăroșenie! Nimeni nu poate să-i domolească furia.
— Ba da, dacă o are pe regina turcoazelor.
— Vorbe goale!
— Dorești să o vezi?
— Îți bați joc de mine!
Prevestitorul îi arătă comoara celui mai vârstnic dintre vrăjitorii negri.
Moșneagul privi îndelung uriașa turcoază cu sclipiri verzi-albăstrii.
— Carevasăzică nu e doar o născocire…
— Îmbrățișați învățătura zeului, dați-mi ascultare! Altminteri, Cea Înspăimântătoare o să vă rupă-n bucăți.
— Ce ai de gând să faci aici?
— Am să repet fără încetare: vreau să vă scap de tiran. Dar mai înainte trebuie să treceți la credința cea dreaptă și să-mi deveniți fideli. Apoi, vă veți uni puterile magice cu ale mele și vom isca un prăpăd din care Egiptul nu va mai ieși la liman.
— Dar regatul pare de neclintit!
— În Syro-Palestina și apoi chiar în inima capitalei, la Memphis, i-am pricinuit deja răni adânci.
Bătrânul fu uimit.
— La Memphis… Ai îndrăznit?

— Sesostris v-a ținut ca prinși în laț. Dar acum, el și poporul lui au aflat ce-i frica. Iar chinurile lor vor spori fără încetare.

— Dar regele acesta nu e un uriaș cu forțe nemăsurate?

— Întocmai, recunoscu Prevestitorul. De aceea ar fi zadarnic și prostește să-l atacăm de-a dreptul. Oamenii mei lucrează din umbră, la adăpost de gărzi și de armată, și îi prind pe egipteni nepregătiți. Iar în curând, mulțumită nubienilor și pântecelui de piatră am să-l lovesc pe Sesostris cu o tărie nemaiîntâlnită.

Vrăjitorul se uită cu alți ochi la Prevestitor. Acesta vorbise cu atâta stăpânire de sine, de parcă nimic nu l-ar fi putut împiedica să-și ducă la bun sfârșit planurile smintite.

— De când primul Sesostris a construit fortul Buhen, reaminti nubianul, Egiptul ne-a lăsat în pace. Armata nu trece de acest hotar și triburile noastre își împart puterea.

— Nu peste multă vreme, faraonul o să calce hotarul și o să vă răscolească țara. După ce-a răspândit groaza în Canaan, o să vrea să cucerească Nubia. Nu vă rămâne decât o singură cale de scăpare: să mă ajutați să stârnesc valul care-i va împiedica înaintarea.

Îngândurat, bătrânul se propti mai bine în toiag.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu toți vrăjitorii. Îndată ce vom lua o hotărâre o să-ți trimitem veste.

— Băgați de seamă să nu greșiți, îi povățui Prevestitorul.

26.

La răsărit stăteau faraonul și Marea Soție regală, la miazăzi, Marele Trezorier Senankh și Sekari, la miazănoapte, generalul Nesmontu și Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, iar la apus, vizirul Khnum Hotep și Pleșuvul.

După ce ritualul funeraliilor lui Djehuty fusese celebrat, Cercul de Aur din Abydos își îndrepta gândurile spre viitor.

— Frumoasa zeiță a Apusului l-a întâmpinat pe fratele nostru, grăi Sesostris, și el va renaște pentru totdeauna la răsărit. Și, asemenea generalului Sepi, se va afla mereu printre noi.

Faraonului i-ar fi plăcut să prelungească ritualul și să întărească legăturile Cercului de Aur cu nevăzutul, dar membrii confreriei trebuiau să țină sfat în privința unei probleme grave.

— De când urgia a atins Memphisul, Prevestitorul tace. Această liniște înșelătoare vestește, fără îndoială, o nouă furtună. Ce fel de furtună, încă nu știm, dar măsurile luate de Sobek și de generalul Nesmontu asigură paza întregului regat. Bineînțeles, vrăjmașul prevăzuse toate acestea.

— Acum nu mai e în stare să pricinuiască vreun rău, observă vizirul.

— Asta vrea el să ne facă să credem! îl contrazise Sekari. Un ucigaș ca el nu se dă bătut așa ușor.

— Datorită lui Iker am aflat că noul câmp de luptă nu va fi în Syro-Palestina, reaminti generalul Nesmontu, iar capitala e supravegheată îndeaproape, așa că oamenii Prevestitorului nu pot să miște un deget. Prin urmare, va lovi în altă parte.

— Vara e foarte caldă, iar seceta sporește înainte de inundație, zise Senankh. Vremea, nefiind prielnică pentru călătorii lungi și planuri de atac, ne lasă și nouă un scurt răgaz.

Marea Soție Regală vorbi apoi despre munca preoteselor din Abydos și îngrijirile date Arborelui vieții. La rândul său, Pleșuvul rosti câteva vorbe despre sarcinile pe care preoții le îndeplineau cu

multă râvnă. În ciuda neliniștii, ținutul sacru al lui Osiris rezista în fața vrăjmașului.

— Tânăra Isis continuă să străbată calea marilor mistere? întrebă vizirul.

— Înaintează pas cu pas, după propria simțire, răspunse regina. Să nu cădem pradă ispitei de-a o zori, căci lucrul acesta s-ar putea dovedi păgubitor.

— Având în vedere misiunea ce-o așteaptă pe Isis, întări regele, pregătirea ei trebuie să fie peste măsură de temeinică.

— Ca și cea a lui Iker? întrebă Sehotep.

— Îl călăuzesc așa cum tatăl meu spiritual m-a călăuzit pe mine.

☥

După ce cuplul regal vărsă apă și lapte la rădăcina salcâmului, Pleșuvul îl tămâie în timp ce Isis mânuia sistrele. Preoteasa dobândise o asemenea măiestrie, încât izbutea să scoată din aceste instrumente sunete de necrezut.

— În arhivele Casei Vieții am găsit o informație de cea mai mare însemnătate, dezvălui Isis la sfârșitul ritualului. Aurul se vădește a fi de nelipsit alchimiei osiriene, căci carnea celui care reînvie ia forma metalului pur, sinteză a altor elemente. În el, lumina se întărește și reflectă aspectul imaterial al puterilor divine. Strălucirea sa devine cea a lui Maat.

Toate acestea, regele, regina și Pleșuvul le știau de multă vreme. Dar era bine că Isis le aflase singură. Tânăra femeie urma un drum care avea s-o ducă, mai devreme sau mai târziu, spre marea descoperire.

— După cum spun vechile scrieri, continuă Isis, faraonul este căutătorul, meșterul aurar în stare să lucreze aurul pentru ca strălucirea lui să-i lumineze pe zei și pe oameni, și să păstreze armonia între cer și pământ. Un înscris de pe vremea marilor piramide pomenește despre faptul că înșiși zeii și-au îngropat comoara lor cea mai de preț în pământurile îndepărtate ale Nubiei. Ce ar putea fi această minune care închide în ea atâta energie, dacă nu chiar aurul menit lui Osiris?

— Fără el, reaminti Pleșuvul, e cu neputință să reparăm obiectele care slujesc la celebrarea misterelor. Lipsite de putere, ele vor

rămâne neînsuflețite. Și nu mai vorbesc despre marea taină în privința căreia buzele mele trebuie să păstreze tăcerea.

„Nubia, ținut sălbatic, greu de controlat, și plin de primejdii văzute și nevăzute”, gândi Sesostris. Nubia, unde pierise generalul Sepi al cărui ucigaș era încă nepedepsit. Da, Isis vedea bine. În Nubia se ascundea aurul zeilor. Dar în vremurile acestea tulburi să pornească într-acolo nu părea a fi o treabă lesnicioasă.

— Ai mai aflat și altceva? o întrebă regele pe tânăra preoteasă.

— Din nenorocire, nu, Luminăția Voastră. Dar am să caut mai departe.

☥

Faraonul se pregătea să părăsească Abydosul când Sobek Păzitorul îi aduse un mesaj grabnic din Elephantina. Scrisoarea venea din partea fostului guvernator de provincie, Sarenput, acum primar al acestui mare oraș negustoresc, așezat la hotarul dintre Egiptul propriu-zis și Nubia.

— Nu mă mai întorc la Memphis, rosti monarhul după ce citi scrisoarea. Cheamă-i îndată pe membrii Casei Regelui!

Sfatul se ținu în curtea principală a templului lui Sesostris, departe de ochii și urechile oricărui nepoftit. Hotărârile ce trebuiau luate aveau să fie încărcate de urmări.

— Sarenput poate fi socotit drept un supus devotat? întrebă regele.

— Purtarea lui e fără pată, răspunse Senankh. Nu trage din slujba sa foloase pentru sine și nici n-a dat dovadă de necinste. Veghează ca decretele regale să fie respectate cum se cuvine.

— Nici eu nu am a-i aduce vreo învinuire, întări Sehotep. Aspru și drept, Sarenput nu disprețuiește plăcerile vieții, dar se mulțumește cu înaltul său rang.

— Nu am nimic de adăugat, zise vizirul.

— Eu sunt ceva mai neîncrezător, interveni Sobek, căci nu pot să-i uit trecutul. Poate nu ar fi jurat așa lesne credință faraonului, dacă n-am fi îndrăznit noi atunci să intrăm în Elephantina.

Generalul Nesmontu încuviință.

— Dacă scrisoarea lui Sarenput cuprinde fapte adevărate, prinse a vorbi iarăși faraonul, poate aflăm unde are de gând Prevestitorul să

lovească din nou.

Bătrânul soldat mormăi bucuros.

— Armata va fi gata de luptă în scurtă vreme, Luminăția Voastră.

— După un raport al comandantului fortului din Buhen, construit de primul Sesostris pentru a împiedica năvălirea triburilor războinice, unul dintre ele tocmai a fost măcelărit în pântecele de piatră.

— Pântecele de piatră e un adevărat infern! exclamă Sobek.

— Soldații garnizoanei noastre sunt peste măsură de speriați. Se vorbește despre niște monștri care ucid orice făptură le iese în cale. Și unii pretind chiar că au văzut o leoaică înspăimântătoare, de o mărime nefirească, pe care nici măcar o armată de vânători n-ar izbuti s-o ucidă.

— Recunosc mâna Prevestitorului, își dădu cu părerea Sehotep. În alte împrejurări, aș fi crezut că e vorba doar despre o simplă întâmplare. Dar astăzi, așa ceva ar fi o greșeală de neiertat.

— Nubia nu-i o țară obișnuită, zise Senankh către rege. Vechii faraoni au întâmpinat multe greutăți, până au ajuns la o înțelegere amăgitoare, nicidecum la o prietenie adevărată.

— Printre soldații mei se numără și arcași nubieni, reaminti Nesmontu. Sunt ageri, curajoși și supuși. Dacă primesc poruncă să lupte împotriva fraților lor de sânge, o s-o îndeplinească întocmai, căci au ales să trăiască în Egipt, nu în Nubia.

— Priceperea lor de războinici nu mă liniștește defel, observă Sehotep. Cananeenii și sirienii fug bucuroși din fața vrăjmașului, dar nubienii se apără cu vitejie. Și mă tem mai ales de vrăjitorii lor a căror faimă a băgat spaima în oamenii noștri.

— Eu am să conduc expediția, grăi răspicat Sesostris.

Khnum-Hotep tresări.

— Luminăția Voastră, dar Prevestitorul nu vrea, oare, să vă ademenească într-o capcană?

— Înfruntarea directă pare de neocolit. Și să nu uităm de căutarea aurului zeilor. Isis are dreptate: aurul se găsește în Nubia. Generalul Sepi și-a dat viața pentru el, iar această jertfă nu va fi zadarnică.

Faraonul își rostise hotărârea, așa că alte vorbe ar fi fost de prisos. Și, în ciuda primejdiilor uriașe ce se anunțau, exista, oare, altă cale?

— Khnum-Hotep, te însărcinez să veghezi asupra treburilor regatului în lipsa mea. Împreună cu Senankh, o să vă sfătuiți în fiecare dimineață cu Marea Soție regală. Ea va cârmui în numele meu. Dacă nu mă întorc din Nubia, ea va sui pe tronul celor vii. Tu, Sehotep, ai să mă însoțești, iar tu, Nesmontu, adună-ți trupele la Elephantina.

— Slăbim apărarea provinciilor, se îngrijoră generalul.

— Nu avem de ales. Tu, Sobek, ai să te întorci la Memphis.

Căpetenia gărzilor regatului se împotrivi.

— Luminăția Voastră, paza voastră…

— Mă bizui pe garda mea. Să prevedem răul cel mai mare: Nubia e o momeală, iar Memphisul rămâne ținta principală. De aceea trebuie să-ți îndrepți toată atenția spre capitală. Și, dacă bătălia hotărâtoare are loc la miazăzi, credincioșii Prevestitorului ascunși în Memphis vor prinde, poate, curaj și se vor trăda în vreun fel. O singură greșeală din partea lor și o să le iei urma.

Argumentele regelui erau convingătoare. Totuși, la gândul că se va găsi la o așa depărtare de monarh, pe Sobek îl năpădiră tristețea și părerile de rău.

— Îi vei porunci Fiului regal Iker să ni se alăture la Edfu, adăugă Sesostris.

— Iker în preajma voastră? Luminăția Voastră, cred că…

— Știu ce crezi, Sobek, dar te înșeli. În timpul campaniei din Nubia, Iker va săvârși fapte care au să te convingă, până la urmă, că îmi este pe deplin credincios.

☥

Asupra templului din Edfu domnea, încă de la începuturile omenirii, șoimul sacru, încarnarea zeului Horus, protectorul faraonilor. Aripile sale erau largi cât universul, privirea sa pătrundea secretul soarelui, iar când se așeza pe grumazul regelui, îl ajuta să vadă în lumea de dincolo.

Un preot o întâmpină pe Isis la debarcader și o conduse la un cuptor așezat nu departe de sanctuar. Sub ochii faraonului, doi

meșteri modelau o statuie a zeului Ptah, având pe cap un acoperământ albastru și trupul strâns într-un giulgiu alb din care ieșeau brațele sale care țineau mai multe sceptre, simboluri ale vieții, puterii și statorniciei.

— Privește creația lui Ptah, stăpânul meșterilor, legată de cea a lui Sokaris, stăpânul adâncurilor. Ptah înfăptuiește cu gândul și cu vorba. El numește divinitățile, oamenii și animalele. Eneada se încarnează în dinții săi și în buzele sale care însuflețesc ceea ce inima sa zămislește, iar Thot rostește prin mijlocirea limbii sale. El înalță opera desăvârșită întrebuințând propria putere. Numele de Sokaris se trage din rădăcina *seker*. Ea înseamnă „a bate metalul", dar e legată și de purtarea prin lumea de dincolo a trupului sortit reînvierii. Când îți cureți gura, *seker,* după cum cere ritualul, îți deschizi sufletul către Sokaris. Și când Osiris îi vorbește în inima întunericului celui inițiat, rostește același cuvânt care atunci are înțelesul de „vino spre mine". Credința și smerenia nu te vor apropia de Osiris. Cunoașterea și opera alchimică sunt adevăratele călăuze. Înaintea luptei cu vrăjitorii nubieni, îi cer lui Ptah să-mi făurească lancea, iar lui Sokaris, sabia. Privește-le ieșind din foc.

Primul meșter tocmai isprăvise lucrul la o lance atât de lungă și de grea, încât doar Sesostris era în stare s-o mânuiască, iar cel de-al doilea făurise o sabie a cărei strălucire o forță pe tânăra preoteasă să-și ferească ochii.

Faraonul apucă armele încă fierbinți.

— Războiul împotriva Răului ne cere să lăsăm deoparte orice lașitate și viclenie. Vom pleca spre Elephantina.

27.

Prevestitorul se hrănea cu nemaipomenita energie a pântecelui de piatră. Se contopea cu fiecare vârtej, cu fiecare atac furios al valurilor împotriva stâncii. Așezată la picioarele sale, tăcută, Bina se uita cu o privire goală la dezlănțuirea măreață a forțelor naturii.

Câteodată vântul aducea până la ei frânturi din întrecerea în vorbe meșteșugite, la care se dedaseră vrăjitorii nubieni.

Câteva ore mai târziu, după discuții îndelungate și aprinse, bătrânul cu părul alb își făcu iar apariția.

— Am ales nu să te ajutăm, ci să te alungăm de pe pământurile noastre, îi spuse el Prevestitorului, care nu se arătă nici surprins, nici înfuriat.

— Totuși, cred că n-ați fost cu toții de aceeași părere.

— Cel mai iscusit dintre noi, Techai, chiar ți-a ținut partea, dar s-a supus, în cele din urmă, voinței celorlalți.

— Dar cuvântul tău n-a atârnat cel mai greu?

Bătrânul se mânie.

— E-adevărat, m-am folosit de această înlesnire cuvenită celui mai vârstnic dintre vrăjitori. Dar află că nu mă căiesc niciun pic.

— Săvârșești o mare greșeală. Mai bine ai recunoaște-o, i-ai îndupleca pe tovarășii tăi să se răzgândească și am să fiu îngăduitor cu voi.

— Degeaba stărui. Părăsește Nubia degrabă.

Prevestitorul îi întoarse spatele moșneagului.

— Pântecele de piatră e aliatul meu.

— Dacă te încăpățânezi, o să pieri.

— Dacă îndrăznești să te atingi de mine sau de credincioșii mei, am să vă pedepsesc.

— Magia noastră o întrece pe a ta. Mai stăruie tu mult și o să-ți dovedim de ce anume suntem în stare, începând chiar din această noapte.

Apoi, lovind pământul cu toiagul, bătrânul se alătură alor săi.

— Vreți să vă scap de adunătura asta de negri? întrebă Gură-Pocită.

— Am nevoie de o parte din ei.

— Chiar pot să bage frica în noi? intră în vorbă și Shab Strâmbu'.

— Urmați-mi cu grijă sfaturile și nu veți păți nimic. Timp de trei zile și trei nopți nubienii vor acoperi ochii cerului. Soarele și luna, în locul strălucirii lor obișnuite, vor trimite spre noi raze ucigătoare. Adăpostiți-vă sub mantiile de lână. Focul o să vă mistuie dacă lăsați vederii o bucată de piele, cât de mică. Trosnetele pârjolului o să vă scoată din minți și o să vă închipuiți că vă găsiți într-un cuptor. Nu încercați nici să priviți, nici să fugiți. Stați nemișcați până ce totul se va potoli. Cât despre mine, eu am să scrutez mai departe pântecele de piatră.

— Sunteți încredințat că n-avem a ne teme de nubienii ăștia? se nelinişti Shab.

Chipul Prevestitorului se întunecă.

— Tot ce știu ei acum au învățat de la mine. Înainte să le slăbească într-atât curajul și să se poarte ca niște netrebnici, eu am fost aici. Iar când armatele mele se vor prăvăli peste lume, mâine, poimâine sau peste sute de ani, voi fi tot aici.

Nici măcar Gură-Pocită nu se încumetă să facă pe viteazul și se supuse ordinelor. Prevestitorul însuși o ascunse pe Bina sub două mantii legate zdravăn cu centuri.

În amurg, nubienii porniră urgia.

Țâșnind din stânca pe care stătea Prevestitorul, o flacără se răspândi cu o iuțeală nebunească. Trosnetele acopereau vuietul cataractei. Trupurile credincioșilor dispărură în jăratic, iar pietrele căpătară sclipiri roșiatice. Nori negri și groși învăluiră luna ce tocmai răsărea.

Chinul ținu trei zile și trei nopți.

Unul singur dintre oamenii lui Gură-Pocită, pierzându-și nădejdea, lepădă veșmintele și o rupse la fugă. Pe dată, o limbă de foc îi încolăci picioarele, care arseră în câteva clipe. Apoi pieptul și capul nefericitului se preschimbară în cenușă.

În sfârșit, soarele străluci iar. Prevestitorul desfăcu nodurile centurilor și o eliberă pe Bina.

— Am biruit, grăi el. Ridicați-vă cu toții.

Istoviți și buimăciți, discipolii nu mai aveau ochi decât pentru stăpânul lor a cărui față era calmă și odihnită, de parcă atunci se trezise dintr-un somn întăritor.

— Să-i pedepsim pe nechibzuiții aceștia, hotărî el. Nu vă mișcați de aici!

— Și dacă negrii atacă? întrebă Gură-Pocită, nerăbdător să se încaiere.

— Mă duc să-i caut.

Prevestitorul o duse pe Bina în spatele unei stânci enorme, bătute de ape, departe de privirile tuturor.

— Dezbracă-te!

Când femeia rămase pe de-a-ntregul goală, Prevestitorul îi mângâie spinarea, care luă culoarea sângelui. Chipul Binei deveni cel al unei leoaice cu ochii scăpărători.

— Tu, Cea Înspăimântătoare, pedepsește-i pe necredincioși.

Un răget cumplit ce se auzi până la fortul Buhen încremeni toate făpturile vii. Apoi fiara se năpusti.

Primul care muri fu bătrânul cu părul alb. Nevenindu-i să creadă că totuși cei mai buni vrăjitori ai Nubiei dăduseră greș, îi îndemna să o ia de la capăt și să acopere din nou aștrii, când leoaica îi cuprinse țeasta cu fălcile și o zdrobi. Câțiva îndrăzneți încercară să rostească vorbele blestemului, dar fiara nu le lăsă timp să isprăvească. Îi sfâșie, îi rupse în bucăți și-i călcă în picioare.

Doar cinci nubieni scăpară de ghearele și colții ei.

Când Prevestitorul i-o arătă pe regina turcoazelor, leoaica se domoli. Puțin câte puțin se preschimbă într-o tânără femeie brună, cu trupul mlădios și delicat, pe care Prevestitorul se grăbi s-o înfășoare într-o mantie.

— Apropie-te, Techai, și prosternează-te înaintea mea.

Înalt, slab și acoperit de tatuaje, vrăjitorul se supuse.

— Techai… Numele tău înseamnă chiar „jefuitor”?

— Da, stăpâne, murmură el cu voce pierită. Am darul de a smulge forțele din întuneric și de a le întrebuința împotriva dușmanilor mei. Am fost de partea voastră, dar cei mai mulți nu m-au ascultat!

— Tu și cei care au făcut la fel ca tine sunteți cruțați.

Ceilalți nubieni scăpați cu viață se prosternară la rândul lor.

Prevestitorul, ai cărui ochi se înroșiră dintr-odată, îl înșfăcă pe unul dintre ei de păr și-i smulse pânza ce-i acoperea coapsele. Orice îndoială se risipi.

— Pieptul aproape că-i seamănă cu al unui bărbat, dar e femeie!

— Am să vă slujesc, stăpâne!

— Femeile sunt mai prejos decât bărbații. Mintea le rămâne toată viața la fel ca-n copilărie și nu se gândesc decât să mintă, așa că trebuie să-și asculte fără crâcnire bărbații. Doar Bina, regina nopții, are voie să-mi stea în preajmă. Tu nu ești decât o nerușinată.

Vrăjitoarea îi sărută picioarele Prevestitorului.

— Techai, porunci acesta, omoar-o cu pietre și dă-i foc!

— Stăpâne…

Privirea de jăratic îl făcu pe nubian să priceapă că nu avea de ales. Așa că, împreună cu cei trei tovarăși ai săi, se aplecară și culeseră câteva pietre.

Nefericita încercă să fugă. Prima piatra o izbi în ceafă, cea de-a doua în șale.

Nu se ridică decât o singură dată, străduindu-se zadarnic să-și apere fața.

Pe trupul său însângerat, ce încă mai tresărea din când în când, nubienii aruncară tulpini uscate de palmieri.

Apoi Techai însuși aprinse focul.

☥

Încă tremurând, vrăjitorii nu se gândeau decât să-și salveze viețile. Techai încerca să-și aducă aminte două sau trei formule care, de obicei, îi țintuiau locului pe cei mai răi demoni. Dar când îl văzu pe Prevestitor potolindu-și setea cu sare, în timp ce-l privea cu ochii săi roșii, își recunoscu înfrângerea și înțelese că și cea mai mică încercare de răzvrătire l-ar duce la pieire.

— Ce așteptați de la noi, stăpâne?

— Să dați de știre triburilor voastre despre izbânda mea și să le porunciți să se adune cu toatele într-un loc unde iscoadele egiptene nu pot răzbi.

— Oricum, ele nu se încumetă niciodată să pășească pe pământurile acestea. Iar căpeteniile noastre respectă magia. După

tot ce-ați făcut, chiar și Triah, puternicul prinț din Kush, o să vă prețuiască.

— Asta nu-mi e de ajuns. Eu cer supunere deplină.

— Triah e un bărbat mândru și bănuitor, el…

— O să lămurim noi lucrul acesta mai târziu, făgădui Prevestitorul, cu voce blândă. Adu-ne merinde și femei! Ele n-o să iasă din colibele lor decât pentru a oferi plăcere oamenilor mei și pentru a pregăti mâncarea. După aceea am să-ți vorbesc despre planurile mele.

Privindu-i pe nubieni cum se îndepărtau, Gură-Pocită se arătă neîncrezător.

— Sunteți prea îngăduitor, stăpâne. Ăștia n-o să se mai întoarcă.

— Ba da, prietene, și o să te mire graba cu care o vor face.

Prevestitorul nu se înșela.

În fruntea unei mici armate de războinici negri, Techai reapăru două zile mai târziu, vădit obosit.

— Iată patru triburi hotărâte să-l urmeze pe cel mai mare dintre magi, grăi el. Prințul Triah a fost prevenit, și nu va întârzia să vă trimită un sol.

Gură-Pocită cercetă trupurile nubienilor înarmați cu sulițe, pumnale și arcuri.

— Nu-i rău, recunoscu el. Voinicii ăștia ar trebui să devină adevărați soldați, dacă rezistă antrenamentelor mele.

— Și merindele? întrebă Shab Strâmbu'.

Techai îi îndemnă pe cărăuși să se apropie.

— Legume, fructe, pește uscat, grâne… Ținutul e sărac și am strâns tot ce-am găsit mai bun.

— Gustă, îi porunci Strâmbu' unui cărăuș.

Omul luă câte o înghițitură din toate. Hrana nu era otrăvită.

— Dar femeile unde-s? îl luă la rost Gură-Pocită, nerăbdător.

Și atunci se iviră vreo douăzeci de nubiene superbe, foarte tinere, cu sânii goi și având în jurul coapselor un acoperământ din frunze.

— Veniți cu mine, frumoaselor, v-am construit un adăpost primitor! Am să mă înfrupt primul din farmecele voastre.

În timp ce Shab rânduia tabăra, departe de fortul Buhen, Prevestitorul îi conduse pe vrăjitori lângă inima clocotitoare a

cataractei.

Chiar și pentru ei căldura devenea cu neputință de îndurat.

— Judecând după semnele cunoscute de voi, cum crezi că va fi inundația?

— Puternică, foarte puternică, răspunse Techai.

— Asta ne înlesnește sarcina. O să ne îndreptăm cu toții puterile spre pântecele de piatră și o să stârnim furia unor talazuri pustiitoare.

— Vreți să… vreți să înecați Egiptul?

— În locul unui Nil aducător de rodnicie, care să scalde malurile însetate, un puhoi de ape va prăpădi regatul ăsta blestemat.

— O sarcină tare anevoioasă, căci…

— Carevasăzică nu vă simțiți în stare?

— Nu, stăpâne, nu! Dar ne temem ca inundația să nu se întoarcă și împotriva noastră.

— Dar nu sunteți voi floarea vrăjitorimii? De vreme ce doriți să-i alungați pe asupritori și să vă eliberați țara, Nilul n-o să vă pricinuiască vreun rău. Și asta nu e singura armă pe care o vom întrebuința.

Techai ciuli urechile.

— Aveți și alte planuri tainice?

Prevestitorul se arătă mieros.

— În armata egipteană nu slujesc drept arcași destui nubieni?

— Niște netrebnici, niște vânduți! În loc să rămână aici și să se bată pentru clanul lor, au ales o viață ușoară, alăturându-se vrăjmașului!

— N-o să se bucure prea mult de câștigul lor, glăsui Prevestitorul. O să-i facem să plătească pentru această trădare, semănând dezordinea în rândurile egiptenilor.

— Puteți să distrugeți fortul Buhen?

— Îți închipui că niște biete ziduri m-ar opri din drum?

Dându-și seama că rostise o necuviință, Techai își lăsă capul în pământ.

— De prea multă vreme ne purtăm ca un popor supus… Însă mulțumită vouă, ne vom recăpăta încrederea!

Prevestitorul surâse.

— Să pregătim trezirea pântecelui de piatră.

28.

Soția lui Medes, Secretarul Casei Regale, făcuse o criză de nervi. Se tăvălea pe jos, ocărându-și slujnicele chemate să-i aranjeze părul și s-o fardeze. Fu nevoie de câteva perechi de palme din partea bărbatului ei ca să se liniștească.

Așezată cu forța pe un scaun din lemn de abanos, femeia continua să tropăie din picioare.

— Ai lăsat deoparte orice mândrie? Stăpânește-te!

— Tu nu-ți dai seama, sunt pierdută… Doctorul Gua a părăsit Memphisul!

— Am aflat.

— Încotro s-a dus?

— Spre miazăzi, împreună cu regele.

— Și când se întoarce?

— Nu știu.

Femeia se agăță de gâtul bărbatului. Temându-se să nu-l sugrume, Medes o pălmui din nou și o împinse înapoi pe scaun.

— O să mor, doar el putea să mă îngrijească.

— Nicidecum! Gua are o mulțime de discipoli, la fel de pricepuți ca el. În loc de un singur doctor, o să ai trei.

Lacrimile încetară.

— Trei… îți bați joc de mine?

— Primul o să vină dimineața, al doilea, după-amiaza, iar al treilea, seara.

— Adevărat, dragul meu?

— La fel de adevărat cum mă cheamă pe mine Medes.

Femeia se strânse la pieptul lui și-l sărută.

— Ești cel mai bun soț cu putință!

— Și-acum, du-te să te faci frumoasă.

Lăsând-o pe mâinile slujnicelor, Medes porni spre palat ca să primească ordinele vizirului. Primul demnitar pe care-l întâlni fu chiar Sobek, căpetenia gărzilor regatului.

— Tocmai voiam să trimit după tine.

Deși îi trecu prin minte tot ce era mai rău, Medes nu-și trădă îngrijorarea.

— Ascult.

— Corabia ta e gata.

— Corabia mea…

— Pleci spre Elephantina, faraonul te așteaptă acolo. Gergu va răspunde de vasele încărcate cu grâne trebuincioase expediției care se pregătește.

— Nu m-aș dovedi mai folositor la Memphis?

— Luminăția Sa te însărcinează să rânduiești munca scribilor. Vei întocmi rapoartele zilnice și decretele regale. Munca nu te sperie, nu-i așa?

— Dimpotrivă, dimpotrivă! sări Medes. Dar nu-mi plac defel călătoriile, mai ales cele pe apă, care mă îmbolnăvesc.

— Doctorul Gua o să aibă grijă de tine. Mâine-dimineață pleci.

Această misiune ascundea o capcană sau era cu adevărat necesară? Oricum, Medes se feri de orice nesăbuință. Punându-l sub supraveghere, ca și pe ceilalți curteni, Sobek trăgea nădejde să-l prindă pe picior greșit.

Așa că Secretarul Casei Regelui nu luă legătura cu Libanezul înainte de a părăsi capitala. Fără îndoială, complicele său avea să înțeleagă tăcerea aceasta. Necazul era că tocmai atunci urma să sosească de la Byblos o încărcătură de lemn prețios. Medes ar fi trebuit să-i înlesnească trecerea pe sub ochii vameșilor. Însă, din nenorocire, nu putea să încredințeze nimănui această sarcină delicată și nici să trimită veste despre întoarcerea lui Iker.

☥

Oamenii Libanezului nu treziră bănuieli. Negustori, vânzători ambulanți și frizeri, își vedeau cu toții de îndeletnicirile lor obișnuite, trăncănind împreună cu mușteriii despre grija zilei de mâine și lăudând meritele faraonului. Gărzile și iscoadele lui Sobek scotociseră în zadar peste tot.

În așteptarea noilor porunci ale Prevestitorului, Libanezul se gândea numai la negoțul său și la sporirea averii sale, deja nemăsurată.

Vizita sacagiului îl surprinse.

— Aduci vești proaste?
— Medes tocmai s-a suit pe o corabie ce a pornit spre miazăzi.
— Dar trebuia să ne vedem la noapte!
— Gergu va pleca și el în călătorie. Se îngrijește de corăbiile ce cară grâne, drept provizii pentru armată.
Lucrurile erau limpezi: Sesostris părăsea Egiptul și se îndrepta spre Nubia, unde armata era în primejdie să rămână fără hrană!
Planul Prevestitorului mergea de minune. Doar un singur amănunt îl necăjea pe Libanez: lipsa lui Medes.
— Și la palat ce se petrece?
— Regina cârmuiește, iar vizirul și Senankh supraveghează treburile regatului. Sobek a înăsprit controlul mărfurilor și răscolește toate cartierele. Negreșit, regele i-a cerut să-și întețească strădaniile.
— O adevărată căpușă, Păzitorul ăsta!
— Niciun om de-al nostru nu-i cunoaște pe toți ceilalți, reaminti sacagiul. Chiar dacă unul e arestat, nu ne poate pricinui mari neajunsuri.
— Mi-ai dat o idee… Ca să liniștești o fiară ieșită la vânătoare, cea mai bună cale e să-i oferi o pradă.
— Îndrăzneață mișcare!
— Nu te arătai tu odinioară atât de încrezător?
— Bineînțeles, dar…
— Eu sunt cel care dă ordine, să nu uiți!
Enervat, Libanezul înfulecă o prăjitură îmbibată de grăsime.
— Fără Medes, cum o să ne descurcăm cu vameșii? Următoarea încărcătură de lemn prețios trebuie să sosească la Memphis când va fi lună plină!
— Sobek a sporit paza cheiurilor, puse paie pe foc sacagiul.
— Încep să-mi ies din fire cu nemernicul ăsta! Altfel spus, vasul nostru e nevoit să rămână la Byblos cu încărcătură cu tot. Îți închipui cât am să pierd? Și nici măcar nu știm când se întoarce Medes din Nubia, dacă s-o mai întoarce!
Năzuințele religioase ale Prevestitorului îl interesau mai puțin pe Libanez decât buna desfășurare a negoțului său. Ce conta cine

cârmuia regatul, atâta vreme cât negoțul înflorea și câștigurile ascunse creșteau?

Dar gărzile lui Sobek deveneau din ce în ce mai supărătoare, însă Libanezul nu avea de gând să iasă în pagubă.

☥

Dacă situația se înrăutățea, Gergu era hotărât să se arunce în apă! Roșu la față, asudând din greu și răcnind din toate puterile, nu mai știa cărui zeu să i se închine. Să navigheze spre miazăzi îi plăcea, dar să vegheze asupra corăbiilor încărcate cu grâne îl scotea din minți.

Lipseau o încărcătură a cărei greutate nu apărea pe nicio listă și încă un vas căruia nu i se dăduse, cu niciun chip, de urmă în tot portul! Și până când nu dezlega tainele acestea, corăbiile nu ridicau ancora. Iar el, Gergu, avea să fie socotit vinovat pentru întârziere. Și nici pe sprijinul lui Medes nu se putea bizui, căci trebuia să se țină la depărtare de el.

— Ai vreo problemă? întrebă Iker, care se apropiase însoțit de Vânt-de-Miazănoapte.

— Nu izbutesc s-o scot la capăt, mărturisi Gergu, jalnic. Am căutat și am verificat totul de o mie de ori.

Gata să izbucnească în plâns, pe inspectorul principal al hambarelor îl cuprinse deznădejdea.

— Pot să te ajut?

— Nu văd cum.

— Spune-mi, totuși, despre ce e vorba.

Gergu îi întinse Fiului regal un papirus boțit de cât fusese rulat și iarăși desfăcut.

— Mai întâi, grânele dintr-un hambar întreg parcă au intrat în pământ.

Iker privi atent documentul întocmit de un slujbaș nepriceput, al cărui scris era greu de descifrat.

Abia după ce-l citi de trei ori, Iker descoperi rezolvarea.

— Scribul a socotit de două ori aceeași cantitate!

Chipul înnegurat al lui Gergu se lumină.

— Adică… acum am toată încărcătura de grâne pe care o cere faraonul?

— Fără îndoială. Altceva?

Gergu se posomorî iar.

— Corabia dispărută… Regele n-o să mă ierte pentru asta!

— Un vas de mărfuri nu se risipește precum un nor de primăvară, își dădu cu părerea Iker. Mă duc să fac cercetări la administrația portului.

Inventarul corăbiilor pentru cărat grâne părea în ordine, dar nu era decât o aparență înșelătoare.

Un scrib neatent sau prea grăbit amestecase două dosare. Și această greșeală dusese la dispariția unui vas ce fusese trecut pe listă sub un nume fals.

Gergu îi mulțumi din tot sufletul.

Însă Iker se gândea la *Fulgerul.* O înșelăciune asemănătoare nu fusese, oare, de ajuns ca să facă pierdută urma unei corăbii din cele pe care le număra flota regală?

— Ai o minte strălucită!

— Pregătirea mea de scrib m-a obișnuit cu soiul acesta de încurcături, nimic mai mult.

Într-un târziu, Gergu se dezmetici.

— Ești… ești Fiul regal?

— Faraonul mi-a acordat acest rang.

— Iartă-mă, nu te-am zărit decât de la depărtare, la palat. Dacă aș fi știut, n-aș fi îndrăznit să te… să vă deranjez în felul acesta.

— Să lăsăm purtările acestea de la Curte, Gergu! Îți cunosc bine munca. Pe vremea când locuiam la Kahun, m-am îngrijit și de hambare. E o sarcină anevoioasă și delicată. Dacă se întâmplă vreo nenorocire sau dacă revărsarea apelor e prea slabă, viața oamenilor atârnă de rezervele strânse în hambare.

— Numai la asta mă gândesc și eu, minți Gergu. Aș fi putut să-mi găsesc o meserie aducătoare de câștiguri mai mari, dar să lucrezi pentru binele tuturor nu e cea mai aleasă dintre slujbe?

— Și eu sunt de aceeași părere.

— Curtea de la Memphis freamătă de zvonuri despre isprăvile tale din Syro-Palestina… Și iată că acum ai săvârșit încă una spre folosul meu, de data asta! Ce-ar fi să bem un vin bun ca să o sărbătorim?

Și, fără să aștepte încuviințarea Fiului regal, Gergu destupă o amforă și vărsă o licoare roșie și înmiresmată într-o cupă de alabastru pe care o scoase dintr-un buzunar al veșmântului său.

— Mai am încă una de rezervă, murmură el dând la iveală, cu voioșie, încă o cupă. În sănătatea faraonului nostru!

Vinul le dezmierdă cerul gurii.

— Se zice c-ai fi doborât un uriaș.

— Pe lângă el, recunoscu Iker, păream un pitic.

— Era chiar Prevestitorul ăla de care se tem toți?

— Din păcate, nu.

— Dacă monstrul ăsta există cu adevărat, o să-l ademenim afară din bârlog! Niciun nelegiuit nu va pune Egiptul în primejdie.

— Eu, unul, nu sunt atât de încrezător.

Gergu se prefăcu nedumerit.

— Și după tine, de ce-ar trebui să ne temem?

— Nicio dovadă, și nici cea mai puternică armată nu-i va îndupleca pe cei care se supun orbește unei credințe să renunțe la planurile lor.

Apropiindu-se pe furiș, Vânt-de-Miazănoapte își înmuie limba în cupa lui Iker.

— Un măgar ce poftește la vin! exclamă Gergu. Iată un bun tovarăș de drum!

Privirea dojenitoare a lui Iker îl descurajă pe Vânt-de-Miazănoapte să mai continue.

— Mai ai vreun necaz, Gergu?

— Acum totul merge bine! Îngăduie-mi să-ți mulțumesc din nou. Pizmuitorii ăia de la Curte scornesc tot soiul de răutăți despre tine, căci n-au izbutit să te cunoască. Eu însă am avut marele noroc să te întâlnesc. Să fii sigur de prețuirea și de prietenia ce-ți port de-acum înainte.

— Și tu poți să te bizui pe a mea.

☥

Căpitanul dădu semnalul de plecare.

În ultima clipă, Sekari se cățără pe puntea corăbiei aflate în fruntea celorlalte și unde luaseră loc toți înalții demnitari. Fiul regal

se străduia să-l lămurească pe Vânt-de-Miazănoapte că vinul îi vătăma sănătatea.

— N-am găsit nimic care să-mi dea de bănuit, Iker. Totuși, am să caut mai departe.

— Te neliniștește ceva anume?

— Cortegiul acesta de corăbii nu va trece neobservat. Poate că un luptător cananean ascuns în Memphis a fost însărcinat să le pricinuiască stricăciuni.

— M-ar mira, căci gărzile lui Sobek și-au dus la bună-mplinire îndatoririle.

— Am fost deja luați prin surprindere de mai multe ori până acum.

În clipa când Sekari se apucă să scotocească iar corabia, Medes, vânăt la față, intră în vorbă cu Fiul regal.

— Ați fost prins cu tot soiul de treburi, așa că n-am avut timp până acum să vă felicit.

— N-am făcut decât să-mi îndeplinesc misiunea.

— Punându-vă viața în primejdie! Syro-Palestina nu-i un loc în care să-ți păstrezi încrederea.

— Vai! Amenințările cele mai negre nu sunt nici pe departe înlăturate.

— Dar aveam sorți mari de izbândă, începu Medes, un rege fără seamăn, o armată pregătită și bine comandată și gărzi neobosite.

— Cu toate acestea, Memphisul a fost puternic lovit și încă nu cunoaștem unde se ascunde Prevestitorul.

— Credeți cu adevărat că există?

— Adesea îmi pun și eu această întrebare. Uneori, o nălucă poate stârni teama.

— Cu siguranță, dar Luminăția Sa pare să fie încredințat că năluca aceasta s-a întrupat. Iar privirea faraonului străbate până dincolo de judecata omenească. Fără el, am fi orbi. Unind Egiptul din nou, regele i-a redat vigoarea de odinioară. Fie ca zeii să-i dăruiască izbândă în această campanie, iar poporului, pace!

— Cunoașteți Nubia?

— Nu, răspunse Medes, și mă îngrozește.

29.

Pe cheiul principal al Elephantinei, se înșiraseră numeroși soldați, iar la picioarele scării aștepta generalul Nesmontu.

— Nicio neplăcere în timpul călătoriei? îl întrebă el pe Iker.

— Niciuna.

— Luminăția Sa a luat hotărâri din cale-afară de însemnate. Este convins că Prevestitorul se ascunde în Nubia.

— Dar ținutul acesta nu e de nepătruns?

— În parte, dar aurul zeilor se află acolo, după câte se zice. Vei sta în primele rânduri, alături de rege. După ce-ai scăpat din viesparul cananean, iată-te acum azvârlit în cuptorul nubian. Ești cu adevărat binecuvântat de zei, Iker!

— Trag nădejde să-i câștig astfel încrederea lui Sobek.

— Numai să izbutești! Războinicii și vrăjitorii nubieni sunt de temut. În ce mă privește, la anii mei, ce prilej nesperat mi se ivește ca să desfășor o întreagă armată în mijlocul unei țări atât de dușmănoase, cu mii de primejdii la tot pasul! Mă simt întinerit și ăsta-i de-abia începutul.

O vie agitație domnea în Elephantina. În pofida căldurii înăbușitoare, pregătirile pentru campania din Nubia erau în toi. Totul trebuia verificat: starea vaselor de război, echipamentul soldaților, corabia unde aveau să fie îngrijiți răniții, proviziile.

— Dacă Prevestitorul își închipuie că e la adăpost, zise Nesmontu, se înșală amarnic.

Vânt-de-Miazănoapte pășea înaintea celor doi bărbați, iar Sângerosul, în urma lor. Măgarul nu greși drumul spre palatul lui Sarenput.

Necazul se ivi în fața porții celei mari. Prieten-Bun și Gazela, cei doi câini ai primarului, stăteau de strajă. Primul era negru, zvelt, iute, iar femela – mică, dolofană, cu mamele proeminente. Mereu împreună, apărându-se unul pe altul, prinseră a mârâi când îl văzură pe dulăul lui Iker.

— Stai cuminte, Sângerosule! îi porunci Iker. Sunt la ei acasă.

Gazela se apropie cea dintâi și se învârti împrejurul nou-venitului sub ochii atenți ai lui Prieten-Bun. De îndată ce îi linse nasul, încordarea se risipi. Pentru sărbătorirea acestei întâlniri, cei trei câini începură să se alerge în joacă, fiecare în felul său, și să latre voioși. Prieten-Bun ridică un picior din spate, apoi și Sângerosul urină în același loc. Prietenia lor era astfel pecetluită. Obosită, femela se retrase la umbră, iar cei doi masculi se așezară alături, protejând-o.

— Să sperăm că și Sarenput se va dovedi la fel de împăciuitor, grăi Nesmontu. Mâine-dimineață ești chemat la sfat, Iker.

☥

Cu fruntea joasă, gura fermă, pomeții ascuțiți și bărbia proeminentă, chipul lui Sarenput n-avea nimic prietenos. Robust și aspru, fostul guvernator de provincie locuia într-un palat lipsit de podoabe, unde domnea o răcoare plăcută datorită mișcării aerului ce pătrundea prin ferestrele înalte, dispuse cu multă știință.

Sfatul de taină era alcătuit din Sarenput, generalul Nesmontu, Sehotep și Iker. Prezentat primarului din Elephantina drept Fiu regal, tânărul scrib simțea apăsând asupra lui o privire sfredelitoare, din care răzbea un ușor dispreț.

— Demonul care a încercat să distrugă Arborele vieții se ascunde în Nubia, glăsui Sesostris. Și-a luat numele de Prevestitorul și a lovit cu tărie Memphisul. Mulțumită lui Iker am ocolit capcana pe care ne-o întinsese în Syro-Palestina. Așa că am hotărât să-l înfrunt față în față.

— Nubienii au nevoie de o lecție bună, socoti Sarenput. Am primit un nou mesaj neliniștitor de la fortul Buhen. S-a stârnit o mare tulburare în tot ținutul, triburile freamătă, iar garnizoana se teme c-o să fie atacată.

— Prevestitorul încearcă să pună la cale o răzmeriță, își dădu cu părerea Nesmontu. Să plecăm într-acolo cât mai iute.

— Legătura dintre Egipt și Nubia e încă anevoioasă, zise regele. De aceea vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate în orice anotimp. Nici inundația, nici stâncile cataractei nu ne vor mai stânjeni. Iar corăbiile de război și cele pentru negoț vor putea să plutească pe el fără nicio piedică.

Oare ce credea despre toate acestea Sarenput, cel mai bun cunoscător al regiunii? Dacă planul acesta i se va părea fără noimă, n-o să dea nicio mână de ajutor, ba chiar o să se arate potrivnic. O asemenea născocire îndrăzneață putea sau să-i displacă, sau să-l facă să se simtă jignit că nu se gândise chiar el mai înainte la așa ceva.

— Luminăția Voastră, încuviințez din toată inima această hotărâre. Înainte de unirea Celor Două Regate, acest canal ar fi pus provincia în primejdie. Acum însă e de mare trebuință. Bineînțeles, carierele și pietrarii Elephantinei vă stau la îndemână.

— Iată rezultatul socotelilor mele, arătă Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui. Canalul va fi lung de o sută cincizeci de coți, lat de cincizeci și adânc de cincisprezece[3].

— Reușita acestei lucrări atârnă de bunăvoința divinităților cataractei, încheie Sesostris. Și am să le cer îngăduința fără întârziere.

Deși fusese pângărit, ostrovul sacru Biggeh era păzit cu strășnicie. Nimeni, în afară de faraon și reprezentanții săi, nu putea să pătrundă până acolo, astfel încât lucrarea lui Isis continua să-l reînsuflețească pe Osiris în cel mai deplin mister.

Apa clipocea limpede, iar cerul strălucea senin. Departe de larma orașului, insula aparținea unei alte lumi.

Regele vâslea cu îndemânare, în tăcere. La prora bărcii, Isis, liniștită, admira neasemuita priveliște unde odihnea una din înfățișările celui reînviat.

Barca trase la mal fără zgomot.

Cele trei sute șaizeci și cinci de mese de ofrandă din Biggeh sacralizau anul. Zeița vărsa aici în fiecare zi ofrande de lapte, izvorât din stele.

Tânăra preoteasă îl urmă pe faraon până în grota ce adăpostea piciorul lui Osiris și vasul lui Hapy, cel care stârnea revărsarea apelor. În vârful stâncii creșteau un salcâm și un jujubier.

Isis luă o cupă cu apă din inundația trecută și purifică mâinile monarhului.

— Suverani ai cataractei, imploră preoteasa, arătați-vă binevoitori cu noi! Regele e slujitorul lui Osiris și încarnarea fiului

său, Horus. Zeițelor Anukis și Satis, dați-i viață, putere și vigoare ca să domnească potrivit legii lui Maat și să împrăștie tenebrele. Fie ca vitejia lui să biruie!

În pragul grotei apărură două femei de o frumusețe neasemuită. Prima avea părul împodobit cu pene de toate culorile, iar cea de-a doua purta pe cap coroana albă cu coarne de gazelă. Anukis îi arătă monarhului semnul puterii, iar Satis îi înmână un arc și patru săgeți.

Sesostris trase prima săgeată spre răsărit, a doua spre apus, a treia spre miazănoapte, iar a patra spre miazăzi. În albastrul cerului, ele se preschimbară în dâre luminoase.

Cele două zeițe dispărură.

— Putem să ne întoarcem în partea văzută a lumii, îi spuse regele lui Isis, și să ne apucăm de săpat canalul.

☥

Sehotep se bucura de prezența lui Iker. Neobosit, tânărul scrib muncea din răsputeri, fie că era vorba de verificat socotelile, de rânduielile șantierului, de rezolvarea a mii de probleme sau de a-i încuraja pe meșteri plecând urechea la necazurile lor.

Nici Medes nu stătea degeaba.

Isprăvise decretul, purtând anul opt al domniei lui Sesostris al III-lea, care vestea săparea canalului de la Elephantina ce lega prima provincie a Egiptului de Sus cu Nubia. Însă treburile nu-i alungau neliniștea pe care i-o stârnea viitorul apropiat. Plecarea urma să aibă loc înainte de începerea inundației și nu avea nicio știre de la Prevestitor. Să-l ademenească pe Sesostris în aceste ținuturi neprimitoare, unde viețuiau triburi primejdioase, nu era o idee rea. Dar lupta se anunța îndelungată. Urând călătoriile și arșița, Medes nu va cădea oare răpus de o săgeată rătăcită sau de bâta unui războinic negru? Decât să se afle în preajma armatei, Medes ar fi preferat să rămână la Memphis. Dar nici să-și părăsească slujba nu putea, căci și-ar fi atras asupră-i fulgerele Prevestitorului! Oricare ar fi fost împrejurările, trebuia să meargă până la capăt.

Și pe Gergu îl doborâse deznădejdea. Nevoit să se spetească muncind, bea mult și des. Când se înfățișă, amețit, înaintea lui Medes, acesta înțelese că trebuie să-l zgâlțâie nițel.

— Isprăvește odată cu purtările astea nesăbuite! În timpul acestei campanii misiunea ta e dintre cele mai însemnate.

— Știți încotro ne îndreptăm? Spre o țară de sălbatici cărora le place să ucidă și să schingiuiască! Mie mi-e frică. Și când mi-e frică, beau.

— Dacă unul singur dintre cei care-ți ascultă poruncile face plângere împotriva ta pentru beție, ai să fii izgonit din slujbă, iar Prevestitorul n-o să te ierte niciodată. Când a pornit acest război, s-a gândit că o să ne alăturăm armatei lui Sesostris.

Gergu se temea mai tare de Prevestitor decât de nubieni. Așa că, auzindu-i numele, se dezmetici dintr-odată.

— Și atunci… ce așteaptă de la noi?

— O să ne dea de știre la vremea cuvenită. Dacă-l trădezi, într-un fel sau altul, o să se răzbune.

Gergu se prăvăli pe un scaun de culoarea paiului.

— Am să mă mulțumesc cu bere slabă.

— Ai câștigat prietenia lui Iker?

— Izbândă deplină! E un băiat drăguț și săritor, ușor de păcălit. Și mai ales priceput! M-a scos din multe încurcături până acum.

— O să trebuiască să ne descotorosim de el, mai devreme sau mai târziu. De fapt, pe noi ne caută, fără să știe. Când va descoperi adevăratele noastre planuri, vom fi pierduți.

— Dinspre partea lui nu ne paște nicio primejdie. E curat la suflet! Nicicând n-o să-și dea seama.

— Fă-l să-și dezlege limba. Stând mereu în preajma regelui, cunoaște, fără îndoială, multe informații care ne-ar putea fi de folos.

— Nu vorbește aproape deloc și pune munca înainte de toate.

— Ademenește-l să ți se destăinuie.

☥

La capătul unei zile istovitoare, Iker se urcă într-o barcă, traversă Nilul și atinse malul apusean ca să-și desfete ochii, după cum îl povățuise Sarenput, cu priveliștea locurilor unde fusese săpat locașul său de veci, ce era aproape terminat. Și cum între timp se înserase, probabil că meșterii se întorseseră la casele lor după ce închiseseră ușa mormântului. Tânărul scrib gustă pacea apusului și splendoarea împrejurimilor.

Pregătirile pentru campanie erau aproape încheiate. Sfidând căldura dogoritoare, fiecare muncise cu încrâncenare, iar scribul simțea nevoia să se liniștească puțin. La fel de osteniți, măgarul și dulăul dormeau unul lângă altul și nu-și arătaseră dorința de a-l întovărăși pe Iker. Iar asta însemna că nu-l pândea nicio primejdie. Cât despre Sekari, acesta își petrecea noaptea în brațele unei fete frumoase.

Îndepărtându-se de larma de zi cu zi, Iker își regăsise plăcerea de a scrie. În fața priveliștii mărețe pe care soarele o poleise cu aur, mâna sa alerga pe paletă trasând semnele puterii care alcătuiau un imn închinat luminii serii.

Fericirea rămânea încă de neatins.

Desigur, mulți curteni s-ar fi mulțumit cu rangul de Fiu regal, atât de jinduit. Dar cum ar fi putut Iker s-o uite pe Isis? Pe celelalte femei parcă nici nu le vedea. Totuși, datorită înaltei sale demnități, o mulțime de tinere suspinau după el. Dar Iker nu avea ochi pentru niciuna, căci singură Isis pusese stăpânire pe inima lui.

Ea era mai presus de orice simțământ și pasiune.

Ea era însăși dragostea.

Fără ea, oricât de strălucitor ar fi fost destinul lui Iker, viața devenea un gol dureros.

Cu pasul greu, se îndreptă spre mormântul lui Sarenput, dar în apropierea intrării se opri, nedumerit.

Din locașul de veci, a cărei ușă rămăsese deschisă, răzbătea o lumină.

Iker pătrunse înăuntru.

Dădu mai întâi de o primă sală, susținută de șase stâlpi din gresie. Urcă apoi o scară și străbătu un soi de galerie lungă, cu pereții lucrați cu desăvârșită măiestrie, ce ducea spre capela unde avea să fie venerat „Ka”-ul lui Sarenput, de șase ori înfățișat în chip de Osiris.

La licărirea lămpilor cu feștile care nu scoteau nici pic de fum, Isis picta hieroglife.

Fermecat, Iker nu cuteză s-o întrerupă.

Frumoasă, liniștită, cu gesturi elegante, Isis se afla, neîndoielnic, în legătură cu divinitățile.

Iker nu îndrăznea nici să respire, încercând să-și graveze în adâncul sufletului aceste clipe neasemuite.

Tânăra femeie se întoarse.

— Iker… Ești aici de multă vreme?

— Nu… nu știu. Nu voiam să te stingheresc.

— Sarenput m-a rugat să verific scrierile și să adaug formule potrivite cu spiritul lui Osiris. Dorește ca locașul său de veci să nu ducă lipsă de nimic.

— Sarenput va deveni un Osiris?

— Dacă va fi recunoscut „cel drept”, locul acesta se va însufleți în chip magic și va îngădui trupului său de lumină să reînvie.

Isis începu să stingă lămpile una câte una.

— Dă-mi voie să le car eu, îi ceru Fiul regal.

În fața uneia dintre ele, preoteasa stătu în cumpănă.

— Scrierea aceasta nu e tulburătoare?

Iker descifra inscripția luminată de flacără: „Eram copleșit de bucurie, căci reușisem să răzbat până la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pântecele stelelor, fiind eu însumi stea și dansam asemenea aștrilor”.

— Doar vorbe ale poeților sau o făptură omenească a trăit într-adevăr toate acestea?

— Numai un inițiat în misterele lui Osiris ar putea să-ți răspundă.

— Tu, Isis, locuiești la Abydos și cunoști adevărul.

— Sunt pe cale să-l aflu, dar mai am încă multe porți de trecut. Fără inițiere și fără descoperirea puterilor zămislitoare, ce rost ar avea existența noastră? Oricât de anevoioase ar fi încercările, n-am să renunț niciodată.

— Mă socoți o piedică?

— Nu, Iker, nu… Însă mă tulburi. Înainte să te întâlnesc, toată atenția mea se îndrepta către misterele lui Osiris. Dar acum, unele dintre gândurile mele rămân mereu în preajma ta.

— Deși deslușirea acestor mistere e și dorința mea cea mai arzătoare, trebuie să mă supun faraonului. Doar el îmi va îngădui, poate, să pătrund în Abydos. Dar asta nu mă oprește să te iubesc, Isis. De ce dragostea aceasta ne-ar îngreuna căutările?

— Și eu îmi pun aceeași întrebare în fiecare zi, mărturisi preoteasa, emoționată.

Dacă ar fi putut să-i atingă mâinile, s-o strângă în brațe… Dar ar fi însemnat să zdrobească această speranță firavă ce tocmai răsărise.

— Cu fiecare zi te iubesc tot mai mult. În viața mea nu va fi nicio altă femeie. Ori tu, ori nimeni altcineva.

— Oare nu mergi prea departe? Nu cumva mă înzestrezi cu haruri închipuite?

— Nu, Isis. Fără tine, viața mea nu-și are rostul.

— Să ne întoarcem la Elephantina, vrei?

Iker vâslea alene.

Ea era aici, atât de aproape și cu neputință de atins! Simpla ei prezență făcea să strălucească soarele în noaptea ce-i învăluia. Pe mal îl zăriră pe Sekari.

— Să alergăm degrabă la palat. Faraonul tocmai a primit o veste foarte proastă.

30.

Slujbașii care supravegheau nilometrul din Elephantina erau înmărmuriți.

După previziunile lor, inundația se anunța enormă, adică periculoasă și chiar pustiitoare. Fiecare cunoștea cifrele și ceea ce însemnau ele: doisprezece coți înălțime, foamete; treisprezece, pântece flămând; paisprezece, bucurie; cincisprezece, sfârșitul grijilor; șaisprezece[4], fericirea deplină. Dincolo de asta, începeau necazurile.

— Cât de mare e primejdia? îi întrebă regele.

— Nici nu îndrăznim să vă mărturisim, Luminăția Voastră.

— Să înfrumusețăm lucrurile ar fi o mare greșeală.

— Eu pot să mă înșel, la fel și oamenii mei. Însă ne temem de un dezastru, o revărsare uriașă care va întrece în putere și înălțime tot ce-am cunoscut, începând din vremea primei dinastii și până acum.

— Altfel spus, o bună parte din regat e amenințată cu distrugerea.

Cu buzele tremurânde, slujbașul murmură un „da”, abia auzit.

Faraonul reuni degrabă sfatul de taină alcătuit din Sehotep, Nesmontu, Iker și Sarenput.

— Tu, Sarenput, rânduiește plecarea oamenilor spre coline și deșert, cu proviziile trebuincioase. Tu, Sehotep, întărește fortăreața, căci vrăjmașul ar putea să se folosească de începutul inundației ca să atace, și isprăvește cât mai repede canalul. Tu, Nesmontu, îngrijește-te de pază. Tu, Iker, supraveghează munca scribilor și a meșterilor, și dictează-i lui Medes mesajul de primejdie care să ajungă în toate orașele Egiptului. Iar vizirul să ia numaidecât măsurile de cuviință.

☥

Medes încă se îndoia.

— Chiar suntem în primejdie?

— Cei îndreptățiți să-și dea cu părerea, așa cred.

— Regatul a mai suferit de inundații puternice, dar nu ne-am lăsat cuprinși de frică.

— De data aceasta, revărsarea apelor va fi cu totul neobișnuită.

— Mesagerii vor pleca chiar de mâine. Mulțumită noilor rânduieli hotărâte de mine și corăbiilor iuți pe care le am la îndemână, veștile vor fi răspândite cu repeziciune.

— Trimișii generalului Nesmontu vor merge până în satele cele mai îndepărtate și vor da ordine pentru părăsirea lor, iar primarii vor trebui să se supună fără întârziere. Luminăția Sa vrea să fie cruțate un număr cât mai mare de vieți.

Medes se puse îndată pe treabă.

Carevasăzică, acesta era semnalul Prevestitorului!

Sau era vorba de o păcăleală menită să-i scoată din minți pe egipteni și să le slăbească apărarea, sau Prevestitorul transformase Nilul într-o armă nimicitoare.

Oricum, atacul cel mare urma să înceapă în curând, iar luptătorii strecurați în Memphis vor lovi din nou capitala.

Înveselit, Medes mai avea doar o singură grijă: să se adăpostească pentru a nu cădea el însuși victimă viitoarei urgii.

☥

Până și Gură-Pocită se cutremură.

Din străfundul pântecelui de piatră se ridica un vuiet asurzitor. Lupta apei furioase împotriva stâncii sporea cu fiecare clipă, iar valul nu înceta să se umfle și să urce.

Vrăjitorii nubieni rosteau necontenit formule de neînțeles, în timp ce ochii roșii ai Prevestitorului străluceau de porniri războinice, privind spre miazănoapte. La picioarele sale, Bina se uita la cerul răvășit, stăpânit de mânia lui Seth.

Shab Strâmbu' îl trase pe Gură-Pocită îndărăt.

— Ține-te departe. Un val ar putea să te ia cu el.

— Nu-mi vine să cred… Stăpânul e, într-adevăr, cineva!

— Începi și tu, în sfârșit, să pricepi?

— O să-l răpună pe faraon?

— Sesostris rămâne un dușman de temut. Dar cum iscusința stăpânului nostru e fără pereche, îl întrece mereu cu un pas.

— A izbutit să dezlănțuie fluviul… Nu-mi vine să cred!

— Iar adevărata credință îi seamănă întru totul. Ea se va întinde peste întreaga lume și-i va nimici pe necredincioșii care se îndoiesc

de ea.

Apa spumegândă țâșni din pântecele de piatră și-și croi un drum de o lărgime neobișnuită.

„De azi în câteva zile, își spuse Prevestitorul, Osiris va ieși din tăcerea sa și se va face una cu apa. Însă de astă dată, nu va aduce viață Egiptului, ci moarte.”

☥

Din înaltul țărmului abrupt al malului apusean, Elephantina părea liniștită, chiar ațipită sub arșița verii. Căldura era moleșitoare, verdele palmierilor scânteia, iar albastrul Nilului lucea în unduirile apei.

Dar această priveliște încântătoare își trăia ultimele ore dinaintea prăpădului. După ce dispăruse vreme de șaptezeci de zile, cât dura ritualul mumificării unui faraon, constelația Orion avea să-și facă iar apariția. Ridicându-se în noapte, ea vestea învierea lui Osiris și începutul creșterii apelor, devenite acum cel mai aprig dușman al unei țări căreia ar fi trebuit să-i ofere fericire și bunăstare.

— Roua s-a schimbat, zise Isis. Inundația va începe mâine.

— Nu Osiris e cel care vrea să-și ducă la pierzanie, în felul acesta, poporul, grăi faraonul.

— Vă gândiți la Prevestitor, Luminăția Voastră?

— De ciudă că Arborele vieții rezistă, ne lovește acum sub un alt chip.

— Un singur om ar fi în stare să stârnească asemenea forțe?

— A câștigat sprijinul vrăjitorilor nubieni. Dacă supraviețuim acestei încercări, va trebui să-i împiedicăm să ne mai pricinuiască vreun neajuns.

— Dar cum să luptăm?

— Fluviul pământean se naște din Nilul ceresc, el însuși ieșind din Nun, oceanul începuturilor. Prevestitorul a reușit să răscolească valul, dar nu va ști să-i atingă adevăratul izvor, mamă și tată al Eneadei ascunse în sânul apei roditoare. Doar ea domolește revărsarea, doar ea mai poate încă să ne salveze. De aceea trebuie să intru în grota din Biggeh și să chem în ajutor Eneada.

— Regatul și întreg poporul au nevoie de prezența voastră. În fiecare clipă, ei vă așteaptă poruncile. Dacă oamenii n-au să vă

vadă, Luminăția Voastră, dacă o să-și închipuie că ați dispărut, o să se iște dezordinea, iar Prevestitorul va învinge.

— Nu există alt mijloc de a stinge furia Nilului.

— Dacă mă socotiți vrednică, voi săvârși eu această faptă în numele vostru.

— Grota o să fie inundată cu repeziciune și n-am dreptul să-ți pun viața în primejdie.

— Viețile tuturor sunt în primejdie, Luminăția Voastră. Dacă aș fugi departe de această urgie, mi-aș mai îndeplini îndatoririle de preoteasă? De vreme ce mi-ați acordat privilegiul de a păși pe calea inițierii în misterele lui Osiris, mi-ar plăcea să mă arăt demnă de această cinste. Și, de vreme ce e prea târziu ca să capăt îngăduința mai-marilor mei, iar sarcinile voastre vă cheamă în alte părți, drumul meu nu e deja hotărât?

☥

Iker înfășură ultimul papirus și închise ultima ladă din lemn, pe care o ridică de jos un scrib și o luă cu el. Arhivele administrației din Elephantina erau salvate. Fiul regal mai verifică încă o dată dacă nu uitase vreun document. Datorită fermității lui Sarenput, oamenii părăseau orașul într-o ordine deplină. Purtând cu ei lucrurile cele mai de preț pe care le aveau, locuitorii orașului încercau în van să se îmbărbăteze unii pe alții. Spaima le strângea sufletul, îndulcită totuși, într-o oarecare măsură, de prezența faraonului. În loc să lase de izbeliște ținutul, el rămăsese în primele rânduri, față în față cu primejdia.

— Canalul e terminat și întărit, îl anunță Sehotep pe Iker. Nici cea mai violentă inundație nu-i va pricinui decât zgârieturi.

— Să ne alăturăm Luminăției Sale în fortăreață, îi îndemnă Sekari, care, potrivit obiceiurilor sale, scotocise pe ici, pe colo, de teama unor credincioși de-ai Prevestitorului ascunși prin preajmă.

La urma urmelor, de ce s-ar fi strecurat dușmanul într-un oraș hărăzit distrugerii?

Respectând planurile lui Sehotep, muncitorii lucraseră temeinic. Puțin șubrezită, vechea construcție se transformase într-o fortăreață a cărei parte de jos era alcătuită din blocuri zdravene de granit. Din

înaltul turnului principal, monarhul privea, adâncit în meditații, spre prima cataractă.

O apă clocotitoare începea să acopere stâncile. Curând, ele aveau să dispară cu totul.

— Construcția aceasta ar trebui să reziste puhoaielor de apă, grăi Sehotep, dar nu sunt pe de-a-ntregul convins. Ar fi mai bine să vă adăpostiți, Luminăția Voastră.

— Dimpotrivă, locul meu e în fruntea luptei. Nu același lucru se poate spune însă despre slujitorii mei devotați.

Dar niciunul dintre ei nu voi să-l lase singur pe monarh.

— Soldații mei se află în această fortăreață și eu sunt comandantul lor, zise Nesmontu, morocănos. Să-i las de izbeliște ar însemna să dezertez. Mă credeți în stare de o asemenea lașitate, la anii mei?

— Priveliștea nu e lipsită de măreție, își dădu cu părerea și Sekari. N-aș vrea pentru nimic în lume s-o pierd. Și poate Luminăția Sa îmi va încredința o misiune grabnică.

— Sau sunt un arhitect destoinic, zise Sehotep, și n-am de ce să mă tem, sau sunt un nepriceput și atunci fluviul mă va pedepsi.

— Locul fiului nu e lângă părintele său? întrebă Iker.

— Dacă vom pieri, încheie Nesmontu, regina și vizirul nu vor sta cu mâinile în sân. Să rămânem împreună lângă rege, căci nu ne paște nicio primejdie. Faraonul e nemuritor.

Nedorind să alunge aceste vorbe curajoase prin trăncăneli fără rost, Sesostris încuviință hotărârea apropiaților săi. Pe chipul său sever nu se zărea nicio urmă a emoției adânci pe care i-o stârnise această pornire frățească.

Apele vuiau din ce în ce mai tare. Niciodată nu crescuseră cu o asemenea iuțeală.

— Luminăția Voastră, întrebă Iker, știți unde s-a adăpostit Isis?

— Rostește formulele de liniștire în grota lui Hapy, duhul inundației.

— O grotă… N-o să fie acoperită de ape?

— Isis e ultima noastră apărare. Dacă nu izbutește să trezească Eneada ascunsă în inima valului, o să murim cu toții.

O tăcere neliniștitoare se înstăpâni, spartă doar de lătrăturile sinistre ale Sângerosului și de gemetele ascuțite ale lui Vânt-de-Miazănoapte.

Un val enorm vesti atacul unui fluviu dezlănțuit, de culoarea sângelui.

☥

Isis îl invocă pe Atum, principiul creator, al cărui nume însemna în același timp „Cel care este" și „Cel care nu este încă". Din stăpânul Eneadei se trăgea perechea începuturilor, alcătuită din Chu, aerul luminos, și Tefnut, flacăra. Din el se născuseră zeița Cerului, Nut, și zeul Pământului, Geb. Eneada era întregită de copiii lor, Nephtys, stăpâna templului, Seth, puterea primejdioasă a cosmosului, Isis și Osiris. În clipa în care preoteasa îi rosti numele, o larmă asurzitoare îi acoperi glasul.

Apele învolburate aveau să năvălească în grotă și s-o înece.

Totuși, ea continua să recite imnul închinat Eneadei, după cum o învățase faraonul.

Imensul șarpe pitit în fundul grotei lui Hapy se descolăci și formă un cerc în jurul intrării, înghițindu-și coada. El desenă astfel simbolul timpului, ce se reînnoia veșnic prin el însuși.

Talazurile furioase se sparseră de trupul său, fără a-l vătăma.

Inundația devastă ostrovul Biggeh, luând cu ea mesele de ofrandă.

Isis se îndârji să roage în continuare Eneada să potolească mânia aceasta distrugătoare.

☥

— Turnul se clatină, murmură Sekari.

— O să reziste, făgădui Nesmontu.

Priveliștea era impresionantă, căci nu se vedea un fluviu, ci valuri monstruoase care, unul după altul, acoperiră orașul, măturară casele construite din cărămizi nearse și răvășiră câmpurile.

— Oamenii s-au îndepărtat destul? se neliniști Sehotep. Dacă apele vor continua să urce, chiar și colinele o să fie atinse!

Neclintit, faraonul se gândea la tânăra preoteasă. Și el rostea formulele rituale care celebrau întoarcerea fericită a inundației,

întâlnirea necesară dintre Isis și Osiris și prezența Eneadei, menită să preschimbe năvala apelor în forță binefăcătoare.

Inima lui Iker era alături de Isis. Oare curajul și devotamentul ei n-o vor duce la pieire?

Și turnul fortăreței se clătină iar.

31.

Ascunzându-și capul sub o glugă, cu desăvârșire beat, Gergu nu mai contenea cu plânsul. Adăpostit în vârful unei movile de pământ, se credea în siguranță. Ca și pe toți ceilalți, violența inundației îl surprinsese. Deși convins că apele aveau să-l înghită, nu voia să privească moartea în față.

Cineva îl bătu pe umăr.

— Sunt nevinovat! urlă el, închipuindu-și că sosise duhul păzitor al lumii de dincolo, hotărât să-i taie beregata. A trebuit să mă supun ordinelor, eu nu…

— Potolește-te! se răsti la el Medes. S-a isprăvit.

— Cine… cine ești?

— Trezește-te odată!

Gergu își lepădă gluga și-l recunoscu pe Secretarul Casei Regelui.

— Suntem… vii?

— Era cât pe-aci să pierim.

Apa se oprise la două degete de adăpostul lor.

Regiunea Elephantina devenise un imens lac deasupra căruia se roteau mii de păsări. Doar turnul principal al fortăreței răsărea din ape.

☥

Iker și Sekari vâsleau din răsputeri spre Biggeh. Șuvoiul se domolise, valurile scăzuseră, lăsând loc unui Nil ce curgea cu iuțeală. Numeroase vârtejuri îngreunau încă peste măsură călătoria cu barca, dar Fiul regal nu putea să aștepte împrejurări mai prielnice.

— Ostrovul se găsea aici, grăi Sekari, posomorât.

Inundația acoperise cu totul Biggehul. Cum ar fi izbutit Isis să scape?

— Sar în apă, hotărî Fiul regal.

Noroioasă la suprafață, de nepătruns cu privirea, apa se limpezea în adâncime. Iker se îndreptă spre licărirea ce venea dinspre o grotă. În jurul intrării se încolăcise un șarpe imens.

Apropiindu-se cu repeziciune, Iker o văzu.

Împăcată cu sine, Isis continua să rostească formulele de liniștire.

Încercând să o cheme pe nume, Iker înghiți apă și fu nevoit să urce la suprafață ca să respire.

— Trăiește! strigă el către Sekari. Mă duc înapoi după ea.

Sekari clătină din cap, cu milă.

Scribul regăsi cu ușurință intrarea în grotă. De data aceasta, Isis îl văzu.

Când tânăra preoteasă ieși din adăpostul ei și apucă mâna întinsă de Iker, șarpele se topi și Nilul năvăli în grota lui Hapy.

Deși era o bună înotătoare, Isis îi îngădui lui Iker s-o ajute. Când ajunseră lângă barcă, umăr la umăr, Sekari se întrebă dacă nu cumva inundația aceasta îi tulburase judecata.

— Tu… Ești chiar tu?

— Isis a supraviețuit, ți-am spus doar!

Rochia de in se lipise ademenitor de trupul cu forme încântătoare al tinerei femei. Pradă unei tulburări de alt soi, Sekari întoarse capul și privi țintă vâslele.

— Să pornim spre fortăreață, zise el. Și n-am de gând să mă spetesc doar eu.

Răvășit, Iker trăgea de vâsle cu o asemenea repeziciune că-l slei pe Sekari de puteri.

Și nici el nu îndrăznea să se uite la tânăra preoteasă.

☥

Pagubele erau însemnate, dar victime apelor nu căzuseră decât zece țărani care își părăsiseră adăposturile înnebuniți de spaimă și fuseseră înșfăcați de valuri.

La culesul fructelor de avocado, sărbătorind întâlnirea lui Isis cu Osiris, oamenii se puseră pe treabă. Din urgie, inundația se preschimbase în binecuvântare. Sub conducerea lui Iker și Sehotep fură înălțate noi insulițe pentru culturi. Lună după lună, bazinele pline de apă aveau să elibereze prețiosul lichid, până la viitoarea inundație. Ținând seama de nemaipomenita cantitate de mâl roditor adus de Nil, recoltele făgăduiau să fie de-o bogăție fără pereche. Trebuiau reparate și canalele mărginite de diguri, păstrând însă

neatinse locurile mlăștinoase, prielnice vânătorii, pescuitului și creșterii animalelor.

— Vei ridica din nou acest oraș! îi porunci regele lui Sarenput.

— Va fi mai frumos ca niciodată!

— Să începi cu Biggeh. Pune acolo noi mese de ofrandă.

Faima lui Sesostris sporise peste poate. Unii chiar îl asemuiau cu faraonii vârstei de aur și nimeni nu se îndoia de puterea lui de a proteja Egiptul de nenorociri. Indiferent față de laude, neavând încredere în lingușitori, regele datora această victorie asupra magiei negre a Prevestitorului lui Osiris și unei tinere preotese care nu șovăise să-și pună viața în primejdie.

☥

Libanezul se învârtea ca o fiară în cușcă.

El, de obicei atât de stăpân pe nervii săi, se lăsase pradă îngrijorării. În lipsa lui Medes, era peste putință să continue negoțul cu lemn prețios, aducător de mari câștiguri. Doar Secretarul Casei Regelui știa cum să-i cumpere pe vameși.

Să se îngrijească de averea sa nu-i era de ajuns Libanezului. Bineînțeles, ar fi putut să se mulțumească doar cu bogățiile dobândite până atunci și să ducă un trai îmbelșugat, desfătându-se cu o mie de plăceri. Dar după ce-l întâlnise pe Prevestitor, descoperise noi orizonturi.

Puterea… Puterea din umbră, să vezi fără a fi văzut, să cunoști totul despre oameni, să le afli planurile și obiceiurile fără știrea lor, să țeși o pânză de păianjen, să tragi sforile și să mânuiești niște biete păpuși după bunul tău plac. Aceste îndeletniciri îl îmbătau pe Libanez mai rău decât un vin tare. Libanezul ura fericirea și liniștea sufletească. Și se bucura din plin de misiunea pe care o avea: să roadă capitala dinăuntrul ei.

Pe când se îndopa cu prăjituri, sacagiul ceru să-l vadă.

— La palat e zarvă mare, îl înștiință el. O inundație înspăimântătoare a distrus Elephantina. Curând, apele vor răscoli Egiptul întreg. Peste cincisprezece zile sau poate mai târziu, și Memphisul va fi atins.

— Faraonul a pierit?

— Asta n-o știu, dar victimele trebuie să fie nenumărate. Iată un mesaj de la Medes, deja vechi.

Scrierea încifrată vorbea despre întoarcerea de necrezut a lui Iker și vestea lucrul cel mai de seamă: o revărsare pustiitoare.

Planul Prevestitorului continua să se desfășoare fără pic de îndurare. Din Nubia, el reușise să stârnească prăpădul și să-și îngenuncheze dușmanul înainte de a-l ataca. Iar groaza nu va întârzia să pună stăpânire și pe Memphis.

Ordinele erau limpezi: Libanezul trebuia să sporească dezordinea și spaima, ca să înlesnească astfel cucerirea capitalei.

☥

Regina Egiptului aduse puțină pace la Curtea zguduită de cele mai cumplite zvonuri.

— Încetați să vă mai purtați ca niște fricoși, le ceru ea demnitarilor de vază, adunați la palat. Cele Două Regate sunt cârmuite, n-au rămas de izbeliște. Vizirul îndeplinește sarcinile sale, iar eu pe ale mele.

— Luminăția Voastră, se agită căpetenia arhivarilor, regele Sesostris a pierit?

— Nu, fără îndoială.

— Dar n-aveți nicio dovadă că a supraviețuit acestei urgii.

— Timp de mai multe zile, nu se va putea călători pe Nil. Apoi o să primim vești mai limpezi.

— Locuitorii Elephantinei s-au înecat cu toții! Curând și noi vom cunoaște aceeași soartă.

— Inundația n-a atins încă regiunea Thebei, însă vizirul a dat poruncile trebuincioase ca să ne ferească de necazuri. Digurile și stăvilarele vor fi întărite.

— Dar asemenea măsuri mai au, oare, vreun rost?

— De unde atâta neîncredere? interveni Khnum-Hotep. Tronul celor vii nu se clatină, iar legea lui Maat continuă să fie respectată.

— Fiecare să-și vadă de îndatoririle sale! porunci regina. Când am să aflu mai multe, o să vă chem din nou.

Apoi sfatul de taină se reuni degrabă.

— Vreun mesaj de la Abydos? îl întrebă regina pe Senankh.

— Arborele vieții nu s-a tămăduit, dar nici n-a suferit alte vătămări, Luminăția Voastră.

— Sobek, în Memphis domnește liniștea?

— Doar la prima vedere, Luminăția Voastră. Apropierea dezastrului o să-i trezească la viață pe luptătorii din umbră. Dar oamenii mei stau cu ochii în patru.

— Senankh, proviziile ne ajung?

— Vom putea îndura doi ani de foamete.

— Ar fi zadarnic să ne amăgim, își dădu cu părerea Khnum-Hotep. Această revărsare a apelor nu e câtuși de puțin firească. Doar demonul care vrea moartea salcâmului a putut s-o sporească într-atât, ca să distrugă o bună parte din regat. Și cum aproape întreaga noastră armată se găsește la Elephantina, poate c-a fost deja zdrobită. Iar atunci ar însemna că doar Abydosul se mai bucură încă de apărare.

— Altfel spus, grăi Senankh, Memphisul devine o pradă ușoară.

— Nu uitați de gărzile mele! se împotrivi Sobek.

— Cu tot curajul lor, nu vor avea cum să oprească puzderia de războinici nubieni, se plânse vizirul. De multă vreme, hotarele sunt în primejdia de a fi călcate. Credeam că am scăpat de această spaimă, mulțumită forturilor răspândite între prima și a doua cataractă, dar numărul lor se vădește a fi neîndestulător. Și, din nefericire, vrăjmașul și-a dat seama de acest lucru.

— Sesostris n-a dispărut, zise, cu tărie, regina. Îi simt prezența.

☥

— Cine e la rând? întrebă frizerul.

Un bărbat voinic și cu mișcări greoaie ieși din șirul celor care așteptau și se așeză pe un scăunel cu trei picioare.

— Taie-mi părul foarte scurt la ceafă și lasă-mi urechile dezgolite.

— Și mustața?

— Subțiaz-o.

— Îți place vara la Memphis?

— Prefer primăvara la Bubastis.

După ce schimbaseră între ei aceste cuvinte de recunoaștere, cei doi libieni, oameni de-ai Libanezului, puteau să-și vorbească acum

cu toată încrederea. Ceilalți mușterii, care așteptau la oarecare depărtare, pălăvrăgeau sau se dedaseră la tot soiul de jocuri.

— O să trecem la fapte, îl înștiință frizerul pe celălalt.

— Cărăm iar niște mărfuri?

— Nu, de data asta e vorba de luptă adevărată.

— Un nou atac asupra palatului?

— Nicidecum! Nu-l mai poți lua prin surprindere pe Sobek încă o dată. De câteva săptămâni tot iscodim paza palatului, dar n-am găsit niciun punct slab.

— Și atunci care-i misiunea noastră?

— Inundația va pricinui capitalei pagube grele. Toți locuitorii vor fi chemați să întărească digurile, chiar și gărzile. Dacă lucrurile merg bine, Prevestitorul va conduce trupele nubiene până aici. Iar nouă ne rămâne să slăbim apărarea orașului.

— Cum anume?

— Făcându-i pe orășeni să creadă că paza Memphisului e doar o amăgire.

— Frumos plan, zise voinicul cel greoi. Mi-ar plăcea să-l cunosc mai îndeaproape.

— O să atacăm un post al străjilor.

— Ești nebun!

— Ordinul stăpânului.

— Atunci, el e nebun!

— Dimpotrivă. Sobek nu se așteaptă la o asemenea lovitură. O să fie umilit, poate chiar izgonit din slujbă și orașul întreg în nesiguranță.

— Străjile o să se apere!

— Dacă ne mișcăm iute, n-o să aibă vreme. Și încă un sfat: fără supraviețuitori.

— E prea primejdios.

— Am descoperit deja locul cel mai nimerit. Un post de strajă din cartierul mărginaș de la miazănoapte. Numără doar zece oameni, printre care doi scribi amărâți și patru bătrâni. În zori, o să fie atât de osteniți, încât n-o să le stea gândul decât la mâncarea de dimineață.

— Dacă o iei așa…

— După asemenea ispravă, chiar și gărzilor o să le fie frică.

32.

Iker supraveghea așezarea patului regal în corabia faraonului ce avea să călăuzească spre Nubia flota de război. Meșterul tâmplar se întrecuse pe sine. Fără podoabe de prisos, dar trainic, patul urma să-i ofere uriașului Sesostris odihnă deplină. De ramă erau prinse în chingi sculuri încrucișate de cânepă, iar cele patru picioare în forma unor labe de leu asigurau stabilitatea și atrăgeau asupra monarhului protecția fiarei, însărcinate să-i păzească somnul alături de zeul Bes, înarmat cu un cuțit în stare să sfâșie visele rele.

Fiul regal rândui veșmintele părintelui său în cufere de sicomor și se încredință că niciun obiect nedorit nu fusese strecurat printre ele. Apoi verifică și sandalele cu trei rânduri de tălpi din piele și cusături întărite.

Rând pe rând, trupele lui Nesmontu urcară pe punțile vaselor. Pășind în urma purtătorilor de flamuri, soldații respectau cu desăvârșire ordinea, sub privirile tăioase ale bătrânului general. Scribii administrației, alături de Gergu, își dădeau toată osteneala să nu lipsească nimic de la bordul corăbiilor cu provizii. Tot ei se îngrijeau și de încărcarea arcurilor, săgeților, scuturilor, sulițelor, securilor, pumnalelor și a săbiilor scurte.

— Armata noastră nu înseamnă doar forță, îi mărturisi Nesmontu lui Iker. Ea este și o întruchipare a ordinii lumii pe care a modelat-o faraonul, căci nu ajunge doar să strigi în gura mare cuvintele „dragoste, iubire, frăție” ca să le faci respectate. Omul nu se naște bun. Aplecările lui firești sunt pizma, sălbăticia și dorința de a-i asupri pe alții. Dar oare Zămislitorul nu duce necontenit o luptă împotriva întunericului? Iar stăpânul Celor Două Regate îi urmează pilda.

Cărându-și sacul de piele ce atârna greu, doctorul Gua intră în vorbă cu Fiul regal.

— Unde se află corabia hărăzită îngrijirii bolnavilor?

— În spate.

— Voi avea destule leacuri, bandaje și tot restul?

— Haideți mai bine să vă încredințați singur, îl sfătui Iker.

De statură mijlocie, cu părul argintiu și fața gravă, un bărbat care înșira săculeții cu ierburi tămăduitoare îi întâmpină.

— Eu sunt Gua, mai-marele doctorilor. Tu?

— Farmacistul[5] Renseneb.

— Unde ai învățat?

— În Casa Vieții din templul lui Khnum din Elephantina și știu să prepar unguente, hapuri, fierturi, poțiuni și licori de toate soiurile.

— Și avem tot ce ne trebuie?

— Am prevăzut o călătorie îndelungată și mulți răniți.

— Să verificăm împreună.

Iker îi părăsi pe cei doi și se îndreptă spre chei.

Ajutată de preotesele lui Satis și Anukis, Isis umplea vase cu apa noului an.

— Apa aceasta e plină de „Ka”, îl lămuri tânăra preoteasă pe Iker, și întinerește trupurile, alungând oboseala și bolile ușoare. Pe dinăuntru, pereții vaselor sunt dintr-o argilă care nu lasă apa să treacă prin ea, păstrându-i astfel însușirile neprețuite. Câte o migdală dulce la fiecare litru de apă o s-o ferească de stricăciuni. Iar pentru dopuri e nevoie de multă pricepere. Căci se fac din muguri de curmal și ierburi proaspete. Iar pentru urcioarele mari întrebuințăm un con de humă, așezat pe un disc împletit de mărimea gâtului urcioarelor. Astfel, vasele sunt astupate bine, iar lichidul din ele poate respira.

Vasele erau numerotate și purtau înscrise pe ele data la care fuseseră umplute. Chiar și în adâncul cuptorului nubian, soldații nu vor duce lipsă de apă.

— Isis… Ne despărțim încă o dată, poate pentru totdeauna.

— Îndatoririle pe care le avem trec înaintea simțămintelor noastre.

— Ai zis „simțămintele noastre”. Asta înseamnă și ale tale?

Tânăra femeie își aținti privirea în zare.

— În timp ce tu îți vei primejdui viața, eu am să mă îngrijesc de Arborele vieții, la Abydos, și am să-mi îndeplinesc sarcinile de preoteasă cât mai bine. Împrejurările vitrege pe care le trăim acum

nu ne îngăduie plăcerea de a visa. Și am să-ți fac o destăinuire de mare însemnătate.

Inima tânărului începu să bată cu putere.

— Înfruntarea aceasta nu va fi una obișnuită. Te pregătești să duci o bătălie pe de-a-ntregul diferită de toate celelalte, căci nu e vorba de alungarea năvălitorilor sau de cucerirea unor pământuri, ci de salvarea misterelor lui Osiris. Dușmanul își trage forța din întuneric și poate să ia numeroase înfățișări pentru a înstăpâni domnia lui *isefet*. În mâinile sale, nubienii nu sunt decât niște biete unelte neștiutoare. Deși crezi că te vei afla departe de mine, ai să fii, în fapt, aproape de Abydos. Nu contează distanța, ci doar înțelegerea lăuntrică pe care o împărtășim amândoi câtă vreme va dura lupta.

Și, dintr-odată, scribul își dădu seama cât de aproape se găsea Isis de el.

— Pot să… pot să te sărut pe obraz?

Și, cu toate că ea nu-i răspunse, Iker îndrăzni.

Parfumul tinerei femei îl învălui, iar dulceața pielii ei îl îmbătă. Niciodată nu avea să uite tăria acestei scurte senzații.

— Plecăm! răsună vocea puternică a generalului Nesmontu. Fiecare să treacă la locul lui!

În port se stârni îndată mare fierbere. Ultimele lăzi cu arme și provizii fură îmbarcate cu iuțeală căci bătrânul general nu glumea cu disciplina.

— Să fii cu mare băgare de seamă, îl povățui Isis pe Iker.

— Dacă mă întorc, Isis, ai să mă iubești?

— Să vii înapoi teafăr și să-ți amintești în fiecare clipă că este în joc însăși supraviețuirea lui Osiris.

Privirea ei, blândă și gravă totodată, nu trăda oare un sentiment pe care nu se încumeta încă să-l mărturisească?

Corabia faraonului ridica ancora și soldații nu-l așteptau decât pe Iker ca să desprindă scara de la mal. Tulburat, Fiul regal urcă pe punte tocmai când Sesostris se ivi la proră.

Pe fruntea monarhului se vedea cobra de aur împodobită cu lapislazuli și cu ochi de granat. Astfel, cumplitul șarpe deschidea drumul flotei, înlăturându-i din cale pe vrăjmași.

Mai mult, uriașul rege învârtea deasupra capului o lance atât de lungă și de grea, că nimeni altcineva nu putea s-o mânuiască.

— În cel de-al optulea an al domniei mele, rosti el, am pornit pe noul canal numit „Frumoase sunt căile puterii luminii care se înalță în toată strălucirea ei”[6]. Prin el, Egiptul și Nubia sunt de-acum înainte legate, iar proviziile vor ajunge la noi cu ușurință. Totuși, sarcina noastră se prevede a fi peste măsură de anevoioasă. De data aceasta, vom ajunge chiar în inima răzmeriței.

Cu ochi leneși, nesimțitor la mișcările corăbiei, Vânt-de-Miazănoapte îl privea pe Medes cum vomită.

— Veniți cu mine, îi zise până la urmă doctorul Gua, milos.

Verde la față, simțind cum i se taie picioarele, Secretarul Casei Regelui era copleșit de rușine. Ar fi înghițit orice ca să-și regăsească ținuta impunătoare.

Cât despre Iker, el descoperea priveliștile Nubiei. În plin anotimp cald, pe care o adiere dinspre miazănoapte, ce înlesnea navigația, îl făcea mai ușor de îndurat, soarele pârjolea rarele bucăți de pământ cultivate. În schimb, curmalele se copseseră și, la fiecare oprire, soldații le culegeau cu miile. În această perioadă a anului, natura le oferea o hrană ușoară și dătătoare de energie. Fructele palmierului cu ramurile în formă de baghetă căutătoare de apă nu erau bune de mâncat, dar zeului Thot și scribilor tăcuți le plăcea să mediteze la umbra lui. Arbori din aceștia se întâlneau și în sudul Egiptului, dar în Nubia creșteau mult mai mulți.

Fiul regal fu cuprins de o neliniște, care nu era pricinuită nici de arșiță, nici de călătorie. În acest ținut pustiu domnea o atmosferă ciudată, apăsătoare. Dincolo de răcoarea canalului, începea o altă lume, cu totul diferită de Cele Două Regate.

— Pari îngrijorat, observă Sehotep.

— Nu simți o magie vătămătoare?

— Ah… și tu ți-ai dat seama?

— După părerea mea, e ceva necurat la mijloc. Forțe distrugătoare dau târcoale prin preajmă.

— Prevestitorul… Să fie, oare, puterile lui atât de întinse?

— Mai bine să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Regele îți împărtășește prudența. Pe meleagurile acestea a fost ucis generalul Sepi. Ne îndreptăm spre forturile Ikkur și Kuban ale căror garnizoane supraveghează mai multe drumuri și mai ales Ouadi Allaki care duce la o mină de aur părăsită. De mai bine de două luni, garnizoanele n-au mai trimis niciun raport la Elephantina. Poate mesagerii lor s-au rătăcit sau poate soldații au fost uciși. Și totuși, Ikkur și Kuban se află la miazănoapte de fortăreața noastră principală din Nubia, Buhen, care, după câte se pare, e neatinsă. Dar în curând vom cunoaște pricina acestei tăceri.

Sângerosul începu să latre cu furie, vestind o primejdie.

— Hipopotami! strigă omul de veghe.

Fioroasele animale urau să le fie tulburat somnul și nu se dădeau în lături să atace bărcile și corăbiile, pe care adesea le răsturnau. Caninii lor lungi puteau străpunge și scândurile cele mai groase.

Arcașii tocmai se pregăteau să slobozească săgețile când muzica unui flaut, gingașă și domoală, se răspândi în aer.

Așezat la proră, Sekari cânta cu multă măiestrie dintr-un instrument lung de doi coți, care, grație unor răsuflători aflate în partea de jos, scotea o adevărată bogăție de sunete, unele puternice, altele mai delicate.

Câinele se potoli, iar hipopotamii se adunară laolaltă. Masculul dominant, un monstru de trei tone, deschise o gură amenințătoare.

— Să-i ucidem cu căngile! zise un soldat.

Dar Sekari continuă să cânte din flautul său.

Conducătorul turmei rămase pe loc, iar tovarășii săi îl imitară, scufundându-se cu toții. Deasupra apei nu li se mai zăreau decât ochii, nările și urechile. Pielea lor nu putea să îndure arșița soarelui.

Deodată, pe mal apăru o creatură neașteptată.

— Hipopotamul alb! urlă un corăbier. Suntem scăpați!

Masculul, cu spatele acoperit de secreții asemănătoare sângelui, era socotit drept roșu. Încarnare a lui Seth, el distrugea semănăturile. În schimb, femela, numită albă, primea puterea binefăcătoare a lui Tueris, „Cea Mare”, ocrotitoarea fertilității și a nașterilor. În fiecare an, faraonul, purtător al coroanei roșii și învingător al masculului primejdios, celebra sărbătoarea hipopotamului alb.

Masculul dominant al turmei fu primul care ieși din apă, urmat fără întârziere de membrii clanului său. Ascultători, porniră cu toții după femelă, care se afundă în stuf.

Odată drumul eliberat, flota plecă mai departe.

Încrederea trupelor în faraon deveni de nezdruncinat. Și fiecare își aminti de izbânzile trecute ale lui Sesostris. Nu-i supusese el, unul câte unul, pe guvernatorii de provincii, fără vărsare de sânge? Sub comanda unui asemenea rege, campania din Nubia avea să fie, neîndoielnic, biruitoare.

Sunete vesele încheiară melodia în onoarea lui Sesostris.

— Încă unul dintre harurile tale ascunse, glăsui Iker. Cântecul ăsta domolește întotdeauna hipopotamii?

— La drept vorbind, atrage femelele. Apoi, cu puțin noroc, ele îi liniștesc pe masculi.

— Unde ai învățat meșteșugul ăsta?

— În meseria mea, ai de înfruntat felurite primejdii. Iar cu bătaia n-o scoți la capăt. Din nefericire, flautul acesta nu e un leac care tămăduiește orice, căci unii dușmani, mai puțin simțitori decât hipopotamii, nu se lasă deloc înrobiți de sunetele lui.

— Cercul de Aur din Abydos ți-a dezvăluit tainele muzicii?

— În timpul domniei sale pământene, Osiris i-a învățat pe oameni să învingă sălbăticia construind, desenând, cioplind în piatră și cântând. Ne apropiem de Abydos pe o cale primejdioasă și nu vom purta un război obișnuit. Reînvierea lui Osiris depinde de el.

Vorbele lui Sekari erau aidoma celor rostite de Isis! Dintr-odată, Iker pricepu că lua parte la o expediție mai presus de rânduielile firii. Zornăitul armelor ascundea o altă luptă, hotărâtoare pentru viitorul acestei omeniri căreia Osiris îi oferise o anumită armonie, în prezent amenințată.

— Purtarea soldaților nubieni mă pune pe gânduri, mărturisi Sekari.

— Ți-e frică de trădare?

— Nu, căci sunt plătiți cum se cuvine și n-au nicio dorință să se întoarcă la triburile lor care îi consideră trădători. Dar au devenit posaci și neliniștiți, ei, care de obicei erau veseli și prietenoși.

— Un om de-al Prevestitorului să se fi strecurat printre ei, încercând să semene tulburarea?

— Aș fi dat de el.

— L-ai înștiințat pe generalul Nesmontu?

— Bineînțeles. E la fel de nedumerit ca și mine. Îi cunoaște de multă vreme și are încredere în ei.

— Mijloacele obișnuite nu ne vor fi de niciun folos. Și, dacă întradevăr e vorba de o trădare, n-o să semene cu nimic cunoscut.

— Se poate.

— Mă duc să-i cer Luminăției Sale să ia îndată măsuri de prevedere.

În timp ce Iker îi înfățișa lui Sesostris planul său, flota ajunse în apropiere de Ikkur și Kuban.

Forturile păreau neatinse. Totuși, niciun soldat nu se arătă printre crenelurile turnurilor pe pază.

— Miroase cât de colo a capcană, își dădu cu părerea Sekari.

33.

În vremuri de pace, micile forturi Ikkur și Kuban găzduiau caravanele și pe cei trimiși în căutarea aurului. Nu de mult, aici se strângea metalul prețios sortit templelor Egiptului. Planul construcțiilor era simplu: un dreptunghi din ziduri de cărămidă și bastioane continuate cu o galerie care ducea până la fluviu. Soldații puteau astfel să ia apă la adăpost de săgețile unor atacatori iviți pe neașteptate.

Deasupra forturilor zburau în cercuri largi vulturi și corbi.

— Am să trimit câțiva cercetași, hotărî Nesmontu.

Zece oameni coborâră pe malul apusean, alți douăzeci pe cel răsăritean și cu toții se împrăștiară alergând spre cele două forturi.

Aflat pe corabia arcașilor nubieni, Sekari nu contenea să-i iscodească din priviri.

Pe neașteptate, unii prinseră a zbiera, alții sfâșiară pânzele corăbiei și mai mulți trăgători, dintre cei mai iscusiți, își frânseră arcurile.

Un ofițer încercă să readucă ordinea.

— Ajunge! Potoliți-vă îndată!

Dar pe când trecea printre ei, cu gând să-i pedepsească pe vinovați, un negru voinic îi împlântă un cuțit între umeri.

Pe loc izbucniră strigăte sălbatice.

Neputând să înăbușe de unul singur această răzmeriță, Sekari se aruncă în apă și înotă până la corabia faraonului, unde, ajutându-se de o frânghie, se cățără pe punte.

— Soldații nubieni și-au ieșit din minți, îl înștiință el pe Iker care se grăbise să-l întâmpine. Trebuie să facem, neîntârziat, ceva.

— Să înfruntăm una dintre trupele noastre cele mai bune… Ce năpastă! se plânse Nesmontu.

— Dacă nu-i oprim acum, o să pricinuiască pagube cu neputință de îndreptat.

Corabia răzvrătiților se năpusti înspre vasul faraonului.

— Ridicați-vă împotriva regelui! îi întărâtă ucigașul ofițerului. Un duh sângeros ne dă putere, iar izbânda ne întinde brațele!

Sesostris înșiră pe un mic altar statuetele de argilă pe care le modelase Iker. Ele îi reprezentau pe învinși, fără picioare și cu mâinile legate la spate. În capul celei dintâi era înfiptă o pană de struț, simbolul lui Maat. Cuvintele unor vrăji erau scrijelite pe piepturile statuetelor, iar faraonul le citi cu o voce atât de răsunătoare și de gravă, încât atacatorii tresăriră.

— Sunteți lacrimile ochiului divin, mulțimea ce trebuie domolită ca să nu devină vătămătoare. Fie ca vrăjmașul să piară!

Și, cu bastonul său alb, faraonul lovi toate statuetele pe care le aruncă apoi în focul unei cădelnițe.

Totuși, corabia răzvrătiților își continuă înaintarea.

Nubienii dansau și răcneau întărâtați.

Arcașii de pe corabia faraonului își pregătiră săgețile.

— Așteptați ordinul meu și țintiți cu multă grijă! porunci Nesmontu. Voinicii ăștia n-au pereche în luptele corp la corp. Așa că trebuie să ocolim o astfel de înfruntare. Ținând seama de nebunia care i-a cuprins, o să facă prăpăd!

Ținându-se mândru la proră, căpetenia nubienilor azvârlea spre egipteni felurite vorbe de ocară și tot soiul de sudălmi.

Dar, spre groaza tuturor, țeasta i se despică, pe neașteptate, asemenea unui fruct prea copt.

Dansurile conteniră. Cei mai mulți dintre nubieni se prăbușiră, celorlalți li se împleticiră pașii, asemenea unor păpuși, și căzură în apă.

— Să punem stăpânire pe corabia lor! ordonă Nesmontu.

Ceva mai liniștiți, câțiva soldați se cățărară pe punte, fără să întâmpine vreo piedică. Niciun nubian nu scăpase cu viață.

— Au fost atinși cu toții de o vrajă rea, grăi Sehotep.

— Dar celelalte trupe nu vor cunoaște și ele aceeași soartă? întrebă Iker.

— Nu, răspunse regele. Vrăjitorii nubieni, care sunt vinovați pentru toate cele întâmplate, au avut înrâurire doar asupra sufletelor acestor nefericiți, frații lor de sânge. Țelul lor era să ne slăbească armata.

Cercetașii se întoarseră.

— Ikkur și Kuban sunt pustii, zise un ofițer. Peste tot se văd urme de sânge uscat. Garnizoanele au fost, pesemne, măcelărite, dar n-am găsit niciun leș.

— Atacatorii au lăsat vreo urmă?

— Doar bucata aceasta de lână, Luminăția Voastră. Cred că e ruptă dintr-o mantie foarte groasă. Dar nubienii nu poartă soiul ăsta de veșminte.

Sesostris pipăi țesătura. Semăna cu cea pe care o descoperise pe ostrovul Biggeh, pângărit de un demon care batjocorise ritualurile și încercase să împiedice revărsarea apelor.

— Prevestitorul… El a săvârșit această mârșăvie și acum ne așteaptă în inima Nubiei.

Cei din jur tresăriră. Oare ce alte nenorociri pândeau această expediție?

— Un fugar acolo jos! strigă una dintre santinele.

Un trăgător își încordase deja arcul.

— Prindeți-l viu! ordonă Nesmontu.

Mai mulți soldați se repeziră pe urmele lui, împreună cu Iker. Dar, întrucât alergaseră prea repede, curând li se tăie răsuflarea. Căldura le ardea plămânii și le înmuia picioarele.

Deși părea că se află la mare depărtare, Fiul regal nu se dădu bătut. Pașii săi erau mărunți și egali. Învățat să străbată distanțe mari, își cruță forțele, fără să-și încetinească ritmul.

Puțin câte puțin se apropie de fugar.

Dintr-odată, acesta se prăbuși, neizbutind să se mai ridice.

Când Iker ajunse lângă el, văzu o viperă cu corn, cu capul lat, gâtul îngust și coada groasă.

Mușcat de picior, nenorocitul nu mai avea mult de trăit. Era un nubian tânăr, cu privirile rătăcite.

— Zeii m-au pedepsit! Nu trebuia să jefuiesc trupurile neînsuflețite din forturile Ikkur și Kuban… Nu știam că ea are să vină înapoi ca să le mănânce!

— Despre ce vorbești?

— Despre leoaica ucigașă! A nimicit garnizoanele, săgețile nu o ating, pumnalele nu o rănesc…

Muribundul se strădui să-și continue povestirea despre monstruoasa jivină, dar respirația i se curmă și inima își opri bătăile.

☥

— Băiatul spunea adevărul, încheie Iker după ce repetă întocmai vorbele nubianului.

— E mult mai grav decât îmi închipuiam, recunoscu Sesostris. Triburile nubiene s-au răsculat sub conducerea Prevestitorului. Ne-a pregătit un șir de capcane ca să se descotorosească de noi, apoi să năvălească în Egipt. Cine altcineva ar fi putut să trezească leoaica, pe care nicio armată n-ar izbuti s-o doboare? Cea Cumplită rătăcește acum prin marele ținut de la miazăzi. Așa că suntem învinși dinainte.

— Și nu există niciun mijloc pentru a o domoli?

— Doar regina turcoazelor poate s-o liniștească și să-i preschimbe furia în blândețe.

— Piatra aceasta există, își aminti Iker. Eu am scos-o la lumină din minele de la Serabit el-Khadim.

— Spre nenorocirea noastră, ea se găsește acum în mâinile Prevestitorului, zise regele.

— Și așa, capcana se închide! observă generalul Nesmontu. Vrea să ne ademenească până la Buhen, poate chiar dincolo de el, spre locul de întâlnire a triburilor nubiene. Și, cu ajutorul acestei leoaice de nebiruit, o să ne zdrobească. Și nicio stavilă nu-i stă în drum demonului ăstuia.

— N-ar fi mai bine să facem cale întoarsă, propuse Sekari, și să întărim Elephantina?

— Am cunoscut împrejurări de felul acesta când numărul vrăjmașilor ar fi trebuit să mă convingă să-mi recunosc înfrângerea. Dacă m-aș fi lăsat pradă deznădejdii și fricii, ce s-ar fi ales de Egipt? V-ați încredințat cu toții că dușmanii noștri nu sunt doar niște oameni dornici să cucerească noi pământuri. Ei vor să-l nimicească pe Osiris însuși, împiedicând celebrarea misterelor. Și doar învățătura lui Osiris îngăduie faptelor noastre să fie potrivite cu adevărul și dreptatea.

— Am să trimit neîntârziat o trupă să adune cât mai mult jasp roșu și comalină, grăi răspicat bătrânul general. Fiecare soldat va trebui să poarte asupra lui câteva asemenea bucăți ca s-o țină pe leoaică la depărtare. Fiarei ăsteia îi e groază de sângele ochiului lui Horus închegat în jasp și de flacăra ascunsă în inima cornalinei. Însă nu e destul s-o doborâm, iar oamenii care nu sunt protejați îndeajuns vor fi sfâșiați. Dar măcar putem să ne continuăm drumul.

— Văd că o cunoașteți bine pe dihania asta!

— La anii mei, fiule, am trecut prin multe! Sunt mulțumit că am prilejul s-o înfrunt pentru a doua oară și trag nădejde s-o fac să-și înghită coada!

— Un lucru mă nedumerește, intră în vorbă Sekari. De ce au pustiit forturile de la Ikkur și Kuban, prevenindu-ne astfel de primejdiile care ne pândesc? N-ar fi trebuit să se arate mai vicleni lăsându-ne să înaintăm, ca să ne ia apoi pe nepregătite?

— Prevestitorul știe ce avem de gând să facem, îl lămuri Iker, adică să mergem mai departe. Așa că dorește să părăsim cât mai iute acest loc.

— Oare ce taină ascunde?

— Drumul Allaki duce spre o mină de aur, răspunse regele. Iar Prevestitorul l-a ucis pe generalul Sepi chiar pe drumul acesta.

— Mina e secătuită și oricum până la ea nu se poate ajunge, după cum spun rapoartele celor care se pricep la așa ceva, zise Nesmontu.

— Dar nu greșesc și ei adesea? se împotrivi Sekari.

— Mă ofer de bunăvoie să cercetez acest ținut, îi înștiință Iker. Învățătorul meu, generalul Sepi, descoperise, cu siguranță, ceva de mare preț pentru noi.

— Ținta ultimă a expediției noastre rămâne găsirea aurului zeilor, le reaminti faraonul. În el sălășluiește focul reînvierii și se află închisă lumina care poartă misterele lui Osiris. Du-te, fiule, și mergi până la capătul acestui drum!

— Am să-l însoțesc, se hotărî Sekari.

Cei doi tineri coborâră de pe corabie.

— Pari nemulțumit, Nesmontu, observă regele.

— Iker nu aparține Cercului de Aur din Abydos, dar cunoaște multe dintre tainele sale. N-ar trebui să-l primim printre noi?

— Mai are o cale lungă de străbătut și nu știu dacă va răzbi.

☥

— Vă simțiți mai bine? îl întrebă Gergu pe Medes.

Secretarului Casei Regelui îi revenise puțină culoare în obraji și începuse chiar să mănânce.

— De când a tras la mal corabia asta blestemată, parcă mi-am recăpătat vlaga!

— Prevestitorul a distrus garnizoanele de la Ikkur și Kuban, șopti Gergu. Soldații nubieni s-au răzvrătit și au fost uciși cu toții. Descurajat, faraonul și-a strâns la sfat apropiații. După mintea mea, plănuiește să bată în retragere! Ce umilință! Neîncrederea va pune stăpânire pe armată, iar regatul va deveni tot mai slab.

— Încearcă să afli mai multe.

Părăsindu-l pe Medes, Gergu îl zări pe Iker stând de vorbă cu multă însuflețire cu doctorul Gua.

— Ești bolnav?

— Îi cer doctorului câteva povețe înaintea unei plimbări prin deșert.

— O plimbare… Oare e cuvântul cel mai nimerit? Eu urăsc sălbăticia asta! Nu mișună pe acolo tot soiul de jivine și gângănii otrăvitoare?

— Întocmai, încuviință doctorul Gua. De aceea, îi voi da Fiului regal un leac puternic împotriva mușcăturilor și a înțepăturilor. Sare de mare, căprișor, seu de capră sălbatică, ulei de moringa și rășină de terebint alcătuiau o pomadă cu care călătorii erau nevoiți să se ungă de câteva ori pe zi.

— Încotro pornești? întrebă Gergu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ți spun. Misiune tainică.

— Și… primejdioasă?

— Nu suntem, oare, în război?

— Fii cu mare băgare de seamă, Iker! Niciun drum nu e sigur.

— Am trăit eu altele și mai rele.

Gergu observă vreo zece căutători de zăcăminte care își rânduiau uneltele și își pregăteau proviziile de hrană și apă. Carevasăzică, urma să aibă loc o adevărată expediție. Dar nu putu să le pună nicio întrebare de teamă să nu stârnească bănuieli.

Gergu îl găsi pe Medes întocmind mesaje.

— Un scrib de legătură mi-a adus o groază de înscrisuri pe care trebuie să le pun cap la cap. Regele a hotărât lărgirea forturilor Ikkur și Kuban și dublarea garnizoanelor. Nici vorbă de retragere.

— Dar flota o să rămână înțepenită aici până când Iker se va înapoia dintr-o misiune ciudată, îi dezvălui Gergu. Nu știu care e ținta, dar se pare că trebuie atinsă cu tot dinadinsul.

34.

— Harta e neclară, observă Sekari. Ne îndepărtează de presupusul loc al vechii mine. S-o apucăm spre răsărit.

După ce cugetă puțin, Vânt-de-Miazănoapte își dădu încuviințarea. În fruntea unui șir de douăzeci de măgari ce cărau apa și merindele, își lua în serios sarcinile de comandant. Cât despre aghiotantul său, Sângerosul, acesta stătea, necontenit, cu ochii în patru.

Opririle fură numeroase. Din pricina căldurii copleșitoare, oamenii și animalele beau apă des, dar câte puțină. Lipsa vântului din deșert le înlesnea mersul.

— Înainte să plecăm, îi mărturisi Iker lui Sekari, regele mi-a vorbit despre o descoperire de-a lui Isis: un oraș de aur, pomenit într-o scriere de demult. Dar vai! Nu se spune și unde se găsește.

— După cercetările mele, în ținutul acesta nu-i decât o mină, de unde, din vreme în vreme, se scotea aur. Apoi a fost dată uitării când i s-au isprăvit bogățiile.

— Și dacă acestea sunt niște vorbe mincinoase răspândite de Prevestitor?

— Dacă ai dreptate înseamnă că vrea să ne îndepărteze de locurile acestea înmulțind cărările false.

— Aici l-a ucis pe generalul Sepi. Din ce altă pricină, dacă nu pentru că se apropia de comoară?

Un morman de pietre negre le tăie calea. Erau acoperite cu desene grosolane ce-i înfățișau pe demonii deșertului, cu aripi, coarne și gheare.

— Să ne întoarcem, îi sfătui cel mai vârstnic dintre căutătorii de zăcăminte.

— Ne apropiem de țintă, se împotrivi Iker. Chiar și dacă ne luăm după hartă, mina se află la cel mult o zi de mers.

— De peste trei ani, nimeni n-a trecut acest hotar. Cine se încumetă dispare pentru totdeauna.

— Am o misiune de îndeplinit.

— Nu te bizui pe noi!

— În vremuri de război, nesupunerea se pedepsește aspru, îi aminti Sekari.

— Fiți oameni cu judecată! Noi suntem șase, iar voi numai doi.

— Aha! Ne și ameninți pe deasupra!

— Să nu sfidăm moartea! Haideți să ne întoarcem la Kuban!

— Tu și complicii tăi plecați de aici. După ce veți fi arestați, o să am plăcerea să-i comand pe arcașii care o să împlinească osânda ce vi se cuvine pentru lașitate și fugă.

— Cu monștrii deșertului nu e de joacă. Tu și Fiul regal săvârșiți o greșeală care o să vă ducă la pierzanie.

Ascultând ordinele lui Vânt-de-Miazănoapte, măgarii refuzară să-i urmeze pe dezertori. Mârâitul fioros al dulăului îi descurajă să mai stăruie, așa că se îndepărtară, fără să arunce nici măcar o singură privire îndărăt.

— Bine c-am scăpat de ei! Fricoșii și nevolnicii fac să dea greș chiar și cele mai pregătite expediții.

— Și a noastră e, cu adevărat, așa? se nelinişti Iker.

— N-ai fost povățuit, în mai multe rânduri, să te înzestrezi cu uneltele de trebuință?

Fiul regal își aminti de cuvintele primarului din Kahun și de cele ale lui Heremsaf, intendentul templului lui Anubis, ucis de un credincios de-al Prevestitorului.

— Monștrii desenați pe pietrele acestea blestemate ne pândesc de cealaltă parte, grăi Sekari. Prevestitorul a aruncat vrăji asupra întregului ținut. Sau batem în retragere, sau ghearele și clonțul lighioanelor de pe-aici o să ne sfâșie. Generalul Sepi n-a dat înapoi pentru că știa formulele cu ajutorul cărora le putea stăpâni.

— Și totuși, a murit!

— Pentru că și Prevestitorul cunoaște aceleași formule. Schimbând obiceiurile monștrilor, a făcut ca vorbele lui Sepi să devină neputincioase.

— Adică suntem învinși dinainte?

— Mă întorc iar la uneltele despre care am pomenit!

Dintr-un sac de piele pe care îl purta în spinare Vânt-de-Miazănoapte, Sekari scoase două plase de pescuit, cu ochiuri dese și

trainice.

— Să fie oare aceste plase cele care trebuie întinse între cer și pământ pentru a prinde sufletele rătăcitoare ale călătorilor răi? întrebă scribul.

— Ai să înveți să te folosești de ele.

— Provin din Abydos, nu-i așa?

— Isprăvește cu vorbăria și antrenează-te!

La început stângaci, Iker deprinse repede mișcările de aruncare ale plasei. Și socotea să întrebuințeze și cele două arme ale sale, cuțitul duhului păzitor și bastonul de aruncat.

— Consider că vor fi trei fiare, arătă Sekari. Primele două vor ataca din față, cea de-a treia, din spate.

— Și de aceasta din urmă cine se va îngriji?

— Sângerosul, căci el nu cunoaște frica.

— Și dacă o să fie mai multe?

— O să murim.

— Atunci, vorbește-mi despre Cercul de Aur din Abydos.

— Să vorbim n-are niciun rost. Privește-i puterea!

Cei doi prieteni ocoliră pietrele. Iker nu-l văzuse niciodată pe Sângerosul atât de furios. În afară de Vânt-de-Miazănoapte, ceilalți măgari tremurau.

Îndată fură atacați de cinci monștri înaripați și cu capete de leu. Dintr-o mișcare, Iker și Sekari desfășurară plasa. Prinse sub ea, două dintre dihănii se sfâșiară între ele, zbătându-se, în timp ce Sângerosul își înfipse colții în gâtul celei de-a treia.

Sekari sări în lături chiar în clipa în care niște gheare îi atinseră fața. Trântindu-se în nisip, Iker își împlântă cuțitul în burta fiarei, apoi se rostogoli ca să se ferească de botul larg căscat al celui de-al cincilea monstru, înnebunit de furie. Ridicându-se în picioare, Fiul regal își azvârli spre el bastonul.

Arma se înălță spre soare și Iker crezu că a greșit ținta. Dar bastonul căzu cu iuțeala fulgerului și zdrobi țeasta lighioanei.

Un vânt ușor se porni stârnind un nor de nisip.

Când norul se risipi nu mai rămăsese nici urmă de atacatori. Dispăruseră și plasele de pescuit, și cuțitul duhului păzitor, și bastonul de aruncat.

— Oare măcar au existat cu adevărat? se întrebă, uluit, Iker.

— Privește botul câinelui, îl sfătui Sekari. E plin de sânge.

Sângerosul dădea din coadă cu vioiciune și, înțelegând că-și făcuse bine treaba, se bucură de mângâierile îndelungate ale stăpânului său.

— Armele mele nu se văd nicăieri!

— Veneau din altă lume și s-au întors acolo. Le-ai primit ca să duci această luptă și să treci de această încercare. Fără curajul și iuțeala ta, am fi fost învinși. Să mergem mai departe pe drumul generalului Sepi. Cred că acum e mulțumit de noi.

☥

Mina părăsită se afla foarte aproape și era în bună stare. Sekari se afundă într-o galerie și găsi un filon, iar Iker descoperi un mic sanctuar. Pe altar se vedea un ou de struț. Scribul încercă să-l ridice, dar se opinti fără spor, căci oul atârna tare greu. Cu mare chin, el și Sekari îl scoaseră afară din capelă.

— Să-l spargem, hotărî Sekari. Potrivit obiceiurilor, cuprinde o grămadă de minunății.

În clipa în care Iker apucă o piatră pe jumătate îngropată în nisip, un scorpion îl înțepă în mână și fugi.

Sekari cunoștea ce avea să urmeze: greață, sudoare, fierbințeală, blocarea respirației până când inima înceta să mai bată. Având în vedere mărimea scorpionului, Iker era în primejdie să moară în mai puțin de o zi.

Sekari unse mâna vătămată cu pomada doctorului Gua și rosti formulele de alungare a răului.

— Scuipă-ți veninul, zeii îl aruncă departe. Dacă el arde, ochiul lui Seth va orbi. Târăște-te, dispari, piei!

— Am vreo șansă de scăpare?

— Dacă te înăbuși, o să-ți fac o mică tăietură la gât.

Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul se apropiară de tânărul scrib și îi linseră obrajii, scăldați în sudori.

— N-a fost un scorpion obișnuit, păru să priceapă Sekari, ci cel de-al șaselea monstru, care păzea comoara.

Iker începea deja să răsufle tot mai anevoie.

— Să-i spui… lui Isis…

Coborând din înaltul cerului, un vultur pleșuv cu pene albe și cioc portocaliu cu vârful negru se așeză lângă Fiul regal. Ținând strâns în cioc o bucată de silex, pasărea lovi oul care se sparse în mii de fărâme, dând la iveală bucăți de aur. Apoi vulturul uriaș își desfăcu aripile și-și luă zborul.

— E încarnarea lui Mut al cărui nume înseamnă totodată „moarte" și „mamă". O să scapi, Iker!

Sekari lipi de rana prietenului său o bucată de aur.

După puțin timp, respirația scribului redeveni firească și sudoarea se zvântă.

— E chiar aurul tămăduitor.

☥

Sub ocrotirea a o sută de soldați, o echipă de mineri se apucară de treabă și zgomotul uneltelor umplu iar vechea mină. După ce avea să fie scos la lumină, spălat și cântărit, aurul urma să fie trimis la Abydos, sub pază severă.

Primiți ca niște viteji între viteji, Iker și Sekari își închipuiau că descoperirea lor era hotărâtoare. Dar vorbele faraonului îi readuseră cu picioarele pe pământ.

— Biruința voastră e vrednică de laudă. Totuși, războiul continuă. Aurul acesta nu ne ajunge. Restul se ascunde în inima Nubiei, în acel oraș pierdut căruia Isis i-a dat de urmă. Și eu aș fi preferat să mă întorc în Egipt, dar încă plutește deasupra noastră o mare amenințare. Să nu-l lăsăm pe Prevestitor să adune triburile împotriva noastră. Și, dacă nu o vom domoli pe leoaică, nicio inundație nu va aduce belșug. În locul apei dătătoare de rod va curge sânge.

Și flota își continuă înaintarea spre sud.

Când ajunse în dreptul micului fort Miam, soldații se așteptau la o primire călduroasă din partea garnizoanei.

Dar fortul era învăluit într-o tăcere apăsătoare și nicio strajă nu se ivi printre creneluri.

— Mă duc să văd ce se petrece aici, zise Sekari și coborî pe mal însoțit de câțiva arcași.

Dar nu peste mult timp se înapoie.

— Nu există niciun supraviețuitor, Luminăția Voastră. Peste tot sunt pete de sânge și resturi de oase. Cred că, și aici, leoaica s-a dezlănțuit.

— De ce nu ne atacă de-a dreptul pe noi? se miră Sehotep. Vrea să ne ademenească spre miazăzi! Oare nu-i primejdios să-i îngăduim să-și facă jocul?

— Deocamdată, vom merge mai departe, îi vesti regele. O să ne oprim la Buhen.

Buhen, fortul situat cel mai adânc în Nubia, lângă cea de-a doua cataractă, stavilă ce-i împiedica pe nubieni să pătrundă în Egipt. Buhen, care nu mai trimisese nicio veste de multă vreme.

Temător, echipajul corăbiei faraonului se apropie de fortul ce adăpostea centrul administrativ al acestui ținut îndepărtat.

În ciuda stricăciunilor ce se zăreau fără nicio greutate, zidurile înalte se țineau încă bine.

În vârful turnului principal, un soldat își agita brațele.

— Poate să fie o capcană, își dădu cu părerea Sekari.

— Să ne apropiem în forță, propuse Nesmontu. Dacă poarta cea mare nu se deschide, o s-o spargem.

Dar poarta se deschise.

Vreo treizeci de soldați, la capătul puterilor, se aruncară în brațele nou-veniților și povestiră despre nubieni și atacurile lor ucigașe, și despre o leoaică sângeroasă. Buhen fusese la un pas să cadă.

— Doctorul Gua să-i îngrijească pe vitejii aceștia! porunci generalul. Iar noi să rânduim apărarea.

Cu iuțeală și într-o ordine desăvârșită, armata se desfășură.

Sesostris privea pântecele de piatră al celei de-a doua cataracte. Giganticul său plan părea cu neputință de înfăptuit. Și totuși, trebuia să fie dus la bun sfârșit.

35.

Toți egiptenii prezenți la Buhen ascultară cu atenție cuvântarea faraonului. Cu voce gravă, Luminăția Sa îi înștiință despre hotărârile uluitoare pe care le luase.

— Cel care ne vrea pieirea nu e un vrăjmaș oarecare, așa că lupta împotriva lui nu va fi una obișnuită. Aflat în fruntea răzvrătiților, un demon a stârnit forțe nimicitoare și caută să înstăpânească domnia lui *isefet* răspândind sălbăticia, nedreptatea și credința oarbă. Ca să-i ținem piept, o să înălțăm o stavilă magică de netrecut, alcătuită din nenumărate fortărețe, începând de la Elephantina și până la miazăzi de cea de-a doua cataractă. Cele vechi vor fi întărite și vom construi și altele noi. La drept vorbind, ele vor forma o singură pavăză, atât de puternică, încât îi va descuraja pe năvălitori. Lucrările vor începe chiar de azi. În curând, sute de meșteri vor sosi aici din Egipt, iar eu voi rămâne în Nubia împreună cu armata ca să ocrotesc șantierele și să răspund oricărei încercări de atac. Toți veți fi înzestrați cu amulete și va trebui să nu vă despărțiți niciodată de ele, căci altminteri ați putea cădea pradă leoaicei. Și acum să purcedem la treabă.

Planul monarhului stârni înflăcărarea tuturor. Oamenii aveau să sape șanțuri și să plămădească mii de cărămizi pentru ridicarea zidurilor înalte și late, cu o dantelărie de creneluri. Treceri acoperite și intrări duble urmau să asigure o pază severă.

Între două fortărețe nu erau mai mult de șaptezeci de kilometri, ceea ce îngăduia veștilor să se răspândească iute, cu ajutorul feluritelor semnale, al fumului și al porumbeilor călători. La adăpostul teraselor de pe coama zidurilor, arcașii puteau să țintească orice atacator și să observe corăbiile care ar fi încercat să treacă fără a se supune controlului.

Buhen a fost primul rod al unei rapide și uimitoare transformări conduse cu o mână iscusită de către Sehotep, ajutat de Fiul regal Iker. Întinzându-se pe o suprafață de 27 000 de metri pătrați, acest

oraș întărit, parțial tăiat în stâncă, era împărțit în șase cartiere separate de străzi intersectate în unghi drept.

În fiecare dimineață, regele celebra ritualul în templul dedicat lui Horus, din apropierea locuinței sale, la adăpostul zidurilor înalte de unsprezece metri și largi de opt. Din cinci în cinci metri, se găseau turnuri pătrate sau bastioane rotunde. Două porți se deschideau spre cheiurile unde ancorau vasele de război și corăbiile încărcate cu provizii și toate cele trebuincioase pentru continuarea construcțiilor. Munca celor care descărcau mărfurile și navigația pe Nil nu înceta niciodată.

Mulțumit de încăpătoarea sa odaie de lucru, Medes trimitea scrisoare după scrisoare către celelalte fortărețe și către capitală și veghea, neobosit, ca mesajele să fie bine întocmite.

La rândul său, Gergu se spetea din zori și până-n seară, verificând sosirile corăbiilor cu grâne, umplerea hambarelor și împărțirea merindelor. Ținând seama de împrejurările de acum, era peste putință să se dedea la înșelătorii și furtișaguri. Așa că, urmând pilda lui Medes, era nevoit să se poarte ca un slujitor devotat faraonului.

☥

— Ce tot fac acolo? se neliniști Gură-Pocită. Egiptenii nu trebuiau să se oprească la Buhen, ci să înainteze până la pântecele de piatră!

— O să vină, grăi Prevestitorul.

— Au mărit și au întărit fortărețele, se plânse Shab Strâmbu'. Nu-i mai putem lovi dinspre fluviu, căci ne-ar doborî înainte să atingem zidurile.

— Și înspre deșert la fel, îi întări spusele Gură-Pocită. Iar în fața porții celei mari cu două canaturi, peste șanțul adânc au meșterit un pod pe care-l ridică și-l coboară după voie.

— Credincioșii mei prieteni, nu înțelegeți că se tem și se ascund în spatele unor paveze amăgitoare?

Dintr-odată, strigăte de bucurie răzbătură dinspre tabăra nubiană.

— Acesta e omul pe care-l așteptam.

Un negru înalt, cu chipul însemnat de numeroase crestături se apropia de Prevestitor cu pas apăsat. Pe cap purta o perucă roșie, de urechi îi atârnau cercuri grele din aur, iar șoldurile îi erau acoperite de o fâșie îngustă de pânză prinsă cu o centură lată.

Înconjurat de vreo zece războinici vânjoși, bărbatul avea o privire de-o cruzime rar întâlnită.

— Sunt Triah, prințul țării Kush, ce se întinde dincolo de cea de-a treia cataractă. Tu ești Prevestitorul?

— Chiar eu.

— Mi s-a spus că vrei să eliberezi Nubia și să cucerești Egiptul.

— Așa e.

— Nimic nu se poate face fără mine.

— Sunt sigur de asta.

— Și chiar i-ai trezit cu adevărat pe demonii pântecelui de piatră și pe leoaica cea cumplită?

— L-au lovit deja pe vrăjmaș și vor duce mai departe prăpădul pe care l-au început.

— Tu te pricepi la vrăjitorii, iar eu – la război. Am să-mi conduc triburile spre izbândă și voi domni apoi peste toată Nubia.

— Ești pe de-a-ntregul îndreptățit să faci precum spui.

Triah rămase totuși neîncrezător.

— Sute de războinici mi se supun fără crâcnire. Nu încerca să mă păcălești.

— Lucrul cel mai însemnat este alegerea clipei când vom porni atacul, zise răspicat Prevestitorul. Zeul o să-mi arate când va sosi vremea potrivită, iar tu o să-i dai ascultare. Altminteri, lupta va fi sortită înfrângerii. Doar puterile mele pot să crape zidurile Buhenului și să dărâme porțile. Dacă mi te-mpotrivești, ai să mori și pământurile tale vor cădea în mâinile faraonului.

Asprimea ivită pe neașteptate în glasul Prevestitorului îl surprinse pe Triah.

— Îndrăznești să-mi dai mie porunci!

Triah era un sălbatic, dar înzestrat cu un simț ascuțit al primejdiei. Când văzu ochii Prevestitorului înroșindu-se, pricepu că avea în față un vrăjitor de temut, a cărui forță de a pricinui rău nu trebuia disprețuită.

— Îți spun încă o dată, Triah, Zeul vorbește prin gura mea. Ai să i te supui, căci el ne va dărui biruința.

Privirile nubianului se opriră asupra Binei, orbitor de frumoasă. Tânăra stătea în spatele Prevestitorului, cu ochii plecați în pământ.

— O vreau pe femeia asta.
— Peste putință.
— Căpeteniile își oferă una alteia daruri! Am să-ți dau în schimbul ei câteva dintre nevestele mele și niște măgari care nu cunosc oboseala.
— Bina nu e o femeie obișnuită.
— Ce înseamnă asta? O femeie e o femeie și nimic mai mult.
— Ai dreptate, dar nu și în ceea ce-o privește pe regina nopții. Ea nu mi se supune decât mie.
Pentru a doua oară, Triah fusese umilit.
— O să ne înălțăm corturile, hotărî el. Dă-mi de veste când vrei să vorbim despre planul de luptă.

☥

În mai multe locuri în același timp, lucrările înaintau cu o iuțeală de necrezut mulțumită muncii în echipă și strădaniilor meșterilor și soldaților. Copleșit, Medes izbutea totuși să pună în bună rânduială sarcinile ce-i reveneau și să păstreze legătura cu celelalte fortărețe. Slujbaș desăvârșit, nu știa cum să scape din această capcană și să-i trimită știre Prevestitorului despre adevăratele planuri ale faraonului. Unde se ascundea, oare, bărbatul cu mantie de lână și ce punea la cale?
— Sunt sleit, mărturisi Gergu, prăbușindu-se pe un scaun. Din fericire, mai am încă ceva apă de la inundație! E cea mai bună băutură întăritoare.
— Bei tu apă?
— Îmi dă putere dimineața, înainte de bere. N-am muncit niciodată atât și căldura asta mă istovește peste măsură. Dar am avut noroc și, în cele din urmă, tot am găsit ceva din care să tragem și noi foloase.
— Nu cumva ai săvârșit vreo faptă nechibzuită? se sperie Medes.
— Fiți fără grijă! Mai bine ascultați-mă! În satul Buhen s-au adăpostit, sub pază severă, câțiva nubieni pașnici. Iar eu le-am luat măgarii. Consider că-i un fel de pradă de război, nu? Și am pornit un negoț aducător de câștiguri și care respectă legile. Ați primit vreo veste de la Prevestitor?
— Niciuna.

— Tăcerea asta nu mă liniștește câtuși de puțin.

— Nu stă el degeaba, poți să fii sigur.

Când Iker intră în odaie, cei doi bărbați se ridicară în picioare.

— Mai multe corăbii trebuie reparate, iar lucrul acesta nu suferă amânare. Ca să nu se iște îmbulzeală pe cheiurile din Buhen, vreau să rânduiesc un atelier de tâmplărie pe un ostrov vecin. Vom strânge acolo corăbiile trecute pe lista aceasta. Fă pregătirile ce se cuvin, fără întârziere.

Nici n-apucă Medes să încuviințeze, că Fiul regal și plecase.

— În fiecare zi e la fel! se plânse Gergu.

— O corabie încărcată cu grâne sosește în această dimineață, îngrijește-te de descărcarea ei!

☥

Singurul locuitor al ostrovului, o maimuțică verde, îi privea cu nedumerire pe Vânt-de-Miazănoapte și pe Sângerosul, și ei la fel de uimiți, dar lipsiți de orice gânduri rele. Prudentă, maimuța se cățără pe o stâncă, apoi îi îngădui lui Iker să se apropie de ea.

— Nu ai de ce să te temi, o liniști el, oferindu-i o banană.

Cu delicatețe, maimuțica o desfăcu și gustă din ea înainte de a se așeza pe umărul tânărului.

— Să nu fiți geloși, îi sfătui Iker pe cei doi prieteni ai săi. O să puteți mânca și voi, dacă o respectați pe gazda noastră.

Meșterii primiră cu bucurie hotărârea lui Iker. Într-adevăr, numeroase vase aveau nevoie de reparații, de la călfătuire până la înlocuirea cârmei. Fiecare corabie era prețioasă pentru înfăptuirea mărețului plan al lui Sesostris, căruia nu trebuia să-i stea în cale niciun fel de piedică.

— Și încă n-am trecut de cea de-a doua cataractă! reaminti Sekari. De partea cealaltă încleștarea ar putea deveni sângeroasă. Acolo jos, ne așteaptă Prevestitorul.

— Oare nu greșește lăsându-ne să ne întărim fortărețele?

— Nu crede că ne vor fi de folos. Cum ne-am sluji de ele, dacă el ne-ar nimici armata?

— Faraonul nu ne-ar conduce spre un asemenea dezastru, își dădu cu părerea Iker.

— Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să străbată pântecele de piatră.

— Regele vrea să ne ferească de lovituri.

— Dacă am avea de înfruntat un șef de trib nubian, n-aș simți nici pic de teamă. Dar cel care ne pândește e însuși dușmanul lui Osiris.

☥

În micul sat Buhen, situat nu departe de enorma fortăreață, discuțiile erau în toi. Mai multe familii de nubieni se strânseseră aici ca să scape de Triah, prințul din Kush, a cărui cruzime îi îngrozea. Mare iubitor de jertfe omenești, nu-i cruța nici măcar pe copii. Toți știau că temutul războinic se statornicise la miazăzi de cea de-a doua cataractă și că numai egiptenii l-ar putea împiedica să măcelărească popoarele vecine.

Un sentiment de indignare îi însuflețea pe nubieni. De ce le fuseseră luați măgarii, bogăția lor cea mai de seamă? Până atunci, egiptenii se purtaseră bine cu ei și le dăduseră hrană pe săturate, așa că nubienii răbdau cu greu acum nedreptatea aceasta. Dar, la capătul unor discuții aprinse, hotărâră, totuși, să rămână la Buhen. Dacă se întorceau pe pământurile lor, războinicii lui Triah le-ar fi tăiat capetele. Așa că mai bine se vor supune stăpânirii egiptene, mai puțin aspră, ba chiar folositoare, căci schimbul de mărfuri începea să se pună pe picioare. Și oare Sesostris nu făgăduise că va numi un conducător și un judecător care să vegheze ca soldații să nu calce rânduielile?

Răzvrătindu-se împotriva părinților săi, un tânăr nubian nu împărtășea speranțele acestora. Blestemându-le lașitatea, părăsi coliba și porni în căutarea trupelor lui Triah, pe care îl admira nespus. Cunoscând bine ținutul, băiatul își atinse, într-un sfârșit, ținta.

Văzându-l alergând spre ei, doi arcași traseră fără să stea pe gânduri.

Prima săgeată îi străpunse umărul stâng, iar cea de-a doua, coapsa dreaptă.

— Sunt de partea voastră! strigă băiatul, târându-se cu greutate.

Arcașii se codiră să-l ucidă.

— Vin de la Buhen și vreau să-l văd pe prințul Triah! Veștile pe care le aduc îi vor fi de folos.

Războinicii socotiră că, dacă rănitul spunea adevărul, aveau să fie răsplătiți, așa că îl cărară până la cortul căpeteniei lor.

Triah tocmai se desfăta cu două dintre femeile sale și bea vin de curmale.

— Prințe, prizonierul acesta dorește să-ți vorbească.

— Să îngenuncheze și să-și plece capul în fața mea.

Arcașii îl îmbrânciră pe băiat.

— Haide! Spune iute ce-ai de spus.

— Familia mea s-a adăpostit în satul cel nou, iar egiptenii ne-au furat măgarii. Ajută-ne, stăpâne!

Înfuriat, Triah îi dădu o palmă rănitului.

— Nimeni n-are dreptul să facă așa ceva. De data asta am să-l pedepsesc pe faraon!

— Pe băiat îl primim să lupte alături de noi? întrebă unul dintre arcași.

— N-am trebuință de neputincioși. Omoară-l!

Triah își adună oamenii și îi ațâță cu vorbe înflăcărate, lăudând vitejia nubienilor și ocărind lașitatea egiptenilor. Buhenul nu putea să țină piept multă vreme iureșului războinicilor negri.

Și nu era nevoie să capete încuviințarea Prevestitorului, căci prințul din Kush, după această izbândă, gândea să-l tragă în țeapă.

Nu puteai să batjocorești o căpetenie atât de aprigă, precum Triah, și să scapi nepedepsit.

36.

Memphisul încă dormea când cei zece soldați care păzeau micul post din cartierul de la miazănoapte al orașului îl întâmpinară cu voioșie pe vânzătorul de plăcinte. După ce isprăveau de mâncat, gărzile urmau să fie schimbate, așa că puteau merge și ei să se odihnească.

Ieșiră cu toții din clădirea de cărămizi văruite și se așezară înaintea porții, bucurându-se de primele raze ale soarelui ce tocmai răsărea. Erau flămânzi și picau de oboseală.

Aceasta era clipa pe care o așteptau oamenii Libanezului ca să atace. Cele zece prăzi păreau lesne de doborât, iar uciderea lor avea să răspândească spaima în capitală și să-i facă pe toți locuitorii să se teamă pentru viețile lor.

Când primul atacator se izbi de însuși Sobek Păzitorul fu atât de surprins că nici nu se mai gândi să se ferească de cumplita lovitură care îi zdrobi fața.

Complicii săi dovediră mai multă înverșunare, dar luptătorii de elită care luaseră locul gărzilor obișnuite le veniră de hac în scurt timp.

— Acolo jos, un fugar!

Sobek îl ajunse din urmă și-l înșfacă de păr.

— Ia te uită, frizerul nostru! Carevasăzică, voiai să omori străjile!

— Greșiți!

— Care e numele stăpânului tău?

— N-am făcut nimic rău! Fugeam pentru că mi-e frică de încăierări.

— Ascultă, omule, te pândesc de câteva săptămâni. Ai adunat o ceată de hoți și ți-ai petrecut vremea plănuind acest atac. Dacă dorești să-ți salvezi capul, dezleagă-ți limba.

— Nu aveți voie să mă supuneți la cazne!

— Dar nici n-am de gând.

— Atunci… îmi dați drumul?

— Ce-ai zice de o plimbare în deșert? Eu voi avea apă, tu – nu. Și ai să mergi înaintea mea. În această lună a anului, scorpionii și șerpii mișună peste tot.

Frizerul nu se încumetase niciodată să părăsească Memphisul și, asemenea celor mai mulți orășeni, îi era groază de acea pustietate plină de primejdii.

— Dar e împotriva legilor, sunteți neomenos, eu…

— La drum, prietene.

— Nu, nu, am să vorbesc!

— Te ascult.

— Nu știu nimic, aproape nimic. Eu doar am primit ordin să pun la cale această… lovitură. Gărzile erau puține și slabe, așa că n-am fi întâmpinat nicio greutate.

Păzitorul fierbea de furie. Zece omoruri plănuite de niște lași! Dar, în sfârșit, pusese mâna pe unul dintre acei dușmani ascunși în întuneric, care săvârșiseră atâtea mârșăvii.

— Cine ți-a dat ordinul ăsta?

— Un alt frizer.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu.

— Unde stă?

— Merge dintr-un cartier în altul, nu are o casă a lui. Îmi dă de știre atunci când socotește el de cuviință. Eu nu fac nimic de capul meu.

— Și de ce te supui unui astfel de netrebnic?

Privirea frizerului deveni dușmănoasă. Dintr-odată părea că nici nu se mai teme de Sobek.

— Pentru că zeul Prevestitorului va domni curând peste Egipt! Tu și ceilalți necredincioși, uneltele oarbe ale faraonului, veți fi nimiciți. Noi, slujitorii adevăratei credințe, vom dobândi bogăția și fericirea. Iar țara mea, Libia, va putea, în sfârșit, să se răzbune.

— Bine. Până atunci, înșiră-mi toate ascunzătorile mai-marelui tău.

☥

Zarva îl trezi pe voinicul și greoiul mustăcios.

Obișnuit cu viața dusă pe ascuns, frizerul care transmisese ordinul de ucidere a gărzilor adulmecă primejdia.

Își aruncă iute ochii pe fereastră și înțelese că nu se înșela.

Sobek îl căuta.

Așadar, curajoșii săi oameni în care își pusese atâta nădejde dăduseră greș, ba pe deasupra, mai și vorbiseră!

Nu-i rămânea decât o cale de scăpare: să se furișeze pe terasă. Dar și acolo dăduseră buzna gărzile și forțau acum ușa camerei sale.

Libianul știa că n-ar fi putut să reziste întrebărilor lui Sobek.

Împăcat cu sine, apucă cel mai bun brici al său căruia tocmai îi ascuțise lama. Prevestitorul avea să fie mândru de el și îi va deschide porțile paradisului.

Apoi, cu un gest hotărât, adeptul adevăratei credințe își taie gâtul.

☥

Populația Memphisului își arătă cu zgomot bucuria, căci inundația nu pricinuise nicio pagubă orașului! Încă o dată, magia lui Sesostris salvase Egiptul de la nenorocire.

În fața reginei, a vizirului și a Marelui Trezorier, liniștiți acum datorită veștilor sosite din Nubia, Sobek își isprăvi raportul.

— Frizerii… Carevasăzică ei alcătuiau cea mai însemnată parte a trupelor luptătorilor din umbră? se miră Khnum-Hotep.

— Fără îndoială că nu. Toți au fost prinși și luați la întrebări, iar trei dintre ei au mărturisit că libienii slujeau drept oameni de legătură. Nu-l cunosc decât pe mai-marele lor, un alt libian care s-a omorât. Se pare că firul s-a rupt pentru o vreme. Cu alte cuvinte, acum este cu neputință să aflăm cine este adevărata căpetenie.

— Totuși, am dobândit o primă și minunată victorie, își dădu regina cu părerea. Faraonul a supraviețuit revărsării apei, iar vrăjmașul nu se va mai simți, de-acum înainte, de nebiruit. Pe deasupra, o bună bucată de vreme legăturile pe care le-a țesut vor rămâne tăiate. Să ne ajute zeii ca acest pas greșit al dușmanului să fie urmat de altul.

— Soarta e de partea noastră acum, grăi vizirul. Înălțând un brâu magic de fortărețe, regele va înăbuși puterea vătămătoare ce ne

amenința dinspre miazănoapte. Puțin câte puțin, vom recuceri terenul pierdut.

☥

Libanezul înfulecă una după alta zece prăjituri mustind de grăsime. Până când sacagiul nu-i va spune ce s-a ales de atacul împotriva gărzilor, pofta sa nestăvilită de mâncare nu avea să se domolească. Iar omul său de încredere întârzia să apară. Întârzia peste măsură!

În sfârșit, sacagiul sosi.

— Atacul a dat greș, zise el, mâhnit. Sobek era acolo.

Libanezul se îngălbeni.

— Frizerul a scăpat?

— Nu, l-au arestat.

Negustorul simți că leșină. Nevoit să se așeze pe un scaun, își ștergea întruna fruntea cu o pânză parfumată.

— Și nenorocirea nu se oprește aici, continuă sacagiul. Sobek s-a pus pe treabă și toți frizerii au fost luați la întrebări.

— Chiar și căpetenia lor?

— El și-a tăiat gâtul înainte să fie prins.

— Viteaz băiat! Așadar, Sobek nu poate răzbi până la mine.

Întru câtva mai potolit, Libanezul goli o cupă cu vin alb.

— Acum, grupurile noastre nu mai pot ține legătura între ele, arăta sacagiul. Gărzile mișună peste tot și o să treacă ceva vreme până vom găsi alte mijloace de a trimite noi porunci oamenilor noștri.

— Dar vânzătorii?

— Vă sfătuiesc să uitați de ei un timp, ca să nu-i stârniți și alte bănuieli lui Sobek.

— Trebuie să ne descotorosim de câinele ăsta turbat.

— E de neatins, iar gărzile îl iubesc și îl ascultă orbește. Iar după ultima sa ispravă, faima lui va spori.

— O fi el cu neputință de atins, dar nu și de cumpărat. Izbânda aceasta cu care se fălește o să-i înflăcăreze mințile și o să-l facă slab.

☥

Locuitorii satului aflat în apropierea fortăreței Buhen construiseră hambare, colibe, țarcuri pentru animale și garduri împrejmuitoare.

Obișnuindu-se cu noua lor așezare și mulțumiți de traiul pe care-l duceau acum, fugarii nubieni fură luați pe nepregătite de năvala kushiților.

Însărcinat cu aducerea proviziilor de apă și grâne în sat, un ofițer egiptean căzu primul victimă atacatorilor. Triah îi reteză capul și îl înfipse într-un țăruș. Războinicii săi îi măcelăriră pe toți nubienii, fără a-i ierta nici măcar pe copii.

În mai puțin de o jumătate de oră, micul sat rămăsese pustiu.

— Să punem mâna pe Buhen! strigă prințul din Kush, repezindu-se spre poarta cea mare dinspre deșert a fortăreței.

Egiptenii nu avură timp să ridice podul și să închidă intrarea în fortăreață. O haită de fiare ațâțate se năpusti înăuntru, încredințată că izbânda va fi ușoară. Triah se și vedea tăindu-i gâtul lui Sesostris și azvârlindu-i leșul la poarta palatului său. Kushiții se așteptau să găsească o curte largă, unde lupta corp la corp s-ar fi dovedit, cu siguranță, în avantajul lor. Dar se treziră forțați să se înghesuie într-un soi de galerie strâmtă.

De la adăpostul crenelurilor, arcașii egipteni sloboziră săgeți la semnalul lui Nesmontu.

Puținii supraviețuitori încercară să-și doboare potrivnicii, însă fără să atingă nici măcar un singur soldat.

— Înainte! urla prințul, convins că la ieșirea din această capcană va da piept cu dușmanul.

Dar prima galerie se continua cu o alta, la capătul căreia se vedea o ușă grea închisă.

Asupra atacatorilor prinși în capcană se revărsă o ploaie de săgeți ucigătoare.

Niciunul nu reuși să fugă, căci, între timp, egiptenii ridicaseră podul. Triah muri ultimul, cu trupul străpuns de vreo zece săgeți.

☥

Shab Strâmbu' abia îndrăzni să-l trezească din somn pe Prevestitor.

— Îmi cer iertare, stăpâne, dar prințul tocmai a atacat fortăreața Buhen.

— Nătărăul! E prea devreme, mult prea devreme.

— A băut ore întregi tot soiul de licori și s-a hotărât să se răzbune din pricina unui furt de măgari.

— Neisprăvitul ăsta săvârșește o greșeală uriașă.

— Poate că totuși va izbuti să treacă de apărarea egiptenilor.

Urmat de Bina, proaspătă și grațioasă, Prevestitorul se îndreptă spre deșertul din apropierea Buhenului.

☥

Fortăreața părea neatinsă.

Soldații egipteni târau afară stârvurile kushiților și le îngrămădeau unele peste altele înainte de a le arde. Trupul neînsuflețit al lui Triah avu parte de aceeași soartă.

— Ce grozăvie, zise Strâmbu', cu amărăciune.

Armata nubiană, pe care se bizuia Prevestitorul pentru înfruntarea cu Sesostris, fusese nimicită.

— Să nu mai poposim aici, stăpâne. Să ne întoarcem la Memphis. Acolo veți fi la adăpost.

— Uiți de pântecele de piatră. Îmbătat de izbânda sa, Sesostris se va încumeta să-l străbată și să cucerească pământurile de dincolo de el.

— Și vom fi în stare să-l înfrângem, fie chiar și cu ajutorul leoaicei?

— Să nu te îndoiești de asta, viteazul meu prieten. El nu e decât un faraon, iar eu sunt Prevestitorul. Domnia sa se sfârșește, a mea de-abia începe. O întâmplare atât de neînsemnată îți clatină deja credința?

Pe Shab Strâmbu' îl copleși rușinea.

— Mi-au mai rămas atâtea de învățat, stăpâne! Nu vă supărați pe mine!

— Te iert.

La întoarcerea în tabără, Prevestitorul îi puse întrebări lui Gură-Pocită despre așezarea trupelor egiptene. Cea mai mare parte a soldaților se găsea la Buhen, dar o trupă făcea de pază pe un ostrov învecinat unde se reparau corăbiile.

— Omoară-i pe toți cei care se află acolo și dă foc vaselor! porunci Prevestitorul. Sesostris va pricepe astfel că împotrivirea

noastră nu a slăbit. Vom isca învălmășeală printre egipteni, iar înfrângerea aceasta neașteptată îi va descuraja pe soldați.

— Ce-o să mă mai înveselesc, zise Gură-Pocită, bucuros că putea să treacă la fapte.

37.

Sekari sări din somn.

— Ce vis urât! Mestecam castraveți! E semn rău, ne așteaptă mari necazuri.

— Culcă-te la loc, îl povățui Iker, pe jumătate adormit.

— Nu lua în râs tălmăcirea viselor! Ia uită-te la Vânt-de-Miazănoapte și la Sângerosul care tocmai s-au trezit și ei.

Fiul regal aruncă o privire neîncrezătoare spre cele două animale.

Măgarul și câinele se foiau încoace și-ncolo neliniștiți, cu ochii țintă spre apele fluviului.

— Ceva se petrece. Santinelele sunt la locurile lor?

— Nu te mișca de aici, mă duc să cercetez.

Prevăzător, Sekari se apropie de atelierul tâmplarilor.

Straja dispăruse.

Sekari alergă până la cortul unde se odihneau soldații.

— În picioare! ordonă el. Împrăștiați-vă degrabă! Suntem atacați.

De-abia își părăsiră egiptenii adăpostul că mai mulți necunoscuți purtând torțe îi și dădură foc, convinși că vrăjmașii lor dormeau adânc și vor arde de vii.

Urmă o luptă corp la corp aprigă, cu sfârșit nesigur.

Îngrijorat, Sekari porni fără întârziere spre Iker pe care-l găsi măsurându-și puterile cu doi sirieni. Sprinten, tânărul scrib se ferea de loviturile de cuțit ale atacatorilor și îl doborî pe primul. Sângerosul îl trânti la pământ pe celălalt și îi înfipse colții în beregată.

Trei corăbii ardeau deja.

Gură-Pocită se bizuise pe faptul că-i va lua pe egipteni pe nepregătite, așa că oamenii săi nu erau îndeajuns de numeroși ca să zdrobească toată garnizoana egipteană. Și, în ciuda pierderilor suferite, aceasta ieși biruitoare.

La lumina flăcărilor, Iker îl recunoscu pe luptătorul păros care era pe cale să pună foc celei de-a patra corăbii.

— Gură-Pocită!

Bărbatul se întoarse.

— Îmi plăcea să te știu mort, scrib blestemat!

Zvârlit cu ură, pumnalul atinse ușor obrazul Fiului regal.

Gură-Pocită se aruncă în apă și se făcu nevăzut.

☥

Faraonul însuși conduse ritualul de înmormântare al ofițerului egiptean ucis în timpul atacului asupra satului de lângă Buhen. După ce-i fusese găsit trupul, un mumificator îi așezase capul la loc. Și ceilalți morți avură parte de morminte cuviincioase.

Prezența lui Sesostris liniști trupele, pe care atâta cruzime le îngrozise. Nimicirea războinicilor lui Triah nu dovedea oare că planurile monarhului erau bune?

Alături de faraon stătea Fiul regal Iker, care tocmai respinsese un atac neașteptat, abătut asupra ostrovului în toiul nopții. Deși pieriseră destui soldați, iar trei corăbii fuseseră mistuite de flăcări, încercarea vrăjmașului dăduse greș.

— Nu mai avem vreme de pierdut, grăi monarhul. A sosit clipa să trecem pântecele de piatră.

Un murmur de îngrijorare străbătu rândurile soldaților.

— Eu am să pornesc primul, împreună cu Iker. Nu uitați să luați cu voi amuletele protectoare și dați ascultare deplină ordinelor generalului Nesmontu.

Rămas singur lângă Sesostris, Iker îl văzu scriind câteva cuvinte pe o paletă din aur, simbolul poziției sale de mare preot al Abydosului.

Scrisul regelui se preschimbă și, în locul semnelor trasate de mâna faraonului, se iviră altele. Apoi și acestea se șterseră puțin câte puțin și paleta redeveni curată.

— Nevăzutul răspunde întrebărilor de care atârna viața noastră, îl lămuri monarhul pe Iker. Mâine în zori, vom străbate pântecele de piatră.

— Corăbiile nu pot pătrunde pe acolo, Luminăția Voastră!

— La timpul cuvenit vor putea. Patru forțe hrănesc fapta cea dreaptă: puterea luminii, dărnicia, capacitatea de manifestare a puterii, stăpânirea elementelor[7]. Viața e rodul forțelor creatoare ale universului. Însă câți oameni își dau seama cu adevărat de lucrul

acesta? Re, lumina divină, ne deschide spiritul în timpul inițierilor. Când sufletul-pasăre se înalță, poți să atingi cerul, să treci din lumea obișnuită în cea nevăzută și apoi să te întorci. Călătoria dintr-o lume în alta te ajută să nu rămâi sclavul neștiinței omenești și să scapi de robia timpului. Privește dincolo de toate întâmplările și învață să deslușești darurile cerului.

— Dar leoaica nu va înfrânge mii de armate?

— Ea este Sekhmet, regina puterilor. Porți la gât amuleta sceptrului *sekhem,* care stăpânește puterea, iar eu mânuiesc acest sceptru când aduc ofrande zeilor. E cu neputință s-o zdrobim pe leoaica lui Sekhmet. Prevestitorul se folosește de ea, îndreptându-i forțele împotriva noastră, iar eu trebuie să-i redau locul ce i se cuvine.

Sekari dârdâia de frig.

În plină vară, zorii înghețați răsăriseră deasupra celei de-a doua cataracte a Nilului, atât de îndepărtată de blândețea Egiptului. O nouă vrajă de-a Prevestitorului, fără nicio îndoială.

Cinci călători priveau spre pântecele de piatră: faraonul, Iker, Vânt-de-Miazănoapte, Sângerosul și Sekari. Cât despre armata egipteană, aceasta avea să-l ocolească prin deșert.

Ca inițiat al Cercului de Aur din Abydos, Sekari cunoștea întinderea puterilor faraonului. Și totuși, în fața uriașei piedici alcătuite din pietre și ape năvalnice, se îndoia de reușită. Dar jurase să-l urmeze pe rege pretutindeni. Iar această priveliște, oricât de înspăimântătoare părea, nu-l va face să dea înapoi. Cuvântul nu se împrumută, ci se dă, iar acela care își călca jurământul devenea un mort viu.

— Uită-te la stânca ce se înalță deasupra cataractei! îl îndemnă Sesostris pe Iker. Cu ce seamănă?

— Are forma *uraeus*-ului, cobra ce împodobește fruntea Luminăției Voastre.

— Ea ne ocrotește. Nu băga în seamă valurile și zgomotul.

Mânuind cârma, faraonul depăși o trecere îngustă peste care se prăvăleau talazurile dezlănțuite. O învălmășeală de pietre se întindea cât vedeai cu ochii.

Ud leoarcă, Sekari se agățase de bastingaj. Nilul își dublase furia, iar corabia trosnea din toate încheieturile, gata-gata să se răstoarne.

— Ține cârma! îi porunci Sesostris fiului său.

Regele apucă un arc uriaș și-l încordă. Vârful săgeții sale era făcut din comalină și jasp roșu scânteietor.

Săgeata străpunse perdeaua de ceață.

☥

— Am pricinuit ceva pagube, îl înștiință Gură-Pocită pe Prevestitor.

— Câte corăbii ai distrus?

— Trei pe de-a-ntregul, iar o a patra nu mai e de niciun folos.

— Mult mai puțin decât trăgeam nădejde.

— Căratul proviziilor va fi îngreunat de lipsa a trei corăbii! Pe deasupra, egiptenii vor trăi cu frica-n sân clipă de clipă. Vom stârni încăierări oriunde și oricând. Cu cât se vor afunda în Nubia, cu atât pot să ne cadă pradă mai ușor.

— Vrăjitorii nubieni au fugit, îi reaminti supărat Shab Strâmbu'.

— Pe negrii ăștia îi cuprinde spaima din nimic și o iau la goană prea iute. Dar libienii mei nu se tem de niciun vrăjmaș. Și, pe deasupra, avem și leoaica. Ea singură va pune pe fugă armata egipteană!

Gură-Pocită uită să pomenească de faptul că-l întâlnise pe Iker.

— Să ne odihnim acum! porunci Prevestitorul. Mâine ne vom pune iar pe treabă.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, Prevestitorul ieși din cortul său împreună cu Bina. Aerul era rece, agonia întunericului – apăsătoare.

Tânăra femeie se clătină.

— Mă înăbuș, stăpâne.

O săgeată de foc pârjoli noaptea ce se sfârșea. Mai întâi, păru că se pierde în depărtare, apoi căzu cu o iuțeală nemaipomenită și străpunse coapsa dreaptă a Binei, care răcni de durere.

Prevestitorul nu avu vreme să se îngrijească de ea căci, odată cu prima rază de soare, se ivi un șoim imens cu ochi de aur, care prinse a se roti deasupra lor.

Îndată, mâinile Prevestitorului se preschimbară în gheare, iar nasul în clonț. Când șoimul scoase un strigăt ascuțit, Prevestitorul crezu că acesta era semnalul de atac. În stare să vadă chiar și lucrurile ce se ascundeau privirii muritorilor, încarnarea faraonului nu obișnuia să lase dușmanului nicio șansă. Însă de data aceasta avea să cunoască înfrângerea.

Aproape de pământ, plasele Prevestitorului o să-l prindă în capcană. Apoi Prevestitorul o să-i reteze capul lui Horus Sesostris.

Dar șoimul se înălță spre cerul luminat de soarele ce răsărea.

— Stăpâne, observă Shab, cataracta a devenit tăcută!

Un pândar alerga din răsputeri spre ei.

— Să fugim! Vine armata egiptenilor!

☥

Niciodată drumul pe apă nu fusese atât de lin. Din pântecele de piatră rămăsese doar o îngrămădire de stânci prin care Nilul își deschidea calea în urma corăbiei.

— N-aș fi crezut vreodată că așa ceva e cu putință! se minună Sekari.

— Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul nu s-au îndoit o clipă, băgă de seamă Iker.

— Dar tu?

— Eu am ținut cârma și am văzut săgeata regelui sfâșiind întunericul. De ce să punem întrebări fără rost?

Sekari mormăi un răspuns nedeslușit.

Liniștiți, măgarul și câinele se culcară pe punte, iar monarhul apucă din nou cârma.

— Șoimul Horus l-a doborât pe Prevestitor? întrebă Iker.

— Nu acesta era țelul său. După ce leoaica a rămas nemișcată din pricina rănii, pasărea începuturilor a domolit zbuciumarea fluviului. Vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate de-a lungul întregului an. El ne va ajuta să ajungem la puternicele fortărețe pe care le vom construi dincolo de cataractă. Forțele vătămătoare dinspre miazăzi nu vor putea trece de zidul nostru magic.

— Prevestitorul și leoaica mai pot să ne atingă?

— Din nenorocire, da. Le-am dat o lovitură grea și se va scurge multă vreme până se vor înzdrăveni. Dar răul și cruzimea găsesc

întotdeauna hrana trebuincioasă ca să renască și să o atace iar pe Maat. Tocmai de aceea avem nevoie de atâtea fortărețe.

— Orașul de aur se găsește prin preajmă?

— Curând vei pleca în căutarea lui.

Soldații egipteni părăsiră deșertul cântând pentru a se alătura faraonului. Nesmontu le îngădui să-și arate în acest chip ușurarea ce-o resimțeau acum și care le înlătura temerile și le întărea hotărârea. Toți fură nespus de uimiți când văzură pacea ce domnea peste pântecele de piatră.

— Ai întâmpinat greutăți? îl întrebă regele pe general.

— Rămășițe ale triburilor nubiene, războinici libieni și sirieni, destul de iscusiți. Uneori s-au dovedit primejdioși.

— Ce pierderi avem?

— Un mort, numeroși răniți ușor și doi grav. Doctorul Gua o să-i salveze însă. Dar, de partea dușmanilor, nu există supraviețuitori. Au luptat în grupuri mici și n-au vrut să se dea prinși. După părerea mea, planul Prevestitorului pare limpede: atacuri neîncetate purtate de oameni orbiți de credința lor și care-și dau bucuroși viața pentru ea. Va trebui să fim cu mare băgare de seamă și să sporim paza.

Victoria fu sărbătorită printr-un mare ospăț.

— Cine îl iubește pe faraon este o făptură cu adevărat fericită, înzestrată cu toate cele de trebuință, reaminti Nesmontu, iar cine se răzvrătește împotriva lui nu cunoaște fericirea, nici pe pământ, nici în cer.

Un poem al lui Sehotep, menit școlilor de scribi, îl asemuia pe rege cu o stavilă ce oprea valurile, cu o încăpere răcoroasă unde se doarme bine, cu un zid de nedărâmat, cu un războinic viteaz al cărui braț nu ostenește niciodată, cu un adăpost pentru cel slab, cu apa rece pe timp de arșiță, cu o locuință caldă și uscată pe timp de iarnă, cu muntele ce înfruntă vântul și împrăștie furtuna.

Sub privirile atente și încărcate de emoție ale tuturor, uriașul faraon, purtând pe cap coroana dublă, ridică stela de granit roșu, care slujea drept mărturie a întinderii pământurilor egiptene. „Acesta e hotarul de miazăzi, așezat în anul opt al lui Sesostris, stătea scris în piatră. Niciun nubian nu-l va putea trece pe pământ sau pe apă, cu ajutorul unei corăbii sau împreună cu alți tovarăși de

un sânge cu el. Singurii cărora le e îngăduit lucrul acesta sunt negustorii de pe aceste meleaguri, mesagerii și călătorii însuflețiți de gânduri curate.”

După încheierea serbărilor, avea să înceapă construirea noilor fortărețe, cele mai îndepărtate și mai mari înălțate vreodată în Nubia.

38.

Preotul permanent Bega era ros de griji.

De ce aliații săi nu dădeau niciun semn de viață? Gergu nu mai apăruse la Abydos, iar Medes nu mai trimisese niciun mesaj. Negoțul pe ascuns cu stele funerare fusese întrerupt, iar orașul trăia într-o izolare deplină, sub protecția armatei. Potrivit rarelor vești aduse de preoții temporari, Sesostris ducea lupte grele în Nubia. Oare planul Prevestitorului se va dovedi îndeajuns de nimicitor?

Pe măsură ce treceau zilele, în sufletul lui Bega se aduna otrava, iar ura sa față de rege și Abydos creștea. Însă era sigur că găsise mijlocul cel mai potrivit pentru a se răzbuna, așa că de ce să se lase pradă deznădejdii? Mai bine să aștepte, răbdător. Mulțumită puterilor nemaipomenite ale Prevestitorului, curând se vor risipi toate îndoielile. Închipuindu-și că poate să supună ținuturile de la miazăzi, Sesostris dovedise multă trufie, căci acolo se va lovi de forțe necunoscute, mai presus de ale sale.

Iar când învingătorii vor cuceri Abydosul, Bega va fi noul mare preot!

Deocamdată însă, avea o altă pricină de bucurie: dizgrația lui Isis. Multă vreme, Bega se arătase neîncrezător în privința acestei frumoase preotese, căci urcase prea repede treptele ierarhiei care, după părerea lui, ar fi trebuit păstrată doar bărbaților. Preotul permanent nu putea suferi femeile, mai ales pe cele care aveau legătură cu sacrul. Încuviințând pe de-a-ntregul spusele Prevestitorului, Bega socotea că femeile nu sunt în stare să se îngrijească de treburile preoției. Locul lor era acasă unde să-și slujească bărbatul și copiii. De îndată ce va conduce Abydosul, Bega le va izgoni de aici pe toate preotesele.

Din fericire, soarta lui Isis se înăsprise. Chemată adesea la Memphis, în preajma regelui, ea ar fi putut ajunge mai-mare peste preotese și, în felul acesta, una dintre cele mai însemnate persoane ale orașului sacru. Totuși, sarcina care tocmai îi fusese încredințată de Pleșuv zădărnicea aceste planuri de viitor! Neîndoielnic, tânăra

femeie îi displăcuse monarhului. Așa că acum era osândită la o muncă anevoioasă, de care se plângeau până și cei care o îndeplineau în mod obișnuit: spălatul veșmintelor!

Bega bănuise multă vreme că Isis era o iscoadă de-a faraonului, care observa faptele și gesturile preoților permanenți și-l înștiința pe Sesostris despre orice pas greșit al acestora. Dar se dovedise a fi doar o uneltitoare, o naivă care își aflase până la urmă locul pe care-l merita. Încântat să o vadă umilită în acest fel, Bega se feri să-i vorbească unei biete slujitoare și-și văzu de îndatoririle sale rituale.

☥

Isis spăla cu delicatețe tunica de în alb regal, folosind puțină spumă de salpetru ca să-i redea întreaga strălucire și puritate. Nici nu i-ar fi trecut prin minte că Pleșuvul i-ar putea încredința o sarcină atât de sacră precum curățarea veșmântului lui Osiris, arătat în timpul celebrării misterelor.

Atentă la munca sa, tânăra femeie nu băga în seamă privirile disprețuitoare îndreptate spre ea. Atingerea acestei tunici, țesută în taină de zeițe, o ajuta să treacă de încă o etapă pe calea spre inițiere. Încă de la începuturile Egiptului, puțini oameni avuseseră norocul s-o privească.

— Ai isprăvit? o întrebă Pleșuvul, morocănos ca-ntotdeauna.

— Da. Sunteți mulțumit de munca mea?

Tunica cea albă a lui Osiris scânteia în soare.

— Împăturește-o și pune-o în cufărul acesta.

Mica mobilă, garnisită cu fildeș și faianță albastră, era împodobită cu tije de papirus înflorit. Isis așeză veșmântul înăuntru.

— Zărești hotarul nevăzut care se află în acest loc? continuă Pleșuvul.

— Abydosul e poarta cerului.

— Vrei să treci de ea?

— Vreau.

— Atunci urmează-mă.

Supunându-se vrerii faraonului, stăpân peste Cercul de Aur din Abydos, Pleșuvul o conduse pe Isis până într-o capelă a templului lui Osiris.

Pe o măsuță joasă stăteau înșirate piesele unui joc numit *senet,* „trecerea”.

— Ia loc și joacă.

— Împotriva cui?

— A nevăzutului. Întrucât ai atins tunica lui Osiris, nu poți ocoli această încercare. Dacă învingi, vei fi purificată și spiritul tău se va deschide spre lumi noi. Dacă pierzi, vei dispărea.

Ușa capelei se închise.

Dreptunghiulară, suprafața de joc cuprindea treizeci de căsuțe așezate în trei rânduri paralele. Cei doisprezece[8] pioni ai unui jucător aveau forma unui fus, iar ai potrivnicului său, forma unui con cu capul rotunjit. Piesele înaintau potrivit unui număr obținut prin aruncarea unor plăcuțe ce purtau înscrise pe ele cifre. Unele căsuțe erau bune, altele – rele. Jucătorul trebuia să înfrunte numeroase capcane înainte de a ajunge la Nun, oceanul începuturilor unde se regenera.

Isis poposi în căsuța a cincisprezecea, „sălașul renașterii”. Aici se găsea hieroglifa vieții, încadrată de două sceptre *uas,* „puterea înfloritoare”.

Plăcuțele se întoarseră brusc și cinci pioni potrivnici se mișcară în același timp ca să oprească înaintarea preotesei.

Cea de-a doua aruncare a lui Isis aduse nenorocirea: căsuța 27, o întindere de apă unde te puteai îneca! Isis fii nevoită să dea înapoi, poziția sa devenind nesigură.

Când nevăzutul își făcu simțită din nou prezența, tânăra femeie crezu că totul e pierdut.

Dar de ce să se teamă? Nu încercase ea să ducă o viață dreaptă, în slujba lui Osiris? Dacă sosise clipa să se înfățișeze înaintea judecătorilor divini, inima sa avea să vorbească pentru ea.

Isis azvârli plăcuțele.

26, căsuța „locuinței desăvârșite”. Era aruncarea cea mai bună, care-i deschidea poarta cerului, dincolo de acest joc.

Căsuțele dispărură deodată, trecerea se săvârșise.

Pleșuvul deschise ușa capelei și îi arătă preotesei o bucată de aur.

— Să mergem împreună la salcâm.

Preotul dădu mai întâi ocol arborelui.

— Ia metalul acesta, Isis, și lipește-l de o ramură.

Din bucata de aur se răspândea o căldură plăcută. Hrănită cu o sevă nouă, ramura înverzi toată.

— Aurul tămăduitor! zise tânăra femeie, uimită. De unde vine?

— Iker l-a descoperit în Nubia. Dar avem nevoie de mult mai multe bucăți ca să salvăm arborele. Suntem însă pe calea cea bună.

Iker… Fiul regal lua, așadar, parte la vindecarea arborelui vieții. Și de vreme ce nu era un om ca oricare altul, poate că destinul său se va împleti cu cel al unei preotese din Abydos.

☥

Nu mai puțin de șase fortărețe aveau să alcătuiască de-acum înainte, începând dinspre miazănoapte și până înspre miazăzi, poarta ferecată a pântecelui de piatră: Mirgissa, Dabemati, Shalfak, Uronarti, Semna și Kumma. Sesostris vizita în fiecare zi șantierele rânduite de Sehotep, ajutat de Iker și de generalul Nesmontu. Văzând cum se înalță zidurile, constructorii uitau de oboseală și de asprimea muncii. Bine hrăniți și având la dispoziție apă și bere pe săturate, meșterii se bucurau de toată atenția lui Medes și Gergu, nevoiți să se străduiască din greu, și își dădeau seama că de lucrul lor depindea apărarea întregului ținut.

Mirgissa îi impresiona până și pe cei mai puțin simțitori. Clădită pe un promontoriu ce se înălța deasupra Nilului cu douăzeci de metri, la vest de extremitatea sudică a celei de-a doua cataracte, „Cea care îi respinge pe locuitorii oazelor” ocupa un dreptunghi de opt hectare și jumătate. Înconjurată de un șanț adânc, fortăreața avea un zid dublu de apărare și bastioane care vegheau intrările. Datorită pereților înalți de zece metri și largi de opt, Mirgissa putea fi păzită doar de o garnizoană modestă, formată din treizeci și cinci de arcași și tot atâția lăncieri.

La adăpostul meterezelor, se întindeau o curte pietruită, mărginită de coloane, case, hambare și magazii. Existau, de asemenea, și o topitorie, un atelier de arme și un templu. Meșterii făureau și reparau lănci, sulițe, săbii, pumnale, arcuri, săgeți și scuturi.

Această cetate întărită se continua cu un oraș deschis, având aproape aceeași suprafață, unde fuseseră construite case din

cărămidă nearsă, cuptoare de pâine și felurite ateliere. Irigând deșertul, egiptenii sădiseră arbori, dând naștere unor mici grădini, spre uimirea triburilor învecinate care, unul câte unul, juraseră supunere faraonului.

Doctorul Gua și farmacistul Renseneb îi îngrijeau pe cei suferinzi și o atmosferă de încredere se înstăpâni peste tot. Mirgissa devenea inima negoțului unui ținut năpăstuit, care ieșea acum din mizerie. Nimeni nu răbda de foame și nu se mai vorbea despre răzvrătiri și lupte. Urându-i pe kushiți care, de la dispariția prințului Triah, nu făceau altceva decât să se omoare între ei în lupta pentru putere, localnicii își întorseseră privirea spre egipteni. Sesostris nu le apărea drept un tiran, ci dimpotrivă, ca un eliberator și un zeu coborât pe pământ. Nu făgăduise el, oare, bunăstare și ocrotire tuturor?

Născocirea cu care mai-marele lucrărilor se mândrea cel mai mult era o glisieră pentru corăbii cu o pantă de zece grade, alcătuită din bârne acoperite cu noroi, udat fără încetare atunci când vasele erau scoase din apă și trase la mal. Lată de doi metri, glisiera înlesnea transportul proviziilor și al materialelor, încărcate pe sănii grele.

Din înaltul turnurilor Mirgissei, soldații supravegheau venirile și plecările nubienilor. Învățând să recunoască diferite triburi și obiceiurile lor, străjile observau tot ce se petrecea și-l înștiințau degrabă pe comandantul fortăreței când era nevoie să trimită o patrulă. Nimeni nu putea pătrunde pe pământul egiptean fără să aibă documente în bună rânduială.

Împreună cu echipa sa de scribi, Medes întocmea liste cu cei care intrau în Egipt și trimitea copii după ele către celelalte fortărețe și către Elephantina, astfel încât un număr tot mai mic de străini puteau să se strecoare neștiuți în regat.

Pradă unei cumplite dureri de cap, Secretarul Casei Regale îl chemă pe doctorul Gua.

— Nu mă mai simt în stare să muncesc, mărturisi Medes. Tot capul îmi e cuprins de flăcări.

— Am să vă dau două leacuri care se ajută unul pe altul, hotărî doctorul. Mai întâi, luați aceste hapuri preparate de farmacistul Renseneb. Ele vor destupa canalele ficatului și vă vor alina suferința.

Apoi, am să vă așez pe frunte capul unui somn pescuit azi de dimineață. Durerea va trece în oasele peștelui și o să scăpați de ea.

Deși neîncrezător la început, Medes nu întârzie totuși să recunoască puterea tămăduitoare a leacurilor.

— Sunteți și mag, nu-i așa, doctore?

— Fără puțină magie nu avem sorți de izbândă. Și acum, vă las. Am multă treabă, dar mă voi întoarce, dacă o să mai aveți nevoie de mine.

Unde găsea omul acesta mărunt și slab, care căra mereu cu el un sac greu de piele, atâta energie? De când lucrurile se mai liniștiseră în Nubia, Gua și Renseneb nu se mărgineau doar să-i îngrijească pe localnici, ci se străduiau să-și transmită toată învățătura altor doctori care să-i înlocuiască după plecarea lor. Datorită îndemnurilor lui Sesostris, întreg ținutul dăduse uitării sărăcia și dezordinea.

— Lipsește un raport, îi spuse un scrib lui Medes.

— Ce fel?

— Una dintre cele cinci patrule de supraveghere nu și-a trimis raportul obișnuit.

Fără să șovăie, Medes plecă să-l înștiințeze pe Nesmontu.

— Generale, poate că e vorba de un fapt fără prea mare însemnătate, dar aș vrea totuși să lămurim lucrurile. Unul dintre ofițeri a uitat să-și întocmească raportul.

Nesmontu ordonă ca vinovatul să se înfățișeze degrabă înaintea lui.

Aghiotantul se întoarse într-un suflet.

— Ofițerul e de negăsit, generale.

— Și soldații săi?

— Nu i-a văzut nimeni.

Neîndoielnic, patrula nu se mai întorsese.

Regele își strânse sfatul de război.

— Încotro pornise patrula? întrebă Sesostris.

— Pe drumul apusean, răspunse Nesmontu. Trebuia să controleze o caravană de-a localnicilor, dar nici aceasta n-a mai ajuns la Mirgissa. Socot că oamenii noștri au căzut într-o capcană. Trebuie să

aflăm dacă a fost doar o întâmplare sau se pune la cale un atac adevărat.

— Iau asupra mea această însărcinare, grăi, răspicat, Iker.

— Armata nu duce lipsă de cercetași iscusiți! se împotrivi Nesmontu.

— Să nu ne amăgim. Aici e mâna Prevestitorului. Voi fi cu băgare de seamă. Să mă însoțească doar câțiva soldați dintre cei mai încercați.

Sesostris încuviință hotărârea Fiului regal.

Oricât de primejdioasă s-ar fi dovedit această nouă înfruntare cu Prevestitorul, ea avea să-i desăvârșească lui Iker pregătirea. Căci nu exista altă cale ca să răzbești din întuneric spre lumină.

Sekari oftă amarnic la gândul că-și va părăsi odaia atât de primitoare și sala în care mâncau ofițerii și unde se serveau niște bucate atât de gustoase. Poate că ar fi trebuit să-și găsească un alt prieten mai domol din fire. Dar oare misiunea sa nu era aceea de a-l proteja?

39.

Generalul Nesmontu se arătase de neclintit: toți membrii patrulei, chiar și Iker, trebuiau să fie înzestrați cu apărători împotriva săgeților – niște papirusuri magice legate strâns de piept cu o funie. Nu grosimea lor conta cel mai mult, ci formulele înscrise pe ele, care erau în stare să înlăture primejdia.

La umbra unui balanit se odihnea o caravană alcătuită din nubieni și măgarii lor. Când egiptenii se apropiară, negustorii ridicară mâinile în semn de prietenie.

Sângerosul scoase un mârâit amenințător, iar Vânt-de-Miazănoapte se opri și nu se mai lăsa urnit din loc cu niciun chip.

Simțind neîncrederea vrăjmașului, arcașii kushiți încetară să se mai prefacă și traseră.

Iker îi mulțumi în gând generalului Nesmontu, căci săgețile greșiră ținta.

— Vin alții din spate! strigă Sekari. Și din părți! Ne-au împresurat!

— La pământ! porunci Fiul regal. Săpați!

Numai că, la adăpostul acestor biete gropi, egiptenii nu puteau rezista prea multă vreme. Moartea prințului lor nu-i descurajase pe kushiți, care izbutiseră să pună la cale o astfel de capcană.

— Nu vreau să cad pradă deznădejdii, dar viitorul mi se pare întunecat! își dădu cu părerea Sekari. Am aflat, ce-i drept, cum au fost uciși soldații noștri, dar n-o să apucăm să povestim nimănui. Cât despre un atac, nici nu încape vorbă. Sunt de douăzeci de ori mai mulți decât noi.

Iker nu zărea nici el vreo rază de speranță. Așa că își îndreptă toate gândurile către Isis. Nu-l salvase ea și în alte dăți? Dacă-l iubea cât de cât, n-o să-l părăsească în fața acestor sălbatici.

— Auzi și tu zgomotul ăsta? întrebă Sekari. Aș putea jura că-i un bâzâit de albine.

Era chiar un roi care se îndrepta spre ei.

Un roi cum nici unui crescător de albine nu-i fusese dat să vadă vreodată, atât de întins încât acoperea soarele.

Albina, simbolul regelui Egiptului de Jos.

Și armata de insecte se prăvăli asupra kushiților.

— Hai după ele! urlă Iker. Noi n-avem de ce să ne temem!

Sekari se izbi de un negru înalt, hotărât să-l împiedice să treacă. Dar suferind din pricina zecilor de înțepături, kushitul se prăbuși brusc.

Fără a ține seama de bâzâitul asurzitor al aliaților săi, patrula egipteană îi urmă și scăpă astfel din capcană.

Iker alergă timp îndelungat, întorcând capul de mai multe ori ca să se încredințeze că niciunul dintre însoțitorii săi nu rămăsese în urmă.

Apoi roiul dispăru fără veste, de parcă l-ar fi înghițit cerul.

— Suntem salvați, dar ne-am rătăcit.

— Când se întunecă, o să ne călăuzim după stele.

Deșertul se întindea cât vedeai cu ochii și niciun fir de verdeață nu se zărea nicăieri.

— Să poposim la umbra acestei dime.

Iker observă un obiect din piatră pe jumătate îngropat în nisip. Îl apucă și trase binișor de el, sub privirea nedumerită a lui Sekari.

— Neîndoielnic, e o formă pentru turnat metalul! O fi vreo mină prin preajmă.

La poalele dunei, găsiră și alte obiecte asemănătoare.

Soldații scoaseră la lumină intrarea într-o galerie, bine păstrată.

Iker și Sekari se apucară s-o cerceteze. Sângerosul și Vânt-de-Miazănoapte rămaseră la suprafață ca să-i vestească în caz de primejdie.

Galeria ducea spre un soi de platou mărginit de colibe din piatră în care zăceau balanțe, greutăți din bazalt și o mulțime de forme de diverse mărimi.

De-o parte și de alta a ușii unui mic templu se înălțau două coloane cu chipul zeiței Hathor.

Chipul lui Isis.

— Ne-a îndrumat pașii până la orașul de aur, murmură Iker.

Înăuntrul sanctuarului stăteau rânduite cu grijă lingouri de aur.

Bina suferea atât de tare, încât îl imploră pe Prevestitor s-o ucidă! Dar, în ciuda rănii groaznice din pricina căreia piciorul ar fi trebuit tăiat, Prevestitorul izbuti s-o liniștească, îngrijind-o fără odihnă cu ierburile aduse de vrăjitorii nubieni.

Dacă faraonul își închipuia că o înlăturase din calea sa pe leoaica aceea cumplită, atunci se înșela. Așezată pe rană, regina turcoazelor grăbea vindecarea.

Deja tânăra femeie nu mai scotea strigăte sfâșietoare în care vocea sa și a fiarei se amestecau. Amețită de fierturi adormitoare, Bina se adâncea în somn ore întregi.

În ciuda pierderii armatei lui Triah, kushiții care scăpaseră cu viață și mai multe triburi nubiene se supuneau în continuare marelui mag. Numeroși războinici îi ascultau învățăturile, rostite cu o voce blândă și învăluitoare. Zeul cel nou avea să le îngăduie să răpună trupele lui Sesostris, să distrugă fortărețele, apoi să calce hotarele Egiptului. Căci viitorul pe care-l zugrăvea Prevestitorul nu putea fi ocolit. Toți necredincioșii aveau să piară.

— Egiptenii construiesc cu o iuțeală nemaivăzută, zise Gură-Pocită. Acum s-au așezat la Shalfak! De pe fâșia aceea de pământ și stânci vor păzi și mai bine fluviul și deșertul.

— Nu lăsați lucrările să înainteze.

Gură-Pocită se simți înviorat.

— Să punem mâna pe Shalfak va fi o ispravă frumoasă. Nu ne vom dovedi ușor de alungat. Și n-o să luăm prizonieri, se înțelege de la sine!

— Ce s-a ales de falsa caravană trimisă ca să-i ademenească pe egipteni?

— A dispărut în deșert. Sesostris a atacat și el. Uriașul ăsta nu ne lasă pic de răgaz și ne întoarce fiecare lovitură.

— Dar o să-l doborâm până la urmă!

Încrederea în izbândă a lui Gură-Pocită îi îmbărbătă pe războinicii săi. Dar în sufletul Prevestitorului răsărise îndoiala. Pe măsură ce cucerea Nubia, puterile magice ale lui Sesostris sporeau și faraonul devenea tot atât de rezistent ca și zidurile fortărețelor sale.

Din fericire însă, îi mai rămâneau destule părți șubrede.

Așezat pe un scăunel pliant, Sekari se desfăta cu un vin amețitor.

— Mai vrei o cupă, Iker?

— Am băut îndeajuns.

— Învață Cheia viselor! Dacă te vezi bând vin în vis înseamnă că te hrănești cu Maat! Mie mi se întâmplă adeseori. Și într-un loc îngrozitor ca acesta nu cunosc un leac mai bun.

Fortăreața Shalfak, „Cea care supune țările străine"[9], nu avea nimic atrăgător. La picioarele ei, Nilul se îngusta și era ușor de supravegheat. Nu prea mare[10], dar înzestrată cu pereți groși de cinci metri, cetatea adăpostea o garnizoană mică și câteva hambare. De pe țărmul abrupt o scară cobora până la Nil. Datorită meșteșugului lor desăvârșit, constructorii munceau cu spor. Până la încheierea lucrărilor zidului principal, singura primejdie se putea ivi dinspre deșert. Așa că Fiul regal și o trupă de douăzeci de arcași păzeau șantierul.

— Îmbată-te în fiecare zi și în fiecare noapte, continuă Sekari, și nu uita să prețuiești vinurile cele bune! Doar așa vei rămâne întotdeauna fericit și senin, căci ele umplu de bucurie toată casa și se unesc cu aurul zeilor. Cuvintele acestea, ale unui poet, nu ți se par vrednice de admirație?

— Oare nu au vreun tâlc ascuns? i-o întoarse Iker. N-or vorbi ele despre beția divină, pe care o simți în timpul contopirii cu lumea nevăzută?

— Un tâlc lipsit de învelișul faptelor n-are niciun rost! Dar aurul trimis la Abydos… se va dovedi de vreun folos?

Sekari începu să cânte dintr-o lăută făcută dintr-o carapace de țestoasă, acoperită cu o piele de gazelă bine întinsă, vopsită în roșu și având șase găuri. Plimbându-și degetele peste cele trei corzi, Sekari îngână un cântec grav și tărăgănat.

— Am ascultat cuvintele înțelepților. Ce este eternitatea? Un loc în care domnește dreptatea și frica nu este cunoscută, un loc de unde zarva a fost alungată și nimeni nu sare asupra semenului său. Acolo nu există vrăjmași, iar strămoșii trăiesc în pace.

Culcați pe-o parte, Sângerosul și Vânt-de-Miazănoapte îl ascultau cu plăcere pe cântăreț.

Lui Iker gândurile îi zburară spre Isis.

Aflată mereu în preajma misterelor lui Osiris și a izvorului vieții, poate că ea socotea dragostea față de un bărbat ca pe un lucru neînsemnat.

Săgeata i-ar fi străpuns coapsa lui Sekari, dacă acesta nu ar fi ținut lăuta proptită de ea.

Sângerosul lătră ca turbat, iar Vânt-de-Miazănoapte scoase niște răgete care îi smulse pe soldați din toropeală.

Pregătiți pentru un atac de felul acesta, se dezmeticiră pe dată și se adăpostiră în spatele blocurilor de granit negru ce alcătuiau temelia fortăreței.

Primejduindu-și viețile, Sekari și Iker îi ocoliră pe atacatori și le căzură drept în spate.

Mulțumită zarvei stârnite de câine și de măgar, trupa care își avea tabăra nu departe de Shalfak le sări degrabă în ajutor.

Doar căpetenia clanului nubian izbuti să fugă, coborând malul până la fluviu. Aici se lăsă să alunece încet în apă și se ascunse printre stânci. Când auzi zgomotul de pași, se crezu pierdut.

Dar cei doi egipteni se mărginiră să scruteze suprafața Nilului.

— Nu se vede nicio barcă, zise Sekari. Nebunii ăștia au venit din deșert, dar în număr prea mic. Și nici n-au băgat de seamă că suntem apărați.

— Au mers la moarte sigură, hotărî Iker. Prevestitorul a bănuit că păstrăm la Shalfak bucățile de aur culese din orașul pierdut. Faraonul a avut dreptate să le pună la adăpost în fortăreața Askut.

Cei doi bărbați se îndepărtară.

Uitând de moartea războinicilor săi, căpetenia clanului alergă într-un suflet la Prevestitor să-l înștiințeze despre ceea ce tocmai îi ajunsese la ureche și care avea să-l bucure peste măsură.

40.

— Carevasăzică, egiptenii au descoperit aurul, grăi Prevestitorul.

— L-au ascuns la Askut! dezvălui, cu mândrie, căpetenia clanului.

— De ce n-ai distrus construcția de la Shalfak?

— Pentru că… pentru că nu eram destui.

— N-ai atacat cumva la nimereală, înainte să primești ordinele lui Gură-Pocită?

— Cel mai însemnat lucru e că am aflat unde-și țin comoara.

— Cel mai însemnat lucru e să mă asculți.

Cu o lovitură de bâtă, Gură-Pocită îi crăpă nubianului țeasta.

— Un neisprăvit care nu era în stare să conducă! Și toți negrii ăștia îi seamănă! Mi-ar lua multă vreme să-i pregătesc și nici nu sunt încredințat c-aș izbuti.

— E cu neputință să ajungem la Askut, se plânse Shab Strâmbu'. De când au fost ridicate fortărețele Semna și Kumma, fiecare corabie e controlată cu foarte mare atenție.

— Trebuie să știu dacă aurul acesta e o amenințare adevărată pentru noi și dacă trebuie să-l distrugem, hotărî Prevestitorul. Curând, rana Binei se va tămădui, dar încă nu s-a înzdrăvenit pe deplin. Așa că iată cum vom face.

☥

Suferind de căldură, copleșit de muncă, Medes asuda din greu. Iar Semna, fortăreața așezată spre miazăzi, nu avea să-i aducă odihna și răcoarea. Menit să ferece pentru totdeauna Nubia, ansamblul arhitectural era alcătuit din trei părți de sine stătătoare: Semna-Apuseană, purtând numele de „Sesostris stăpânește", cu întărituri formate din turnuri înalte și altele joase, Semna-de-Miazăzi, „Cea care îi împinge îndărăt pe nubieni", și Kumna, zidită pe malul răsăritean și care adăpostea un mic templu.

Niciodată hotarele Egiptului nu pătrunseseră atât de adânc pe aceste meleaguri îndepărtate. Situate de-o parte și de alta a unei trecători înguste și stâncoase, dincolo de care și Nilul de-abia răzbea, fortărețele puteau respinge lesne orice atac. Sub conducerea

lui Sehotep, nivelul apei din trecătoarea Semna fusese ridicat prin îngrămădirea bolovanilor și astfel luase naștere un canal pe care corăbiile de mărfuri puteau călători în siguranță.

Pe deasupra, la miazănoapte de Semna, fusese înălțat un zid lung de cinci kilometri care urma să protejeze drumul prin deșert.

Medes întocmi decretul care numea o sută cincizeci de soldați la Semna și cincizeci la Kumma. Aceste trupe de elită aveau să se bucure de un trai îndestulat: case încăpătoare, străzi pietruite, ateliere, hambare, rezervoare de apă, provizii ce soseau fără întârzieri. Garnizoanele nu duceau lipsă de nimic. Iar Secretarul Casei Regelui continua să se spetească trebăluind în slujba lui Sesostris și împotriva Prevestitorului!

Trăgând după el un sac din piele, doctorul Gua pătrunse în odaia de lucru unde un servitor îl răcorea, neobosit, cu evantaiul pe Medes.

— Ce vă doare azi?

— Toate măruntaiele. Mă usuc pe picioare.

— Aerul de aici mi se pare sănătos și, oricum, aveți rezerve frumoase de grăsime.

După ce-l cercetă pe Medes pe toate părțile, doctorul scoase din sacul său un vas-măsură, aidoma cu cel pe care Horus îl întrebuința ca să-și îngrijească ochiul, astfel încât să aducă viață, sănătate și fericire. Gua turnă în vas o poțiune din sirop de curmale proaspete, frunze de ricin și lapte de sicomor.

— Leacul acesta o să vă ușureze.

— Mă tem să nu cad sleit de puteri!

— Înghițiți câte puțin din poțiunea aceasta de trei ori pe zi, mâncați mai cumpătat, beți mai multă apă și o să vă întoarceți teafăr la Memphis.

— Sănătatea trupelor noastre nu vă neliniștește?

— Credeți că farmacistul Renseneb și cu mine ne petrecem vremea trândăvind?

— Departe de mine un asemenea gând, dar, pe căldura asta…

— Soldații noștri sunt bine îngrijiți. Dar nu pot spune același lucru și despre vrăjmaș, ceea ce ne va înlesni biruința.

Apoi doctorul Gua plecă în mare grabă căci îl așteptau câțiva bolnavi grav.

Un ofițer, fremătând de nerăbdare, intră îndată în odaia lui Medes.

— Am arestat un bărbat. Vreți să-i puneți întrebări?

Fiind persoana cu rangul cel mai înalt din fortăreață, Medes nu avea încotro.

Și mare îi fu surprinderea când îl recunoscu pe Shab Strâmbu'!

— Ce-a făcut acest om?

— Nu are acte de trecere.

— Lămurește-mă, îi ceru Secretarul Casei Regale lui Shab.

— Sunt un curier din Buhen, răspunse Strâmbu', umil și supus. Nu cunosc noile rânduieli și nu știam că am trebuință de un asemenea înscris. Vă aduc noi ordine de la mai-marii voștri.

— Lasă-ne singuri! îi porunci Medes ofițerului.

Ușa se închise.

— A trecut o veșnicie de când n-am primit nicio veste! se plânse Medes.

— Liniștește-te, totul merge bine. Nubienii sunt niște aliați jalnici, dar Prevestitorul se folosește de ei cât se poate de bine.

— Fortărețele pe care le-a construit Sesostris sunt de netrecut. Ne paște dezastrul, iar eu sunt prins în capcană! Și Iker… Iker trăiește!

— Nu-ți mai face griji și dă-mi un act care să-mi îngăduie să merg pretutindeni.

— Prevestitorul ar îndrăzni… să atace Semna?

— Să nu părăsești odaia asta. Aici o să fii la adăpost.

☥

În piața din Semna domnea o atmosferă veselă. Tarabele cu fructe, legume, pește și mărfuri de tot soiul se înșirau îmbietoare. Târguieli aprige se stârneau adesea între vânzători și cumpărători. Celor mai mulți dintre soldați le făceau plăcere aceste schimburi, iar localnicii se îmbogățeau pe seama lor.

Dintr-odată, toate privirile se îndreptară spre o făptură superbă cu talia împodobită de o centură încărcată de perle și scoici. La glezne purta brățări ciudate, în forma ghearelor unei păsări de

pradă. Cum rana i se închisese, Bina se simțea acum îndeajuns de tare, încât să ducă până la capăt o parte din planul Prevestitorului.

— Nu ești de pe-aici, observă un soldat.

— Dar tu de unde ai venit?

— De la Elephantina. Ce vinzi, frumoaso?

— Scoici.

Și Bina îi arătă o cochilie minunată, a cărei înfățișare amintea de cea a sexului femeiesc.

Soldatul zâmbi.

— Drăguț, foarte drăguț… Cred că pricep. Ce vrei în schimb?

— Viața ta.

Bărbatul abia avu timp să râdă silit, căci partea ascuțită a brățării de la glezna Binei îi străpunse vintrele.

În aceeași clipă, kushiții își scoaseră armele pe care le ascunseseră în coșuri și se năpustiră asupra negustorilor și mușteriilor.

Din înaltul turnului de pază, o santinelă dădu alarma și îndată porțile celor două fortărețe de la Semna-Apuseană se închiseră și arcașii se rânduiră la locurile lor, pregătindu-se să tragă.

Medes ieși din odaia sa de lucru și se răsti la comandant:

— Ce e cu zarva asta?

— Suntem atacați de o ceată de kushiți turbați!

— Dă de știre Buhenului și Mirgissei.

— Peste putință, vrăjmașul a oprit trecerea pe apă. Mesagerii noștri ar fi uciși.

— Și de ce nu întrebuințezi celelalte mijloace?

— Soarele ne este împotrivă, iar vântul împrăștie fumul.

— Cu alte cuvinte, suntem împresurați și nici n-avem de unde să primim ajutor.

— Nu vă temeți, e doar un necaz vremelnic. Kushiții n-o să aibă vreme să cucerească fortărețele.

Când Medes, la adăpostul unui crenel, văzu mulțimea de războinici negri înfierbântați, se îndoi adânc de adevărul acestor spuse. Oare avea să moară prostește sub năvala acestor sălbatici trimiși de Prevestitor?

☥

Fortăreața Askut, clădită pe o insuliță în sudul celei de-a doua cataracte, nu era printre cele mai mari, așa încât Gură-Pocită socoti că treizeci de oameni bine antrenați erau de-ajuns. Loviră iute și cu putere.

Odată Semna atacată și devenită neputincioasă, cele trei bărci ușoare nu mai întâmpinară nicio piedică. Bizuindu-se pe trăinicia Semnei, egiptenii nu lăsaseră de veghe nicio corabie de război între Semna și Askut.

Bărcile traseră la mal cu ușurință. În jur nu se zărea picior de soldat.

Gură-Pocită se cățără pe o stâncă și descoperi un fort cu zidurile neterminate și căruia îi lipsea poarta grea din lemn.

Bănuitor, Gură-Pocită trimise o iscoadă să cerceteze locul.

Libianul trecu pragul și pătrunse înăuntrul clădirii de unde se întoarse după scurtă vreme.

— S-ar zice că e goală.

Gură-Pocită merse să se încredințeze cu ochii lui și găsi nenumărate unelte pentru spălarea aurului, magazii cu grâne și un mic sanctuar dedicat crocodilului Sobek. Carevasăzică, Askut adăpostea provizii de hrană și toate cele de trebuință pentru turnarea prețiosului metal.

Dar de ce fortăreața părea lăsată de izbeliște?

— Garnizoana a fost prevenită de Semna, îl înștiință un nubian, și a fugit la Mirgissa.

— Scotociți peste tot și găsiți-mi aurul, dacă a mai rămas ceva din el.

— Uitați-vă acolo! A apărut cineva!

Gură-Pocită îl recunoscu îndată pe tânărul care ieșea din sanctuar.

— Nu trageți! Pe ăsta îl vreau viu.

Iker se opri la zece pași depărtare de Gură-Pocită.

— Iarăși tu, scrib blestemat! De ce n-ai plecat cu ceilalți?

— Îți închipui că soldații lui Sesostris sunt niște fricoși?

— Păi, nu-i niciunul prin preajmă! Dă-mi aurul și n-o să pățești nimic.

— Te amăgești zadarnic. Viața ta tristă se sfârșește aici.

— Tu ești unul, noi suntem treizeci. Crezi că poți să ne ții piept?

— Nu te văd decât pe tine, un libian și un nubian. Complicii tăi au fost doborâți. Atât l-ai tot ascultat pe Prevestitor și i te-ai supus orbește, că simțurile ți-au amorțit. Sekari și cu mine i-am întins o capcană unuia dintre aliații tăi, o căpetenie de clan. Și acesta i-a spus cum că aici am ascuns noi aurul din Nubia. Dar el nu se mai află acum la îndemâna voastră. Mi-ar fi plăcut să pescuiesc un pește mai gras, dar, oricum, prinderea ta și a celor mai buni oameni ai tăi va împuțina forțele Prevestitorului.

Soldații egipteni răsăriră de peste tot.

Gură-Pocită își trase pumnalul din teacă, dar săgeata lui Sekari îi zdrobi încheietura mâinii.

Libianul și nubianul încercară să-i sară în ajutor, dar fură doborâți.

Folosindu-se de învălmășeala iscată, Gură-Pocită alergă spre malul râpos și se aruncă în apă.

— Ne scapă iar! se înfurie Sekari.

— Nu și de data asta, îl potoli Iker, căci zeul Sobek ocrotește locul acesta. Și de când am coborât până în inima unui lac din Fayyum, crocodilul sacru nu e, oare, aliatul meu?

Două fălci enorme înzestrate cu dinți tăioși îl înhățară pe Gură-Pocită de mijloc. Coada animalului bătu apa, care căpătă iute culoarea sângelui. Apoi pacea se așternu iară și valurile șterseră urmele celor petrecute.

Iker și Sekari porniră, fără întârziere, spre Mirgissa, unde îi așteptau Sesostris, generalul Nesmontu și grosul trupelor egiptene.

— O să dăm ultima bătălie din Nubia, grăi faraonul. Fie ca zeii să ne ajute s-o liniștim pe cumplita leoaică.

41.

Slujitorul lui „Ka” o căută pe Isis și o conduse în templul menit să dăinuiască milioane de ani al lui Sesostris. Preotul nu rosti niciun cuvânt, iar tânăra femeie nu puse nicio întrebare.

Fiecare nouă etapă de inițiere în misterele lui Osiris începea astfel, prin tăcere și reculegere.

În ajun, aurul sosit din Nubia făcuse să înverzească trei ramuri ale salcâmului. Arborele vieții se vindeca puțin câte puțin, dar leacurilor le lipsea tăria. Totuși, rezultatele îngăduiau ca viitorul să fie privit cu mai multă încredere.

În pragul templului o întâmpină Pleșuvul.

— A venit clipa să aflăm dacă te numeri printre cei drepți și dacă ești demnă să faci parte dintre cei vii care se hrănesc cu lumină. De aceea trebuie să te înfățișezi înaintea judecătorilor conduși de cele două Maat. Te învoiești?

Isis știa ce o așteaptă: ori renăștea, ori dispărea pentru totdeauna. Încercările prin care trecuse până atunci nu fuseseră decât o pregătire pentru cea de acum.

Preoteasa se gândi la Iker, la curajul său, la primejdiile pe care le înfrunta fără oprire. Și atunci înțelese că simțea pentru el mai mult decât o simplă prietenie. Și, asemenea Fiului regal, și ea trebuia să-și învingă frica.

— Mă învoiesc.

Unsă cu tămâie, înveșmântată într-o rochie lungă din țesătură fină de în și încălțată cu sandale albe, Isis păși într-o sală întinsă unde stăteau rânduiți pe scaune patruzeci și doi de judecători, fiecare purtând chipul unei alte divinități.

Două încarnări ale lui Maat tronau în fruntea judecătorilor: una feminină și una masculină.

— Cunoști numele acestei săli? întrebă un judecător.

— Cumpăna dreptății.

— Ești în stare să-ți lași deoparte greșelile și neliniștile?

— N-am săvârșit nicio nedreptate, grăi Isis, lupt împotriva lui *isefet,* nu îngădui răul, respect ritualurile, nu pângăresc sacrul, nu trădez tainele, n-am ucis, n-am pus la cale vreun omor, n-am pricinuit suferință nimănui, n-am chinuit vreun animal, n-am furat bunurile și ofrandele zeilor, n-am mărit și nici n-am micșorat oborocul și nici n-am măsluit balanța.

— Să vedem dacă vorbele tale sunt adevărate, cântărindu-ți inima.

— Vreau să trăiesc potrivit lui Maat. Inimă a mamei mele cerești, nu te ridica împotriva mea, nu depune mărturie împotriva mea!

Anubis cu cap de șacal o luă pe Isis de mână și o duse aproape de o balanță din aur, păzită de un monstru cu bot de crocodil, piept de leu și partea de dinapoi aidoma cu a hipopotamului.

— Inima ta trebuie să fie la fel de ușoară ca pana lui Maat. Altminteri, Devoratoarea te va înghiți și părțile făpturii tale, împrăștiate, se vor întoarce la natură.

Anubis atinse ușor pieptul preotesei. Scoase de acolo un mic vas pe care îl așeză pe unul din talgerele balanței. Pe celălalt puse pana zeiței.

Isis nu închise ochii.

Oricare ar fi fost hotărârea, voia să-și privească soarta în față.

După câteva mișcări într-o parte și alta, cele două talgere rămaseră într-un echilibru desăvârșit.

— Dreaptă și corectă este Osiris Isis[11], grăi un judecător. Devoratoarea o va cruța.

În pieptul preotesei bătea o inimă nouă, nepieritoare, ca dar al celor patruzeci și două de divinități din sala celor două Maat.

— Iată-te în stare să treci de o nouă poartă, o înștiință Pleșuvul.

Isis îl urmă, tăcută.

La intrarea într-o capelă cufundată în beznă, preotul ridică o pânză de in roșu care acoperea un leu din faianță.

— Focul țâșnește din gura mea, dar eu mă apăr singur. Vrăjmașul meu nu va scăpa cu viață. Îi pedepsesc pe oamenii slugarnici și pe toate târâtoarele, mascul sau femelă. Apropie-te, Isis, căci tu ești dintre cei drepți.

Se ivi un șarpe gigantic. Trupul său era alcătuit din nouă cercuri, dintre care patru de foc.

— Vei îndrăzni să urmezi această spirală?

Preoteasa atinse cercurile, care se uniră și formară coarda corăbiei lui Ra. Ea urca până la cer sub înfățișarea unei flăcări de aur, răspândind turcoaz, malahit și smarald din care luau naștere stelele.

Părtașă la zămislirea universului, Isis trăi misterul creației lumii.

Când lumina orbitoare se stinse, preoteasa desluși pereții capelei, împodobiți cu imaginea faraonului aducând ofrande zeilor.

Pleșuvul înnodă o cingătoare roșie.

— Iată viața zeițelor și trăinicia zeilor. În ele reînviază Osiris. Simbolul acesta o să te apere de atacurile oamenilor răi, o să înlăture piedicile și o să-ți îngăduie cândva să străbați calea de foc.

Pleșuvul așeză nodul magic sub buricul preotesei.

Privirea tinerei femei descoperi un ținut luxuriant, scăldat de soare.

— Desfată-ți ochii cu aurul verde din Punt. Doar el ne va ajuta să tămăduim pe de-a-ntregul salcâmul.

☥

Pitit în fundul odăii sale de lucru, Medes asuda din greu.

Garnizoana respinsese al treilea atac al kushiților, de zece ori mai numeroși decât egiptenii care apărau fortăreața Semna. Iar Secretarul Casei Regelui era în primejdie să fie ucis de aliații săi! În ciuda unei rezistențe încrâncenate, sfârșitul părea de la sine înțeles. Zidurile aveau să se prăbușească, dacă Prevestitorul hotărâse astfel.

Rănit la frunte, comandantul năvăli în odaia lui Medes.

— Sosește faraonul.

— Ești… ești sigur?

— Încredințați-vă cu ochii voștri.

— Trebuie să stau aici și să păzesc arhivele.

Comandantul se întoarse printre soldații săi.

Așezat la prora corăbiei sale, Sesostris, îi năuci pe kushiți prin înălțimea sa.

O căpetenie de trib își îndemnă războinicii să lupte. Două corăbii nu ajungeau ca să oprească trecerea pe Nil?

Lancea grea a regelui străbătu cu ușurință distanța, desenând o curbă lungă și se înfipse în pieptul răzvrătitului.

Îndată se iscă o mare învălmășeală.

Sprinten ca un tânăr, generalul Nesmontu sări primul pe corabia vrăjmașă. Îndemânatici și respectând poruncile primite, soldații săi îi zdrobiră pe atacatori.

Mai iscusiți și mai numeroși, egiptenii îi copleșiră pe kushiți, care nu mai știau încotro s-o apuce. Curând, Semna fu eliberată.

Totuși, monarhul nu dădu niciun semn de bucurie.

Medes înțelese de ce abia atunci când ieși, în sfârșit, din adăpostul său, sub privirile îngrozite ale soldaților.

— Nu… nu mai aveți umbră! Și nici noi! exclamă unul dintre ei.

Umbrele tuturor egiptenilor dispăruseră.

Generalul Nesmontu se temea că izbânda avea să se preschimbe într-o crudă înfrângere. Fără umbră, trupul ar fi căzut pradă rănilor și nu se mai putea uni cu „Ka”-ul său. Energia se risipea, iar sufletul era osândit să se piardă în întuneric.

Sesostris își îndreptă spre cer sabia sa scânteietoare, iar Sekari începu să imite cântecul unei păsări.

Pe albastrul cerului se iviră o sumedenie de rândunele. Sus, pe malul râpos, o sută de struți goneau spre miazăzi.

— Să ne luăm după ei! porunci regele. Din penele lor se trage simbolul lui Maat. Ei vor distruge blestemul Prevestitorului.

Nilul era prea îngust, stâncile – amenințătoare, iar un nor negru ascundea soarele… Dacă faraonul însuși nu pornea primul, nimeni nu s-ar fi încumetat să pătrundă într-o lume atât de înspăimântătoare.

Folosindu-se de vântul aprig ce se stârnise, flota înaintă cu iuțeală. Norul se împrăștie, iar malurile apei se lărgiră.

Scăldați în lumină, struții dansau.

— Umbrele noastre s-au întors! observă Sekari.

— Dar bătălia continuă, reaminti faraonul. Acum Prevestitorul o va asmuți pe leoaică împotriva noastră. Doctorul Gua și farmacistul Renseneb să aducă cele trebuincioase.

Cei doi pregătiseră urcioare de bere roșie amestecată cu neghină.

— Leoaicei îi place sângele omenesc, lămuri monarhul. O să încercăm s-o păcălim și s-o îmbătăm, dar numai regina turcoazelor va izbuti s-o domolească pe de-a-ntregul.

☥

Lungă de vreo doisprezece kilometri, insula Sai se găsea la jumătatea drumului dintre cea de-a doua și cea de-a treia cataractă. La capătul dinspre miazănoapte, se îngrămădiseră triburile nubiene credincioase Prevestitorului, pregătite să se bată cu egiptenii.

La apropierea corăbiei faraonului, frumoasa Bina scoase un răget cumplit.

Războinicii negri se traseră câțiva pași îndărăt ca să-i facă loc enormei leoaice. Nici săgețile, nici lăncile nu aveau s-o oprească.

De la prora vasului, mai mulți corăbieri aruncară zeci de urcioare, care se sparseră de stânci. Mireasma licorii atrase fiara care, pofticioasă, o lipăi cu lăcomie.

Apoi, sătulă, leoaica mormăi mulțumită, se întinse și ațipi.

Abia atunci, Sesostris coborî pe mal.

Sperând să-l doboare pe faraon, un kushit înalt se pregăti să-și azvârle bastonul. Regele se mărgini să-și întindă brațul spre războinicul care se răsuci și căzu, ca lovit de o forță necunoscută.

— Un mag! Regele acesta e un mag! urlă căpetenia unui clan.

Atunci, groaza puse stăpânire pe kushiți.

Deși se pregătiseră pentru o încleștare sălbatică, soldații lui Nesmontu nu avură altceva de făcut decât să se năpustească pe urmele fugarilor.

Un șoim imens se rotea deasupra părții sudice a insulei Sai, acolo unde se afla Prevestitorul care privea lupta de la depărtare.

Brusc, pasărea coborî cu iuțeală, înșfăcă regina turcoazelor, apoi se avântă iar spre soare, nelăsându-i vreme Prevestitorului nici măcar să se miște.

— Ce porunciți acum, stăpâne? întrebă Shab Strâmbu' uluit.

— Să ne punem la adăpost. Nubienii ăștia sunt niște neputincioși.

— Și Bina?

— Să încercăm s-o luăm de acolo.

☥

Când Sesostris se apropie de ea, leoaica se trezi din amorțeală și își dezveli colții, amenințătoare.

— Fii pe pace, tu, care ai puterea de a nimici întreaga omenire. Fie care furia ta să se preschimbe în blândețe.

Cu riscul de a fi sfâșiat, monarhul atinse fruntea fiarei cu regina turcoazelor pe care i-o adusese șoimul.

— Dă-le copiilor luminii din puterea ta. Fie ca ei să biruie nenorocirea și slăbiciunile.

Dintr-un vârtej de verde și albastru, luă naștere un nimb uriaș. Leoaica se prefăcu într-o pisică zveltă, cu păr negru și strălucitor, cu ochi de aur.

Câțiva pași mai încolo zăcea trupul Binei, în mijlocul unei bălți de sânge.

Fermecați, soldații egipteni nu băgară de seară că Shab Strâmbu', ascuns în spatele unei stânci, își încorda arcul. Întorcându-și spatele spre el, Iker devenise o țintă ușoară.

În pofida oboselii și a beției pricinuită de victorie, Sekari stătea cu ochii în patru. Mai degrabă simți decât văzu săgeata și, cu o săritură demnă de cea mai sprintenă gazelă, îl prinse pe Iker de mijloc și îl trânti la pământ.

Prea târziu.

Săgeata se înfipse în umărul stâng al Fiului regal.

☥

— O jumătate de deget mai încolo dacă te nimerea, ai fi fost mort acum, zise doctorul Gua. Dar așa, n-o să te alegi decât cu o cicatrice mică.

După ce-i dădu rănitului să bea o poțiune preparată din semințe de mac și scoase cu grijă vârful săgeții, întrebuințând un cuțitaș cu lamă rotunjită, Gua cusu rana și o acoperi cu un bandaj îmbibat cu miere și ulei.

— Îți datorez din nou viața, îi spuse Iker lui Sekari.

— Mă las păgubaș în privința acestei numărători. Din nefericire, atacatorul tău a fugit cu o barcă. Generalul Nesmontu a cercetat insula în lung și-n lat. Locul e sigur și nu se mai află aici picior de răzvrătit. Pe deasupra, chiar azi va începe construirea unei fortărețe.

— Mi s-a părut că zăresc lângă leoaică trupul neînsuflețit al unei femei. Dacă nu greșesc, era chiar Bina.

— A dispărut și ea.

— Și Prevestitorul?

— Nici urmă de el, răspunse Sekari. În afară de femeie și de arcașul care a tras în tine, doar negrii s-au luptat pe-aici. Dar, pe demonul acesta, îl așteaptă vremuri grele. Kushiții nu-l vor ierta niciodată pentru că i-a condus la un asemenea dezastru.

42.

Dincolo de cea de-a treia cataractă, un soare arzător pârjolea colinele măcinate de deșert. Sumedenie de musculițe atacau nasul și urechile. Nici măcar valurile nu răspândeau puțină răcoare. Totuși, Prevestitorul nu-și lepăda tunica sa de lână. Pe insulița unde se adăpostise împreună cu ultimii săi slujitori devotați, continua să o îngrijească pe Bina, a cărei slabă răsuflare abia dacă se simțea.

— O s-o salvați? întrebă Shab, istovit.

— Are să trăiască și va ucide iar. E născută pentru asta. Deși nu va mai putea să se prefacă în leoaică, Bina rămâne regina întunericului.

— Am încredere în spusele voastre, stăpâne, dar n-am suferit, oare, o înfrângere groaznică? Acest Iker încă trăiește!

— Am sădit în acest ținut pierdut sământa noii credințe. Mai devreme sau mai târziu, ea va cuprinde lumea întreagă. Nu contează că vor trece o sută, o mie sau două mii de ani. Ea va învinge și nimeni nu va putea să i se împotrivească. Iar eu am s-o răspândesc mai departe.

Mai multe bărci ușoare pline de kushiți care urlau și-și agitau sulițele se îndreptau spre mica insulă.

— Sunt prea numeroși, stăpâne! Nu vom izbuti să le ținem piept.

— Nu te speria, prietene! Sălbaticii ăștia ne aduc bărcile de care avem trebuință.

Prevestitorul se ridică și se uită țintă spre fluviu. Ochii i se înroșiră, părând că o flacără țâșnește din ei. Apele prinseră a clocoti și, oricât de îndemânatici se dovediră vâslașii, nu putură împiedica răsturnarea bărcilor. Un val furios îi înecă pe toți.

Bărcile, însă, scăpară neatinse.

Și, astfel, discipolii Prevestitorului pricepură că puterile stăpânului lor nu slăbiseră câtuși de puțin.

— Încotro socotiți că e bine să mergem? întrebă Strâmbu'.

— Acolo unde nimeni nu ne așteaptă: în Egipt. Faraonul își închipuie că voi rătăci prin țara asta vrednică de plâns, până când

un trib kushit mă va prinde și mă va ucide. Supunerea leoaicei o să-l facă să-și piardă capul, iar descoperirea aurului tămăduitor îi va reda încrederea. Totuși, încă îi lipsește o parte însemnată din acest metal de preț. Vindecarea Arborelui vieții n-are prea mari sorți de izbândă și, oricum, nu ne va opri din drum. Oamenii noștri din Memphis îmi așteaptă poruncile și o să ne folosim de ei ca să lovim drept în inima sacră a Egiptului.

— Vreți să spuneți…

— Da, Shab, m-ai înțeles bine. Călătoria noastră va fi lungă, dar ne vom atinge adevărata țintă: Abydosul. O să-l distrugem și-l vom împiedica pe Osiris să renască.

Priveliștea amețitoare a unui astfel de viitor îl făcu pe Shab Strâmbu' să dea uitării întreaga oboseală ce-o resimțea. Nimic nu-l putea abate pe Prevestitor de la împlinirea misiunii sale. Și nu avea chiar pe pământul lui Osiris un aliat de nădejde, pe preotul permanent Bega?

☥

Faraonul aruncă într-un cazan figurine din argilă reprezentându-i pe nubieni îngenuncheați, cu capetele plecate și mâinile legate la spate. Când le atinse cu sabia, o flacără înaltă țâșni, iar soldații care erau de față crezură că aud gemetele nefericiților ale căror trupuri ardeau.

În decretul ce vestea că pacea se așternuse peste Nubia, Medes înlocuise semnul hieroglific al războinicului negru, înarmat cu un arc, prin cel al unei femei șezânde. Magia înscrisului avea să secătuiască forțele celor care s-ar fi încumetat să se mai răzvrătească.

Sesostris se întoarse către căpeteniile de clan și de trib, venite să se prosterneze înaintea lui. Cu vocea sa gravă și răsunătoare, faraonul rosti o cuvântare pe care Medes o însemnă cuvânt cu cuvânt.

— Eu dau viață vorbelor mele. Brațul meu înfăptuiește tot ceea ce inima mea zămislește. Și, de vreme ce am hotărât că voi învinge, planurile nu vor fi fără izbândă. Îl atac pe cel care mă atacă. Pe cei pașnici îi răsplătesc, aducându-le pacea. Să rămâi pașnic atunci când ești atacat îl încurajează pe atacator să persevereze. Lupta cere

curaj, iar lașii dau înapoi. Și cel mai laș este acela care nu-și apără pământul. Când ați fost biruiți, ați fugit arătându-ne spatele. V-ați purtat ca niște tâlhari cărora le lipsește vitejia. Dacă o să faceți la fel și pe mai departe, femeile voastre vor fi luate sclave, turmele și recoltele voastre o să fie nimicite, iar fântânile distruse. Focul *uraeus*-ului va pustii toată Nubia. Eu am sporit moștenirea pe care mi-au lăsat-o strămoșii mei și-mi voi așeza hotarul aici. Pe cel care îl va respecta, îl voi socoti fiul meu, iar cel care îl va călca va fi aspru pedepsit.

Fericiți că au scăpat așa de lesne din încurcătură, căpeteniile nubiene jurară credință lui Sesostris a cărui statuie fu înălțată chiar la hotar. Înăuntrul și în fața zidurilor fiecărei fortărețe, numeroase stele aminteau cuvintele monarhului și simbolizau legea ce aducea pacea și bunăstarea în tot ținutul.

— Faraonul acesta aruncă săgeți fără să-și încordeze arcul, îi șopti Sekari la ureche lui Iker. Vorba sa e de ajuns ca să înspăimânte vrăjmașul și nu va mai avea trebuință nici măcar de-o singură lovitură de baston ca să asigure ordinea. Când regele e drept, dreptatea stăpânește pretutindeni.

Învingătorii nu avură vreme să-și guste pe îndelete biruința, căci monarhul porunci să se ia de îndată măsurile necesare pentru ca noii săi supuși să cunoască bunăstarea. Socotind lungimea Nilului până la noile hotare, Sehotep conducea lucrări de irigație, menite să transforme numeroase pământuri în ogoare roditoare. Curând, foametea avea să fie dată uitării.

Sesostris nu venise în fruntea unei armate dornice de jaf. Siguranța oferită de fortăreața la adăpostul căreia negoțul înflorea îi îndemna pe localnici să-l privească pe faraon ca pe un ocrotitor. La Buhen, Semna și în alte locuri, începu să fie slăvit și să i se celebreze „Ka”-ul. Înaintea sosirii sale, nubienii suferiseră din pricina dezordinii, cruzimilor și erau la bunul plac al unor căpetenii tiranice. Acum, mulțumită lui Sesostris, Nubia devenise un ținut răsfățat de zei.

— Ai aflat ceva despre Prevestitor? îl întrebă regele pe Iker.

— Doar zvonuri. Mai multe triburi pretind că l-au ucis, dar n-au putut să-i arate leșul.

— Trăiește încă și, cu toate că a dat greș de data aceasta, n-o să se oprească.
— Dar nubienii îl urăsc acum, nu-i așa?
— Bineînțeles, brâul magic al fortărețelor va face ca vorbele lui să nu dea roade în viitor. Dar vai! Otrava pe care a răspândit-o își va păstra tăria încă multă, multă vreme.
— Să zicem că scapă de kushiți, de nubieni și de armata noastră. Ce planuri mai are?
— O parte dintre oamenii lui continuă să ne amenințe în Egipt și Arborele vieții rămâne în primejdie. Războiul acesta e departe de a se fi încheiat, Iker. Să veghem și pe mai departe.
— Ne întoarcem în capitală?
— O să ne oprim mai întâi la Abydos.
Abydos, locul unde se afla Isis!
— Rana ta pare aproape vindecată.
— Leacurile doctorului Gua sunt dintre cele mai bune.
— Îngrijește-te de pregătirile pentru plecare.
În tot ținutul domnea pacea. Între nubieni și egipteni nu mai existau niciun fel de neînțelegeri. Avuseseră loc chiar și căsătorii și Sehotep nu fusese ultimul care căzuse pradă farmecelor unei tinere sătence, cu trup zvelt și ținută mândră. Iar Sekari nu se mai dezlipea de sora acesteia.
— Plecăm deja? Îmi plăcea aici!
— Cercetează toate corăbiile cu multă grijă. Poate că Prevestitorul va încerca să ne lovească din nou și doar istețimea ta ne-ar putea feri de o nenorocire.
— Nici măcar n-ai aruncat o privire spre făpturile minunate care trăiesc în ținutul ăsta! se miră Sekari. Din ce ești tu făcut?
— Pentru mine nu se află pe lume decât o singură femeie.
— Și dacă ea nu te iubește?
— Ori ea, ori nimeni alta. Am să-mi petrec restul vieții spunându-i mereu lucrul acesta.
— Și dacă se mărită?
— Am să fiu mulțumit dacă, din când în când, se va gândi la mine.

— Un Fiu regal nu poate să rămână neînsurat! Îți închipui câte fete bogate suspină după tine?

— Să le fie de bine.

— Te-am scăpat din multe primejdii, dar în privința asta sunt neputincios!

— La muncă, Sekari! Să nu-l facem pe Luminăția Sa să aștepte.

☥

Întinerit, parcă, de această nemaipomenită campanie militară, generalul Nesmontu conducea el însuși mișcarea trupelor. Verde la față, Medes nu mai putea să înghită altceva decât poțiunile doctorului Gua, care, pentru câteva ore, îl împiedicau să mai vomite. Gergu, fericit că scăpase teafăr, se punea pe picioare cu ajutorul unei beri tari. Hambarele fortărețelor erau încărcate cu grânele aduse de corăbii, așa că acum putea și el să-și tragă sufletul.

— Îți place să călătorești pe Nil? îl întrebă Iker.

— Chiar foarte mult! Iar acum, ținând seama de faptul că mi-am isprăvit treburile, pot chiar să gust din bucuriile călătoriei.

— Cunoști Abydosul?

Gergu simți cum i se strânge stomacul. Dacă mințea, Iker ar fi aflat oricum adevărul și și-ar fi pierdut toată încrederea în el. Trebuia să-i dezvăluie câte ceva.

— Am fost acolo de câteva ori.

— Din ce pricină?

— Am dus provizii preoților permanenți când aveau nevoie. Și, ca lucrurile să meargă mai repede, am devenit preot temporar.

— Atunci înseamnă că ai văzut templele!

— Nicidecum! Te înșeli! Nu aveam împuternicire pentru așa ceva. Însărcinările mele erau dintre cele mai lumești. Și, la drept vorbind, o asemenea îndatorire nu mă înveselea defel.

— Ai întâlnit o tânără preoteasă pe nume Isis?

Gergu cugetă câteva clipe.

— Nu… Prin ce se deosebește de altele?

Iker zâmbi.

— Într-adevăr, n-ai întâlnit-o!

Îndată ce Iker se îndepărtă, Gergu alergă într-un suflet la Medes, ținând în mână o tăbliță pentru scris, ca să pară că voia doar să-i

ceară un sfat.

— Am fost nevoit să-i mărturisesc Fiului regal legăturile mele cu Abydosul.

— Trag nădejde că nu i-ai spus prea multe.

— Doar atât cât să nu-i trezesc bănuieli.

— Pe viitor, încearcă să ocolești discuțiile astea.

— Iker pare să aibă anumite simțăminte față de preoteasa Isis.

Isis, mesagera faraonului, pe care Medes o zărise la Memphis.

— Să ne întoarcem la ale noastre, fu de părere Gergu. Prevestitorul a pierit, să nu ne mai punem viețile în primejdie.

— Nimic nu dovedește că e mort.

— Credincioșii săi au fost zdrobiți!

— Doar două lucruri sunt sigure: înfrângerea kushiților și cucerirea Nubiei. Dar Prevestitorul își va găsi alți aliați.

— De ce vrei să sfârșim precum Gură-Pocită, înghițiți de un crocodil sau de mai știu eu ce lighioană?

— Neghiobul acela a făcut greșeli prostești.

— Dar supunerea leoaicei? Sesostris e de neatins, Medes. Să ne împotrivim lui ar fi o mare nebunie.

Pe Secretarul Casei Regelui îl apucă iar greața.

— Ai dreptate, izbânda aceasta îi va spori puterea. Dar, dacă Prevestitorul a scăpat cu viață, nu se va da bătut.

— Fie ca zeii să facă în așa fel ca el să fi fost omorât și…

O durere cumplită în căușul palmei drepte îl forță pe Gergu să tacă. Micul cap al lui Seth săpat în carnea sa căpătase o culoare roșie-aprinsă și-l ardea.

— Nu huli, îl povățui Medes.

☥

Generalul Nesmontu verifică el însuși spusele corăbierului însărcinat să măsoare adâncimea Nilului cu ajutorul unei prăjini.

— Patru coți[12], recunoscu generalul. Patru coți… îngrozitor! Dacă mai scade puțin, fundul corăbiilor se va sparge.

De teama unor stricăciuni însemnate, trebuiau să tragă la mal.

Așa că întreaga flotă rămase înțepenită între cea de-a doua cataractă și prima, sub un soare necruțător.

— Încă un blestem de-al Prevestitorului, mormăi bătrânul soldat. După ce-a încercat să ne înece, iată că acum ne lasă pe uscat! Să ne așezăm tabăra aici ne va duce multe neplăceri și ne pândește și primejdia de a rămâne fără apă de băut.

— Adică Nilul nu e de ajuns? întrebă un soldat.

— Culoarea lui nu prevestește nimic bun.

Chipul faraonului nu trăda niciun semn de neliniște.

Totuși, vestea cea rea trecu de la o corabie la alta, răspândindu-se cu iuțeală. Înspăimântat, Medes dădu fuga să cerceteze dacă avea destule burdufuri pline. Dacă nu se puteau mișca de aici vreme îndelungată și nici nu descopereau fântâni prin preajmă, cum ar fi izbutit să supraviețuiască?

Sufletele tuturor începură să fie roase de îndoieli. Oare era cu putință ca biruințele de până acum să se încheie cu un dezastru?

Sesostris privea țintă spre o stâncă mare și cenușie.

Iker băgă de seamă că aceasta înainta foarte încet spre fluviu.

— Nu e o stâncă, observă Sekari, ci o țestoasă, o țestoasă uriașă! Suntem salvați!

— De unde atâta încredere?

— Faraonul a așezat ordinea în locul dezordinii.

— Țestoasa simbolizează deopotrivă cerul și pământul. Ea este un vas umplut cu apă care a fost ridicat la cer ca să formeze izvoarele Nilului. De vreme ce pământul și cerul socotesc faptele regelui ca fiind drepte, țestoasa va scuipa fluviul pe care l-a înghițit și va dărui pământului rodnicia.

De la prora corăbiei faraonului, Iker privi cum animalul slobozește apa lin, fără să se grăbească.

Puțin câte puțin, nivelul Nilului crescu și culoarea sa se schimbă. În curând, flota egipteană putea să pornească iar la drum.

43.

Înalt, adus de spate, domol și lipsit de vigoare, ajutorul mai-marelui peste vameșii din portul Memphis primise misiunea răsplătită generos, pe care i-o propusese omul de legătură al Libanezului: să se apropie de Sobek. Dincolo de înfățișarea sa aspră și neînduplecată, Păzitorul nu avea și el, ca oricare alt om, micile sale slăbiciuni?

Părtaș la negoțul pe ascuns cu lemn prețios, vameșul nu-i cunoștea nici pe cei care-l puseră la cale, nici pe cumpărători și se mulțumea doar să falsifice actele. Cu cât știa mai puține, cu atât stătea mai liniștit. Prin muncă ușoară, dar aducătoare de câștig, își cumpărase o casă nouă, aproape de centrul capitalei și acum visa și la pământuri. Sobek era singura piedică, așa că se însărcinase s-o înlăture.

— Sunt încântat să iau masa împreună cu căpetenia tuturor gărzilor din regat! După atâtea nenorociri ce s-au abătut asupra orașului nostru, tu ai izbutit să faci să se aștearnă din nou liniștea.

— E doar o părere înșelătoare.

— O să-i prinzi pe nelegiuiții ăia, sunt sigur!

Bărbatul gustă din prazul cu sos de chimen și-l găsi pe placul său.

— Munca e muncă și noi nu ducem lipsă de ea, continuă el, grav. Dar n-ar trebui să ne bucurăm și de plăcerile vieții? Nu ți-ai dori o casă frumoasă?

— Cea pe care o am acum îmi ajunge.

— Bineînțeles, bineînțeles, dar gândește-te la viitor. Plata pe care o primești nu-ți poate oferi tot ce-ai vrea. O mulțime de demnitari fac tot soiul de negoțuri. Ținând seama de rangul tău, ar fi bine să te gândești la asta.

Sobek păru interesat de spusele oaspetelui său.

— Să mă gândesc la ce?

Vameșul simți că Păzitorul mușca momeala.

— Tu ai o mică avere de care nici nu știi.

— Lămurește-mă!

— Puterea de a semna înscrisurile. Iar semnătura asta cântărește scump, foarte scump. Așa că ai putea să tragi foloase de pe urma ei, să te prefaci, din când în când, c-ai uitat de ea. Sau s-o pui și pe alte înscrisuri decât pe cele obișnuite care nu-ți aduc nimic. Primejdia e mică, aproape că nici nu există, iar câștigul – mare. Ne-am înțeles bine?

— De minune.

— Știam că ești ager la minte. Să ridicăm o cupă pentru viitorul acesta strălucitor.

Vameșul fu singurul care bău.

— Asemenea mijloace ți-au îngăduit să-ți cumperi o casă superbă, cu mult peste ale celorlalți vameși? întrebă cu seninătate Păzitorul.

— Întocmai... Și, de vreme ce te apreciez atât de mult, voiam să te învăț și pe tine cum să faci.

— Când te-am poftit la masă, socoteam să te întreb pe ocolite ca să mărturisești cu binișorul. În împrejurările de acum, arestarea unui vameș necinstit nu trebuie să stârnească multă zarvă. Iar tu mi-ai întrecut toate așteptările. Totuși, îmi datorezi câteva răspunsuri.

Vameșul păli și scăpă cupa din mână, iar vinul i se împrăștie pe veșminte.

— Sobek, greșești! Vorbeam doar despre niște fapte care s-ar putea petrece.

— Dar tu le-ai dat viață deja. Am dosare despre toți oamenii cu slujbe înalte din orașul ăsta. Și lucrurile neobișnuite îmi trezesc bănuieli. Te-ai purtat ca unul care s-a îmbogățit de curând și asta mi-a atras atenția.

Cuprins de spaimă, vameșul încercă să fugă, dar se izbi de patru gărzi care îl conduseră neîntârziat către noua sa locuință, o temniță deloc primitoare.

Dar Sobek fu dezamăgit de ceea ce află. Vameșul era doar un tâlhar mărunt, care nu cunoștea decât un sacagiu, dacă, într-adevăr, nu mințea. Iar sacagiii se numărau cu sutele în Memphis! Descrierea lui nu-l ajută mai deloc pe Sobek, căci putea, la fel de bine, să fie a oricui.

Căpetenia gărzilor întregului regat hotărî totuși să meargă mai departe pe calea aceasta și să supravegheze îndeaproape vama din

Memphis. Această încercare de a-l cumpăra pe Sobek dovedea, oare, că războinicii din umbră își pierduseră mințile?

☥

— Vameșul a fost arestat, îi spuse sacagiul Libanezului, care înghiți îndată o prăjitură îmbibată cu vin de curmale.

— Sobek Păzitorul, Sobek cinstitul, o avea ceva omenesc în el? Iar acum, iată-te pe tine pus în primejdie de vameșul ăsta înfumurat!

— Nu cred, căci mă socotește lipsit de orice însemnătate. Neisprăvitul se mulțumea să-și facă treaba și să se îmbogățească.

— Fii cu mare băgare de seamă!

— Memphisul e plin de sacagii și voi ști să mă descurc. Din nenorocire, am alte vești prea puțin îmbucurătoare.

Libanezul închise ochii și-și lăsă capul pe spate.

— Nu înfrumuseța adevărul, oricât de crud ar fi el!

— Flota regală tocmai a sosit la Elephantina. Sesostris a cucerit Nubia. Pe viitor, nici nu mai poate fi vorba de vreo răzmeriță din pricina brâului de fortărețe ce se întinde până la insula Sai, dincolo de cea de-a doua cataractă. Faima regelui a atins noi culmi. Chiar și nubienii îl venerează.

— Și Prevestitorul?

— Se pare că a dispărut.

— Un om ca el nu piere cu una, cu două! Dacă faraonul l-ar fi răpus, l-ar fi atârnat la prora corăbiei sale. Neîndoielnic, Prevestitorul a scăpat și o să apară din nou, mai devreme sau mai târziu.

— Până atunci, Sobek continuă să ne stea în cale.

— Nicio piedică nu e de netrecut și, până la urmă, vom găsi o crăpătură în zidul care-l apără. Iar când Prevestitorul are să se întoarcă, o să ne arate cum să-l lovim de moarte.

☥

Soarele de dimineață scaldă în lumină pământul sacru al lui Osiris, care nu mai era un regat al morții, ci al unei vieți noi. Isis se bucură de razele încă blânde, care lunecau pe pielea ei sidefie și gândurile îi zburară spre Iker.

Nicio lege n-o oprea să se căsătorească. Dar ce farmec ar fi putut să aibă un bărbat, oricât de îndrăgostit ar fi fost el, în comparație cu

misterele lui Osiris? Și totuși, chipul Fiului regal n-o părăsea. Nu era o prezență chinuitoare sau obositoare, ci mai degrabă un sprijin de-a lungul încercărilor prin care ea trecuse. Devenea tovarășul ei de fiecare zi, atent, credincios, îndrăgostit.

Dar o să se întoarcă el din îndepărtata Nubie, unde se dăduseră lupte crâncene?

Un preot permanent, Cel care vedea tainele, și o preoteasă a lui Hathor o conduseră pe Isis spre locul sacru. După cântărirea inimii, trebuia să trăiască acum încercarea nașterii întreite.

— Privește-l pe Nun, o povățui preotul. În mijlocul acestui ocean al începuturilor au loc toate schimbările.

— Îmi doresc puritatea, rosti Isis întrebuințând vechile formule. Îmi lepăd veșmintele, mă purific după pilda lui Horus și a lui Seth. Ies din Nun, eliberată de toate piedicile.

Lui Isis i-ar fi plăcut să rămână timp îndelungat în sânul acestei ape răcoroase. Îi trecură prin minte toate treptele pe care le urcase până atunci pe calea inițierii sale. Mâna preotesei o apucă pe a sa, îndemnând-o să se așeze pe o piatră de forma unui cub.

— Acesta este vasul de argint pe care l-a făurit meșterul lui Sokaris, zeul șoim al adâncimilor care cunoaște drumul reînvierii, zise preotul. Am să-ți spăl picioarele în el.

Preoteasa o îmbrăcă pe Isis într-o rochie lungă și albă, și îi legă la brâu o cingătoare roșie, prinsă în nodul magic. Apoi o încălță cu sandale, de asemenea, albe.

— În felul acesta, tălpile picioarelor tale se întăresc. Aceste sandale, ochi ai lui Horus, îți vor lumina drumul. Datorită lor, n-ai să te rătăcești. În timpul călătoriei, o să devii deopotrivă un Osiris și o Hathor, calea masculină și calea feminină se vor uni în tine. Ajutată de toate elementele creației, pășește peste pragul morții și intră în încăperea necunoscută. În adâncul nopții, uită-te la soarele care strălucește, apropie-te de divinități și privește-le în față.

Apoi, preoteasa îi întinse lui Isis o coroană de flori.

— Primește ofranda stăpânului Apusului. Fie ca această coroană a celor drepți să-ți sporească înțelegerea inimii. Înaintea ta se deschide marea poartă.

Pe dată, apăru un Anubis cu chip de șacal. La rândul său, o luă de mână pe tânăra femeie. Împreună străbătură pământul vechilor morminte, loc de odihnă al primilor faraoni, apoi îi întâlniră pe păzitorii care țineau în mâini cuțite, spice, ramuri de palmier și mături făcute din frunze.

— Vă știu numele, grăi Isis. Cu ajutorul cuțitelor voastre nimiciți forțele răului. Cu măturile, le împrăștiați și le faceți neputincioase. Ramurile voastre de palmier amintesc de ieșirea la suprafață a luminii pe care bezna n-o poate stinge. Spicele voastre arată biruința lui Osiris asupra deșertăciunii.

Păzitorii dispărură.

Anubis și Isis se afundară într-o galerie slab luminată, săpată sub pământ, ce ducea spre o sală întinsă, mărginită de stâlpi solizi din granit.

În mijlocul sălii, se vedea o insulă pe care se afla un sarcofag gigantic.

— Leapădă-te de vechea ta făptură, porunci Anubis, și treci prin pielea preschimbărilor, cea a lui Hathor, pe care păstorul cel rău a ucis-o, retezându-i capul. Eu, Anubis, am trezit-o iar la viață și am dus-o mamei mele ca să trăiască din nou, precum Osiris.

Isis fu dezbrăcată și două preotese o apucară de coate și o întinseră pe o sanie din lemn, simbol al Creatorului, Atum, „Cel care este” și „Cel care nu este”. Trei preoți traseră încet sania spre insula unde aștepta Pleșuvul.

— Care e numele tău? îl întrebă el pe primul preot.

— Îmbălsămătorul însărcinat să păstreze trupul neatins.

— Dar al tău?

— Cel care veghează.

— Dar al tău?

— Păzitorul suflului vital.

— Mergeți în vârful muntelui sacru.

Procesiunea înconjură sarcofagul.

— Anubis, întrebă Pleșuvul, inima cea veche a dispărut?

— A fost arsă, la fel ca vechea piele și ca părul cel vechi.

— Fie ca Isis să ajungă la locul preschimbărilor și al vieții reînnoite.

Preoții o ridicară pe tânăra femeie și o așezară înăuntrul sarcofagului.

— Ești lumină, rosti Pleșuvul, și străbați noaptea. Fie ca divinitățile să te întâmpine, iar brațele lor să se întindă către tine. Fie ca Osiris să te primească în locașul nașterii.

Privirea tinerei femei scrută un spațiu și un timp aflate dincolo de lumea obișnuită.

— Dormeai și acum te-ai trezit, se auzi vocea Pleșuvului. Stăteai întinsă și acum te-ai ridicat.

Preoții o ajutară pe Isis să iasă din sarcofag. Torțele luminau acum uriașa sală.

— Astrul unic strălucește, făptură a luminii printre făpturile luminii. Pentru că vii din insula lui Maat, fii însuflețită de nașterea întreită.

Când Isis fu jupuită de vechea piele, Pleșuvul îi atinse gura, ochii și urechile cu vârful unui baston alcătuit din trei fâșii din pielea ei.

— Fiică a cerului, pământului și stelelor, de-acum înainte ești Soră a lui Osiris pe care îl vei întruchipa în timpul ritualurilor. Preoteasă, tu vei da viață simbolurilor, ca să păstrezi tradițiile Abydosului. Îți mai rămâne o singură poartă de trecut, cea a Cercului de Aur. Vrei cu adevărat lucrul acesta?

— Vreau.

— Am să te previn, după cum se cuvine, Isis. Curajul și voința ta ți-au îngăduit să răzbești până aici, dar sunt de ajuns ca să înfrunți viitoarele încercări de temut? Mulți au dat greș, puțini au izbutit. Tinerețea ta nu va fi oare o grea piedică?

— Nu eu hotărăsc asta.

— Înțelegi ce primejdii te pândesc?

Chipul lui Iker îi apăru în fața ochilor. Fără prezența lui, poate că Isis ar fi renunțat. Îi fuseseră oferite până acum atâtea comori! Dar, din pricina acestei iubiri care se năștea, pricepu că trebuia să meargă până la capătul călătoriei sale.

— Dorința mea a rămas aceeași.

— Atunci, Isis, ai să cunoști Calea de Foc.

44.

Debarcând la Elephantina, Medes se bucură că simte iar pământul sub tălpi. Cuprins de amețeli, neputând să se hrănească așa cum trebuie, începea totuși să-și vină în fire, puțin câte puțin. Așa că porunca monarhului fu pentru el o nouă lovitură: plecase, neîntârziat, spre Abydos.

Scara, corabia, mișcările vasului îl făceau să-și dea sufletul aproape! Dar, în ciuda acestor cazne, Secretarul Casei Regelui își îndeplinea fără cusur îndatoririle. Curierii nu cunoșteau odihna și chiar cel mai neînsemnat sat din Egipt află despre cucerirea Nubiei. În ochii poporului său, Sesostris căpătase faima unui zeu viu.

Doctorul Gua îl ascultă cu răbdare pe suferind.

— Părerea mea se adeverește: ficatul vostru e într-o stare vrednică de plâns! Timp de patru zile, veți bea o poțiune preparată din frunze de lotus, praf de lemn de *jujubier,* smochine, lapte, boabe de ienupăr și bere dulce. N-o să facă minuni, dar o să vă mai potolească durerile. Apoi, mâncați câte puțin. Și, dacă vă simțiți iar îngreunat, luați din nou această poțiune.

— Când mă voi întoarce la Memphis, am să mă pun pe picioare. Călătoria pe corabie mă ucide.

— Feriți-vă de grăsimi, bucate gătite cu unt și vinuri tari.

Zorind să se înapoieze la căpătâiul unui soldat care avea fierbințeli, doctorul Gua era, totuși, nedumerit. Orice doctor priceput știa că ficatul hotăra firea omului. Oare Maat nu-și avea sălașul în ficatul lui Ra, expresie a luminii divine? Oferind-o pe Maat, faraonul statornicea această lumină și-l făcea pe Ra să se arate binevoitor.

Dar ficatul lui Medes era atins de un rău ce nu se potrivea cu felul său de a fi, deschis și plin de voioșie. Maat părea că stăpânește doar o mică parte dintr-un asemenea ficat! Dar poate că presupunerile nu trebuiau împinse atât de departe.

Pașii lui Gua se încrucișară cu cei ai Fiului regal.

— Ce-ți face rana?

— E pe cale să se vindece de tot! Vă mulțumesc din toată inima!

— Mulțumește-i și trupului tău și nu uita să mănânci cât mai multe legume proaspete.

Iker se alătură faraonului pe puntea corăbiei. Regele privea îngândurat Nilul.

— Ca să lupte împotriva lui *isefet* și să înlesnească domnia luminii, rosti suveranul, Creatorul înfăptuiește patru lucruri. Primul e formarea celor patru vânturi, așa încât orice făptură vie să poată respira. Al doilea e nașterea inundației pe care și cei mari, și cei mici o pot stăpâni dacă învață s-o cunoască. Al treilea e modelarea fiecărui om după asemănarea sa. Săvârșind cu bună știință răul, oamenii au încălcat rânduielile cerești. Al patrulea lucru îngăduie inimilor inițiaților să nu uite Apusul și să se îngrijească să aducă ofrande zeilor. Cum putem continua înfăptuirile Creatorului, Iker?

— Prin ritualuri, Luminăția Voastră. Nu ne deschid ele sufletul către lumină?

— Cuvântul „*Ra*”, lumina divină, e alcătuit din două hieroglife: gura, simbolul vorbei, și brațul, cel al faptei. Lumina este vorba devenită faptă. Și, astfel, ritualul ce însuflețește lumina capătă putere. De aceea faraonul săvârșește în temple fapte luminoase. În fiecare zi, le înmulțește pentru ca Stăpânul universului să viețuiască în pace, în sălașul său. Neștiutorii își închipuie că gândirea e lipsită de substanță. Și totuși, ea se întinde în timp și spațiu. Gândurile lui Osiris sunt atât de puternice, încât un întreg popor s-a născut din ele, un popor care nu face parte doar din lumea aceasta. Iată de ce trebuie să ocrotim Abydosul.

La rădăcina salcâmului stătea aurul din Nubia. Boala dădea înapoi, dar Arborele vieții era departe de a fi salvat.

Împreună cu Pleșuvul, Sesostris fu de față la ritualul mânuirii sistrelor, săvârșit de tânăra Isis. Apoi, regele și preoteasa se îndreptară spre terasa Marelui Zeu, unde „Ka”-ul slujitorilor lui Osiris lua parte la nemurirea sa.

— Lată-te aproape de Calea de Foc, Isis. Mulți dintre cei care au urmat-o nu s-au mai întors. Cuprinzi cu mintea întinderea primejdiilor?

— Luminăția Voastră, fapta mea va ajuta la tămăduirea salcâmului?
— Când ai înțeles lucrul acesta?
— Puțin câte puțin și în chip nelămurit la început. Nu îndrăzneam să-mi mărturisesc nici mie, temându-mă să nu cad pradă amăgirii și trufiei. Dar, dacă pot să fiu de folos Abydosului, n-aș trăi oare cel mai fericit destin cu putință?
— Fie ca limpezimea gândirii să te călăuzească mereu.
— Ne lipsește încă aurul verde din Punt. Lucrând în arhive am descoperit ceva, dar nu așezarea pământului divin, ci calea de a o afla în timpul sărbătorii zeului Min. Dacă omul care stăpânește această cheie se va număra printre cei veniți la sărbătoare, trebuie să-l înduplecăm să vorbească.
— Vrei să iei asupra ta această sarcină?
— Mă voi strădui s-o îndeplinesc, Luminăția Voastră.

☥

Așezat pe pragul unei capele, preotul permanent Bega simțea că-l lasă puterile. Complicele său Gergu avea să îndrăznească să vină până aici, oare? Va izbuti să înșele atenția străjilor?
În depărtare, se auzeau zgomote de pași.
Cineva se apropia, purtând pâinile pentru ofrandă.
De necrezut, era chiar Gergu, care le depuse în fața unei stele funerare ce reprezenta o pereche de inițiați în misterele lui Osiris.
— Nu țineam cu tot dinadinsul să mă arăt, zise Bega. Ce s-a petrecut în Nubia?
— Nubienii au fost striviți, iar Prevestitorul a dispărut.
— Suntem… suntem pierduți!
— Nici asupra mea, nici asupra lui Medes nu s-a abătut vreo bănuială, iar faraonul e mulțumit de munca noastră. Și nimic nu dovedește moartea Prevestitorului. Medes crede că o să apară din nou, dar până la noi ordine o să fim prevăzători. Tu ce-ai mai aflat?
— Faraonul și preoteasa Isis au stat de vorbă îndelung. Ea va conduce un grup de preoți care vor lua parte la sărbătoarea lui Min.
— Fleacuri!
— Te înșeli! Isis a scotocit prin arhive și a găsit ceva însemnat, bănuiesc. Mulțumită aurului din Nubia, salcâmului îi merge mai

bine. Oare preoteasa nu trage nădejde să culeagă vreo informație hotărâtoare în timpul ceremoniilor de la Coptos?

Coptos, orașul minerilor, unde se cumpărau și se vindeau tot felul de minerale aduse din deșert… Gergu nu va întârzia să-l înștiințeze pe Medes. Nu cumva Isis căuta un anume soi de aur, cu prilejul sărbătorii Zeului?

☥

Regele aduse la cunoștința adunării preoților permanenți și temporari din Abydos că peste Nubia se așternuse pacea și că se afla, de-aici înainte, sub protecția Egiptului. Totuși, măsurile care priveau paza ținutului sacru al lui Osiris nu vor slăbi, căci amenințarea nu dispăruse cu totul. Soldații vor continua să-i verifice cu severitate pe cei care intrau în Abydos, până când primejdia avea să fie înlăturată pe de-a-ntregul.

Din porunca monarhului, Iker rămăsese pe corabie, dar nu-și putea desprinde ochii de la priveliștea Abydosului, pe care-l vedea pentru prima oară, atât de aproape și cu neputință de atins! Cât de mult i-ar fi plăcut să străbată pământul stăpânului reînvierii, călăuzit de Isis, să cerceteze templele și să citească vechile scrieri! Dar trebuia să-i dea ascultare faraonului. Iar Sesostris nu-l socotea încă demn de a păși dincolo de acest hotar.

Deodată, pe chei se ivi Isis, frumoasă, gingașă și zâmbitoare.

Iker coborî în goană scara.

— Dorești să vizitezi corabia?

— Bineînțeles.

Scribul o luă înainte, întorcând întruna capul ca să se încredințeze că preoteasa îl urma.

Se opriră la proră, sub o umbrelă.

— Vrei un scaun, ceva să-ți potolești setea sau…

— Nu, Iker, vreau doar să admir fluviul acesta care ne oferă bunăstarea și care te-a adus teafăr înapoi.

— Te-ai… te-ai gândit la mine?

— În vremea când tu luptai și eu înfruntam încercări grele. Amintirea ta m-a ajutat, iar curajul tău în fața primejdiei mi-a slujit drept pildă.

Tânărul nu se încumetă s-o cuprindă în brațe, căci erau în văzul tuturor. Și, apoi, nu înțelegea el greșit aceste vorbe neașteptate? Cu siguranță că ea l-ar fi împins în lături, supărată.

— Faraonul ne-a călăuzit clipă de clipă, rosti într-un târziu Iker. Niciunul dintre noi, nici chiar generalul Nesmontu, n-ar fi dobândit cea mai măruntă dintre biruințe fără îndrumarea lui. Înainte de a poposi la Abydos, regele mi-a dezvăluit cele patru înfăptuiri ale Creatorului și am priceput că nici el n-a făcut vreodată altminteri. Prin spirit, nu doar cu forța, a pus capăt dezordinii și răzvrătirii din Nubia, preschimbând acest ținut vitregit într-o țară fericită. Fortărețele nu sunt doar niște simple construcții, ci un brâu magic menit să stăvilească răul de la miazăzi. Dar, vai! Prevestitorul n-a fost prins. O știi, Isis, o știi prea bine: încă de la prima noastră întâlnire, tu mă protejezi. Moartea m-a atins adesea în treacăt, dar tu ai îndepărtat-o, de fiecare dată.

— Îți închipui că am prea multe puteri.

— Nu, sunt sigur că nu! Trebuia să mă întorc din Nubia ca să-ți spun cât te iubesc.

— Mai sunt atâtea alte femei, Iker.

— Doar tu, azi, mâine, întotdeauna.

Preoteasa se întoarse ca să-și ascundă emoția.

— Arborelui vieții îi merge mai bine, zise Isis. Lipsește, însă, al treilea aur tămăduitor.

— Trebuie să ne înapoiem în Nubia?

— Nu, căci e vorba despre aurul verde din Punt.

— Punt… După cum bănuiam, țara aceasta există. Nu numai în închipuirea poeților!

— Arhivele nu ne permit să aflăm unde anume e așezată, dar, în timpul sărbătorii zeului Min, cineva ar putea să ne dea o informație prețioasă.

— „Să ne dea”… Nouă? Mie și ție?

— Într-adevăr, regele ne încredințează această misiune. Dacă omul în care ne-am pus atâtea speranțe va veni la Coptos, o să încercăm să-l convingem să ne dezvăluie această taină.

— Isis… pentru tine nu sunt decât un prieten și un aliat?

Cu cât ea întârzia să răspundă, cu atât speranțele lui creșteau. Oare purtarea ei avea să se schimbe? În sufletul ei apăruseră noi simțăminte?

— Întâlnirile noastre îmi aduc multă bucurie, recunoscu tânăra femeie. Și, în timpul lungii tale călătorii, mi-ai lipsit.

Încremenit, Iker crezu că n-a auzit bine. Visul său nebunesc, devenit acum aievea, nu era pe cale să se risipească brusc?

— Am putea diseară să mâncăm împreună și să mai stăm de vorbă?

— Din păcate, nu, Iker. Îndatoririle mele sunt aspre. De fapt, sărbătoarea lui Min va fi ultimul prilej de a ne revedea.

Fiului regal i se strânse inima.

— De ce, Isis?

— Primejdiile însoțesc inițierea în misterele lui Osiris, iar aceasta e ținută în mare taină și nu-mi este îngăduit să-ți vorbesc despre ea. Pot totuși să-ți mărturisesc că am hotărât să merg până la capătul acestei încercări. Mulți au pierit pe drumul pe care voi apuca și eu.

— Chiar e nevoie să-ți primejduiești viața?

Isis îl privi cu un zâmbet înduioșător.

— Există altă cale? Tu și cu mine trăim pentru salvarea Arborelui vieții și pentru ca Maat să dăinuie. Să încerci să fugi de acest destin ar însemna amăgire și lașitate.

— Cum să te ajut?

— Fiecare din noi își urmează drumul, semănat cu încercări ce se cer înfruntate în singurătate. Dincolo de ele poate ne vom întâlni, iar.

— Dar eu te iubesc aici și acum, Isis!

— Lumea aceasta nu e, oare, oglindirea nevăzutului? Se cuvine ca noi să deslușim semnele care șterg hotarele și deschid porțile. Dacă mă iubești cu adevărat, vei învăța să mă uiți.

— Niciodată! Te implor să renunți, eu…

— Ar fi o greșeală aducătoare de moarte.

Iker simți că urăște Abydosul, pe Osiris, misterele și apoi deplânse îndată această pornire copilărească. Isis avea dreptate. Nimic nu-l îndreptățea să creadă că îi fusese sortit un trai simplu și obișnuit, nimic nu-l îndreptățea să nădăjduiască spre o fericire liniștită, la

adăpost de orice necazuri. O va întâlni iar pe Isis, după ce amândoi vor înfrunta necunoscutul.

Și degetele lor se împletiră cu tandrețe.

45.

În sfârșit, Memphisul! Curând, Medes avea să-l revadă pe Libanez, cu siguranță înștiințat despre soarta Prevestitorului. Oare de ce faraonul ținuse neapărat să celebreze el însuși ritualul sărbătorii lui Min de la Coptos, în loc să se întoarcă în capitala care-i pregătise o primire triumfală, demnă de cei mai vestiți biruitori? Pesemne că hotărârea monarhului avea legătură cu tămăduirea Arborelui vieții.

Medes se bucura de un avantaj însemnat: Gergu. Împrietenindu-se cu Iker, acesta se oferise să se îngrijească de cele trebuincioase călătoriei la Coptos. Ținând seama cât de bine se descurcase în Nubia, mai-marii săi se învoiră numaidecât. Acum Gergu putea să iscodească tot ce se petrecea în timpul sărbătorii zeului și să descopere pricina acestei călătorii.

Vegheat îndeaproape de doctorul Gua, Medes își recăpătă vigoarea și dârzenia. Că pacea din Nubia fusese pentru Prevestitor o înfrângere usturătoare, nimeni nu se îndoia. Dar, cu toate acestea, trebuia să-și piardă nădejdea? Dacă Sesostris nu se îmbăta cu această victorie, dacă vorbele sale arătau cumpătare și prudență însemna că se temea ca nu cumva chiar în Egipt să poposească dușmanul!

Prevestitorul pusese la cale mai multe planuri de bătaie. Unele se dovediseră mulțumitoare, altele – înșelătoare. Însă dorința sa de a distruge stăpânirea și de a-și răspândi credința era la fel de încrâncenată în continuare.

☥

Coptosul petrecea. În taverne, berea tare curgea în valuri, iar negustorii de amulete, sandale, veșminte și parfumuri nu mai prididEau să facă pe plac mușteriilor. Min, zeul fecundității, stârnea o mare veselie. Femeile, de obicei grave, rușinoase, aruncau acum ocheade bărbaților. „Barem credința noastră nu se pierde în tristețe și rușine prefăcută”, își spuse în sinea lui Sekari, schimbând gesturi drăgăstoase cu o femeie ușoară. Sesostris conducea străvechiul ceremonial. Înveșmântat în straie de sărbătoare, țesute cu aur,

străbătu orașul, îndreptându-se către templu. Înaintea lui pășeau ritualiștii cărând pe scuturi statuetele faraonilor plecați spre eternul Răsărit. Alături de rege, stătea efigia lui Min, cu sexul veșnic erect, ce reamintea faptul că dorința zămislitoare a puterii divine nu se stingea nicicând. Procesiunea era însoțită de un taur alb, simbol al faraonilor și, totodată, întruparea zeului care, servind drept sprijin luminii scânteietoare, răspândea forța.

Iker nu contenea s-o admire pe superba preoteasă, care mergea la stânga regelui.

Pe durata sărbătorii, Isis îi ținea locul reginei.

Statuia lui Min fu așezată pe un soclu, iar preoții dădură drumul unui stol de păsări. Zburând spre cele patru zări, ele vesteau păstrarea armoniei cerești și pământene aduse de faptele faraonului.

Mânuind o seceră din aur, Sesostris tăie un mănunchi de grâu și-l oferi taurului alb, tatălui său Min și „Ka”ului strămoșilor.

Isis se învârti în jurul faraonului de șapte ori, rostind formulele înnoirii.

Apoi apăru un pitic negru. Cu o voce gravă și caldă, el cântă un imn dedicat lui Min care îi făcu pe cei de față să se înfioare. Cântărețul se înclină înaintea taurului venit din pustiuri, cel cu inima fericită, însărcinat să-i aducă regelui smaralde, turcoaze și lapislazuli. Min nu apărea oare drept Osiris reînviat, cel care împarte bogății?

Odată ritualul principal încheiat, începea partea cea mai așteptată: ridicarea catargului zeului Min, pe care se cățărară cu avânt acrobații, căznindu-se să desprindă vasele roșii întrebuințate la ceremonia de refacere a capelei divine.

O droaie de fete tinere îi urmăreau din ochi, fermecate.

Isis îl trase pe Iker deoparte.

— Omul nostru se află aici.

— Cine e?

— Cântărețul cu glas minunat. După cum spun vechile scrieri, poartă numele de „Negrul din Punt”. Au trecut nenumărați ani de când a dispărut. Doar el ne poate da informațiile pe care le căutăm.

Gergu ar fi golit bucuros un șir nesfârșit de cupe cu bere tare, însă era nevoit să se țină după Isis și Iker.

Negrul se odihnea la umbra unui palmier.

— Eu sunt o preoteasă din Abydos, îi vorbi Isis, iar acesta e Fiul regal, Iker. Vă rugăm să ne ajutați.

— Ce doriți să știți?

— Așezarea țării Punt, răspunse Iker.

Cântărețul se strâmbă înciudat.

— Drumul e tăiat de multă vreme. Doar un corăbier trecut prin insula lui „Ka” l-ar putea regăsi.

— Eu am fost acolo, îl asigură Iker.

Negrul tresări.

— Urăsc mincinoșii!

— Nu mint.

— Și ce-ai întâlnit pe insula aceasta?

— Un șarpe imens care n-a reușit să-și salveze lumea lui și mi-a urat ca eu s-o apăr pe a mea.

— Carevasăzică, spui adevărul!

— Vă învoiți să ne călăuziți până în Punt?

— Căpitanul corăbiei trebuie să aibă asupra sa piatra venerabilă. Fără ea, naufragiul e cu neputință de ocolit.

— Și unde se găsește această piatră?

— În carierele de la Ouadi Hammamat, dar toți cei porniți într-acolo au dat greș.

— Eu voi izbuti.

Primirea la Memphis întrecu așteptările lui Medes. Sesostris unise Egiptul de Sus cu Cel de Jos, adusese pacea în Syro-Palestina și Nubia. Renumele său era pe potriva celor mai mari suverani din vremea piramidelor, se alcătuiau poeme întru slava lui și povestitorii nu conteneau să-i înfrumusețeze faptele de vitejie.

Însă monarhul se arăta mereu la fel de sever, de parcă nu punea preț pe izbânzile sale.

Îndată ce nevasta lui Medes se cufundă în somn, liniștită de licorile doctorului Gua, Secretarul Casei Regelui o porni spre Libanez.

Temător, cercetă cu luare-aminte împrejurimile, dar nu observă nimic neobișnuit. Așa că ajunse cu bine la casa complicelui său.

Gazda sa se îngrășase peste măsură.

— Suntem în siguranță? se agită Medes.

— Cu toate micile reușite ale lui Sobek, nu ne pândește nicio primejdie. Din nenorocire însă, lipsa ta îndelungată a fost păgubitoare pentru negoțul nostru.

— Faraonul m-a ținut ostatic, cum s-ar spune, dar purtarea mea fără cusur a făcut din mine un demnitar de neînlocuit.

— Cu atât mai bine pentru noi! Ce s-a petrecut, de fapt, în Nubia?

— Sesostris a înfrânt triburile, a readus pacea în ținuturi și a construit un șir de fortărețe de netrecut. Pe nubieni nu-i mai bate gândul să năvălească în Egipt.

— Neplăcut! Și Prevestitorul?

— A dispărut. Nădăjduiam că ți-a trimis ție vreo veste.

— Îl crezi mort?

— Nu, căci pe Gergu semnul din palmă l-a ars în clipa în care a început să se îndoiască. Prevestitorul nu va întârzia să ne dea noi porunci.

— Întocmai, rosti o voce blândă și adâncă.

Medes tresări.

Prevestitorul stătea chiar acolo, în fața sa, cu turbanul, barba, mantia lungă de lână și ochii săi roșii.

— Așadar, viteazul meu prieten, mi-ai rămas credincios.

— Bineînțeles, stăpâne!

— Nicio armată nu mă va opri, nicio putere n-o va întrece pe a mea. Fericit e cel care înțelege lucrul acesta. De ce faraonul a poposit la Abydos și a ținut neapărat să conducă sărbătoarea lui Min de la Coptos?

Chipul lui Medes se însenină.

— Mulțumită unui mesaj trimis de Gergu printr-una din corăbiile mele ușoare, pot să vă lămuresc. După ce a făcut o descoperire de mare însemnătate în biblioteca din Abydos, preoteasa Isis a înlocuit-o pe regină în timpul sărbătorilor lui Min. A fost văzută adesea în tovărășia lui Iker, pe care îl socoteam mort, dar pe care moartea nu pare să-l atingă! Simplă prietenie sau o viitoare căsătorie? Dar asta nu contează. Isis și Iker au stat de vorbă cu un preot negru care poartă un nume ce dă de gândit: Negrul din Punt. Și ce rost ar avea

toate acestea, dacă nu găsirea aurului ascuns în țara aceasta? Spre deosebire de unii, eu sunt încredințat că Punt există cu adevărat.

— Nu te înșeli, Medes. Dar, ia spune-mi, se fac pregătiri de călătorie?

— Da, însă nu pentru Punt! Toți știu că Iker pleacă spre Ouadi Hammamat, ca să aducă de acolo niște statui și un sarcofag.

Prevestitorul cugetă puțin.

— Înseamnă că negrul i-a cerut să găsească piatra venerabilă fără de care drumul spre Punt rămâne închis.

Atunci Medes înțelese de ce echipajul *Fulgerului* dăduse greș, chiar oferindu-l pe Iker zeului mării.

— Scribul ăsta blestemat are sorți de izbândă?

— Mă îndoiesc.

— Cu tot respectul, stăpâne, dar netrebnicul ăsta ne-a făcut deja mult rău!

Prevestitorul zâmbi.

— Iker nu-i decât un om. Iar de data aceasta, îndrăzneala lui nu-i de ajuns. Totuși, o să ne arătăm prevăzători și o să luăm măsurile ce se cuvin pentru ca nicio corabie egipteană să nu răzbească până în Punt.

Bina apăru, pe neașteptate, mai ademenitoare ca oricând. Sub mantie, trupul îi era înfășurat în bandaje groase.

— Și ea a scăpat cu viață. Nici nu-și închipuie Sesostris ce lovituri cumplite îi va da ura ce i-o poartă Bina.

Libanezul înghiți cu poftă câteva boabe de struguri.

— Sobek ne împiedică orice mișcare, mărturisi el cu necaz. A trebuit să-i povățuiesc pe oamenii mei să umble cu multă fereală și să nu mai încerc să-l cumpăr pe neisprăvitul ăsta, mare căpetenie a gărzilor regatului! E cinstit cum nu s-a mai pomenit! Iar oamenii săi s-ar lăsa uciși pentru el. Nimeni altcineva, în afara voastră, stăpâne, nu va reuși să ne descotorosească de el!

— Apreciez strădaniile tale, prietene. Și, pentru că mijloacele obișnuite n-au dat roade, să întrebuințăm altele.

☥

Sobek Păzitorul nu pierduse vremea. Trecându-i prin sită pe toți slujitorii, făcuse din palatul regal și din marile clădiri ale

administrației, cu tot cu odăile de lucru ale vizirului, locuri sigure. Îi alungase pe cei care-i stârneau bănuieli și, doar cei pe care-i cunoștea de mult își păstraseră slujbele. Fiecare oaspete era controlat cu strășnicie și nimeni nu se apropia de rege, purtând vreo armă asupra sa.

Cele câteva cuvinte de laudă ale lui Sesostris, atât de rare, îl mișcară adânc pe Păzitor.

— Cum s-a purtat Iker, Luminăția Voastră?

— Fără cusur.

— Așadar, m-am înșelat în privința lui.

— Făpturile omenești își recunosc arar greșelile. Și mai rar încă, aleg calea cea dreaptă și o urmează, oricare ar fi piedicile. Fiul regal Iker se numără printre acestea.

— Iertați-mă, dar eu nu sunt atât de înzestrat ca să-mi dau seama de astfel de lucruri.

— Nimeni, și mai ales el, nu-ți cere așa ceva.

— Va rămâne în Nubia?

— Nu, am lăsat conducerea ei în grija lui Sehotep care, de îndată ce va găsi oameni demni de încredere să-l înlocuiască, se va întoarce la Memphis. Cât despre Iker, l-am însărcinat cu o altă misiune, dintre cele mai primejdioase.

— Nu-l cruțați câtuși de puțin, Luminăția Voastră.

— Acum îi iei apărarea?

— Îi admir curajul. Nici Nesmontu n-a înfruntat atâtea pericole!

— Acesta e destinul lui. Chiar dacă eu aș vrea, în afară de el, nimeni n-ar putea împlini anumite fapte. Dar tu ce-ai mai aflat?

— Curtea voastră e alcătuită din uneltitori, îngâmfați, pizmași, nătărăi, învățați plini de trufie și câțiva credincioși. Cercetările mele temeinice au scos la iveală un lucru îmbucurător: printre ei nu se numără niciun aliat al Prevestitorului. Pe de-o parte, se tem prea mult de persoana voastră, pe de altă parte, țin prea mult la avantajele și siguranța lor. Așa că va trebui să căutăm altundeva. Frizerii slujeau drept mesageri luptătorilor din umbră. Unii dintre ei au dispărut, iar ceilalți sunt supravegheați îndeaproape. De curând s-a dovedit că și sacagiii sunt amestecați în treaba aceasta, dar, având în vedere numărul lor, nu e lesne să-i verificăm pe toți. Am

arestat un vameș necinstit, dar n-am tras mari foloase de pe urma lui, așa cum nădăjduiam. Dar sper barem că i-am făcut viața mai grea dușmanului. Ar fi o greșeală să ne slăbim atenția. Oraș deschis și pestriț, Memphisul rămâne ținta principală.

Apoi, Sesostris îl privi pe Khnum-Hotep care, controlat zilnic de regină, își împlinise îndatoririle în chip desăvârșit. Obosit, bolnav, bătrânul vizir plănuia să-i spună monarhului că-și părăsește slujba. Dar, când acesta îl privi, Khnum-Hotep își aminti de jurământul ce-l făcuse cândva și pricepu că doar faraonul se cuvenea să ia o astfel de hotărâre. Și, oricum, nu i-ar fi plăcut să-și petreacă zilele trândăvind, prăbușit într-un jilț. Un inițiat al Cercului de Aur din Abydos trebuia să-și închine viața țării sale, regelui său și năzuințelor lui.

Cu spatele înțepenit, cu picioarele grele, Khnum-Hotep se întoarse în odaia sa de lucru. Va continua să îndeplinească o slujbă amară ca fierea, dar folositoare pentru poporul celor Două Regate.

46.

Semeț și bun de gură, Khauy se născuse la Coptos și nu se socotea un neputincios. Ofițer încercat, condusese mai multe trupe prin deșert până la Ouadi Hammamat și se fălea că își adusese oamenii înapoi teferi și nevătămați.

Khauy nu se sinchisea de nimeni. Chiar dacă era Fiu regal, Iker ascultă ceea ce trebuia să asculte.

— Carierele sunt cariere! Și, când e vorba de Ouadi Hammamat, nu-i de joacă. Eu le-am dat oamenilor mei bere și merinde proaspete pe săturate, ba chiar am prefăcut în ogoare o parte din deșert și am săpat fântâni. O ceată de nepricepuți n-o să te poarte până acolo unde dorești tu. Am nevoie de zece scribi, optzeci de muncitori, tot atâția tăietori în piatră, douăzeci de vânători, zece meșteri de sandale, zece berari, zece brutari și o mie de soldați. Să nu lipsească niciun burduf, niciun coș, niciun urcior de ulei.

— O să primești tot ce vrei, îi răspunse Iker.

Khauy se minună.

— Ca să vezi… Ai brațul lung!

— Îndeplinesc poruncile faraonului.

— Dar nu ești cumva prea tânăr ca să stai în fruntea unei echipe atât de numeroase?

— De vreme ce o să am parte de sfaturile tale, pentru ce m-aș teme? Pe deasupra, inspectorul principal al hambarelor, Gergu, o să te ajute și o să-ți ușureze munca.

Khauy își scărpină bărbia.

— Atunci lucrurile ar putea merge lesne. Dar vom urma drumul pe care-l aleg eu.

— Ne-am înțeles.

Khauy nu mai găsi nimic de zis. Nu-i mai rămânea decât să strângă meșterii, făgăduindu-le că vor fi răsplătiți cu dărnicie.

Înalt de șase sute șaizeci și cinci de metri, Djebel Hammamat se înfățișa ca un măreț zăvor stâncos. Trecând prin mijlocul unui soi de pilon, Ouadi Hammamat șerpuia printr-o vale mai degrabă netedă și

ușor de străbătut. Încă din vremea primei dinastii, din masivii muntoși se extrăgea piatră de Bekhen, de culori felurite, mergând de la cenușiu până la negru, asemănătoare cu bazaltul.

În ciuda frumuseții sale, Muntele pur atrăgea mai puțin privirile decât Isis a cărei prezență stârnea curiozitatea tuturor membrilor expediției. Câțiva încercară să-i lămurească pe ceilalți că tânăra femeie era o protejată a regelui și că avea puteri magice care îndepărtau demonii deșertului.

Iker trăia clipe minunate. Încă de când preoteasa îl înștiințase că avea să-l însoțească, cerul devenise mai luminos, iar aerul – înmiresmat. Cât de primitor i se părea deșertul și căldura de blândă! Lăsând totul în seama lui Khauy și Gergu, Fiul regal îi povesti pe îndelete lui Isis isprăvile sale, apoi vorbiră despre scrierile vechi și despre o mie de alte lucruri legate de viața lor. Și așa observară că aveau aceleași gusturi și le displăceau aceleași lucruri. Iker nu îndrăznea s-o întrebe despre Abydos, iar călătoria i se păru dureros de scurtă. Vânt-de-Miazănoapte și Sângerosul se fereau să-i stânjenească în vreun fel, iar măgarul se mărginea să care apa atât de necesară.

— În curând vom ajunge, zise Khauy și băieții mei o să se pună pe treabă.

Sekari privi bănuitor împrejurimile, căci tot ce semăna cu o mină îi trezea amintiri urâte.

— Te îngrijorează ceva? îl întrebă Iker.

— Cum de-ai băgat de seamă? Când ești atât de îndrăgostit, nu vezi nici dacă-ți trece o viperă cu corn peste picioare. Fii pe pace, totul merge bine. Deși e slobod la gură, Khauy mi se pare priceput și de încredere.

— Sekari, spune-mi adevărul. Crezi că Isis…

— Alcătuiți o pereche tare frumoasă. Dar acum căutăm piatra venerabilă.

Conducătorii expediției începură prin a citi „tăblița arhitecților” gravată pe un perete stâncos. Primul de care se pomenea era Ka-nefer, „puterea creatoare împlinită”, al doilea, Imhotep, înfăptuitorul primei piramide din piatră. Geniul său trecea din

capodoperă în capodoperă și tradiția îl socotea drept constructorul tuturor templelor egiptene, de-a lungul veacurilor.

Isis îi oferi lui Min apă, vin, pâine și flori, și îl rugă să protejeze munca meșterilor.

Lucrul în mină nu întâmpină greutăți prea mari. Bine hrăniți și adăpostiți, lucrătorii nu întârziară să scoată la lumină minunate blocuri de piatră cu luciri roșcate și altele aproape negre.

— Le găsești pe placul tău? îl întrebă Khauy pe Fiul regal.

— Sunt desăvârșite, dar unde-i piatra venerabilă?

— Simplă poveste! Se spune că, acum mult timp, un miner ar fi descoperit o piatră roșie, în stare să tămăduiască orice boală. Bietul de el! Avea mintea plină de tot soiul de închipuiri. Iar tu, doar n-ai venit să cauți asta?

— Ba da.

— Mă pricep la statui și sarcofage, nu la povești pentru copii!

— Să cercetăm muntele.

— Ia galeriile una câte una, dacă așa ți-e voia.

Iker le străbătu pe rând. Zadarnic.

Isis tocmai celebra ritualul și aducea ofrande, când apăru o gazelă, cu pântecele atât de îngroșat din pricina viitorului pui, încât nu mai putea să alerge. Toate privirile se îndreptară spre ea.

— Am s-o dobor cu o singură săgeată! se lăudă un vânător.

— Nu trage! îi porunci tânăra femeie. Min ne trimite un semn.

Gazela fătă și, îndată ce mica făptură fu în stare să se țină pe picioare, plecară împreună spre deșert.

În urma lor, pe locul nașterii, o piatră roșie arunca sclipiri aurii.

Mânuind un ciocan și o daltă, Sekari o desprinse din stânca ce o înconjura.

— Ieri, se plânse un muncitor, mi-am zdrelit piciorul. Dacă aceasta e, Într-adevăr, piatra venerabilă, atunci o să-mi vindece tăietura.

Isis lipi piatra de rană și o ținu așa o vreme.

Când o ridică, nu se mai vedea decât o cicatrice firavă.

Meșterii se uitară la preoteasă cu ochi uimiți. Ea sau piatra avea cea mai mare putere? Până și Khauy rămăsese cu gura căscată. Fiul regal îi înmână un papirus înfășurat, purtând sigiliul său.

— Călăuzește-i pe oameni înapoi la Coptos și dă primarului acest document. El are să vă plătească după cum se cuvine. Eu voi merge mai departe, alături de dulgheri și câțiva soldați.

Însă Gergu nu se număra printre cei care urmau să-l însoțească pe Fiul regal. Cum l-ar fi putut oare convinge pe Iker să-l ia cu el? Apucând pe drumul de întoarcere, clocotea de furie.

La primul popas, se trase mai la o parte ca să se ușureze.

Lungit pe nisip, un bărbat îl strigă, tăindu-i orice chef.

— Ia te uită! Ai scăpat cu viață! se miră Gergu.

— Precum vezi, răspunse Shab Strâmbu'. Prevestitorul îi ocrotește pe adevărații credincioși. Iar ei nu se tem de moarte, căci vor ajunge în paradis.

— Și totuși, Nubia n-a fost chiar o plăcere!

— Războinicii negri s-au dovedit îndărătnici și nesupuși! Mai devreme sau mai târziu, adevărata credință a Prevestitorului va cuceri acest ținut. Dar în carierele de la Ouadi Hammamat ce s-a petrecut?

— Preoteasa Isis a descoperit o piatră tămăduitoare, iar Iker cu un grup de dulgheri și soldați au hotărât să se despartă de ceilalți. Eu am primit ordin să mă înapoiez la Coptos, apoi să-mi văd de slujba mea de la Memphis.

— Dulgheri, zici... Fiul regal are de gând să construiască o corabie?

— Îmi pare rău, dar nu știu nimic despre asta.

— Prevestitorul te urmărește, Gergu. Povestește-i totul lui Medes, iar el să-i dea de știre Libanezului. Eu n-am să-l pierd din ochi pe Iker și am să-i împiedic orice mișcare.

În fruntea unei cete de tâlhari ai nisipurilor, Shab Strâmbu' avea la îndemână o forță de temut. Însă, înainte de a-i ataca pe Fiul regal și pe tovarășii acestuia, voia să le cunoască planurile.

☥

— Ce așteptăm? întrebă Sekari.

— Pe Negrul din Punt, răspunse Iker, așezându-se lângă Isis pe un bloc de bazalt, cu fața spre deșert.

— Și dacă nu vine?

— O să vină.

Ținând seama că hrana era din belșug și adăposturile – primitoare, nimeni nu crâcni împotriva acestui timp de odihnă, iar prezența preotesei alunga temerile tuturor.

La apusul soarelui, Negrul din Punt apăru și, cu pas liniștit, se îndreptă spre Iker.

— Ai găsit piatra venerabilă?

Isis i-o arătă.

De sub veșmânt, cântărețul scoase un cuțit.

Îndată, Sekari se repezi înaintea lui.

— Trebuie să mă încredințez. Fiul regal să întindă brațul stâng.

— Lasă prostiile, altminteri…

— Trebuie să verific.

Iker se supuse. Negrul îl crestă deasupra cotului, apoi puse piatra pe rană.

Când o dădu la o parte, pielea părea neatinsă.

— E bine, murmură el. Cine sunt oamenii aceștia?

— Dulgheri și soldați obișnuiți să lupte împotriva tâlharilor nisipurilor. Vizirul Khnum-Hotep m-a îndrumat spre un port, Saouou, unde vom găsi lemnul trebuincios pentru construirea corăbiei.

— În ciuda tinereții tale, pari prevăzător. Saouou este cel mai bun loc de plecare înspre Punt.

☥

Valea adâncă săpată de Ouadi Gasous dădea într-un golf deschis spre țărmul Mării Roșii. Acolo, un mic port adăpostea un număr însemnat de bucăți din cel mai bun lemn, după cum își dădură cu părerea dulgherii.

— Construiți o corabie cu coca lungă, partea de dinapoi ridicată, cu două locuri pentru veghe, primul la proră și al doilea la pupă, ceru Negrul din Punt. Un singur catarg ajunge. Vâslele și cârma să fie zdravene, iar pânza mai mult lată decât înaltă.

Sekari nu-și ascunse neliniștea.

— Locul ăsta e primejdios.

— Dacă hoții mișună pe aici, se împotrivi Iker, cum de n-au furat tot lemnul?

— Tâlharii nisipurilor sunt fricoși și leneși. Pe de-o parte, le-ar fi fost greu să-l care, pe de alta, n-ar fi știut ce să facă apoi cu el. Ceva îmi spune că am fost urmăriți. Am să-i pun pe soldați să stea de pază de jur împrejur.

La viitoarea proră, Isis picta un ochi al lui Horus. În felul acesta, vasul avea să găsească drumul cel bun.

Negrul din Punt supraveghea munca dulgherilor.

— Unde se află țara ta și încotro trebuie s-o luăm? îl întrebă Iker.

— Unii vorbesc de Somalia, alții se Sudan, alții de Etiopia sau Djibuti, chiar și de insula Dahlak Kebin, în Marea Roșie. Să-i lăsăm să îndruge verzi și uscate. Punt, pământul divin, nu va apărea nicicând pe vreo hartă.

— Atunci, cum o să ajungem până la el?

— Asta depinde numai de împrejurări.

— Crezi că ești pregătit să le faci față?

— Vom vedea. Nu m-am mai întors în Punt de multă, multă vreme.

— Îți bați joc de mine și de soarta Egiptului?

— De ce crezi tu că nicio scriere nu pomenește de așezarea acestui pământ binecuvântat, dacă nu din pricină că ea se schimbă neîncetat ca să scape de lăcomia oamenilor? Altădată știam. Astăzi însă, nu mai știu. Dar tu ai descoperit Insula lui „Ka". Iar tânăra preoteasă are piatra venerabilă. Am să vă ajut, după puterile mele. Însă numai tu stăpânești taina acestei călătorii.

☥

Într-un fel, Shab Strâmbu' se căia că așteptase atât, căci Sekari rânduise soldații în jurul portului, împiedicând un atac prin surprindere. Dar se și felicita pentru răbdarea sa, deoarece deslușise gândurile lui Iker. Fiul regal încerca să atingă țara Punt, bizuindu-se pe sprijinul bătrânului negru.

Echipa de dulgheri lucra cu iuțeală. Peste o zi sau două, corabia avea să fie gata de plecare.

Într-un târziu, vestea în care își puse atâta nădejdea Strâmbu' sosi!

— Pirații se învoiesc, îl înștiință mai-marele tâlharilor, dacă împărțim prada pe din două cu ei.

— Așa să fie.

— Eu vreau încă o plată, pe deasupra. Te pui chezaș pentru ea?

— Prevestitorul se va arăta darnic.

Cu pumnul strâns, beduinul se izbi în piept.

— Niciunul nu va scăpa, crede-mă! În afară de femeie… O s-o prindem vie și o să-i arătăm ce înseamnă niște bărbați adevărați!

Dar lui Shab Strâmbu' puțin îi păsa de soarta lui Isis.

47.

Cu doar câteva minute înaintea năvalei tâlharilor nisipurilor, Sângerosul prinse a lătra cu înverșunare. Dintr-o săritură, Sekari fu în picioare, împărțind porunci soldaților.

Două santinele zăceau fără viață, doborâte de silexurile ascuțite azvârlite cu praștia. Credincios obiceiurilor sale, Shab Strâmbu' își înfipse cuțitul în ceafa celei de-a treia.

Era limpede că egiptenii nu aveau să reziste multă vreme.

— Să fugim spre corabie, strigă Sekari, și să ridicăm ancora.

Ceata de beduini se năpustise deja asupra meșterilor.

Iker ar fi vrut să rămână alături de ei, dar trebuia, mai înainte de toate, s-o salveze pe Isis. Și, de-abia urcă la bord împreună cu ea, bătrânul negru, Sângerosul, Vânt-de-Miazănoapte și încă vreo zece oameni, că Sekari și trase scara și desfășură pânza.

— Eu cobor să mă bat cu nelegiuiții ăștia, se împotrivi Fiul regal.

Sekari îl opri.

— Ar fi o nebunie! Misiunea noastră este țara Punt. Să plecăm neîntârziat, altminteri vom fi măcelăriți. Privește: nimeni nu le mai poate ține piept.

Când vasul ieși din port, o corabie grea îi tăie calea.

— Pirații! strigă Sekari. Ne împiedică trecerea.

Iker se întoarse spre Negrul din Punt.

— Cum scăpăm de ei?

— Apucați pe drumurile cerului și pe căile de sus. Acolo jos, copilul de aur, născut din zeița Hathor, și-a clădit locașul. Veți zbura pe aripile șoimului, dacă marea nesătulă își primește ofranda pe care o cere.

Iker se gândi la cele petrecute pe *Fulgerul.* Oare acum chiar trebuia să piară înecat ca să salveze echipajul?

— De data aceasta, zise bătrânul negru, nu tu vei sluji drept jertfă.

Când negrul se aruncă în apă, Fiului regal i se păru că recunoaște chipul învățătorului său, scribul din Medamud, care îi deslușise

hieroglifele și legile lui Maat.

O puternică rafală de vânt îi răsturnă pe cei de pe corabie, care se culcă pe-o parte și pluti la întâmplare un timp, înainte de a se ridica iar.

— E careva rănit? se neliniști Sekari.

Tovarășii săi se aleseseră doar cu vânătăi și julituri, șterse iute de piatra venerabilă.

Cât despre pirați, aceștia se odihneau pe fundul mării, de-acum.

La prora *Ochiului lui Ra,* Isis mânuia sistrele, iar muzica lor se amesteca armonios cu vocea mării. Iker ținea cârma, iar Sekari potrivea pânza.

Și corabia se repezi, cu de la sine putere, înspre pământul divin.

☥

Nebun de furie, Shab Strâmbu' îi ucidea pe răniți. Din pricina pierderilor însemnate suferite de tâlharii nisipurilor, biruința avea un gust amar. Iar vasul piraților se făcuse fărâme sub izbitura unui val uriaș!

— Oricum, egiptenii n-o să ajungă departe, prezise un beduin. Corabia lor n-a fost ocolită de stricăciuni și o să se scufunde în curând.

Strâmbu' împărtășea aceeași părere, dar se temea de rezistența lui Iker, care scăpase teafăr din cele mai viclene capcane.

— Să nimicim portul, să ardem tot!

Și hoții se dedară la această ticăloșie chiuind.

Apoi se risipiră, sperând să găsească o caravană slab apărată. Din nenorocire pentru ei, gărzile lui Sesostris se dovedeau tot mai atente. Cu vremea, ucigașii și hoții aveau să se mărginească la peninsula arabică.

Strâmbu' trebuia să se întoarcă la Memphis și să-i povestească Prevestitorului tot, fără a-i ascunde nimic din ceea ce fusese doar pe jumătate o izbândă.

☥

— Nu cunosc mare lucru despre meșteșugul corăbierilor, se văită Sekari. Tu știi mai multe?

— Eu mă mulțumesc să țin cârma, mărturisi Iker. De fapt, ea conduce. Ea și Isis.

— În față, marea, în spate, marea, în dreapta, marea, în stânga, marea… Nici urmă de Punt. Toată apa asta mă întristează și nu avem barem un urcior cu vin.

— Uită-te la Sângerosul și la Vânt-de-Miazănoapte. Își petrec vremea dormind, de parcă nu-i amenință nimic.

— Să mori de sete sau înecat de viitoarea furtună… Liniștitor, într-adevăr.

Cu ochii ațintiți spre orizont, Isis nu se dezlipea de proră. Din când în când, își îndrepta către zare micul sceptru din fildeș pe care regele i-l dăduse.

În zorii unei zile însorite, măgarul și dulăul se ridicară și se așezară de-o parte și de alta a tinerei femei.

Iker îl zgâlțâi pe Sekari.

— Trezește-te!

— Ca să văd iar apa… Prefer să visez o pivniță plină cu urcioare din vinul cel mai de soi.

— Dar o insulă acoperită de palmieri nu te ademenește?

— O nălucire!

— După cum se poartă Sângerosul și Vânt-de-Miazănoapte, n-aș crede.

Sekari se învoi să-și mijească ochii.

Era chiar o insulă cu țărmul acoperit de nisip alb.

După ce vasul ancoră la mare depărtare, doi corăbieri săriră în apă. Ajunși la mal, fluturară brațele, semn că nu exista nicio primejdie.

— Mă duc după ei, hotărî Sekari. Tu și Isis rămâneți aici, până meșterim o barcă.

Măgarul și dulăul se bucurară de apa călduță, apoi începură să se hârjonească printre palmieri.

Locul părea rupt din povești. Un vânt plăcut îmblânzea arșița soarelui.

În scurtă vreme, Sekari se întoarse după Fiul regal și tânăra preoteasă.

Din nou laolaltă, echipajul se înfruptă cu încântare din peștii fripți, pescuiți cu ușurință.

— Să cercetăm împrejurimile, propuse Sekari.

Isis porni în fruntea micului grup.

Preoteasa se opri în fața unui sfinx din piatră, de mărimea unui leu. Părea cioplit de un sculptor egiptean cu o măiestrie desăvârșită.

O inscripție hieroglifică împodobea soclul: „Eu sunt stăpânul din Punt”.

— Am izbutit, exclamă Sekari, suntem în Punt! Iar locuitorii lui au ales unul dintre marile noastre simboluri drept ocrotitor al ținutului lor.

Având cap de om și trup de leu, sfinxul îl înfățișa pe faraon în chip de păzitor al întinderilor sacre. Oare prezența lui aici făcea din puntieni slujitori devotați ai lui Sesostris?

Iker se strădui să mai potolească această izbucnire de bucurie.

— Poate e o pradă de război.

— Hieroglifele sunt minunate și neatinse, iar inscripția – limpede. Iar Negrul din Punt nu s-a vădit a ne fi prieten?

Vorbele lui Sekari îndemnau la încredere. Totuși, călătorii înaintau cu teamă printre palmieri. Iker își aminti de Insula lui „Ka”, numai că aceea era mult mai mare.

După vegetația bogată, urmă o zonă stearpă și muntoasă. Povârnișurile uscate, stâncoase îngreunau mersul și cu toții se luară după Vânt-de-Miazănoapte care alegea drumul cel bun. Ici și colo, creșteau ierburi aromate.

Din vârful unei coline, Sekari zări un sat ciudat, aflat pe malul unui lac înconjurat de arbori de tămâie și de abanos. Puntienii întrebuințau scări ca să ajungă la locuințele lor, niște colibe ridicate pe stâlpi bătuți pe fundul apei. Pisici, câini, vaci, boi și o girafă se mișcau libere de colo-colo.

— Curios lucru, nu e nici țipenie de om! Or fi fugit când ne-am apropiat noi sau au fost omorâți?

— Dacă Prevestitorul a răzbit până aici, ne putem aștepta la ce-i mai rău, zise Iker.

— Să coborâm în sat, hotărî Isis. Stați cu toții în spatele meu.

Sekari nu aprecie deloc această nesăbuință, dar tânăra femeie nu-i lăsă timp să se împotrivească.

Când trecură de intrarea în sat, mărginită de doi palmieri înalți, mai multe zeci de bărbați, femei și copii ieșiră din case, se năpustiră

în jos pe scări și-i înconjurară. Cu părul lung sau scurt, cu șoldurile acoperite de fâșii de pânză vărgată sau pestriță, puntienii erau eleganți și cu înfățișare distinsă. Păreau sănătoși și bine hrăniți. Un amănunt îi sări în ochi lui Isis: bărbații purtau bărbi asemănătoare cu cea a lui Osiris. Nimeni însă nu îndreptă vreo armă spre oaspeții nepoftiți.

Un bărbat de vreo patruzeci de ani se apropie de Isis.

— Cine sunteți și de unde veniți?

— Eu sunt o preoteasă din Abydos, iar acesta este Iker, însoțit de Sekari. Venim din Egipt.

— Faraonul mai domnește acolo?

— Suntem trimișii lui Sesostris.

Căpetenia puntienilor se învârti în jurul preotesei, privind-o cu admirație și bănuială totodată. Iker și Sekari stăteau gata să-i sară în ajutor lui Isis, la nevoie.

— Când faraonul apare, rosti căpetenia, nasul său e smirnă, buzele, tămâie, parfumul gurii sale aidoma unei pomezi prețioase, iar mirosul său precum al unui lotus de vară, căci țara noastră, pământul zeului, îi oferă aceste comori. Dar, vai! Boala ne-a lovit, țara noastră se usucă. Dacă arborii și florile nu vor înverzi din nou, Puntul va dispărea. Fenixul nu mai zboară deasupra ținutului nostru. Doar o femeie, care aduce cu ea piatra venerabilă și mânuiește sistrele ar putea să ne salveze.

— Am această piatră. Am venit să v-o dăruiesc și să răspândesc muzica sistrelor ca să risipesc vraja.

În timp ce căpetenia îi atingea pe puntieni cu mineralul salvator, Isis făcu să răsune instrumentele zeiței Hathor.

Arborii își recăpătară strălucirea văzând cu ochii și întreaga vegetație înflori iar.

Toți ridicară capetele și zăriră un bâtlan albastru, cu pene scânteietoare, zburând în cercuri chiar deasupra satului.

— Sufletul lui Ra reapare, grăi căpetenia puntienilor zâmbitor. Parfumurile renasc, iar Arborele vieții se înalță în vârful movilei începuturilor. Osiris cârmuiește tot ce există și ziua, și noaptea.

— Ai pomenit de Arborele vieții? se miră Iker.

— Fenixul se naște pe ramurile sălciei la Heliopolis, iar misterul său se dezvăluie în salcâmul din Abydos.

Fiul regal era uluit. Cum putea un locuitor al insulei să fie atât de învățat?

Puntianul se prosternă în fața lui Isis.

— Miresmele minunate ale țării Punt răsar din nou datorită soarelui feminin și mesagerei zeiței de aur, hrănite cu dansuri și cântece. Toate fie dăruite „Ka"ului tău, în această clipă fericită când pământul zeului reînverzește.

De la cel mai vârstnic la cel mai tânăr, puntienii aveau o mare aplecare pentru sărbători, fiind înzestrați cu multă voioșie și răspândind iute înjurai lor voia bună. În sfârșit, ușurați, egiptenii luară parte la veselia dezlănțuită și ascultară cu plăcere cântecele de bun venit.

Pradă farmecelor a două tinere puntiene frumoase foc, ale căror gesturi prevesteau nopți încântătoare, Sekari nu uita totuși să-și arunce privirea, din când în când, spre gazda sa. Dar căpetenia puntienilor părea însuflețită numai de gânduri bune.

Iker nu-și dezlipea ochii de la Isis, atât de strălucitoare, încât cucerise inimile sătenilor.

Soția căpeteniei o gătise cu un colier alcătuit din ametist, malahit și comalină și, cu o centură de cochilii modelate din aur verde.

Aurul din Punt, fără de care salcâmul nu putea fi tămăduit.

Pe centură stătea gravată o inscripție care îl lăsă pe Iker cu gura căscată: era chiar numele de încoronare al lui Sesostris!

— Au mai trecut pe aici soli de-ai regelui? îl întrebă el pe mai-marele puntienilor.

— Tu ești primul.

— Dar obiectul acesta…

— Face parte din comoara noastră. Cunoști numele tainic al Puntului? Insula lui „Ka". Puterea creatoare a universului nu ține seama de hotarele oamenilor. Acum, tu și tovarășii tăi respirați parfumurile pământului zeului.

Puntienii înșirară nenumărate vase pictate în culori vii și le deschiseră. Din ele se răspândiră miresme de smirnă și tămâie de felurite soiuri, care învăluiră întreaga insulă.

— Astfel e îmblânzită Stăpâna magiei, șarpele de foc ce scânteiază pe fruntea faraonului, grăi mai-marele puntienilor. Sub ocrotirea parfumurilor, cei drepți se pot înfățișa înaintea stăpânului lumii de dincolo. Zămisliri ale ochiului lui Horus, aceste minunate arome au devenit limfa lui Osiris. Când cel care pregătește pomezile arde tămâia din Punt, modelează materia divină, întrebuințată la îmbălsămarea celui care va reînvia în Templul de Aur.

Iker nu pătrunse înțelesul acestor cuvinte tainice. Însă Isis le prețuia forța, cu siguranță. Nu-l călăuzise ea până aici, pentru ca el să audă aceste dezvăluiri?

— Să-i sărbătorim pe binefăcătorii noștri după cum merită! porunci gazda lor. Să umplem cupele cu vin de rodie.

Fiert până scădea la o treime, sucul din semințe de rodie coaptă dădea, după părerea lui Sekari, o băutură obișnuită, în ciuda puterii ei de a preveni pântecăraia. Totuși, nu făcu nazuri. După o călătorie atât de frământată, nu trebuia să-și împrospăteze puterile?

La ospățul care urmă în aer liber, toți mâncară și băură dincolo de orice cumpătare, în afară de Isis și de Iker care nu-și uitaseră misiunea.

— Supraviețuirea Egiptului atârnă de aurul verde din Punt, îi mărturisi Fiul regal mai-marelui puntienilor. Ne îngădui să luăm cu noi câteva bucăți?

— Bineînțeles, dar nu știu unde se află vechea mină.

— Știe cineva?

— Cel care cojește arborii.

48.

Înarmat cu o mică secure și un coș, bărbatul care se îndeletnicea cu jupuirea copacilor aduna rășină cu o încetineală plină de înțelepciune. Obișnuit să le vorbească arborilor și să-i asculte, nu aprecia deloc tovărășia oamenilor. Simțindu-i dușmănia mocnită, Sekari se așeză la câțiva pași mai încolo și rândui pe pământ o pâine proaspătă, un urcior cu vin și un taler cu carne uscată. Apoi, de parcă ar fi fost singur pe lume, începu să mănânce.

Puntianul se opri din lucru și se apropie.

Sekari îi întinse o bucată de pâine. După ce se codi îndelung, bărbatul primi.

Devenit mai puțin bănuitor, nu refuză vinul.

— Am gustat altele mai bune, dar și ăsta alunecă pe gât, recunoscu Sekari. Ești mulțumit de ziua ta de lucru?

— Putea să fie și mai rău.

— Roadele muncii tale sunt dintre cele mai alese, așa că o să primești o plată pe măsură. Unguentele au mare căutare în Egipt. Iar pe cele din Punt, numai bogații le pot cumpăra. Dar, vai! Țara noastră e pe cale să dispară.

Puntianul gustă dintr-o felie de carne uscată.

— Să fie primejdia atât de mare?

— Nici nu-ți închipui!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Un blestem. Iar tu ești singura noastră speranță.

Bărbatul se înecă și Sekari îl bătu pe spate.

— De ce îți bați joc de mine?

— Ba deloc. Ți-am spus adevărul. Preoteasa din Abydos care a venit cu noi aici pe insulă a căutat cu migală în arhive și a descoperit că doar aurul verde din Punt ne-ar salva. Și cine poate să ni-l dea? Tu.

Se așternu liniștea.

Spre mulțumirea lui Sekari, puntianul nu tăgădui. Gânditor, mestecă ultimele merinde.

— La drept vorbind, rosti el într-un târziu, nu eu. Și trebuie să păstrez tăcerea.

— Nimeni nu-ți cere să trădezi o taină. Prezintă-mă prietenului tău și am să-l lămuresc eu.

— El nu vorbește niciodată.

— Să fie, oare, nesimțitor la soarta Egiptului?

— N-ai cum să afli.

— Rogu-te, oferă-mi prilejul să-l înduplec.

— Te asigur că e zadarnic. Niciuna dintre pricinile care te-au purtat până pe insula aceasta nu-l va atinge.

— De ce atâta lipsă de îndurare?

— Pentru că stăpânul tribului care domnește peste pădure e un babuin aprig la mânie, sălbatic și sângeros. Doar eu izbutesc să lucrez aici, fără să-i stârnesc furia.

— Și el are, într-adevăr, comoara?

— După datini, această maimuță uriașă păzește dintotdeauna orașul de aur.

— Arată-mi locul unde-l întâlnești de obicei.

— N-o să te întorci viu de acolo!

— Am pielea tare.

☥

La mare depărtare de sălașul cumplitei maimuțe, puntianul se opri și nu mai vru cu niciun chip să înainteze. Însoțiți de măgar și de dulău, Sekari, Isis și Iker străbătură hățișul. Brusc, Vânt-de-Miazănoapte se întinse pe pământ, iar Sângerosul făcu la fel cu limba atârnându-i într-o parte și coada între picioare, în semn de supunere desăvârșită.

Maimuța care le tăiase drumul, învârtea deasupra capului o măciucă enormă, de care părea că e obișnuită să se slujească. Blana sa verde-cenușie forma un soi de mantie, iar chipul și vârful membrelor erau de culoare roșie.

Știind că, dacă înfrunți privirea unui babuin însemna că-l amenințí, Iker își lăsă ochii în pământ.

— Tu ești un rege, îi spuse el. Eu, fiul unui faraon. Tu, încarnare a lui Thot, zeul scribilor, nu părăsi cele Două Regate! Nu suntem

nici hoți, nici lacomi. Aurul este menit Arborelui vieții. Numai mulțumită acestui leac, se va tămădui și va înverzi iar.

Ochii mânioși ai animalului se fixară pe rând asupra fiecăruia dintre cei care îi tulburaseră tihna. Sekari îl simți gata să sară. Colții săi ar fi putut ucide o fiară, iar când o ceată de babuini se apropia, chiar și un leu flămând își părăsea prada.

Până la urmă, maimuța se cățără într-un copac.

Sekari își șterse fruntea, iar măgarul și câinele se ridicară în picioare.

— Uitați-vă, zise Isis, ne călăuzește!

Puternicul babuin le arăta drumul cel mai potrivit, ocolind zonele mlăștinoase sau pline de mărăcini. Când vegetația se rări, maimuța se făcu nevăzută.

Sekari descoperi, cu uimire, un drum pietruit. Încordați, călătorii apucară pe el și merseră până dădură de un altar acoperit de ofrande.

— E ceva lume pe aici, socoti Sekari.

Târnăcoape, pietre de tocilă, vase pentru spălat aurul și felurite alte unelte alungau orice îndoială în privința muncii desfășurate în acest loc. Sekari găsi puțuri și galerii puțin adânci și în care se pătrundea lesne. Uneltele nu erau atinse de vreo stricăciune, de parcă meșterii ar fi continuat să le întrebuințeze.

— Maimuțele nu au obiceiul să se preschimbe în mineri!

— Puterile lui Thot sunt mai presus de înțelegerea noastră, zise Iker.

— Trag nădejde că nu și-au însușit tot aurul! Nu văd nici măcar o bucățică.

Căutară cu răbdare în toate părțile, dar în zadar.

— Ciudat, observă Iker, nu există nicio capelă, deși fiecare mină se află sub ocrotirea unei divinități.

— Încă și mai ciudat e că nu zboară nicio gânganie, nu mișună târâtoarele și nicio pasăre nu cântă în inima acestei păduri, îi întări Sekari spusele.

— Cu alte cuvinte, un blestem s-a abătut și asupra acestui loc.

— Carevasăzică, Prevestitorul a ajuns până aici, iar noi am căzut în capcană.

— Nu cred, se împotrivi Isis. Regele babuinilor nu ne-a trădat.

— Atunci, din ce pricină se petrec toate acestea? întrebă Sekari.

— Tărâmul acesta se apără singur, așezându-se în afara lumii obișnuite.

Dar vorbele lui Isis nu-l liniștiră pe Sekari.

— Oricum, nu e nici urmă de aur!

— Nu știm noi să-l vedem. Poate că lumina zilei alcătuiește un văl.

— Dacă o să rămânem aici peste noapte, trebuie să aprindem focul.

— N-are rost, hotărî preoteasa, căci niciun animal sălbatic nu ne amenință. Iar Sângerosul și Vânt-de-Miazănoapte ne vor preveni la cea mai mică primejdie.

În timp ce Isis se străduia să simtă prezența duhului locului, cei doi bărbați scotociră peste tot.

De prisos.

— Nu e nicio colibă de piatră, se văita Sekari pe înserat. O să fac niște culcușuri din frunze.

— Să nu ne lăsăm pradă somnului, îi sfătui Isis. În lumina lunii, întruparea cerească a lui Osiris, misterul se va dezvălui. Priviți, o să fie lună plină. Iar ochiul acesta o să străpungă întunericul.

În ciuda oboselii, Sekari se ținu tare. Nu era prima oară când o misiune îl forța să se lipsească de somn.

Iker se așeză lângă Isis, gustând fiecare clipă a acestei fericiri nesperate, care îi îngăduie să trăiască în preajma ei.

— O să revedem, oare, Egiptul?

— Nu fără aurul verde, răspunse preoteasa. Punt este doar o treaptă pe drumul nostru și n-avem voie să dăm greș.

— Isis, ai trecut prin încercarea aceea de temut?

— Nu cunosc nici ziua, nici ora și nu eu hotărăsc clipa când se va petrece.

Scribul îndrăzni să-i cuprindă mâna între palmele sale.

Preoteasa nu și-o trase înapoi.

Când piciorul său îl atinse cu gingășie pe cel al tinerei femei, ea nu se împotrivi.

Țara Punt deveni un paradis. Iker se rugă în sinea lui ca timpul să se oprească, iar ei doi să se preschimbe în statui și nimic să nu tulbure această fericire de negrăit. Îi era frică să tremure și să respire, ca să nu risipească minunea aceasta ce le fusese dăruită.

Strălucirea lunii spori până o egală pe cea a soarelui. Nu o lumină argintie, ci una aurie inundă mina.

— Prefacerea se împlinește în cer, murmură preoteasa.

La trei pași în fața lor, pământul se lumină dinăuntru, însuflețit, parcă, de un foc ce izvora din adâncuri.

Atenți, Sângerosul și Vânt-de-Miazănoapte rămaseră nemișcați. Sekari nu pierdea nicio fărâmă din priveliștea care îl subjugase.

Isis se strânse lângă Iker. Se temea sau îi mărturisea, fără cuvinte, adevăratele ei simțăminte?

Dar scribul nu îi puse nicio întrebare, ca să nu alunge un vis prea frumos.

Aurul lăsa loc argintului, apoi sclipirea lunii se domoli, și văpaia din pământ la fel.

— Să săpăm! îi îndemnă Sekari.

Apucă două târnăcoape și-i întinse unul lui Iker.

— Ce-aștepți? N-am să mă spetesc doar eu!

Fiul regal fu nevoit să se dezlipească de Isis și această despărțire îl aduse în pragul deznădejdii. Încuviințând această apropiere, împărtășind aceste clipe tandre, nerespingând această dragoste, Isis nu-i dădea, oare, de înțeles că aveau un viitor împreună?

Fără să sape prea adânc, cei doi prieteni scoaseră la iveală șapte pungi mari, din piele.

— Seamănă cu cele întrebuințate de mineri, observă Sekari.

Preoteasa desfăcu una.

Înăuntrul ei, odihnea aurul verde din Punt. Și toate celelalte pungi cuprindeau comori aidoma.

☥

În sat, corăbierii egipteni nu se sinchiseau de nimic. Răsfățați, dezmierdați, își petreceau vremea mâncând, bând și făcând ochi dulci frumoaselor puntiene, cărora le povesteau tot soiul de isprăvi nemaipomenite, de la îmblânzirea unei mări necunoscute, până la

prinderea unor pești uriași. Căzute în admirație, femeile se prefăceau a-i crede.

— Sărbătoarea s-a isprăvit, îi vesti Sekari. Ne întoarcem acasă.

La început, această hotărâre nu le stârni o prea mare bucurie. Totuși, cine s-ar fi plâns că se înapoiază în Egipt? Oricât de încântătoare ar fi fost alte meleaguri, nu-l puteau întrece. Așa că echipajul se îngriji cu mult avânt de pregătirile pentru plecare.

— Ai găsit ceea ce veniseși să cauți? îl întrebă pe Iker mai-marele satului.

— Datorită sprijinului tău, salcâmul lui Osiris va fi salvat. Aș fi vrut să-i mulțumesc și omului care cojește arborii, dar a dispărut.

— N-ai băgat de seamă că în vârful copacilor stă o maimuță uriașă? Datina o consideră drept păzitorul aurului verde. Și, pentru că ți-a arătat bunăvoință, să ne veselim la un ultim ospăț.

Isis fu regina acestei din urmă sărbători. Fiecare copil ținu neapărat s-o îmbrățișeze, ca să fie protejat de vrăjile rele.

Mai rămânea de pus o singură întrebare.

— Poți să ne spui care-i drumul cel mai bun? întrebă Iker.

— Punt nu va apărea nicicând pe vreo hartă, îi răspunse căpetenia sătenilor, și e mai bine așa. Apucați-o din nou pe căile cerului.

Se despărțiră voioși, dar nu fără o anumită părere de rău. Puntul reînverzise, iar prietenia cu Egiptul se întărise.

Odată pânza desfășurată, corabia se avântă pe marea domoală.

Cum nu se dezmeticiseră, încă, pe de-a-ntregul, corăbierii își puseră toată încrederea în Iker.

— Pe ce drum te-a povățuit căpetenia puntienilor s-o luăm? întrebă Sekari.

— Trebuie să așteptăm un semn.

Curând, insula pieri în depărtare. Nu se mai vedea altceva decât zarea fugind mereu și întinderea nesfârșită de ape, a căror liniște înșelătoare nu-i alungă temerile lui Sekari.

— Iat-o și pe călăuza noastră, dădu de veste Isis.

Un șoim imens poposi pe vârful catargului. Când vântul se schimbă, pasărea își luă zborul, arătându-le calea de urmat.

☥

— Țărmul! exclamă Sekari. Țărmul!

Izbucniră strigăte de bucurie. Chiar și pentru cei mai încercați corăbieri, priveliștea aceasta păstra mereu același farmec aparte.

— Șoimul ne duce în portul Saouou.

— Ba nu, observă Iker. S-a mărginit doar să se învârtă deasupra lui, iar acum ne îndeamnă spre larg.

Privirea ageră a lui Sekari desluși oameni care alergau spre țărm.

Așadar, fuseseră pândiți. Poate erau tâlhari ai nisipurilor trimiși de Prevestitor. Siluetele se rânduiră în așteptarea prăzii, care nu avea cum să le scape.

— Proviziile noastre de apă s-au sfârșit, Iker, și nu vom putea rămâne multă vreme pe mare. Iar, de îndată ce vom atinge țărmul, or să ne atace.

— Să ne ținem atunci după pasărea lui Horus.

Cu bătăi de aripi maiestuoase, șoimul zbură de-a lungul țărmului. Și, chiar când se apropie mai bine de uscat, aducând Ochiul lui Ra în bătaia săgeților vrăjmașe, spaima și dezordinea se răspândi printre beduini. Mai multe trupe alcătuite din lăncieri și arcași îi înconjurară.

— Ai noștri! izbucni Sekari. Suntem scăpați!

Din pricina emoției, corabia fii adusă la mal cu greutate. Fără să aștepte coborârea scării, generalul Nesmontu, vânjos și sprinten ca un tânăr, se cățără la bord.

— Faraonul avusese dreptate! Aici trebuia să vă întâmpin. Lașii ăștia nu fac nici cât o ceapă degerată, dar, dacă ați fi ajuns în Saouou, v-ar fi măcelărit. Însă, de vreme ce șoimul divin v-a călăuzit, înseamnă că ați găsit aurul din Punt!

49.

Deși vajnic din fire, Sobek știa, la o adică, să se dovedească răbdător și chibzuit. Niciuna dintre nereușitele sale, unele chiar usturătoare, nu-l descurajase. Iar prima sa izbândă dădu și mai multă forță strădaniilor de a-i descoperi pe luptătorii din umbră, ascunși în Memphis. După părerea sa, atacul asupra străjilor și nesăbuita încercare de a-l cumpăra pe el, căpetenia tuturor gărzilor din regat, nu erau decât niște sforțări jalnice, nedemne de Prevestitor. În lipsa acestuia, unul dintre credincioșii săi slujitori se chinuise să se arate vrednic de stăpânul său, deși nu avea nici pe departe priceperea Prevestitorului de a ticlui planuri.

Sobek credea că, iscodindu-i pe sacagii, va da de vreo urmă. Locul cel mai amenințat fiind palatul regal, începu să-i supravegheze în taină pe obișnuiții locului. Dându-se drept vânzător al prețioasei licori, un om de-al lui Sobek se amestecă printre sacagii.

— S-ar putea să fi găsit ceva demn de atenție, îl vesti el pe Sobek, la capătul mai multor zile de căutări. Vreo treizeci de sacagii se tot învârt prin preajma palatului, dar unul dintre ei e deosebit de restul. De necrezut cum se strecoară peste tot! Poate că nici nu l-aș fi băgat în seamă dacă o fată frumoasă n-ar fi intrat în vorbă cu el. Au plecat împreună, aruncându-și priviri drăgăstoase și ținându-se de mână.

— Povestea ta mi se pare una obișnuită.

— Nu vă pripiți, comandante! E vorba de fată, pe care am recunoscut-o îndată, căci… în sfârșit, știți…

— Să trecem peste amănunte. Cine e?

— O slujnică de la palat. Uneori, o mai ajută și pe camerista Luminăției Sale.

Un zâmbet larg însenină fața Păzitorului.

— Bună treabă, băiete, bună treabă! Ai să fii înaintat. Iar eu am s-o iau la întrebări pe copila asta.

☥

Memphisul fremăta. Se zvonea că Fiul regal se va întoarce aducând din Punt o comoară nemaipomenită.

Neîncrezător, sacagiul îl înștiințase, totuși, pe Libanez înainte de a pleca iar la vânătoare, ca să afle dacă aceste clevetiri erau adevărate sau nu. Iar cel mai bine știa iubita lui.

Fata întârzia mereu. După ce-și isprăvea treburile, îi plăcea să trăncănească și să asculte bârfele. Mândră de slujba sa și încântată să repete tot ce auzea, slujnica le oferea sacagiului și complicilor săi informații prețioase.

În cele din urmă, apăru.

Dar unele lucruri treziră neîncrederea bărbatului. Fata mergea încet, încordată și neliniștită. Atmosfera pieței se schimbă dintr-odată. Lumea se împuținase, zgomotele se stinseră, iar câțiva gură-cască se îndreptară spre el.

Greșise.

Singura dată când greșise.

Dar cum să-i dea prin minte că bănuielile lui Sobek se abătuseră asupra acestei slujnice, atât de neînsemnate?

Fata îi surâse, părând să-și mai vină în fire.

— Mâncăm împreună, frumoasa mea?

— Da, da, bineînțeles!

Pe neașteptate, sacagiul își petrecu brațul peste gâtul slujnicei, strângând-o cu putere.

— Îndepărtați-vă, altminteri o ucid! urlă el.

Piața se goli. Rămaseră doar gărzile, așezate în semicerc în preajma celor doi, care se traseră înapoi spre casele cele mai apropiate.

— Nu săvârși vreo faptă necugetată, îl sfătui Sobek. Dă-te prins și o să ne purtăm bine cu tine.

Sacagiul scoase un pumnal din veșmântul său și își înțepă prizoniera în spate. Fata scoase un strigăt de groază.

— Dați-vă la o parte și lăsați-ne să plecăm!

Arcașii se înșirară pe acoperișuri.

— Să nu tragă nimeni, le ceru Sobek. Îl vreau viu.

Sacagiul o împinse pe slujitoare înăuntrul unei clădiri aflate în construcție.

— Netoato, le-ai vorbit despre mine! Până aici ți-a fost.

Nesimțitor la rugăminţile ei, bărbatul o înjunghie cu sălbăticie, apoi se cățără pe o scară. Dacă sărea de pe un acoperiș pe altul, avea șanse să-și piardă urma în acest cartier, căruia îi cunoștea toate ungherele.

Tocmai când își lua avânt, săgeata unui arcaș, care nu putea să se împace cu gândul că netrebnicul era pe cale să scape, îi atinse tâmpla. Pierzându-și echilibrul, sacagiul nu izbuti să se mai agațe de o bârnă, se izbi de perete și se prăbuși pe dalele de piatră, zdrobindu-și țeasta.

☥

— E mort, comandante, zise una dintre gărzi.

— Cincisprezece zile de pedeapsă pentru cel care mi-a încălcat ordinul. Scotociți leșul.

Dar nu găsiră niciun document.

Așadar, încă o dată, firul se rupsese.

— Sunteți chemat grabnic la palat, îl înștiință un scrib pe Sobek. Sosește Fiul regal.

☥

În prezența curtenilor muți de uimire, Sesostris îl îmbrățișă pe Iker.

— Dăruiesc bucurie inimii tale și te recunosc drept Prieten unic, grăi faraonul.

Începând din această clipă, Iker făcea parte din Casa Regelui, cercul foarte restrâns al sfătuitorilor monarhului.

Năucit, tânărul nu se gândea decât la noile sale îndatoriri.

Cei dornici să-l felicite și să-i preamărească meritele, între două cupe cu vin, fură dezamăgiți. Faraonul și Fiul regal îi părăsiră pe curteni și se retraseră în grădina palatului. Aici, se așezară sub un umbrar, ale cărui coloane în formă de lotus erau împodobite cu chipuri ale lui Sekhmet, zeița leoaică. În vârful acoperișului, se zărea un *uraeus* înălțându-se pe fundalul unui soare.

— Să nu te încrezi în apropiații și în slujitorii tăi, îl povățui regele pe Iker. Să nu dezvălui nimănui gândurile tale, să nu încredințezi nicio taină vreunui prieten. Când va veni ziua nenorocirii, nimeni nu-ți va sta alături. Cel căruia i-ai dăruit multe are să te urască și să

te trădeze. Când îți vei lua un răgaz, inima ta, doar ea, să vegheze asupra ta.

Asprimea acestor vorbe îl surprinse pe Iker.

— Față de Isis nu pot să fiu neîncrezător, Luminăția Voastră, și nici față de Sekari.

— Sekari e Fratele tău, Isis, Sora ta. Împreună, ați îndurat multe încercări, iar între voi s-au născut legături aparte.

— Ea s-a întors la Abydos?

— Trebuie să încerce aurul din Punt.

— Așadar, Arborele vieții o să fie, în curând, salvat!

— Nu înainte ca Isis să străbată Calea de Foc. Și nimeni nu știe dacă va izbuti să ajungă teafără la capătul ei.

— Atâta severitate, Luminăția Voastră, atâta…

— E în joc soarta neamului nostru, fiule, nu a unui singur om. Cel care s-a născut va pieri, iar cel care n-a venit pe lume nu va cunoaște moartea. Viața țâșnește din haos și crește în salcâmul lui Osiris. Materia și spiritul nu sunt despărțite. Mintea stabilește hotarele dintre pietre, plante, animale și oameni. Totuși, fiecare dintre ele are putere creatoare. Din oceanul de energie, se înalță o flacără pe care Isis va trebui să o domolească. Ea va descoperi în el materia primă, chiar în inima lui Nun, și va cunoaște clipa când moartea nu era încă născută.

— Și va avea Isis forța necesară? se îngrijoră Iker.

— Va folosi magia, puterea luminii, în stare să abată loviturile sorții și să lupte împotriva lui *isefet.* Va avea nevoie să-și folosească toate simțurile, ca să învingă pustietatea. În sfârșit, Isis va trebui să transmită ceea ce va cuprinde cu mintea, să-și modeleze vorbele aidoma unui meșter care lucrează piatra și lemnul. Cuvântul cel drept cuprinde în el adevărata putere. Când ai să fii chemat să te alături sfatului, să rămâi tăcut, să te ferești să deschizi gura fără rost. Vorbește cu folos! Rostește cuvântul cel bun, iar pe cel rău ascunde-l în pântece și hrănește-te cu Maat.

— Mulțumită inițierii sale, Isis nu luptă, cu adevărat, împotriva Prevestitorului?

— Știe câtă însemnătate are misiunea ei. Prevestitorul vrea să răspândească o credință cu rânduieli aspre, de la care orice abatere

este pedepsită. În felul acesta, oamenii vor fi închiși ca într-o temniță, fără nicio șansă de a mai ieși, căci nu vor vedea zăbrelele. Dar creația se reînnoiește în fiecare clipă. În fiecare dimineață, renaște un soare nou, pe care celebrarea ritualurilor îl face să prindă rădăcini în Maat. Să cunoști divinul, să-l încerci, să-l formulezi, să-l recreezi zilnic, aceasta este învățătura Egiptului. Iar cheia este Osiris, cel care se reînnoiește etern.

— N-aș putea s-o ajut pe Isis?

— N-ai făcut-o deja, mergând în Punt?

— Ea a călăuzit corabia și a știut cum să găsim aurul verde, în preajma ei, frica dispare, iar drumul întunecat se luminează.

— Isis nu te-a sfătuit să o uiți?

— Ba da, Luminăția Voastră, din pricina cumplitei încercări prin care va trece la Abydos. Acum am priceput că e vorba despre Calea de Foc. Iar Isis ori va pieri, ori va fi primită în Cercul de Aur.

— Nu te înșeli.

— Orice se va întâmpla, am s-o pierd.

— De ce nu o alungi din gândurile tale?

— Peste putință, Luminăția Voastră. De fiecare dată când m-am aflat în primejdie, ea a fost alături de mine. Încă de la prima noastră întâlnire, am iubit-o cu o dragoste mistuitoare, care va ține toată viața. Neîndoielnic, vă închipuiți că înflăcărarea tinereții îmi dictează aceste vorbe, dar…

— Dacă îmi închipuiam așa ceva, te-aș mai fi numit Prieten unic?

— De ce mă țineți departe de Abydos, Luminăția Voastră?

— Pregătirea ta trebuie dusă până la capăt.

— Și, până la capătul acesta, mai e mult?

— Tu ce crezi?

— Învățătura pe care o revărsați asupra mea, și nu curiozitatea mă atrage spre Abydos. Acolo se găsește temelia tuturor lucrurilor. Dacă mă îndepărtez de ea, nu mai sunt fiul vostru.

— Abydos rămâne în mare primejdie. Deși a dat greș, Prevestitorul poate să pricinuiască, încă, mult rău. Iar Arborele vieții e adevărata lui țintă.

— Aurul tămăduitor o să-l alunge pentru totdeauna!

— Fie ca tu să ai dreptate, Iker! Și te vei număra printre primii care vor afla lucrul acesta, în tovărășia Pleșuvului și a lui Isis, dacă ea se va întoarce vie și nevătămată de pe Calea de Foc.

— Vreți să spuneți…?

— Curând, am să-ți încredințez o misiune care te va purta pe pământul sacru al lui Osiris. Ca Prieten unic, îmi vei ține locul la Abydos.

Prea multe bucurii îl zăpăciră pe Iker. Dar, aproape imediat, temerile îl îndemnară să stăruie.

— Înțeleg pricinile hotărârii voastre legate de Isis, Luminăția Voastră. Totuși, eu…

— Nu e hotărârea mea, Iker, ci a ei. Și Pleșuvul a încercat s-o facă să se răzgândească. Dar ea nu se dă niciodată bătută. Încă din copilărie, nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate. În loc să rămână la Curte și să ducă o viață liniștită, potrivită rangului său, a ales calea spre Abydos, cu primejdiile și asprimile ei.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte lui Iker.

— Luminăția Voastră, dacă o cunoașteți pe Isis din copilărie înseamnă că…

— Eu sunt tatăl ei, ea e fiica mea.

Fiul regal și Prietenul unic și-ar fi dorit să dispară sub pământ.

— Vă rog să mă iertați pentru necuviința mea, Luminăția Voastră. Eu… eu…

— Nu te recunosc, Iker! Ce a devenit temerarul care nu șovăie să-și pună viața în primejdie, ca să descopere adevărul? S-o iubești pe fiica mea nu e o nelegiuire. De-ai fi țăran, scrib sau înalt demnitar, tot n-ar avea nicio însemnătate. Doar hotărârea lui Isis contează.

— Cum să mai îndrăznesc să-i vorbesc?

— Fie ca divinitățile să-i îngăduie să străbată până la capăt Calea de Foc. Când vei ajunge la Abydos, dacă ea va supraviețui, nimeni nu te va împiedica să-i vorbești. Iar atunci, vei ști.

50.

De la dispariția sacagiului, Libanezul nu mai putea înghiți nimic. E adevărat că această cumpătare nu-i strica defel, dar ar fi preferat să slăbească în alte împrejurări.

— Îl cunosc bine. A murit fără să sufle o vorbă, îi spuse el Prevestitorului.

— Bineînțeles, altminteri, gărzile ar fi fost deja aici.

— Legăturile noastre sunt tăiate, oamenii noștri au devenit neputincioși, poruncile mele nu mai au cum să ajungă la ei, căci mi-a fost retezată mâna dreaptă. Și nu mai pomenesc de oprirea negoțului pe ascuns, care ne aducea atâtea câștiguri.

— Te îndoiești că, până la urmă, vom birui, credinciosul meu prieten?

— Mi-ar plăcea foarte mult să vă răspund că nu.

— Îți apreciez sinceritatea și îți înțeleg deznădejdea. Dar totul merge după cum am plănuit eu; neliniștile tale sunt fără temei. Singurele noastre ținte sunt Abydos și misterele lui Osiris. De ce mi-aș face griji pentru o adunătură de cananeeni și de nubieni? Într-o zi sau alta, tot vor trece la adevărata credință. Nu contează că Sesostris i-a supus. Astfel, își secătuiește puterile, ca să păstreze ordinea, și se teme, clipă de clipă, să nu fie atacat fie dinspre miazănoapte, fie dinspre miazăzi. Înșelătoria a ținut și i-a ascuns faraonului adevăratul nostru țel.

— Regele nu are acum la îndemână aurul în stare să salveze salcâmul lui Osiris?

— O ispravă de toată lauda, recunosc. Totuși, dacă Sesostris nădăjduiește că Arborele se va tămădui pe de-a-ntregul, o să fie dezamăgit.

Un slujitor îl preveni pe Libanez că sosise un oaspete.

— Să intre, încuviință negustorul.

Medes își scoase gluga. Deși scăpat de chinurile călătoriei pe apă, nu arăta mai bine decât Libanezul. Întâlnirea cu Prevestitorul avea să-l ajute să-și recapete încrederea în sine.

— Am crezut mereu în…

— Știu, viteazul meu prieten și n-o să-ți pară rău.

— Veștile sunt din cale-afară de proaste. Gărzile scotocesc prin tot orașul și pun întrebări. Peste putință să ne continuăm negoțul cu Libanul, căci Sobek a pus noi rânduieli la vamă. Iar nenorocirea cea mai cumplită e că Iker a adus aurul verde din Punt! Iată-l acum și Prieten unic.

— Băiatul ăsta a izbândit pretutindeni, observă Prevestitorul, neclintit.

— Eu îl socotesc peste măsură de primejdios, își dădu cu părerea Medes. Potrivit ultimului decret regal, va pleca în curând spre Abydos, ca împuternicit al monarhului. Închipuiți-vă c-ar descoperi îndeletnicirile lui Bega! Preotul nu va avea curajul să tacă. Va vorbi despre Gergu, iar Gergu despre mine…

— Tu, însă, vei știi să taci, îl întrerupse Prevestitorul.

— Da… da, de bună seamă, să fiți sigur!

— Dacă ne amăgim, ajungem la dezastru. Nimeni n-ar putea să reziste întrebărilor lui Sobek. Tu și cu Gergu, sub conducerea Libanezului, veți înnoda iar legăturile între credincioșii noștri și veți isca tulburări în Memphis. În felul acesta, faraonul va simți, chiar în sânul capitalei sale, că ne-am păstrat întreaga putere.

— E prea primejdios, stăpâne!

— Aliații lui Seth se tem de primejdii? Amintește-ți de semnul încrustat în palma mâinii tale.

Cu spatele lipit de perete, Medes vru să afle mai multe.

— Și în tot acest răstimp, unde veți fi?

— La locul luptei de pe urmă, la Abydos.

— De ce nu v-ați îndreptat de la bun început toată forța împotriva acestui ținut?

„Neobrăzarea lui Medes nu avea, oare, să fie aspru pedepsită?” se întrebă în sinea lui Libanezul. Dar Prevestitorul se arătă îngăduitor.

— Îmi trebuia o lovitură aducătoare de moarte, iar victima aleasă nu era gata, încă, s-o primească.

— Despre cine vorbiți?

— Despre scribul acesta tânăr, azi Fiu regal și Prieten unic, în stare să scape de lăcomia zeului mării, să ajungă pe Insula lui „Ka”

și să supraviețuiască atâtor încercări! Trimițându-l la Abydos, Sesostris îi încredințează o misiune de cea mai mare însemnătate. Nu-mi pasă că faraonul e de neatins. O să-l distrugem prin urmașul său într-ale spiritului, pe care l-a pregătit cu grijă, ca să-i lase tronul. Regele nu va izbuti să-l înlocuiască. Iker nădăjduiește să-și găsească fericirea pe pământul sacru al lui Osiris și să cunoască misterele. Dar îl așteaptă moartea și, odată cu ea, pieirea Egiptului.

☥

— Oricine se poate înșela, îi zise Sobek lui Iker. Și, pentru că eu însumi sunt ranchiunos, te-aș înțelege dacă te vei purta cu răceală față de mine. Rangul înalt, pe care tocmai l-ai dobândit, n-o să mă forțeze să mă ploconesc înaintea ta, cerându-mi de o mie de ori iertare. Și dacă erai un biet muncitor, aș fi făcut la fel. Doar faptele tale m-au îndemnat să-mi recunosc greșeala.

Fiul regal îl îmbrățișă pe mai-marele gărzilor din întreg regatul.

— Severitatea ta poate sluji drept pildă, Sobek, și nimeni n-are dreptul să te învinuiască pentru ea. M-aș bucura să-ți câștig prietenia și să știu că mă prețuiești.

Neîndurătoarea căpetenie a gărzilor își ascunse cu greu emoția. Prea puțin obișnuit cu asemenea dovezi de frăție, preferă să aducă vorba despre treburile sale.

— În ciuda morții sacagiului, nu sunt liniștit. Era un pește gras, bineînțeles, dar există alții mult mai mari.

— O să-i arestezi, până la urmă, nu mă îndoiesc.

Un scrib îi ceru părerea lui Iker în privința unui dosar, apoi un altul și tot așa. Reușind cu greu să scape de ei, Fiul regal porni spre odaia de lucru a vizirului, ca să primească lămuririle necesare legate de noile sale îndatoriri.

Pașii tânărului se încrucișară cu cei ai lui Medes, care îi zâmbi cu multă căldură.

— Te felicit din toată inima și să nu crezi că vreau să te lingușesc! După atâtea fapte de vitejie, Iker, această numire e o binemeritată răsplată. Cei veșnic stăpâniți de pizmă o să clevetească, dar cui îi pasă? Decretul care îți îngăduie să pătrunzi în ținutul sacru al lui Osiris e gata. Ziua plecării a fost hotărâtă?

— Nu încă.

— Din fericire, misiunea aceasta are să fie mai puțin primejdioasă decât celelalte. Eu, unul, sper să nu mă mai întorc vreodată în Nubia. Țării îi lipsește farmecul, iar corăbiile mă îmbolnăvesc. Nu șovăi să-mi ceri ajutorul la nevoie.

☥

Înainte de a începe să mănânce, Sekari îi aruncă lui Iker o privire șugubeață.

— Curios lucru… Înfățișarea ta pare una obișnuită. De mirare, pentru un Prieten unic! Îmi îngădui să-ți vorbesc?

Iker se prinse în joc și luă un aer trufaș.

— Poate ar trebui să stai cu fruntea la pământ în fața mea. Am să mai chibzuiesc la asta.

Cei doi prieteni izbucniră în râs.

— Când voi părăsi Memphisul, ți-i voi încredința pe Vânt-de-Miazănoapte și pe Sângerosul.

— Niște ajutoare de nădejde, cărora li s-au adus laude după strălucita campanie din Nubia, își reaminti Sekari. De ce te desparți de ele?

— Trebuie să merg singur la Abydos. Dacă totul se isprăvește cu bine, o să mi se alăture din nou.

— Abydos… Ai să-l descoperi, în sfârșit.

— Spune-mi adevărul: cunoști cine e Isis?

— O tânără și frumoasă preoteasă.

— Nimic mai mult?

— Nu-i de ajuns?

— Chiar nu știai că e fiica regelui?

— Ba da, recunosc.

— Și ai păstrat tăcerea!

— Așa era voia faraonului.

— Dar alții au aflat?

— Doar membrii Cercului de Aur, însă, după cum cer rânduielile lor, au respectat taina.

Iker se posomorî.

— Ea n-o să mă iubească niciodată. Oare o fi supraviețuit Căii de Foc? Sunt nerăbdător să plec! Ce călătorie groaznică va fi dacă, din nefericire…

Sekari se strădui să-și îmbărbăteze prietenul.

— Până acum, Isis n-a trecut peste toate încercările, oricât de grele s-au dovedit? Are armele de trebuință: curaj, o minte ascuțită și o gândire limpede.

— Tu ai străbătut această cale înspăimântătoare?

— Porțile sunt veșnic aceleași, diferind, însă, pentru fiecare.

— Fără ea, viața n-ar mai avea rost. Dar de ce i-a păsat de mine?

Sekari se prefăcu a cugeta puțin.

— Ca Prieten unic și Fiu regal, îți lipsește experiența. În schimb, ca scrib, poate că i-ai fi de folos, dar numai dacă nu cumva nu-i plac rangurile înalte. Iar în privința aceasta, ai cu ce s-o sperii, nu?

Voioșia lui Sekari îl învioră pe Iker. Iar câteva cupe cu vin aromat îi mai potoliră temerile.

— După părerea ta, Prevestitorul și credincioșii lui au părăsit Egiptul?

— Un om obișnuit, răspunse Sekari, și-ar fi recunoscut înfrângerea și s-ar fi adăpostit în Syro-Palestina sau în Asia. Dar el nu e un simplu tâlhar sau un cuceritor oarecare, el vrea pieirea țării noastre și mânuiește în continuare forțele întunericului.

— Așadar, te temi de noi tulburări.

— Și regele, și Sobek sunt încredințați că vom îndura alte atacuri. De aceea, atenția noastră nu trebuie să slăbească nicio clipă. Barem tu, la Abydos, vei fi în siguranță. Ținând seama de numărul soldaților care-l păzesc, nu te paște niciun necaz.

Rostind aceste vorbe, Sekari încercă un sentiment ciudat.

Dintr-odată, călătoria lui Iker îi apăru ca o amenințare. Stingherit, neputând să-și lămurească această prevestire rea, preferă să tacă și să nu-și neliniștească prietenul.

☥

Câtă vreme Prevestitorul stătuse în casa lui, Libanezului nu-i fu îngăduit, nici măcar o singură dată, să-i vorbească Binei.

Când se întorcea după ce-și îndeplinea misiunile, tânăra femeie se acoperea cu un văl și se închidea într-o cameră, unde stăpânul său i se alătura uneori.

Mulțumită vânzătorilor ambulanți, cărora Bina, amestecându-se printre cumpărători, le împărțea porunci, legăturile între diferitele

grupuri ale luptătorilor ascunși în Memphis se înnodaseră iară. Toți aflaseră că Prevestitorul trăia, era bine, sănătos și continua să răspândească adevărata credință și să se bată pentru ea.

Medes și Gergu ticluiseră deja câteva planuri care, odată ce aveau să prindă viață, vor semăna groaza în capitală.

— Tu le vei alege pe cele mai bune, îi spuse Prevestitorul Libanezului.

— Stăpâne, eu sunt negustor și…

— Râvnești la mai mult de atât și nu te dojenesc pentru asta, deși ai săvârșit și greșeli. Dacă vrei să devii brațul meu drept, omul care va ști totul despre fiecare locuitor al acestei țări și-i va alege pe credincioși de necredincioși, trebuie să îndrăznești. Mâine, viteazul meu prieten, ai să conduci o mulțime de gărzi aflate în slujba noii credințe și ai să-i pedepsești pe cei care-o hulesc.

Preț de câteva clipe, Libanezul își închipui puterea pe care-o va dobândi. Pe lângă el, Sobek va părea un biet ofițer.

Această putere, aproape deplină, la care visa de multă vreme, nu era o amăgire și doar Prevestitorul putea să i-o ofere.

— Bina și cu mine plecăm la Abydos.

— De câți oameni aveți nevoie?

— Preotul permanent Bega ne va fi de ajuns.

— După spusele lui Gergu, locul este supravegheat și…

— Mi-a dat toate lămuririle. Tu îngrijește-te de Memphis, eu am să-l aștept pe Iker. Și de data aceasta, nimic nu-l va salva. Am să sfâșii, în același timp, inima Abydosului și pe cea a lui Sesostris. Plăpânda Maat se va fărâmița, șuvoaiele lui *isefet* se vor revărsa, fără ca vreo stavilă să le poată împiedica. Arborele vieții va deveni Arborele morții.

51.

Anubis, zeul cu cap de șacal, o duse pe Isis înaintea cercului de flăcări.

— Mai vrei să urmezi Calea de Foc?

— Vreau.

— Dă-mi mâna!

Isis avea încredere în preotul cu voce înăbușită.

Niciun om cu mintea întreagă n-ar fi îndrăznit să se apropie de flăcările înalte, care împrăștiau o căldură de neîndurat.

Bizuindu-se pe călăuza sa, tânăra femeie nu șovăi nicio clipă și nu făcu niciun pas îndărăt.

Când rochia îi fu cuprinsă de flăcări, focul se potoli pe neașteptate.

Isis se găsea acum înăuntrul Templului lui Osiris.

— Din făptura ta lumească, zise Anubis, n-a mai rămas nimic. Iată-te goală și lipsită de apărare în fața celor două căi. Pe care o alegi?

La stânga, se vedea un drum de apă, mărginit de capele străjuite de duhuri cu capete de foc. La dreapta, un drum de pământ negru, un soi de dig șerpuind printre întinderi lichide. Un canal de lavă cu neputință de trecut despărțea drumurile.

— N-ar trebui străbătute amândouă?

— Cel de apă nimicește, cel de pământ înghite. Stărui în hotărârea ta?

— De ce m-aș teme, de vreme ce tu mă conduci acolo unde trebuie să merg?

— În noaptea aceasta, vom apuca pe drumul de apă, iar când se va crăpa de ziuă, pe cel de pământ.

Luna se ivi. Anubis îi înmână preotesei cuțitul lui Thot ca să atingă cu lama lui pe fiecare dintre duhuri, rostindu-i numele. Ritualul ținu până în zori. Apoi, mulțumită luminii izvorâte din corabia răsăritului, Isis porni pe calea de pământ.

Cele două drumuri se încrucișau uneori, fără să se contopească niciodată. La capătul lor, un canal de lavă le unea în pragul unei galerii uriașe. De-o parte și de alta, se înălțau două coloane.

— Iată gura lumii de dincolo, îi arăta Anubis, împreunarea Răsăritului cu Apusul.

Păzitorii așezați pe vine țineau șerpi deasupra capului.

— Sunt stăpânul sângelui. Eliberați-mi intrarea!

Bolta se întredeschise.

În templul lunii, o lumină blândă, albastră învălui trupul lui Isis. Corabia lui Maat ieși la iveală.

— De vreme ce ți s-a arătat, să mergem mai departe.

Șapte porți, patru înșirate una după alta, iar trei pe același rând, le împiedicau trecerea.

— Patru torțe se potrivesc cu patru răsărituri. Apucă-le strâns și îndreaptă-le spre porți!

Preoteasa împlini ritualul.

— Astfel, sufletul cel viu străbate acest drum, astfel, marea flacără ieșită din ocean dă viață pașilor tăi.

Porțile se deschiseră, una după alta, iar bezna se risipi.

Isis zări lumina primei dimineți, ai cărei ochi erau soarele și luna. Un al doilea cerc de foc făcea de neatins insula lui Osiris, pe care se înălța o colină de nisip unde odihnea vasul pecetluit, ce conținea limfa zeului.

— Acesta e ultimul drum, Isis, și nu pot să te mai ajut. Tu singură trebuie să învingi piedicile.

Tânăra femeie se apropie de jar.

O scânteie îi atinse ușor buzele. Pe pieptul ei se gravă o stea, iar în jurul buricului, un soare.

— Fie ca Isis să devină urmașa lui Osiris, fie ca inima ei să nu se îndepărteze de el, umbletul său să fie liber zi și noapte, lumina să poposească în adâncul ochilor ei, iar ea să treacă prin foc.

— Drumul se așterne pentru Isis, lumina îi călăuzește pașii.

O clipă, tânăra femeie rămase nemișcată în mijlocul cercului, prizoniera lui. Apoi, liniștită, fără ca flăcările s-o atingă, puse piciorul pe insula lui Osiris și îngenunche în fața vasului pecetluit, izvor al tuturor energiilor.

Când capacul se ridică, preoteasa contemplă obârșia vieții.

Templul întreg se lumină.

— Parfumul tău se amestecă acum cu cel al Puntului, zise preotul, trupul tău se acoperă cu aur, strălucești printre stelele care luminează sala misterelor, tu, care te numeri printre cei drepți.

Anubis o înveșmântă pe tânăra femeie într-o rochie galbenă, lungă, îi prinse în păr o cunună de aur, garnisită cu flori de lotus din comalină și trandafirași din lapislazuli, o găti cu un colier de aur și turcoaz, cu închizători în formă de gheare de șoim, îi încinse brațele și gleznele cu brățări din comalină roșie și o încălță cu sandale albe.

Căile de apă, de pământ și de foc pieriseră fără urmă.

În sanctuarul din templul lui Osiris, apărură faraonul și Marea Soție regală.

Vizirul Khnum-Hotep, Sekari, Marele Trezorier Senankh, Pleșuvul, generalul Nesmontu și Purtătorul Sigiliului regal Sehotep o înconjurară pe Isis.

Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă a fiicei sale, Sesostris petrecu un inel din faianță albastră, în a cărui montură ovală era săpat semnul *ankh,* „viața".

— De acum înainte, aparții Cercului de Aur din Abydos. Pecetluită fie unirea noastră cu Osiris și cu strămoșii.

Mâinile se împreunară, cercul se formă și o clipă de înfrățire lăuntrică alcătui ultima treaptă a acestei inițieri.

☥

Isis puse cei șapte saci cu aurul verde din Punt în cele șapte gropi săpate de Pleșuv la rădăcina salcâmului.

Sub privirea regelui, preoteasa așteptă cu nerăbdare răsăritul zorilor. Și în dimineața aceasta, soarele străpunse întunericul cu o tărie nemaivăzută.

În scurtă vreme, întreg ținutul Abydosului fu scăldat într-o lumină vie, de la mormintele primilor faraoni și până la debarcader.

Abia rosti monarhul străvechea formulă „înalță-te în pace", că raze aurii țâșniră din cei șapte saci și pătrunseră în trunchiul marelui arbore.

Ramurile și crengile înverziră.

Până când astrul zilei atinse punctul cel mai înalt de pe bolta cerească, Arborele vieții, de un verde scânteietor, își recăpătase întreaga măreție.

Și, pentru prima oară în viața sa, Pleșuvului îi dădură lacrimile.

☥

Neastâmpărul și încordarea puseseră stăpânire pe Iker. Faraonul și regina erau plecați într-o călătorie, vizirul, cu alte treburi, Senankh să verifice niște slujbași, Sehotep să controleze lucrările la canale, generalul Nesmontu să-și antreneze soldații, iar Fiul regal trebuia să se împartă într-o mie de locuri. Să muncească din răsputeri nu-l supăra defel, dar îl tot chinuia o întrebare: când va primi poruncă să se îndrepte spre Abydos?

Sekari rămânea de negăsit. Neîndoielnic, împlinea vreo altă misiune tainică. Liniștea era, așadar, doar o părere.

Încrezător de-acum, Sobek Păzitorul stătea în fiecare zi de vorbă cu Iker. Strădaniile oamenilor săi nu dădeau roade. Căpetenia gărzilor din regat tuna și fulgera fără oprire, convins că netrebnicii care pricinuiseră atâtea suferințe capitalei își refăceau forțele, pregătindu-se să lovească din nou.

În sfârșit, Sesostris se întoarse.

Primul pe care-l chemă la el fu Iker. Numeroși curteni îl socoteau de pe-acum drept urmașul faraonului. Monarhul îl pregătea să cârmuiască și să fie chezașul statorniciei Celor Două Regate.

Iker se plecă adânc înaintea uriașului rege.

— Isis a străbătut Calea de Foc, îi dezvălui faraonul, iar Arborele vieții prinde puteri.

Tânărul își stăpâni cu greu bucuria.

— A scăpat neatinsă, Luminăția Voastră?

— Întocmai.

— Fericirea domnește iar peste Abydos!

— Nu, căci tămăduirea salcâmului nu înseamnă totul. Boala lui și stricarea simbolurilor, lipsite de energie vreme atât de îndelungată, au lăsat urme adânci. Misiunea ta va fi să le ștergi.

Iker încremeni.

— Luminăția Voastră, eu nu cunosc Abydosul!

— Isis are să te îndrume. Tu ai privirea curată.

— Dar ea se va învoi?

— Oricare ar fi simțămintele voastre, oricât de anevoioasă e sarcina aceasta, trebuie să izbutești. Prin decret regal, ești numit prinț, păzitor al Sigiliului regal și mai-mare peste Dubla Casă a aurului și argintului. Sehotep și Senankh vor munci, de-acum încolo, sub conducerea ta. La Abydos, ești împuternicitul meu și meșterii de care ai nevoie se vor supune poruncilor tale. Trebuie modelate o nouă statuie a lui Osiris și o nouă corabie sacră. În afara puterilor sale tămăduitoare, aurul adus din Nubia va servi la făurirea lor. De când vraja s-a abătut asupra arborelui, ierarhia preoților s-a tulburat. Deși lucrurile par drepte și desăvârșite, nu-i decât o amăgire. Așa că biruința noastră s-ar putea preschimba într-o biată nălucire. Ai toată puterea să faci cercetări, să-i înlături pe nepricepuți și să alegi oamenii care se ridică la înălțimea sarcinilor încredințate.

— Mă socotiți în stare de așa ceva?

— Pe când Isis urca fiecare treaptă a inițierii ce-a purtat-o spre Calea de Foc, tu ți-ai urmat propriul drum. El duce la Abydos, inima țării noastre. E cu putință ca Prevestitorul să fi semănat sminteala și acolo. Chiar și slujitorii fideli lui Osiris pot fi orbiți. Tu, în schimb, nu ești sclavul nici unei obișnuințe și mintea ta nu e întunecată de vorbele altora.

— Mă tem că voi da greș!

— Chiar așa se va întâmpla dacă te mulțumești doar să stai de vorbă cu unul și cu altul. Fă ca meleagul lui Osiris să se închege iar, redă-i limpezimea, întărește salcâmul, nu te lăsa pradă slăbiciunii și nu-ți păta numele!

Iker presimțise de la bun început că titlul de Prieten unic era însoțit de grele îndatoriri, dar nu chiar până într-atât.

— Luminăția Voastră, Cercul de Aur din Abydos se va deschide cândva?

— Du-te, fiule, și arată-te demn de rangul pe care-l ai!

52.

Medes era mulțumit de el însuși. Își recăpătase toate forțele și se îngrijea de sarcinile sale cu atâta râvnă, că-i storcea de vlagă pe slujitorii săi, chiar și pe iscoada lui Sobek. Secretarul Casei Regelui se ferise să-l înlăture. Dându-se drept scrib, omul continua să-l liniștească pe Păzitor, căci Medes se purta întocmai ca un demnitar sârguincios, credincios faraonului.

Mulțumită leacurilor doctorului Gua, soția sa îl stânjenea mai puțin. Licorile adormitoare puseseră capăt crizelor și țipetelor sale.

În toiul unei nopți fără lună, Medes îl vizită pe Libanez.

— Prevestitorul e în drum spre Abydos, îi destăinui negustorul.

— Iker n-a părăsit încă Memphisul. Nici nu-i trece prin minte că se va arunca drept în ghearele celui mai înverșunat dușman al lui.

— Prevestitorul se află totdeauna cu un pas înaintea vrăjmașului. Cum gândești să răvășim capitala?

— Să punem foc în câteva locuri și să-i atacăm pe locuitori, pe lângă furturi din piață și din case. Loviturile iuți și neașteptate vor răspândi groaza și-l vor face pe Sobek să se teamă de un atac mai mare. Pe deasupra, mi se pare nimerită și jefuirea câtorva clădiri prost apărate, în care lucrează scribi. Am să te lămuresc unde se află ele.

Libanezul ascultă cu luare-aminte toate informațiile.

Acum, paznicul său îi servea drept om de legătură. Spre deosebire de sacagiu, paznicul vorbea cu un număr mic de oameni care, la rândul lor, duceau mai departe poruncile Libanezului către ceilalți luptători din umbră.

După izbânda Prevestitorului de la Abydos și moartea lui Iker, negustorul gândea că lucrurile se vor desfășura cu o mai mare repeziciune.

Datorită tămăduirii Arborelui vieții, al cărui frunziș sclipea în soare, ținutul lui Osiris dăduse uitării aerul apăsător care, altădată, înăbușea inimile preoților.

Cu toate că paza rămăsese la fel de aspră, mai multor preoți temporari le era acum îngăduit să pășească pe pământul divin, oferindu-le preoților permanenți un ajutor prețios.

Deși ura îl rodea mereu pe dinăuntru, Bega îi păcălea mai departe cu ușurință pe tovarășii săi care îl socoteau sever, învățat și pe de-a-ntregul devotat slujbei sale. Nici vorbele, nici purtările sale nu lăsau să i se ghicească adevăratele simțăminte.

Deși uneori îl cuprindea descurajarea, dorința de răzbunare a lui Bega prindea rădăcini tot mai trainice. Doar prin ele putea să îndure atâtea umilințe.

Trecând pragul sărăcăcioasei sale locuințe, unde nimeni nu avea voie să intre, preotul simți că înăuntru se mai găsea cineva.

— Cine a îndrăznit să…?

— Eu, răspunse un preot înalt, fără barbă, cu țeasta rasă și înveșmântat într-o tunică de în alb.

Bega nu-l cunoștea pe acest bărbat, dar vocea lui nu-i era străină. Când ochii cei roșii se învăpăiară, Bega se lipi de perete.

— Nu… nu sunteți…

— Shab a ucis un preot temporar, îl lămuri Prevestitorul, iar eu i-am luat locul.

— V-a văzut cineva când ați intrat la mine?

— Liniștește-te, prietene, clipa ta a sosit. Vreau să știu totul despre Abydos, înainte de venirea lui Iker.

— Iker, aici!

— Fiu regal, Prieten unic și trimis al lui Sesostris se va bucura de puteri nemărginite. Poate va încerca să pună o nouă ordine printre preoți și preotese.

Bega păli.

— Va descoperi negoțul pe furiș cu stele funerare și legăturile mele cu Gergu!

— N-o să aibă timp.

— Cum o să-l împiedicăm?

— Omorându-l.

— În inima pământului lui Osiris?

— Locul cel mai potrivit ca să-i dăm o lovitură de moarte lui Sesostris! Regele l-a menit pe Iker să domnească. Fără să-și dea

seama, tânărul acesta a devenit soclul pe care se construiește viitorul țării. Distrugându-l, vom săpa drept la temelia regatului. Chiar și acest faraon cu statură de uriaș se va prăbuși.

— Ținutul e bine păzit, gărzile și armata…

— Ele pe dinafară, eu pe dinăuntru. Shab și Bina nu vor întârzia să mi se alăture. Dacă nu ne scapă nimic din ce se petrece aici, biruința e de partea noastră. Și, de data aceasta, nicio minune nu-l va salva pe Iker.

☥

Despărțirea fusese sfâșietoare. Nici Vânt-de-Miazănoapte, nici Sângerosul nu voiau să-și părăsească stăpânul, deși Iker se străduise să-i lămurească în privința plecării sale. Și Sekari încercă să-i liniștească, dar cele două animale arătau o încăpățânare neobișnuită, de parcă nu ar fi încuviințat călătoria Fiului regal.

— Mi-a pierit somnul, îi mărturisi acesta lui Sekari. În loc să fie un paradis, poate că Abydosul se va dovedi un infern! Mai întâi, pentru că Isis mă va respinge, apoi, pentru că misiunea aceasta e sortită dezastrului.

Apariția lui Sobek îl împiedică pe Sekari să-și îmbărbăteze prietenul.

— În cartierele cele mai ticsite, doi oameni au fost atacați și au izbucnit trei focuri. Atâtea rele dintr-odată nu pot fi roadele întâmplării.

— Credincioșii Prevestitorului trec iar la fapte, își dădu cu părerea Sekari.

— O să-și rupă dinții, făgădui Sobek. În timp ce oamenii mei îi caută pe față pe vinovați, tu ai putea să tragi cu urechea pe ici, pe colo?

— Bizuie-te pe mine!

Căpetenia gărzilor îl însoți pe Fiul regal până în port.

Mulțumit de numărul și de pregătirea soldaților care urmau să vegheze asupra lui Iker, Sobek privi cum corabia piere în zare, înconjurată de vase de război.

☥

Stând la proră, Fiul regal nu gusta totuși frumusețea priveliștilor. I se părea că plutește între două lumi, fără a se putea întoarce în cea

din care venea și fără a cunoaște nimic despre cea spre care se îndrepta. Toate întâmplările prin care trecuse, începând de la cumplita călătorie a *Fulgerului,* îi năvăliră în minte. Multe taine fuseseră dezlegate, dar marele mister al Cercului de Aur din Abydos rămăsese neatins.

În preajma meleagurilor lui Osiris, arcașii se repeziră la tribord.

— Ce se petrece?

— O barcă! răspunse căpitanul. Dacă nu se îndepărtează, tragem.

Iker zări un pescar speriat, care nu mai era în stare să vâslească.

— Așteptați, ceru Fiul regal. Nefericitul ăsta nu ne amenință!

— Ordinele sunt ordine. Omul s-a apropiat neîngăduit de mult și viața voastră nu trebuie pusă în primejdie cu niciun chip.

Cu barba și părul în neorânduială, Shab Strâmbu' își strânse năvodul și se îndepărtă. Voise doar să verifice paza Fiului regal și să se folosească, la o adică, de vreo neatenție, gata să-și jertfească propria viață, ca să o ia pe cea a dușmanului. Dar cum paza se dovedise fără cusur, se hotărî să pornească spre locul de întâlnire cu Bega.

Pe chei se înșiraseră soldați, gărzi, preoți temporari și preotese purtând ofrande și tot restul slujitorilor emoționați la gândul că-l vor primi pe trimisul faraonului. Nimeni nu cunoștea cu precizie misiunea noului Prieten unic, căruia îi mersese vestea că e cinstit și neîndurător. Isprăvile sale din Asia și Nubia arătau o hotărâre nestrămutată. Cei mai naivi își închipuiau că e vorba doar de o simplă vizită, mirându-se de lipsa, oarecum necuviincioasă, a Pleșuvului.

Îndată ce Iker se ivi în capul scării, toți îl cântăriră din ochi, măsurându-l din cap până în picioare.

De o eleganță reținută, nu avea un aer de temut. Dar privirea și întreaga înfățișare îndemnau la respect. Dincolo de ele, răzbătea adevărata putere. Înciudați, lingușitorii își înghițiră vorbele mieroase și laudele prefăcute.

Purtând o perucă bogată care îi ascundea în bună parte chipul, fardată cu măiestrie, Bina era de nerecunoscut. Între tulpinile florilor ce alcătuiau buchetul pe care voia să-l ofere oaspetelui,

ascunsese doi spini otrăviți. Apucând buchetul, Fiul regal avea să se înțepe în ei și să moară în chinuri groaznice.

Binei nu-i păsa că putea fi arestată. Nu se gândea decât să se răzbune pe acest Iker care o trădase, trecând de partea lui Sesostris și luptând împotriva adevăratului zeu, cel al Prevestitorului. Și-ar fi scos peruca și l-ar fi scuipat în față pe Fiul regal, ca el să știe de la cine venea pedeapsa.

Comandantul trupelor din Abydos îl întâmpină pe trimisul regelui.

— Îngăduiți-mi, prințe, să vă urez bun venit. Am să vă conduc la palatul în care locuiește faraonul când poposește aici.

Mai multe tinere își fluturau buchetele. Cel al Binei, aflată în primul rând, era superb.

Iker voi să se apropie și să-l ia, dar comandantul îl opri.

— Îmi pare rău, e împotriva măsurilor de pază.

— Ce rău pot pricinui niște flori?

— Ordinele mele sunt severe. Vă rog să mă urmați.

Ca să nu stârnească o ceartă, Iker se mulțumi să facă un semn cu mâna înspre purtătoarele de buchete.

Bina își stăpâni furia cu mare greutate. Să alerge, să-l însface pe Fiul regal, să-i înfigă spinii în spate… Dar vai! era cu neputință să străpungă șirul de soldați.

☥

Abydos… Așadar, Abydosul se deschidea înaintea lui! Și totuși, Iker nu vedea nimic. Până nu-i va vorbi lui Isis, nu-și va putea găsi liniștea.

În pragul palatului, tânăra preoteasă îl aștepta.

Nici cel mai simțitor și mai iscusit dintre poeți n-ar fi izbutit să-i zugrăvească frumusețea. Ce vorbe ar fi fost pe măsura gingășiei trăsăturilor, a luminii din priviri, a blândeții chipului și a înfățișării sale regale?

— Fii binevenit, Iker!

— Iertați-mă, prințesă. Faraonul mi-a destăinuit cine sunteți și…

— Ești dezamăgit?

— Nesăbuința mea, cutezanța mea…

— Care cutezanță?

— Am îndrăznit să vă iubesc, am…
— Vorbești la trecut.
— Nu, nu! Dacă ați ști…
— Și de ce n-ar trebui să știu?
Întrebarea îl lăsă pe Iker fără glas.
— Dorești să-ți vezi odăile? Cere-mi tot ce ai nevoie.
Iker se împotrivi.
— Sunteți fiica faraonului, nu slujitoarea mea!
— Vreau să devin soția ta, să alcătuiesc împreună cu tine o pereche de nedespărțit și să ne făurim o viață neasemuită, pe care timpul și încercările să n-o distrugă.
— Isis…
Tânărul o luă în brațe.
Primul sărut, prima apropiere a trupurilor, prima împletire a sufletelor.
Dar și prima suferință pe care o încercă Prevestitorul, ale cărui gheare de șoim îi sfâșiară propria carne. Era de neîndurat să vadă formându-se această pereche. Mânjit de propriul sânge, jură să pună capăt acestei uniri care îi primejduia izbânda cea mare. Și nu avea să-i lase lui Iker nicio portiță de scăpare.

Seria va continua cu:

MARELE SECRET

[1] Din *Texte ale Sarcofagelor,* cap. 398.
[2] *Balanites Aegyptiaca* – arbore sau arbust bogat ramificat, care crește în Sahara. (n. tr.).
[3] Aproximativ 78 de metri, respectiv 26 și 8. (n. a.).
[4] Șaisprezece coți = 8,32 metri. (n. a.).
[5] Cuvântul „farmacist” provine din expresia egipteană *pekheret net heka,* „preparat, leac al magului”. (n. a.).
[6] Kha-Kaou-Ra, unul din numele lui Sesostris. (n. a.).
[7] *akh, ouser, ba, sekhem.* (n. a.).
[8] Sau cinci, sau șapte, după alte versiuni ale jocului. (n. a.).
[9] *Ouaf-Khasout.* (n. a.).
[10] 80 x 49 metri. (n. a.).
[11] Bărbatul drept devine o întruchipare a lui Osiris, iar femeia dreaptă, o întruchipare a lui Isis. (n. a.).
[12] 2,08 metri. (n. a.).